

โครงการ

วิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ
(ภายใต้โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.๒๕๕๕)

เสนอ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

โดย

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

โครงการ

วิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ
(ภายใต้โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ.๒๕๕๕)

เสนอ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

โดย

ดร.ปาริชาติ นิติมานพ

ที่ปรึกษาโครงการวิจัย

พล.ต.ต.ดร.พรชัย ชันดี

ที่ปรึกษาโครงการวิจัย

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์

หัวหน้าโครงการวิจัย

ดร.จันทร์แรม เรือนแป้น

นักวิจัย

ดร.ชาติชาย มหาคิตะ

นักวิจัย

บทสรุปผู้บริหาร

.....๒๐...๒๑.....

1. หลักการและเหตุผล

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศโดยตรง (Crime Victimization Survey) อย่างเป็นทางการที่ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2551 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมในส่วนที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้รายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่และรวมถึงคดีอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกรวบรวมไว้ในข้อมูลการรับแจ้งคดีอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้ได้ข้อมูลอาชญากรรมที่ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น ข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์อย่างมากในการนำมาใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้สามารถตอบรับกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงไป

กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม เห็นความสำคัญของข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าว จึงได้ริเริ่มการพัฒนาโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตั้งแต่ปีงบประมาณ 2548 เป็นต้นมา โดยเริ่มเก็บข้อมูลนำร่องในเขตกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครศรีธรรมราช การสำรวจในแต่ละครั้งจะครอบคลุมถึงลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดี เวลาและสถานที่เกิดเหตุ ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม การรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผลการสำรวจข้างต้นได้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและข้อมูลสภาพปัญหาอาชญากรรมที่ใกล้เคียงกับสภาพอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากยิ่งขึ้นนอกเหนือจากสถิติการรับแจ้งคดีอาญา ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้วยความสำคัญของการดำเนินการดังกล่าว สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ขยายผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนไปทั่วประเทศ ซึ่งได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ปีงบประมาณ 2551

ในปีงบประมาณ 2555 ได้มีการดำเนินการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศโดยความร่วมมือกับสำนักงานสถิติแห่งชาติทำการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนทั่วประเทศในทุกจังหวัด ภายใต้โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2555 ซึ่งในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าวจะได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำรายงานผลการสำรวจและข้อค้นพบสำคัญ (Key Findings) เพื่อเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม สถาบันการศึกษาและสาธารณชนเพื่อเป็นพื้นฐานของอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อเป็น

ข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดนโยบายแก้ไขปัญหอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมจากผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน (Victim Survey) ให้ทราบถึงข้อมูลที่ได้จากเหยื่ออาชญากรรม อาทิเช่น ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดี เวลาและสถานที่เกิดเหตุ ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม การรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมที่ได้จากผลสำรวจ เป็นต้น

1.2.2 เพื่อนำเสนอและเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนอันเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

1.2.3 เพื่อนำปัญหาข้อขัดข้องและพิจารณาประเด็นต่างๆ มาพัฒนาแนวทางและเตรียมการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในครั้งต่อไป

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 เป้าหมายการดำเนินงาน

ได้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านการวิเคราะห์ทางวิชาการสามารถนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

3.2 ขั้นตอนและวิธีดำเนินการ

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ปี 2555 มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

3.2.1 ระยะที่ 1

- กำหนดแผนการดำเนินงาน และแนวทางการจัดทำรายละเอียดโครงการ
- ทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดในการศึกษาเบื้องต้น
- จัดทำรายงานการจัดทำรายละเอียดโครงการ (Inception Report) ซึ่งประกอบด้วย บทนำ วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดในการศึกษา ทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้น วิธีการศึกษา และแผนการดำเนินการ

3.2.2 ระยะที่ 2

- ดำเนินการทบทวนวรรณกรรม และกรอบแนวคิดในการศึกษา
- ดำเนินการวิเคราะห์ผลจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2555 ที่ได้จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ และวิเคราะห์ข้อค้นพบที่สำคัญ เปรียบเทียบกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาและข้อมูลอาชญากรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - จัดสัมมนากลุ่มย่อยร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์อาชญากรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสรุปประเด็นสำคัญที่ได้จากการวิเคราะห์ผลสำรวจ และรับฟังประเด็นข้อมูลที่เป็นปัญหา ข้อเสนอแนะในการปรับแบบสำรวจ และประเด็นข้อควรดำเนินการเพิ่มเติม เพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงรูปแบบการดำเนินงานในระยะต่อไป
 - จัดทำร่างรายงานการศึกษานับเต็ม (First Draft)

3.2.3 ระยะที่ 3

- จัดประชุม/สัมมนานำเสนอรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- จัดทำเอกสารรายงานวิเคราะห์ผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ฉบับสมบูรณ์
- จัดทำรายงานสรุปผลฉบับย่อ บทความวิชาการเกี่ยวกับสถานการณ์อาชญากรรม
- จัดทำข้อมูลเผยแพร่ผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเพื่อเผยแพร่ทางเว็บไซต์ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมให้ประชาชนทั่วไปสามารถใช้อย่างสะดวก

3.3 วิธีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้สถิติเชิงพรรณนา คือการหาค่าความถี่และใช้สถิติร้อยละ เพื่ออธิบายผลการสำรวจรายประเด็นนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

3.3.1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดและรายละเอียดลักษณะของการถูกกระทำ โดยแบ่งเป็น 8 ตอน

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
 - ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
 - ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ
- ตอนที่ 2 ลักษณะการประสบเหตุ
 - ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ
 - ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง
- ตอนที่ 3 ลักษณะของผู้กระทำผิด
 - การพบเห็นผู้กระทำผิด

- ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว
- ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

- ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ
- สถานที่เกิดเหตุ

ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดี

- อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน
- อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย
- อาชญากรรมทางเพศ
- อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

ตอนที่ 6 การตอบโต้ผู้กระทำผิด และความเสียหายจากอาชญากรรม

- การตอบโต้ผู้กระทำผิด
- การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ
- ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

ตอนที่ 7 การรายงานเหตุอาชญากรรม

- กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอนที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

- วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

3.3.2 วิเคราะห์การเปรียบเทียบในระดับพื้นที่ (เช่น เปรียบเทียบระดับภาค/กรุงเทพมหานคร) และเปรียบเทียบในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลในภาพรวมหรือประเด็นที่น่าสนใจของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2551 กับ ปี 2555

หมายเหตุ

1. เนื่องจากมีการใช้ค่าถ่วงน้ำหนักในการคำนวณ ยอดรวมของจำนวนตัวอย่างในแต่ละตัวแปรอาจไม่เท่ากัน การแสดงข้อมูลในตารางจะแสดงตามผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยไม่ปรับค่าในส่วนนี้

2. สำหรับข้อคำถามที่เปิดโอกาสให้เลือกตอบได้หลายคำตอบ ค่าความถี่และร้อยละของตัวเลือกแต่ละตัว จะขึ้นอยู่กับจำนวนการเลือกคำตอบข้อนั้นซึ่งอาจมากกว่าจำนวนผู้ตอบ

4. การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555 มุมมองทางอาชญาวิทยา สังคมและกระบวนการยุติธรรม

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญภาพรวมของผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายอยู่ในวัยทำงานอาชีพส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายมีรายได้ระดับกลางมีสถานภาพสมรสและมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองซึ่งพิจารณาได้ว่าประชาชนกลุ่มใหญ่นี้เป็นวัยทำงานที่ต้องเดินทางไปปฏิบัติงานนอกเคหะสถานอยู่เป็นประจำจึงมีโอกาสประสบเหตุและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่ายกว่าประชาชนที่เป็นเพศหญิง เยาวชนหรือผู้สูงอายุที่มักจะอยู่ในเคหะสถานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่พัฒนาโดยพอลลและแพทแบนดิงแฮม (Brantingham,1990) ที่อธิบายว่าสาเหตุของอาชญากรรมเกิดจากสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม อาชญากรรมจะเกิดจากการที่อาชญากรเข้าไปอยู่ในเคหะสถานและมีโอกาสเลือกเหยื่อที่เหมาะสม อาชญากรจะมีการเดินทางไปมาตามปกติระหว่างบ้านพักและสถานที่ประกอบอาชญากรรม หากมีโอกาสจะเข้าไปประกอบอาชญากรรมประทุษร้ายต่อทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกายและเพศ สถานที่ที่เหยื่อเดินทางไปก็จะเป็นสถานที่ปกติที่เหยื่อพักอาศัย ทำงาน ไปพักผ่อน หย่อนใจ เหยื่อจึงมีโอกาสถูกประทุษร้ายได้ทุกสถานที่และเวลา นอกจากนั้นผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงสอดคล้องกับการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมในประเทศมาเลเซีย (Victimization experience of adolescents in Malaysia) ที่มีการรายงานว่ามีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางร่างกายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายสามารถวิเคราะห์ความสอดคล้องได้กับทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่วิเคราะห์องค์ประกอบการเกิดอาชญากรรมได้ 3 ประการคือ อาชญากร ที่กระทำความผิด เหยื่อที่เหมาะสม และการขาดความสามารถในการปกป้องทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกาย อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประการ หากเหยื่อต้องออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน ผู้กระทำความผิดจะมีโอกาสเข้าไปทำการลักทรัพย์ได้รวมทั้งจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าทำการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ทำร้ายร่างกายและบาดเจ็บได้ ในขณะที่อาชญากรรมทางเพศที่ผู้หญิงจะมีโอกาสที่จะประสบเหตุมากกว่าเพศชายเนื่องจากเป็นเพศที่อ่อนแอมีความสามารถในการป้องกันตนเองได้ต่ำจึงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ง่ายกว่า รวมทั้งหากประสิทธิภาพในการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและความเชื่อมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระดับต่ำ การเลือกประกอบอาชญากรรมของอาชญากรมีโอกาสสูง ดังนั้นสรุปได้ว่าลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิง ในจำนวนใกล้เคียงกันผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่า เพศหญิงผู้ประสบเหตุ ประเภท

อาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ ข้อมูลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นการเฝ้าระวังอาชญากรรมในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีสภาพที่ต้องเฝ้าระวังตนเองในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นในประเด็นผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดซึ่งอาจอยู่โดยลำพังที่มีความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรสที่อาจเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่กับหลายคนจนอาชญากรไม่กล้าเข้าไปทำร้ายหรือประกอบอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550และ2554 จะพบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นเพศชาย กลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปีทั้งในและนอกเขตเทศบาล ถือเป็นช่วงวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านที่มีความเสี่ยงที่ต้องทิ้งทรัพย์สินไว้ในเวลากลางวันโดยไม่มีผู้ดูแลและการกลับที่พักในเวลาค่ำคืนย่อมมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงสำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ในปี 2554 ในเขตเทศบาลพบว่าส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว เช่นเดียวกับการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 ซึ่งก็พบเช่นเดียวกันว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวในขณะที่นอกเขตเทศบาลมีสถิติเช่นเดียวกันคือมีอาชีพเกษตรกร ส่วนสถานภาพสมรสนั้นพบว่าไม่แตกต่างกันคือมีสถานภาพสมรสแล้ว ดังนั้นสรุปได้ว่า การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมทั้ง 2 ครั้งในปี 2550 และ2554 ทั้งช่วงอายุ อาชีพและสถานภาพสมรสทั้งในและนอกเขตเทศบาลมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันดังนั้นการวางแผนนโยบายการป้องกันอาชญากรรมในเขตเมืองยังคงต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มประชาชนที่มีอาชีพค้าขายในขณะที่ในเขตนอกเมืองคงให้ความสำคัญกับผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก (ตารางที่ 1)

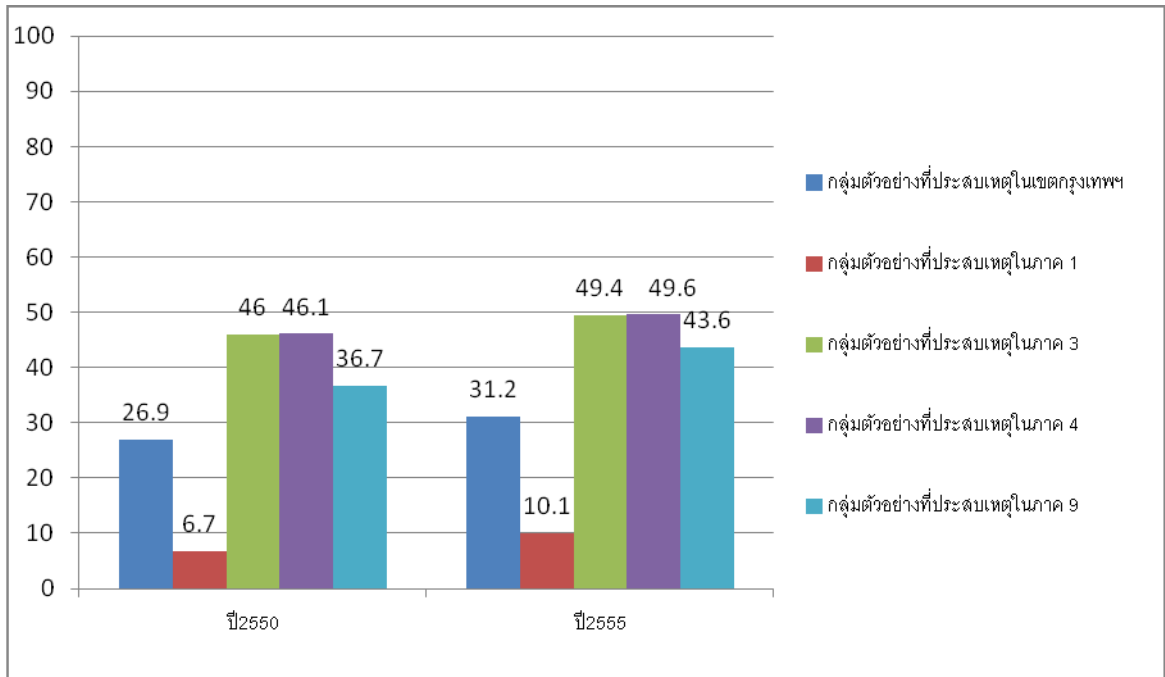
ตารางที่ 1 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุในการสำรวจปี 2550 และ 2555

ปีที่เก็บข้อมูล	ช่วงอายุที่ประสบเหตุ	อาชีพ (ในเขตเทศบาล)	อาชีพ (นอกเขตเทศบาล)	สถานภาพสมรส
2550	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว
2555	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นกลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้วและมีอาชีพค้าขาย/และประกอบธุรกิจส่วนตัวทั้งในปี 2550และ2555 แต่ประเด็น ที่ควรพิจารณาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้นจากปี 2550 ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 26.9 ในขณะที่ปี 2555 ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 31.2 โดยเฉพาะในเขตภาคที่ 1 ซึ่งในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 6.7 ในขณะที่ในปี 2555 มีอัตราร้อยละ 10.1 ในขณะที่อัตราในภาค 3 คือภาคอีสานตอนบน และภาค4 ภาคอีสานตอนล่าง ที่มีอัตราสูงที่สุดของทั้ง 2 ระยะก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน จากร้อยละ 46.0 เป็นร้อยละ49.4 ในภาค 3 และจากร้อยละ 46.1 เป็นร้อยละ 49.6 ในภาค 4 ดังนั้นเมื่อสภาพการเป็นเมืองขยายตัวขึ้นในภาคอีสานอาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้นในขณะที่อาชีพเกษตรกรในภาค 9 ผู้ประสบเหตุมีอัตราสูงขึ้นเช่นกันจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 36.7 เป็นร้อยละ 43.6 ในปี 2555 ดังนั้นพบว่าเกษตรกรในพื้นที่ ภาค 9 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนล่างมีอัตราการเสี่ยงเพิ่มมากขึ้นจากสภาพการขยายตัวของเมืองและวิกฤติทางสังคมที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นด้วยเช่นกันเป็นไปตามแนวคิดของทฤษฎี **อโนมี (Anomie Theory)** ที่ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วจากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคมล้มเหลวในบทบาทการทำหน้าที่จัดการความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วนำไปสู่การเกิดปัจจัยอื่นตามมาอย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การเคลื่อนย้ายอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวทางสังคม เรียกว่า “อโนมี” (Anomie) หมายถึงสภาวะที่ไร้พื้นฐาน หรือสภาวะไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมตามมา (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันของผู้ประสบเหตุ ในเขต กรุงเทพมหานคร และภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวและไม่มีรั้วกันและพักอาศัยอยู่เป็นเวลามากกว่า 5 ปี ลักษณะที่เป็นบ้านพักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวและเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก เนื่องจากไม่มีรั้วกันแม้จะมีรั้วกันแต่ก็สามารถเข้าออกได้ง่ายนับเป็นปัจจัยมีความเสี่ยงต่อการประสบเหตุและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Prevention through Environment Design) ของเรย์ เจฟฟรีย์ (Jeffery, 1977) ที่กล่าวถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นแรงกระตุ้นทำให้เกิดอาชญากรรม โดยที่คนร้ายจะลงมือกระทำความผิดหากเห็นบ้านเรือนที่ตั้งอยู่ในซอยเปลี่ยว ไม่มีไฟฟ้าส่องสว่าง ไม่ค่อยมีผู้สัญจรไปมา ไม่มีรั้วกันมิดชิด ในขณะที่ในทางตรงกันข้าม อาชญากรจะไม่ลงมือกระทำความผิดในสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัยเช่น ถนนหนทางสะอาดมีไฟฟ้าส่องสว่าง ชุมชนบ้านเรือนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และชุมชนที่มีโครงการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานที่หรือลักษณะของที่พักอาศัยจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการควบคุมพฤติกรรมอาชญากรรมของคนร้ายได้ นอกจากนี้ ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ยังได้กล่าวว่าบริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานเป็นจำนวนมากดังนั้น การป้องกันอาชญากรรมจึง

ต้องจัดสภาพที่พักอาศัยที่ปลอดภัยเช่นการสร้างรั้วหรือที่กั้นขนาดที่เหมาะสมเพื่อแสดงอาณาเขตของสถานที่ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาจลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550และ2554

ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ทั้งในปี 2550และ2555 มีลักษณะที่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น เช่นเดียวกันในการสำรวจสถิติทั้ง 2 ระยะทั้งในและนอกเขตเทศบาล ซึ่งมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง ดังนั้นหากมิได้มีมาตรการเสริมในการมีรั้วรอบขอบชิดและการตรวจตราการเข้าออกของบุคคลภายนอกในบริเวณที่พักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวอัตราการเกิดอาชญากรรมย่อมไม่ลดลง

ตอนที่ 2 : ลักษณะการประสบเหตุ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นผลมาจากบุคคลในวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านเป็นประจำทุกวันทำให้ไม่มีโอกาสปกป้องทรัพย์สินของตนเองในระหว่างที่ไม่อยู่บ้านหรือที่พักอาศัยในตอนกลางวันดังนั้น โอกาส จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบอาชญากรรมต่อทรัพย์สินตามแนวทางของทฤษฎีป้องกัน (Deterrence Theory) ที่ระบุว่าเมื่ออาชญากรสบโอกาสที่ไม่มีคนพักอาศัยและโอกาสถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมและทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่ได้กล่าวไว้ว่าบริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับที่ทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่กล่าวว่าการทำงานนอกบ้านทุกวันโดยไม่มีคนเฝ้าจะมีโอกาสถูกลักทรัพย์ได้โดยง่ายเช่นกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเดอเกอร์และคณะ (Decker et al,1993) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับขบวนการตัดสินใจของคนร้ายในการประกอบคดีประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงมือโจรกรรมทรัพย์สินตามบ้านเรือนได้แก่ ความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการโจรกรรมซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ (Economics Theory) ดังนั้น มาตรการป้องกันอาชญากรรมที่ดีที่สุดคือต้องลดโอกาสในการกระทำความผิดให้เหลือน้อยที่สุดและเพิ่มโอกาสในการจับกุมคนร้ายให้มากที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปี 2550 และ 2555 มีลำดับการเกิดอาชญากรรมเช่นเดียวกัน คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว และอาชญากรรมทางเพศ ตามลำดับทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินยังคงเป็นอาชญากรรมที่มีอัตราสูงเป็นอันดับแรกจากการสำรวจทั้ง 2 ครั้งซึ่งเป็นไปตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจรวมทั้งการเป็นชุมชนเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาสอดคล้องกับสถิติอาชญากรรมในประเทศไต้หวันซึ่งมีอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) การลักขโมยรถจักรยาน และการลักขโมยรถจักรยานยนต์ ตามลำดับ ซึ่งจะต้องมีมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องทั้งมาตรการเชิงรุกและเชิงรับ แม้ว่าสถานการณ์วิกฤติเศรษฐกิจของประเทศไทยจะผ่านมาและสามารถแก้ไขได้ในระดับหนึ่งแล้วแต่อาชญากรรมประเภททรัพย์สินก็ยังคงมีอัตราสูงอยู่เช่นเดิม

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในปี 2550 และ 2555 แล้วกลับปรากฏว่าอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมกลับมีอัตราการลดลงเล็กน้อยจากปี 2550 ร้อยละ 94 เหลือร้อยละ 92 ในปี 2555 ในขณะที่รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย กลับมีอัตราเพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 4.6 เป็นร้อยละ 5.2 ในปี 2555 ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเพิ่มขึ้นเช่นกันจากปี 2550 ร้อยละ 1.3 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.0 ในปี 2555 และอาชญากรรมทางเพศเปรียบเทียบ 2 ปีมีสัดส่วนเท่ากันคือ ร้อยละ 0.3 ดังนั้นอาชญากรรมที่น่าสนใจที่มีอัตราสูงขึ้นคือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายและอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวที่ต้องเพิ่มการป้องกันและแก้ปัญหาให้เท่าทันกับสภาพสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปสอดคล้องกันกับ **ทฤษฎีความกดดันทางสังคมของโรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. merton)** ที่สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคมยอมรับคนที่มีความร่ำรวยโดยอาจใช้วิธีการทำร้ายร่างกายและฉ้อโกงหลอกลวงอันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายเป็นจำนวนมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 ที่เห็นพ้องว่าอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเป็นอาชญากรรมที่น่าสนใจและมีความสำคัญควรที่หน่วยงานต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนและแสวงหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพต่อไป (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมจำแนกตามประเภทอาชญากรรมในการสำรวจสถิติอาชญากรรม ปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	ประเภทอาชญากรรม			
	ทรัพย์สิน	ชีวิตและร่างกาย	แอบอ้างการใช้ข้อมูล	ทางเพศ
2550	94	4.6	1.3	0.3
2555	92	5.2	2.0	0.3

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานคร และภาค 1-9 จำนวนครั้งของการประสบเหตุ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดยังคงเป็นเขตภาค 1 ทั้งในการสำรวจปี 2550 และ 2555 โดยในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 87.6 ส่วนในปี 2555 เพิ่มเป็นอัตราร้อยละ 88.2 ส่วนกรุงเทพมหานครมีอัตราสูงขึ้นเช่นกัน จากปี 2550 เป็นอัตราร้อยละ 82.8 เป็นอัตราร้อยละ 87.4 ซึ่งหมายถึงอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมในเขตเมืองในพื้นที่ภาคกลางมีอัตราสูงขึ้น ส่วนในภาคอื่นๆ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมีอัตราสูงขึ้นในทุกภาคอันเป็นผลมาจากความเจริญและการขยายตัวของเขตชุมชนเมือง (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการประสบเหตุอาชญากรรม การตกเป็นเหยื่อเพียงครั้งเดียวที่มีอัตราสูงสุด

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	กรุงเทพฯ	ภาค 1
2550	82.8	87.6
2555	87.4	88.2

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องพบว่าประชาชนคาดการณว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก หากยังมีกิจวัตรหรือการกระทำใดของบุคคลเกิดขึ้นบ่อยเป็นประจำที่มีโอกาสเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้า การสวนใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพงหรือการออกนอกบ้านในเวลากลางคืนจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าไปชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ได้ตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ของ ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen & Felson, 1979) และมีสมมุติฐานว่าอาชญากรมีความพร้อมที่จะกระทำความผิดอยู่แล้วและจะประกอบอาชญากรรมเมื่อมีเหยื่อและการขาดความคุ้มครอง ดังนั้นการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำอีกประชาชนจึงต้องมีมาตรการป้องกันตนเอง เช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกัน

ตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดิน รวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดอับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์มิให้ถูกโจรกรรมได้ง่าย รวมทั้งมีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน สถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมจะลดลง (Gibbs, 1968)

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ในภาพรวม ในปี 2550 คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก คิดเป็นร้อยละ 78.0 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ประชาชนยังคงคาดการณ์ว่าตนเองมีโอกาสประสบเหตุอาชญากรรมอีกเป็นเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80.3 แสดงถึงประชาชนยังคงไม่มีความมั่นใจต่อมาตรการการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในช่วงที่ผ่านมาและคาดว่าตนเองมีโอกาสจะประสบอาชญากรรมนั้นอีก ซึ่งหากจะไม่เกิดอาชญากรรมขึ้นหรือไม่ประสบเหตุอาชญากรรมอีกในปี 2550 ได้ระบุว่าเป็นเพราะผู้ถูกกระทำ ความผิดถูกจับกุมและตักเตือน/ผู้กระทำความผิดตกลงกันได้ ในขณะที่ในปี 2555 ประชาชนกลับให้เหตุผลว่าเป็นเพราะได้ดำเนินการป้องกันตนเองก่อนโดยไม่รอการดำเนินงานของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องโดยประชาชนระบุว่าตนเองได้ดำเนินการมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันตนเองไว้ด้วย (ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ตารางเปรียบเทียบสถิติการคาดการณ์ว่าตนเอง (ผู้ประสบเหตุ) มีโอกาสประสบเหตุอีก และเหตุผลที่จะไม่ประสบเหตุอาชญากรรมซ้ำอีก ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	คาดการณ์ว่าจะประสบเหตุอีก	เหตุผลที่จะทำให้ไม่ประสบเหตุอีก
2550	78.0	ผู้กระทำผิดถูกจับกุม/ตักเตือน/ตกลงกันได้
2555	80.0	จัดเวรยาม/สร้างรั้ว/ติดกล้อง/เลี้ยงสุนัข/ป้องกันทรัพย์สิน

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดในภาพรวมปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 81.0 ในขณะที่ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 84.6 เมื่อดูรายภาคพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกภาคยกเว้นในภาคที่ 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่างมี

อัตราต่ำลงเล็กน้อยโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 83.0 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 82.5 ในปี 2555 อย่างไรก็ตามลำดับสูงที่สุดยังคงเป็นพื้นที่ ภาคที่ 1 ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ภาคกลางและปริมณฑล รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ซึ่งถือได้ว่ามีพื้นที่ติดต่อกันและมีข้อสังเกตในภาค 5 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคเหนือตอนบนจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าปี 2550 เป็นร้อยละ 75.1 เพิ่มเป็นร้อยละ 81.9 ซึ่งโดยในภาพรวมของกรุงเทพมหานครและพื้นที่ภาค 1-9 ส่วนใหญ่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกพื้นที่แม้ว่าจะมีอัตราลดลงในบางพื้นที่แต่ก็เป็นอัตราส่วนที่น้อยในขณะที่อัตราพื้นที่ที่สูงขึ้นเป็นอัตราที่สูงขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด (ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ตารางเปรียบเทียบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียวมากที่สุดจำแนกตามภาค ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียวมากที่สุด		
พื้นที่	พ.ศ.2550	พ.ศ.2555
ทั่วประเทศ	81.0	84.6
กรุงเทพฯ	82.8	87.4
ภาค 1	87.6	88.2
ภาค 2	80.0	81.5
ภาค 3	83.0	82.5
ภาค 4	81.1	85.6
ภาค 5	75.1	81.9
ภาค 6	81.3	86.4
ภาค 7	78.6	87.4
ภาค 8	73.8	74.4
ภาค 9	76.4	81.3

ในกรณีของอัตราส่วนของอาชญากรรมต่อเนื่องสถิติทั่วประเทศในปี 2550 และ 2555 ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวและความคล้ายคลึงที่เห็นชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีอัตราสูงขึ้นในทุกลักษณะ (ตารางที่ 7) ทั้งนี้อาจมาจากการขยายตัวของเมือง การขยายการท่องเที่ยวและมาตรการการจับกุมผู้กระทำผิดยังขาดประสิทธิภาพโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีอัตราสูงขึ้นได้

ตารางที่ 7 ตารางเปรียบเทียบอาชญากรรมต่อเนื่อง ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรมต่อเนื่อง	ปี 2550	ปี 2555
1.การตกเป็นผู้ประสบเหตุมากกว่า 1 ครั้ง	19.0	21.9
2.การตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกัน	20.9	22.0
3.ความคล้ายคลึงที่เห็นได้ในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	79.9	80.9

ตอนที่ 3 : ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ สำหรับประสบการณ์การถูกระงับโดยผู้กระทำผิดมาก่อนนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกระงับโดยผู้กระทำผิดมาก่อน สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า มีผู้กระทำผิดเพียง 1 คน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

2. ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุมากกว่า 35 ปี สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น เมื่อสอบถามถึงอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีเมามาขณะก่อเหตุ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่

ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพื่อนบ้าน โดยผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ก่อน โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3. ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น กลุ่มผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง สำหรับอายุของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุเท่าใด สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ สำหรับอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุฯ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่คือ 26-35 ปีเป็นการกระทำความผิดส่วนบุคคลที่ไม่ได้เข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลและไม่มีอาการมีเมามาจากการเสพสารเสพติด จากข้อมูลดังกล่าวอาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้กระทำผิดเป็นลักษณะอาชญากรประเภทอาชญากรที่กระทำความผิดเป็นครั้งคราว (Occasional Criminal) หมายถึงบุคคลที่ประกอบอาชญากรรมไม่ร้ายแรงเนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรืออาจเป็นอาชญากรโดยสันดาน (Habitual Criminal) หมายถึงผู้ที่ประกอบอาชญากรรมเป็นประจำเนื่องจากมาตรการป้องกัน

ของสังคมไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ (Master Roberson, 1990) อันเป็นเหตุ ต่อเนื่องมาจากการที่ประชาชนสร้างบ้านเรือนโดยไม่มีรั้วรอบขอบชิด ไม่มีมาตรการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการตรวจตราและประสิทธิภาพการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เพียงพอ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดในกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนพบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย เช่นเดียวกัน แต่มีความแตกต่างจากกลุ่มในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวคือช่วงอายุ ที่กลุ่มของกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนมีอายุน้อยกว่ากลุ่มแรกคือมีอายุในช่วงวัยรุ่นถึงวัยรุ่นตอนปลายระหว่าง 18-25 ปีและไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ รวมทั้ง ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และไม่เคยรู้จักกับเหยื่ออาชญากรรมมาก่อน ซึ่งจากข้อมูลนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมืองที่ผู้พักอาศัยจะไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันแม้จะเป็นเพื่อนบ้านกันก็ตาม โดยเฉพาะหากผู้กระทำความผิดอยู่ในวัยเยาวชนหรือยังอยู่ในวัยรุ่นซึ่งอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนแต่หันมาประกอบอาชญากรรม การวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรรมอาจมองได้ว่ามาจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว การไม่ได้เล่าเรียนหรือมีผลการเรียนต่ำ ถูกไล่ออกจากสถานศึกษา มีผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรม ตามทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Sub-culture Theory) ของอัลเบิร์ต โคเฮน (Cohen, 1955) ที่ระบุว่าเยาวชนวัยรุ่นมักจะทำผิดกฎหมายเป็นกลุ่มไม่กระทำเพียงคนเดียว การกระทำความผิดเนื่องจากมีลักษณะที่ต่อต้านสังคม การไม่สามารถแข่งขันกับกลุ่มคนอื่นได้ในสังคม รวมทั้งการได้รับการยอมรับหรือ เป็นเสริมสถานะจากกลุ่มเยาวชนด้วยกัน (Shoemaker, 1990) และเยาวชนกลุ่มนี้อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อการได้มาซึ่งสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น การลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกงหรือกรรโชกทรัพย์ เป็นต้น รวมทั้งการมาจากสภาพสังคมที่มีรูปแบบอาชญากรรมเป็นตัวอย่าง ทำให้สามารถเรียนรู้วิธีการและค่านิยมในการประกอบอาชญากรรมจากกลุ่มอาชญากรผู้ใหญ่ในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ในการเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมทั่วประเทศปี 2550 พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 18-25 ปีผู้ประสบเหตุไม่แน่ใจว่าผู้กระทำความผิดเป็นสมาชิก ขของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ในขณะที่ 2555 พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 26-35 ปีไม่เป็นสมาชิก ขของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ไม่มีอาการมีเมามาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน และผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ ประเด็นสำคัญในการเปรียบเทียบคือ ช่วงอายุของผู้กระทำความผิดที่มีช่วงอายุที่เพิ่มมากขึ้น หากจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมสำหรับ ผู้ประสบ

เหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมา จากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุซึ่งเป็นผลการสำรวจที่สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2550 ที่ระบุว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีอาการมีนเมา จากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ดังนั้นมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายจึงต้องมีมาตรการแก้ไขปัญหาคาใช้ยาเสพติดและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างต่อเนื่องควบคู่กันไปและการข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำความผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำความผิดซ้ำอีก

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่า ผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวในภาค 5 ภาคเหนือตอนบนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 59.8 รองลงมาคือภาค 2 ภาคตะวันออก ร้อยละ 57.9 และภาค 1 พื้นที่ภาคกลาง ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบสถิติในปี 2555 พบว่ากรณีที่มีผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวนั้น จะมีสัดส่วนมากที่สุดยังคงเป็นในภาค 5 คือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ กรณีผู้กระทำความผิดคนเดียวในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และในภาค 3 ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ ดังนั้นจะพบประเด็นว่าในพื้นที่ภาค 5 มีจำนวนร้อยละของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวยังคงมีอัตราสูงสุดของการสำรวจทั้ง 2 ระยะและมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากร้อยละ 59.8 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 77.3 ในปี 2555 ส่วนภาคอื่นในอันดับรองลงมามีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราสถิติในภาค 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่าง ภาค 8 คือภาคใต้ตอนบน และภาค 9 คือภาคใต้ตอนล่างมีสถิติผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปี 2550 และ 2555 สำหรับสถิติที่สูงขึ้นภาค 3 และ 5 น่าจะมาจากสภาพการขยายตัวของเมืองและการท่องเที่ยว ส่วนในภาค 8 และ 9 อาจเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ปัจจุบัน ในขณะที่ภาพรวมทั่วประเทศและในเขตกรุงเทพมหานครในการสำรวจทั้ง 2 ระยะมีจำนวนอัตรของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวลดลง (ตารางที่ 8)

ตารางที่ 8 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว ในการสำรวจปี 2550 และ 2555 เปรียบเทียบภาค 3 ภาค 5 ภาค 8 ภาค 9

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรม ผู้กระทำ ความผิด เพียงคนเดียว	ทั่วประเทศ *		กรุงเทพฯ *		ภาค 3 **		ภาค 5 **		ภาค 8 **		ภาค 9 **	
	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555
	51.0	49.6	56.0	42.8	43.0	56.6	59.8	77.3	42.7	58.8	42.0	50.9

*สถิติลดลง **สถิติเพิ่มขึ้น

ตอนที่ 4: เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบพบว่า เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. ในขณะที่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. และ 24.01 - 03.00 น. เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางวัน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 12.01 - 15.00 น.

2. สถานที่เกิดเหตุ

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบพบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ประสบเหตุ ภายในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่ โดยเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ในขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณเปิดโล่งอื่น ๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะเป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุพบว่าช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จะอยู่ในช่วงเวลากลางคืนและส่วนใหญ่ไม่ทราบช่วงเวลาที่เกิดเหตุแน่นอนหรืออยู่ในช่วงที่เป็นเวลาหลับสนิทไม่รู้ตัวหรือไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมคือช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. ส่วนเวลากลางวันจะมีน้อยกว่า จะพบว่าช่วงเวลาที่เกิดเหตุเป็นช่วงกลางคืนที่เหยื่ออาชญากรรมอยู่ในภาวะที่ไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมและขาดความระมัดระวังในการป้องกันตนเองหรือทรัพย์สินภายในที่พักอาศัยของตนเองในขณะที่ผู้ก่อเหตุยอมประเมินได้ว่ามีโอกาสในการหลบหนีได้สูงในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) และทฤษฎีคิดก่อนการกระทำความผิด

(Rational Choice Theory) ที่ผู้กระทำความผิดจะมีการตัดสินใจก่อนประกอบอาชญากรรม โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ได้แก่ โอกาสในการกระทำความผิด ผลประโยชน์ ผลเสีย ความเสี่ยง แรงจูงใจให้กระทำความผิด ร่วมกับคุณสมบัติของอาชญากร (Offender Specific) ได้แก่ ความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ทักษะที่ได้ออกจากการกระทำ ความผิดและการมีอยู่อย่างแพร่หลายของเหยื่ออาชญากรรม (Cornish&Clark,1986) ส่วนสถานที่เกิดเหตุเป็นที่พักอาศัยนั้นมีโอกาสถูกขโมยทรัพย์สินไปได้ทั้งในเวลากลางคืนและเวลากลางวันที่เหยื่อออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีสูงตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ซึ่งในปี 1981 ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen &Felson) ได้ทำการวิจัยเพื่อทดสอบแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย ดังกล่าวโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Survey) ในการวัดความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซึ่งการวิจัยได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างแยกตามอายุ เชื้อชาติ รายได้ ผู้อาศัยอยู่ในบ้านพัก การมีส่วนร่วมในการทำงานและความห่างไกลของบ้านพักกับที่ทำงาน ซึ่งผลการศึกษาได้สนับสนุนแนวคิดตามทฤษฎีปกตินิสัยเป็นอย่างดี ดังนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้จำเป็นจะต้องมีมาตรการป้องกันภัยจากทรัพย์สินในครัวเรือนอย่างเข้มข้นมากกว่าช่วงเวลาอื่นทั้งการตรวจตราของเจ้าหน้าที่และการดูแลระบบรักษาความปลอดภัยในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบช่วงเวลาและสถานที่การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550และ2554

การสำรวจสถิติอาชญากรรมในปี 2550 พบว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดในเวลากลางคืนในช่วงเวลา 18.01 -06.00 น.มากที่สุด ในขณะที่ปี 2555 ระยะเวลาการเกิดอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันโดยส่วนใหญ่ไม่แน่ใจเรื่องช่วงเวลาเมื่อแยกตามประเภทอาชญากรรมอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ต่อชีวิตและร่างกายและอาชญากรรมทางเพศ ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางวันจากการสำรวจในปี 2555 เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ยังคงเกิดในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันคือในช่วงเวลาเดียวกัน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบเหตุพบว่า อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางวัน ระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมมากที่สุดในปี 2550 เป็นเวลากลางคืนไม่ทราบช่วงเวลาและระหว่างเวลา 24.01-03.00 น. ในขณะที่ปี 2555 ระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมยังคงอยู่ในช่วงเดียวกัน ส่วนประเด็นที่มีความแตกต่างคือ อาชญากรรมทางเพศที่เปลี่ยนจากเวลากลางคืนในปี 2550 เป็นเวลากลางวันในการสำรวจปี 2555 กลับพบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในเวลากลางวันจึงเป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับการขยายระยะเวลาการเกิดเหตุของอาชญากรรมทางเพศซึ่งอาจหมายถึงในเวลากลางวันยังมีความ

อ่อนแอในมาตรการป้องกันอาชญากรรมและความไม่ระมัดระวังตัวของเหยื่อจึงผู้กระทำผิดจึงฉวยโอกาสกระทำความผิดตามแนวคิดทางทฤษฎีของคนที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs) ส่วนสถานที่เกิดเหตุในปี 2550 เป็นสถานที่ที่พิกอาศัยของผู้ประสบเหตุเองเช่นเดียวกับในปี 2555 ทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมควรให้ความสำคัญต่อการป้องกันทรัพย์สินในที่พิกอาศัยของตนเองให้มากที่สุดเช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่าง ๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดอับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน เสริมกับมาตรการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง 18.01-06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 36.50 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง 18.01-06.00 น เช่นเดียวกันแต่มีข้อสังเกตที่กลับมียัตราที่สูงขึ้นเป็นร้อยละ 51.20 ซึ่งช่วงเวลานี้ นอกจากยังคงเป็นเวลาวิกฤติในการเกิดอาชญากรรมแล้วกลับมียัตราที่สูงขึ้นด้วย และมีสถิติสูงขึ้นจากการสำรวจเดิมในทุกพื้นที่ โดยสถิติมากที่สุดในปี 2550 คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 46.5 ส่วนในปี 2555 สถิติมากที่สุดคือคือในพื้นที่ภาค 2 พื้นที่ภาคตะวันออก ร้อยละ 61.80 (ตารางที่ 9) ส่วนสถานที่ในภาพรวมยังคงเป็นที่พิกอาศัยของผู้ประสบเหตุในทุกพื้นที่ ส่วนพื้นที่เปิดโล่งอื่นๆเช่น ถนนและพาหนะบริการสาธารณะมียัตราสูงขึ้นในภาพรวมจากปี 2550 เป็นพื้นที่ลำดับที่ 3 แต่มียัตราสูงขึ้นเป็นลำดับที่ 2 ในปี 2555 โดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะในการสำรวจปี 2555 ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมจึงต้องให้ความสำคัญกับพื้นที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 5 : พฤติการณ์แห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในจำนวนการถูกกระทำ ๗ ทั้ง 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกกระทำ ๗ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย โดยทรัพย์สินที่ถูกขโมย คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีการถูกกระทำ ๗ ประเภทการบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ

พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ในกรณีการถูกระงับ ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย โดยสิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ในกรณีการถูกระงับ ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ในเขตเทศบาลทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยงหรือปศุสัตว์ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกระงับ ๕ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย เช่น ฆาตกรรม ฆาตกรรม ฆาตกรรม ฆาตกรรม และได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกระงับ ๕ ในลักษณะพยายามทำร้ายร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ คือการตบตี ต่อย แต่ไม่โดนหรือไม่ได้รับบาดเจ็บ การถูกระงับส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช่อาวุธ แต่สำหรับการถูกระงับ ๕ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป

3. อาชญากรรมทางเพศ

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การพยายามที่จะกระทำอนาจารหรือพยายามล่วงเกินทางเพศ ส่วนนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา การก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ๕ ไม่ใช่อาวุธ แต่สำหรับการก่ออาชญากรรม ๕ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดซาร์ป

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะถูกระงับในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้มีการระบุไว้ในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสั่งซื้อสินค้าในนามของร้าน ส่วนนอก

เขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำจากข่าวสารทั่วไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากมีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิต/เจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน แต่สำหรับผู้ี่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงินนั้น ในเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนนอกเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกกระทำ ๗ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ได้รับผลเสียหายจากการถูกกระทำ ๗ แต่สำหรับผู้ี่ระบุว่าได้รับผลเสียหายจากการถูกกระทำ ๗ นั้น ผลเสียหายส่วนใหญ่นั้น คือ การถูกติดตามทวงหนี้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในพฤติกรรมแห่งคดี

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อทรัพย์สินทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่นั้น คือ การขโมยทรัพย์สิน และเป็นทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา ซึ่งมีความเสี่ยงในการประกอบอาชญากรรมมากกว่าสิ่งของชิ้นใหญ่ที่ไม่สามารถติดตัวไปได้ คดีการลักทรัพย์ในเคหสถานสามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) ที่อธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมว่าผู้กระทำผิดมีความเชื่อว่าหากกระทำผิดแล้วสามารถหลบหนีจากการดำเนินคดีหรือโทษทางอาญาไม่รุนแรงเพียงพอที่จะทำให้เกิดความกลัว โอกาสในการหลบหนีสูง ความไร้ประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย โทษอาญาไม่รุนแรง การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่และผู้เสียหายขาดความระมัดระวังป้องกันตนเองหรือทรัพย์สิน ในกรณีของคดีลักทรัพย์ในเคหสถานมักจะเกิดขึ้นในเมืองใหญ่และเล็กของประเทศไทยมักจะเกิดขึ้นตอนช่วงที่เจ้าของบ้านไม่อยู่และไม่มีคนเฝ้าบ้านในตอนกลางวันและในช่วงเวลาหลับในเวลากลางคืน คนร้ายสามารถใช้โอกาสในการตัดช่องประตูหรือสิ่งกีดขวางเข้าไปทำการลักทรัพย์ในบ้านเรือนเป็นจำนวนมาก ในกรณีของคดีการขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง นั้นจากสภาพอาชญากรรมในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา(พ.ศ. 2543-2547) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า แต่ละปีมีรถยนต์ถูกโจรกรรมไม่ต่ำกว่า 3,116 คันและรถจักรยานยนต์ปีละประมาณ 18,285 คัน ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินขาดการป้องกันทรัพย์สินที่ดี เช่น การจอดรถยนต์ไว้ในที่เปลี่ยวหรือไม่มีคนดูแล ไม่มีการติดตั้งเครื่องป้องกันการโจรกรรม ประกอบกับกฎหมายอาญามีโทษกรณี ลักทรัพย์รถยนต์และจักรยานยนต์ที่ไม่รุนแรงเท่าที่ควร ทำให้คนร้ายไม่เกรงกลัวบทลงโทษจึงกล้าลงมือประกอบอาชญากรรม (พรชัย ชันดี, 2553 หน้า 79-80) ซึ่งปรากฏการณ์การลักทรัพย์สินรถยนต์ไม่ได้มีสถิติสูงเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้นในต่างประเทศเช่นการสำรวจสถิติอาชญากรรมของประเทศได้หวั่นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นใน

ครว้เรือนมากที่สุดคือ การทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) เช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายพบว่า การถูกกระทำ ๕ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย โดยส่วนใหญ่ คือ การฉุด กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และ ได้รับความเจ็บ อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป ซึ่งเป็นอาวุธที่หาได้ใกล้ตัวไม่ จำเป็นต้องใช้อาวุธปืน ในเขตเทศบาล อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อารุทอื่น ๆ ที่มีได้ระบุใน แบบสอบถาม เช่น สนับมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขต เทศบาล อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป จึงเป็นการกระทำความผิดโดย กะทันหันที่อาจไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อนฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) ในกรณีนี้พฤติกรรมอาชญากรรมอาจเกิดจากการมีบุคลิกภาพต่างจากบุคคลปกติทั่วไป บุคลิก ต่อต้านสังคม (Sociopath ,Psychopath, Antisocial) หรืออาจเกิดจากสภาพแวดล้อม ที่ส่งต่อ บุคลิกภาพที่ผิดปกติไปจากบุคคลทั่วไปตามแนวคิดทฤษฎีบุคลิกภาพ(Personality Theory) ที่ วิเคราะห์บุคลิกภาพของอาชญากรที่มักใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาและการทำร้ายชีวิตและ ร่างกายผู้อื่นซึ่ง ฮาร์เวย์ ครีคเลย์ (Harvey Cleckley,1941) ได้แสดงถึงตัวอย่างของบุคคลที่มี ลักษณะใช้ความรุนแรงมีอาการจิตผั่นผวนหรือต่อต้านสังคม เช่น การไม่คำนึงถึงความรู้สึกของ ผู้อื่น (Insensitivity to others) การเป็นปรปักษ์ต่อผู้อื่น (Hostility)การไม่คำนึงถึงความถูกต้อง หรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of Concern for the rights and privileges of others) การมี พฤติกรรมโต้ตอบ (Impulsive behavior) การไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อผู้อื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others) และการไม่มีความรักต่อบุคคล อื่น (A warped capacity for love of love lessness) เป็นต้น

การวิเคราะห์อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป อาชญากรรมทาง เพศเป็นสภาพปัญหาที่เป็นอาชญากรรมในมุมมืดหรือ Dark figure หรือ Hidden crime คือ อาชญากรรมที่อยู่ในมุมมืดซ่อนตัวอยู่ ยังไม่ได้ถูกทำให้ปรากฏออกมา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิด จุดอ่อนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม สาเหตุมาจากทั้งพฤติกรรมผิดปกติส่วนบุคคล (Disorder Behavior) และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพสังคมเมืองก่อให้เกิดสภาพ สังคมที่ไร้ระเบียบ (Social Disorganization) การเจริญเติบโตของสังคมเมือง (Urbanization) เป็นเหตุให้กลไกการควบคุมทางสังคมของชุมชนอ่อนแอลง ผู้ที่อาศัยในชุมชน ไม่รู้จักกัน ไม่ช่วยเหลือ ต่างคนต่างอยู่ไม่เกี่ยวข้องกัน สภาพครอบครัวแตกแยกนำไปสู่การก่อ อาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายได้โดยง่าย(Bursik,1988,Inciardi et al, 1993) โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นในครอบครัวและความพยายามข่มขืนกระทำชำเรา โดยทั่วไปที่เกิดจากการขาดกลไกควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมของคนในสังคมด้วยกันและ มาตรการทางกฎหมายที่ไม่สามารถเข้าไปดูแลหรือบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมคดีการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตร เครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จำยหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ โดยเจ้าของไม่รู้ตัวจนกว่าจะได้รับแจ้งจากทางธนาคาร ซึ่งในบางรายมีความเสียหายมูลค่า มหาศาล มาจากสาเหตุที่ผู้กระทำความผิดมีความเชื่อว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำ ความผิดมีเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับผลเสียที่จะได้รับ แม้ว่าจะทราบว่าจะอาจถูก ดำเนินคดี แต่ผลประโยชน์ทำให้บุคคลไม่เกรงกลัวโทษตามกฎหมาย การดำเนินคดีมีความ ล่าช้าการอาศัยช่องว่างทางกฎหมายหรือผู้กระทำผิดมีอำนาจทางสังคม สามารถเป็นช่องทางให้ กระทำความผิดได้ตามแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์(Economic Theory) ที่มีฐานคติที่ว่า อาชญากรรมคือผลพวงของทางเลือกที่มีเหตุผลของผู้ที่กระทำผิดซึ่งผู้กระทำผิดได้วิเคราะห์ คาดการณ์ถึงประโยชน์ (Benefits) และความสูญเสีย (Cost) ที่ตนจะได้รับ (Cornish and Clark, 1986: VI) ฉะนั้นคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs)และหากมาตรการการลงโทษอ่อนแอย่อมจะส่งผลต่อการประกอบ อาชญากรรม ซึ่งการลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) ตามแนวคิดของเบค คาเรีย(Cesare Baccaria) สำนักคลาสสิก (Classical School) ที่ผู้กระทำผิดบางราย กระบวนการยุติธรรมใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะนำตัวมาพิพากษาลงโทษ บ่อยครั้งที่พบว่าเวลาที่ใช้ ในการติดตามตัวยาวนานกว่าเวลา ตามโทษที่จะกำหนดให้ลงโทษสำหรับความผิดนั้นเสียอีก ดังนั้นการแก้ปัญหาอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จึงต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็วและให้ผู้กระทำความผิดได้รับผลประโยชน์น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบพฤติกรรมแห่งคดีของสถิติ อาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550และ2554

ในการสำรวจอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในปี 2550 พบประเด็นว่า ลักษณะ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็น การถูกขโมย หรือ พยายามขโมย ร้อยละ 82.1 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 พบว่าประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมยเช่นกันแต่เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 95.1 ทั้งในและนอกเขตเทศบาลแสดงว่า อัตราของอาชญากรรมต่อทรัพย์สินมีตัวเลขที่สูงขึ้นจากเดิม การสำรวจในปี 2550 พบว่าสิ่งของ ที่ขโมยส่วนใหญ่ 3 อันดับแรกเป็นทรัพย์สินที่นำติดตัวไปได้เช่นเดียวกับการสำรวจในปี 2555 พบว่าทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้เช่นกัน รวมทั้งในกรณีการถูกกระทำ ๒ ประเภท การ บุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัยเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นในกรณีการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ ของการสำรวจทั้ง 2 ระยะยังคงเป็น ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะทั้งในและนอก

เขตเทศบาล ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินจึงยังคงต้องมุ่งไปที่การป้องกันทรัพย์สินในที่พักอาศัยและยานพาหนะเป็นหลักซึ่งยังคงเป็นภัยของทรัพย์สินอย่างต่อเนื่องจากการสำรวจสถิติทั้ง 2 ครั้ง

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 73.3 และ 79.8 ตามลำดับแสดงถึงการมีอัตราที่สูงขึ้นเล็กน้อย โดยใช้วิธี การจู่ด กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บร้อยละ คิดเป็นร้อยละ 73.8 และร้อยละ 68.6 ตามลำดับแสดงถึงวิธีการดังกล่าวมีอัตราลดลงเล็กน้อย ในกรณีของการใช้อาวุธนั้นการสำรวจในปี 2550 พบว่าอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดใช้อาวุธร้อยละ 48.2 ในขณะที่ในทางตรงกันข้ามจากการสำรวจในปี 2555 การถูกกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 51.5 แสดงถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิดมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมรูปแบบของอาชญากรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มุ่งเน้นการทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธให้บาดเจ็บแต่อาจเปลี่ยนไปประกอบอาชญากรรมโดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น การแอบถ่ายภาพทางโทรศัพท์มือถือ การส่งข้อมูลทำร้ายกันทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยไม่มีความจำเป็นต้องใช้อาวุธเข้าทำร้ายเหยื่ออาชญากรรม

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมทางเพศพบประเด็นว่าส่วนใหญ่เป็นความพยายามที่จะกระทำอนาจารและพยายามล่วงเกินทางเพศ และผู้กระทำผิดไม่ใช้อาวุธ ในส่วนของการข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์นั้นพบว่าในปี 2550 เป็นประเด็นลำดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.7 ส่วนในปี 2555 นั้นกลับมีสัดส่วนลดลงเหลือเพียงร้อยละ 19.0 เมื่อเปรียบเทียบกับในและนอกเขตเทศบาลพบว่า ในเขตเทศบาลปี 2550 และ 2555 เป็นการกระทำอนาจารและล่วงเกินทางเพศมากที่สุด ส่วนนอกเขตเทศบาลในปี 2550 พบว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุดแตกต่างจากนอกเขตเทศบาลในปี 2555 ที่กลับพบว่าเป็นการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุด แสดงถึงมาตรการการป้องกันการข่มขืนกระทำชำเราที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ความถี่ในการออกตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความสามารถในการจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ในระยะต่อมาผู้กระทำผิดจึงมีความเกรงกลัวการถูกลงโทษ ความรุนแรงของอาชญากรรมทางเพศนอกเขตเทศบาลลดลงเหลือเพียงการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนเท่านั้น

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ในปี 2550 และ 2555 พบประเด็นเช่นเดียวกันว่า ส่วนใหญ่ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ เพียงแต่มีสถิติเพิ่มขึ้นโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 49.4 เพิ่มขึ้นร้อยละ 54.3 ในปี 2555 ดังนั้นจึงพบว่าอาชญากรรมประเภทนี้ยังคงมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและเพิ่มจำนวนมากขึ้นอันเป็นผลมาจากการขยายตัวของเศรษฐกิจระบบทุนนิยมที่เน้นการบริโภคและนโยบายการ

กระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชนของภาครัฐบาลที่ทำให้อาชญากรรมประเภทนี้มีอัตราสูงขึ้น ควบคู่กันไป นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจคือ มูลค่าความเสียหายที่เป็นตัวเงินในภาพรวมมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นโดยในปี 2550 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 101-10,000 บาท ในขณะที่ปี 2555 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นเป็นอยู่ระหว่าง 10,000-50,000 บาท ซึ่งจำนวนเงินที่เสียหายเพิ่มขึ้นทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมประเภทนี้มีแนวโน้มที่จะมีอัตราสูงขึ้นตามความเจริญและการขยายตัวทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีการสื่อสารของประเทศและระดับโลก โดยเฉพาะมีการขยายการก่ออาชญากรรมประเภทนี้มาจากการพัฒนาของภาวะโลกไร้พรมแดน (Globalization) ที่มีทั้งเครือข่ายในประเทศและต่างประเทศในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (Transnational Organized Crime) การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมนี้จึงต้องมีการพัฒนาให้ทันกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปและการจัดตั้งหน่วยงานแก้ไขปัญหาที่ขึ้น โดยเฉพาะเพื่อป้องกันการขยายตัวของเครือข่ายอาชญากรรมและการเพิ่มของมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น

ตอนที่ 6 : การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนอยู่ในเหตุการณ์ และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด ลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ การดั้นรน ขัดขืน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา โดยตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนได้ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้ตนสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บลงได้ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการทำให้ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น เมื่อสอบถามว่า ใครเป็นผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง แต่สำหรับ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ

อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็น คนแรก

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของ อาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ประสบ เหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่ เกิด โดยลักษณะการบาดเจ็บ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น เป็นส่วนใหญ่ ในกรณีที่เกิดอาการบาดเจ็บขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วน ใหญ่ ระบุว่า อาการบาดเจ็บมีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาล ส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภท อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าใช้จ่ายเป็นเงิน จำนวนไม่เกิน 1,000 บาท แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศทั้งหมด ระบุว่าใช้จ่าย เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระ อื่น ๆ ของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือ สูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุก ประเภทอาชญากรรมระบุว่า เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเวลางานที่สูญเสียไปนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการ แอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า การสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน และการ หยุดงานไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า การสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน และการหยุดงานมี ผลให้ตนขาดรายได้ โดยมูลค่าของรายได้ที่ขาด ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ส่วนในกลุ่มผู้ประสบ เหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท และในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 501-1,000 บาท ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้

ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่ระบุว่าสมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันไม่เกิน 1 เดือน เมื่อสอบถามว่า เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน นอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียทรัพย์สิน พบว่า ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

การตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุจะไม่มีโอกาสตอบโต้เนื่องจากไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุซึ่งผู้กระทำผิดได้เข้ามาก่อเหตุในขณะที่ผู้ประสบเหตุไม่รู้ตัวทั้งในและนอกเขตเทศบาล แสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงของตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเป็นไปในลักษณะที่ผู้กระทำผิดหาช่องโอกาสในการก่อเหตุขณะที่เจ้าของทรัพย์สินไม่ได้อยู่ในบ้านเรือนและการคำนวณถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับในการประกอบอาชญากรรมสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ซึ่งผู้กระทำผิดจะคิดคำนวณระหว่างผลประโยชน์และโอกาสที่จะถูกลงโทษไว้ล่วงหน้าโดย ผลประโยชน์ (Benefits) หมายถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับเป็นวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทอง (Material or money benefits) และโอกาสที่จะถูกลงโทษ (Expect punishment costs) ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่กระทำผิด หากผู้กระทำผิดสบช่องโอกาสในการกระทำความผิดและโอกาสที่จะถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรม ฉะนั้นการแก้ปัญหาดังกล่าวที่แท้จริง คือ การตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิด (Reduce criminal opportunity) โดยมีมาตรการเสริมต่างๆ เพื่อป้องกันอาชญากรรมซึ่งการป้องกันย่อมดีกว่าการลงโทษตามแนวคิดของแนวคิดของซีซาร์ เบคคาเรียเกี่ยวกับกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมและการลงโทษ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531) จะทำการสถิติอาชญากรรมลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรมการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ในประเด็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมในการสำรวจปี 2550 พบว่า ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรมร้อยละ 86.3 ในขณะที่ข้อมูลที่ได้ในภาพรวมยังมีความสอดคล้องกันทั้งในและนอกเขตเทศบาลกับการสำรวจสถิติปี 2555 ที่พบว่า ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 87.3 และยังคงสอดคล้องกันด้วยว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก ส่วนความเสียหายในการขาดรายได้จากการติดต่อดำเนินคดีในการหยุดงานการสำรวจในปี 2550 พบว่าผู้ประสบเหตุต้องสูญเสียเวลาทำงานร้อยละ 50.4 สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2555 พบว่าผู้ประสบเหตุคิดเป็นร้อยละ 49.7 ที่ระบุว่า การหยุดงานจากการติดต่อดำเนินคดีมีผลให้ตนขาดรายได้ดังนั้นตัวเลขของผู้สับสนเหตุที่ต้องลาหยุดงานเนื่องจากการติดต่อดำเนินคดีอาชญากรรมยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

เมื่อเปรียบเทียบสถิติกรุงเทพมหานครและ ภาค 1-9 พบว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่มูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากการบาดเจ็บต่อวันรวมผู้ประสบเหตุทุกประเภทมีอัตราสูงขึ้นจากปี 2550 พบว่าอัตราหยุดงานเฉลี่ยทั่วประเทศ จำนวน 23.25 วันในขณะที่ปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็น 35.74 วัน เมื่อเปรียบเทียบรายภาคพบว่าภาคที่มีอัตราสูงขึ้นมาที่สุดคือ ภาค 8 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนบนจากเดิมเฉลี่ย 28.84 วันเป็น 231.92 วัน โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายสถิติในภาค 8 สูงขึ้นจากเดิมปี 2550 คิดเป็นเฉลี่ย 32.78 วันเป็น 239.92 วัน แสดงถึงความรุนแรงของอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายในภาค 8 มีอัตราสูงขึ้นมาจากจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บอันอาจเป็นผลมาจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญการตอบโต้ผู้กระทำผิดลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ชดชืน ร้องลงมา คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ และร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ การวิเคราะห์สภาพสังคมในลักษณะนี้เป็นไปในลักษณะความไร้บรรทัดฐานของสังคม (Anomie) จากการเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคมจากสังคมชนบทที่เป็นปึกแผ่นมาเป็นสังคมเมืองที่อาชญากรรมเกิดจากภาวะที่กฎระเบียบในสังคมไม่สามารถควบคุมความต้องการของบุคคลได้ มนุษย์มีความต้องการมากขึ้นโดยปราศจากการควบคุมของกฎระเบียบของสังคมทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความต้องการกับความตอบสนอง เกิดการตอบโต้และเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและทรัพย์สินและอาชญากรรมทางเพศ

ตอนที่ 7: การรายงานเหตุอาชญากรรม

1. กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 38.6) เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนก ตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นแล้วนั้น วิธีจัดการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่น ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ ในขณะที่วิธีจัดการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ส่วนใหญ่ คือ ถือว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องส่วนตัว หรือจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น ทั้งผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำไม่ได้สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ตนไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ และความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่

2. กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีจัดการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากปัจจุบันมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล หน่วยงานภาคเอกชนที่ดำเนินงานป้องกันเหตุร้ายหรือหน่วยงานกู้ภัยในพื้นที่สามารถเข้าไปช่วยเหลือได้ก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถึงสถานที่เกิดเหตุจึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย อาจมีการไกล่เกลี่ยยอมความกันได้จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนสาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่เกิดขึ้นในการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศต่าง ๆ เช่นในประเทศอังกฤษและเวลส์ที่มีการระบุว่าอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ มาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ ซึ่งเป็นผลต่อประสิทธิภาพของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในแก้ปัญหาอาชญากรรม ส่วนผู้ประสบเหตุ ๆ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดีทั้งนี้อาจเป็นเรื่องของการกระทำความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวหรือผู้กระทำความผิดและผู้ถูกกระทำมีความใกล้ชิดกันจึงไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดีหรือไม่ทราบกฎหมายหรือสิทธิของตนเองจะได้รับจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งอาจมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมซ้ำ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ซึ่งตามแนวคิดการป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) การปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือการตั้งด่านตรวจเป็นปกติประจำเป็นการยับยั้งและขู่ให้กลัว (Deterrence theory) จะมีผลต่อการไม่กล้าประกอบอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ส่วนสาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดหากมีความแน่นอนในการลงโทษ (On the certainty of Punishment) คือความสามารถในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ จะทำให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพได้ทางหนึ่งอย่างไรก็ตามการป้องกันอาชญากรรมย่อมดีกว่าการลงโทษเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว (On Preventing Crimes)

ตอนที่ 8 : การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

1. การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้งเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ และตนเองไม่ได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุนั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ เมื่อสอบถามถึงความต้องการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการอื่นใดเพิ่มเติมนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม โดยสิ่งที่ต้องการ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น

ส่วนใหญ่เป็นการติดต่อโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๕ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยในกลุ่มผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๕ ส่วนใหญ่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมโดยหน่วยงานที่ระบุ คือ ศาล

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการรายงานเหตุอาชญากรรมและการดำเนินงานเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นผลต่อความเชื่อมั่นในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในต่างประเทศบางประเทศพบว่าในประเทศสิงคโปร์ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เข้าไปมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 71.7 % ไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเหตุผลอันดับแรกคือ คิดว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้หรือให้เพื่อนหรือครอบครัวช่วย รองลงมาคิดว่าสถานการณ์ไม่ค่อยมีความรุนแรงมากนัก และอันดับสุดท้ายคือไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเหตุที่เกิดขึ้นนั้นหรือในประเทศไต้หวันในการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีคดีที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงจำนวน 36.1 % ของอาชญากรรมที่ทำการสำรวจในงานวิจัยสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน แต่อย่างไรก็ตามการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ประชาชนต้องการให้เจ้าหน้าที่นำผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งมาตรการในการลงโทษที่มีประสิทธิภาพจะต้องประกอบด้วยการลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) การลงโทษด้วยความรวดเร็วไว และความใกล้ชิดกับการประกอบอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์มากกว่าและความรวดเร็วในการพิพากษาวางโทษผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับขนาดของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การพิพากษาวางโทษและการลงโทษด้วยความรวดเร็วจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง การลงโทษที่มีความรวดเร็วและแน่นอน

ยอมจะส่งผลในการระงับยับยั้งการกระทำความผิดได้มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงเพียงอย่างเดียว ความแน่นอนในการลงโทษ (Certainty of punishment) คือคุณภาพที่สำคัญที่สุดของการลงโทษ ความเคร่งครัดหรือความรุนแรงในการลงโทษ (Severity of punishment) เน้นว่าการลงโทษที่มีประสิทธิผล โทษที่เป็นไปได้นี้ จะต้องมากเกินกว่าประโยชน์ที่ผู้กระทำผิดจะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม ประสิทธิภาพการลงโทษทั้ง 3 ประการนี้ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพึงปฏิบัติโดยเคร่งครัดเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการสร้างคามยุติธรรมให้แก่ประชาชน นอกจากประเด็นของการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษนั้นปัจจุบันยังมีวิธีการอื่นที่เบี่ยงเบนคดีออกจากกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะมาตรการการไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทในระบบงานยุติธรรม (Restorative Justice) โดยการดำเนินงานขององค์กรและหน่วยงานในระดับท้องถิ่นซึ่งอาจเป็นประเด็นที่ทำให้สถิติการแจ้งความดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแนวทางยุติธรรมกระแสหลักมีสัดส่วนลดลงได้ในอนาคต

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม และการดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

จากการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวมทั่วประเทศปี 2550 พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ร้อยละ 65.2 ส่วนในปี 2555 มีอัตราเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 66.6 สำหรับสาเหตุไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 62.0 ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.8 จากสถิติในประเด็นการไม่แจ้งความนี้ ส่วนใหญ่ยังคงระบุว่าคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในกรณีแจ้งความนั้นส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจให้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 77.5 ส่วนในปี 2555 คิดเป็นร้อยละ 73.7 ซึ่งยังคงเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกันแสดงว่าผู้ประสบเหตุที่แจ้งความนั้นยังคงต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่มีความรวดเร็วในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งในกรณีของความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในปี 2550 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากแจ้งเหตุแล้วภายใน 30 นาทีร้อยละ 38.0 ส่วนในปี 2555 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาภายใน 30 นาทีเช่นกัน แต่มีอัตราลดลงเป็นร้อยละ 28.7 และเมื่อเปรียบเทียบอันดับรองลงมาในการไปถึงที่เกิดเหตุจะพบว่าการใช้เวลา 31-60 นาทีจะมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 14.2 เป็นร้อยละ 23.3 ในปี 2555 แสดงถึงประสิทธิภาพในการถึงที่เกิดเหตุมีระดับที่น้อยลงดังนั้นสัดส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจกับจำนวนประชากรอาจต้องเพิ่มมากขึ้นหรืออาจมีเหตุอื่นต้องดำเนินการก่อนเช่นในการดูแลความสงบเรียบร้อยในสถานการณ์พิเศษ (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ตารางเปรียบเทียบแสดงความรวดเร็วในการเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หน่วย: ร้อยละ

ระยะเวลาในการเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ	ปี 2550	ปี 2555
ภายใน 30 นาที	38.0	28.7
31-60 นาที	14.2	23.3
มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	12.0	16.8
มากกว่า 1 วัน	2.5	3.5

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมและการไกล่เกลี่ยแก้ปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้

5. ข้อเสนอแนะ

5.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การดำเนินงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งต่อไปควรเพิ่มนโยบายดำเนินการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์เฉพาะพื้นที่ เนื่องจากสภาพปัญหาและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของแต่ละพื้นที่หรือในแต่ละภาคย่อมมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษที่มีการแบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 3 เขตคือ สกอตแลนด์ อังกฤษและเวลส์ และเขตไอร์แลนด์เหนือ และประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการดำเนินการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามมลรัฐที่มีสภาพแวดล้อมและลักษณะทางสังคมที่แตกต่างกัน

2. ควรมีนโยบายเข้าร่วมเป็นสมาชิกการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมกับโครงการของThe International Crime Victimization Survey (ICVS) หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ United Nation Office on Drugs and Crimes (UNOCD) เพื่อให้การเก็บข้อมูลมีความเป็นมาตรฐานสากลมากขึ้น

3. ควรมีนโยบายการเชื่อมโยงด้านข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของกลุ่มประเทศในอาเซียน(ASEAN Community) เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละประเทศนั้นมีการกระทำผิดด้านใดบ้าง มีคนไทยไปกระทำผิดในต่างประเทศหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำ และมีชาวต่างชาติที่มากกระทำผิดในประเทศไทยหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำเป็นจำนวนเท่าใด

4. การให้ความสำคัญกับนโยบายด้านกระบวนการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทและกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในกระบวนการยุติธรรมให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อลดจำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยการเพิ่มบทบาทของหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม

และการใกล้เคียงแก้ปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้ โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างรวดเร็ว

5. ควรเน้นนโยบายเกี่ยวกับการสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การจัดสถานที่ให้มีไฟฟ้าส่องสว่าง การออกตั้งด่านและการตรวจตราในเวลากลางวันและกลางคืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยเฉพาะในเวลากลางคืนที่มีสถิติอาชญากรรมสูง การฝากบ้านไว้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ไม่มีผู้พักอาศัยในครัวเรือนเป็นเวลานาน เป็นต้น เพื่อเป็นการปิดโอกาสในการประกอบอาชญากรรมและป้องกันการประกอบอาชญากรรมซ้ำ

6. ควรเน้นนโยบายการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมให้มากยิ่งขึ้น เช่น โครงการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ การป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ การจัดเวรยามเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดอับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์มิให้ถูกโจรกรรมได้ง่าย อาสาสมัครตรวจร่วมตำรวจ การเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรม มีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน สถิติอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมจะลดลง

7. การมีนโยบายให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การช่วยเหลือด้านการสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม การจัดทำหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉินเพื่อสามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้ทันที การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การอบรมกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมและการให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. การเก็บข้อมูลที่มีแบบสอบถามเดียวกัน 3 ปี จะเป็นปีเว้นปีก็ได้ แต่ต้องเก็บ 3 รอบเป็นอย่างต่ำ เป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะดำเนินการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรม และอีกรอบต่อไปเป็นปีที่ 4 ปีที่ 6 หรือปีที่ 8 ไม่จำเป็นต้องเก็บข้อมูลปีเว้นปี

2. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ เช่น หอพักหรือที่พักราคาถูก หอพักในมหาวิทยาลัย สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น

3. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลไม่สามารถเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (Victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทาง

เศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้น โดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter)

4. การดำเนินงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งต่อไปควรดำเนินการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์เฉพาะกลุ่มเพื่อสามารถป้องกันและช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างตรงจุด โดยเฉพาะ กลุ่มผู้หญิง กลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีและ กลุ่มวัยรุ่น ผู้อพยพต่างด้าว กลุ่มเชื้อชาติเฉพาะต่าง ๆ เป็นต้น

5. การศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ทางสังคมและสภาพแวดล้อมหลากหลายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่นคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัว ความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียนและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน โครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของพ่อแม่ การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็นชุมชนเมืองหรือในชนบท เป็นต้น

5.3 ข้อเสนอแนะในการจัดทำแบบสำรวจครั้งต่อไป

1. แบบสำรวจครั้งต่อไปควรเพิ่มข้อคำถามเกี่ยวกับทางเลือกอื่นการแก้ปัญหาการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อย่างเช่น จากสื่อ ช่องทางทางสื่อเช่นวิทยุ ทีวี มีจำนวนมากที่ช่วยเหลือประชาชนโดยไม่ได้ผ่านเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือกระบวนการทางกฎหมาย ว่าได้ดำเนินการอย่างไรควรจะเก็บข้อมูลตรงนี้ด้วย ในส่วนของข้อมูลแหล่งข่าวทั้งหมดถึงที่มาจากเว็บไซต์ต่าง ๆ เพราะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมต่อไป ซึ่งมันมีความต่อเนื่องจากผลวิจัยด้วยทำให้เรารู้ว่าต่อไปนี้จะต้องเชื่อมโยงข้อมูลหรือสร้างเครือข่ายกับใคร

2. ในแบบสำรวจที่มีข้อเลือกประเด็น “อื่นๆ” ในหลาย ๆ ตัวแปร มีความถี่และค่าร้อยละค่อนข้างสูง และไม่ใช้กลุ่มที่เป็นลำดับสุดท้ายของตัวแปรนั้นทำให้ การวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถระบุรายละเอียดของคำตอบได้ออกมาชัดเจน ดังนั้นในการจัดทำแบบสำรวจครั้งต่อไปควรให้ผู้ตอบระบุคำตอบให้ชัดเจนและหลีกเลี่ยงการให้ตอบคำว่า “อื่นๆ” ให้มากที่สุด

3. การลดจำนวนคำถามให้ตอบได้หลายข้อ ต้องคิดวิธีวิเคราะห์ให้ดี เพราะ ยอดรวม จะไม่เท่ากับจำนวนตัวอย่าง

4. ในแบบสอบถามนั้นมีข้อเกี่ยวกับศาสนาของผู้กระทำผิดหรือเป็นผู้ถูกกระทำควร จะตัดออกไป เพราะศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและไม่ควรนำมาเปรียบเทียบ

5. ควรมีการอบรมผู้เก็บข้อมูลก่อนการดำเนินงานลงพื้นที่จริง โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศเพื่อให้มีความเข้าใจในแบบสอบถามและความสามารถในการเก็บข้อมูลเชิงลึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. การดำเนินงานเกี่ยวกับระบบฐานข้อมูลให้สอดคล้องกับคำถามตามแบบสำรวจ เพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

7. การปรับแบบสำรวจครั้งต่อไปควรจัดประชุมเชิงปฏิบัติการในกลุ่มของผู้ใช้ข้อมูล
หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพื่อสามารถได้ข้อมูลตรงจุด

.....๒๐.....

คำนำ

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นในทุกประเทศทั่วโลกและยิ่งสภาพเศรษฐกิจสังคมและการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงไปประกอบกับจำนวนประชากรของโลกที่เพิ่มมากขึ้น เกิดช่องว่างและความไม่เท่าเทียมกันในการดำรงชีวิต ปัญหาอาชญากรรมย่อมทวีความรุนแรงขึ้นทั้งปริมาณและคุณภาพ ทุกประเทศทั่วโลกต่างก็มีนโยบายในการแก้ปัญหาอาชญากรรมที่แตกต่างกันตามสภาพของแต่ละสังคม แต่อย่างไรก็ตามนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพจำเป็นจะต้องได้รับข้อมูลพื้นฐานจากสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงของสังคมหรือสามารถที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาอาชญากรรมได้มีความชัดเจนหรือมีความเป็นจริง (True level of Crime) นำมาสู่การดำเนินงานสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับชาติ (National Crime Victimization Survey) ในการบริหารงานยุติธรรมซึ่งจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อนำผลไปใช้ในการวางแผนงานยุติธรรมในอนาคต

ด้วยเหตุนี้สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม ได้มอบหมายให้มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เป็นที่ปรึกษาโครงการวิจัยเรื่องโครงการวิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศภายใต้โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี 2555 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์นำเสนอและเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมจากผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ รวมทั้งการนำเสนอปัญหาและข้อขัดข้องเพื่อนำมาพัฒนาแนวทางและเตรียมการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในครั้งต่อไป การดำเนินงานในครั้งนี้นำประกอบด้วยการศึกษาวิจัยเอกสาร รายงาน สถิติและเสนอผลการศึกษาวิจัยในเชิงการวิเคราะห์ โดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากแหล่งที่มีผู้เก็บรวบรวมไว้แล้วในเชิงสถิติ การทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอาชญากรรมและการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั้งในและต่างประเทศรวมทั้งได้นำแนวความคิดที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์มาเปรียบเทียบเพื่อพัฒนาและปรับใช้กับประเทศไทยและทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบในระดับพื้นที่พร้อมทั้งวิเคราะห์ถึงประเด็นสำคัญและแนวโน้มเกี่ยวกับอาชญากรรมในประเทศไทย

การดำเนินงานในครั้งนี้คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรมและอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ในการสนับสนุนการดำเนินงานวิจัยและการได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ทรงคุณวุฒิในการอภิปรายกลุ่มและการสัมมนาทางวิชาการที่ได้กรุณาใช้เวลาให้ข้อคิดเห็นในการดำเนินการวิจัยให้มีความถูกต้องชัดเจนและการปรับปรุงแบบสำรวจในครั้งต่อไปให้มีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์ของโครงการที่ตั้งไว้ทุกประการรวมทั้งก่อให้เกิดผลดีต่อการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมซึ่งเป็นปัญหาที่สำคัญของประเทศชาติต่อไป

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	
บทสรุปผู้บริหาร	ก
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ขอบเขตการศึกษา	2
1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
1.6 นิยามปฏิบัติการ	4
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	6
2.1 ความสำคัญและพัฒนาการการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย	6
2.2 การวัดสถิติอาชญากรรม	7
2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรม	12
2.4 การสำรวจอาชญากรรม (Crime Victimization Survey) ในต่างประเทศ	20
2.5 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศต่างๆ	32
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	47
3.1 เป้าหมายการดำเนินงาน	47
3.2 ขั้นตอนและวิธีดำเนินการ	47
3.3 วิธีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิจัย	50
4.1 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555	50
4.2 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2555 เปรียบเทียบระหว่างกรุงเทพมหานครกับภาค 1 – 9	137

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	190
5.1 การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555	190
5.2 ข้อเสนอแนะ	270
บรรณานุกรม	274
ภาคผนวก	
- ภาคผนวก ก แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555 (สอญ.2)	
- ภาคผนวก ข ตารางสถิติ	
- ภาคผนวก ค รายงานและข้อเสนอแนะจากการประชุมการอภิปรายกลุ่ม (Focus Group)	
ประวัติคณะผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมทั่วประเทศในรอบปี 2555	140
ตารางที่ 4.2 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมทั่วประเทศในรอบปี 2555	141
ตารางที่ 4.3 ลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น	144
ตารางที่ 4.4 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ	148
ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ	153
ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด	158
ตารางที่ 4.7 ช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุ	161
ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม	168
ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	178
ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่น ๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ	186
ตารางที่ 5.1 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ ในการสำรวจ ปี 2550 และ 2555	196
ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันของผู้ประสบเหตุ ในเขตกรุงเทพมหานคร และภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 และ 2555	197
ตารางที่ 5.3 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมจำแนกตามประเภทอาชญากรรม ในการสำรวจสถิติอาชญากรรม ปี 2550 และ 2555	205
ตารางที่ 5.4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการประสบเหตุอาชญากรรม การตกเป็นเหยื่อเพียงครั้งเดียวที่มีอัตราสูงสุด	205
ตารางที่ 5.5 ตารางเปรียบเทียบสถิติการคาดการณ์ว่าตนเอง มีโอกาสประสบเหตุอีก และเหตุผลที่จะไม่ประสบเหตุอาชญากรรมซ้ำอีก ในปี 2550 และ 2555	209
ตารางที่ 5.6 ตารางเปรียบเทียบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียว มากที่สุด จำแนกตามภาค ในปี 2550 และ 2555	210
ตารางที่ 5.7 ตารางเปรียบเทียบอาชญากรรมต่อเนื่อง ในปี 2550 และ 2555	211
ตารางที่ 5.8 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในการสำรวจปี 2550 และ 2555 เปรียบเทียบภาค 3 ภาค 5 ภาค 8 ภาค 9	219
ตารางที่ 5.9 ตารางเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุมากที่สุด ในปี 2550 และ 2555	221
ตารางที่ 5.10 ตารางเปรียบเทียบกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรม ที่เกิดขึ้น	258
ตารางที่ 5.11 ตารางเปรียบเทียบแสดงความรวดเร็วในการเดินทางมายังสถานที่ เกิดเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	269

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศโดยตรง(Crime Victimization Survey) อย่างเป็นทางการที่ได้ดำเนินการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2551 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมในส่วนที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่ได้รายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่และรวมถึงคดีอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกรวบรวมไว้ในข้อมูลการรับแจ้งคดีอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้ได้ข้อมูลอาชญากรรมที่ถูกต้องแม่นยำมากยิ่งขึ้น ข้อมูลดังกล่าวจะมีประโยชน์อย่างมากในการนำมาใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบายและแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้สามารถตอบรับกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงไป

กระทรวงยุติธรรม โดยสำนักงานกิจการยุติธรรม เห็นความสำคัญของข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าว จึงได้ริเริ่มการพัฒนาโครงการนำร่องสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตั้งแต่ปีงบประมาณ 2548 เป็นต้นมา โดยเริ่มเก็บข้อมูลนำร่องในเขตกรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาคในจังหวัดนครศรีธรรมราช การสำรวจในแต่ละครั้งจะครอบคลุมถึงลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดี เวลาและสถานที่เกิดเหตุ ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรมการรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจผลการสำรวจข้างต้นได้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มและข้อมูลสภาพปัญหาอาชญากรรมที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงมากยิ่งขึ้น นอกเหนือจากสถิติการรับแจ้งคดีอาญา ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนวางแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ด้วยความสำคัญของการดำเนินการดังกล่าว สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ขยายผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนไปทั่วประเทศ ซึ่งได้มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ปีงบประมาณ 2551

ในปีงบประมาณ 2555 ได้มีการดำเนินการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศโดยความร่วมมือกับสำนักงานสถิติแห่งชาติทำการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนทั่วประเทศในทุกจังหวัด ภายใต้โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ.2555 ซึ่งในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าวจะได้มีการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำรายงานผลการสำรวจและข้อค้นพบสำคัญ (Key Findings) เพื่อเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแก่หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม สถาบันการศึกษาและสาธารณชนเพื่อเป็นพื้นฐานของอาชญากรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อเป็น

ข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดนโยบายแก้ไขปัญหอาชญากรรมการเตรียมความพร้อมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมจากผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน (Victim Survey) ให้ทราบถึงข้อมูลที่ได้จากเหยื่ออาชญากรรมอาทิเช่น ลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของผู้กระทำผิด พฤติการณ์แห่งคดี เวลาและสถานที่เกิดเหตุ ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม การรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และข้อค้นพบสำคัญเกี่ยวกับการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมที่ได้จากผลสำรวจ เป็นต้น

1.2.2 เพื่อนำเสนอและเผยแพร่ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนอันเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหอาชญากรรม การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม และใช้ประโยชน์ในทางวิชาการต่อไป

1.2.3 เพื่อนำปัญหาข้อขัดข้องและพิจารณาประเด็นต่าง ๆ พัฒนาแนวทางและเตรียมการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในครั้งต่อไป

1.3 ขอบเขตการศึกษา

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหาการวิจัย

ในการวิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศ มีรายละเอียดเนื้อหา ดังนี้

(1) ทำการทบทวนวรรณกรรมแนวคิดในการวิเคราะห์การสำรวจอาชญากรรม (Crime Victimization Survey) ในต่างประเทศทั้งในส่วนประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศทางแถบเอเชีย และประเทศในภูมิภาคเดียวกับประเทศไทย โดยเปรียบเทียบแนวคิด และข้อดีข้อเสีย เพื่อนำมาพัฒนาปรับใช้กับประเทศไทย

(2) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลให้ทราบถึงข้อมูลทางอาชญาวิทยาที่ได้จากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม

- ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดและรายละเอียดลักษณะของการถูกกระทำ
- ข้อมูลลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม
- การทราบเหตุและการตอบสนองของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ข้อมูลอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหอาชญากรรม

(3) ทำการเปรียบเทียบในระดับพื้นที่ (เช่น เปรียบเทียบระดับภาค กรุงเทพมหานคร) และเปรียบเทียบในเขตเทศบาลกับนอกเขตเทศบาล

(4) วิเคราะห์ความสัมพันธ์และแนวโน้ม (Connection/Relationship/Tendency)

ยกตัวอย่างเช่น

- วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม สิ่งแวดล้อมของการถูกกระทำผิด และการเกิดอาชญากรรม
- วิเคราะห์โอกาสในการเกิดอาชญากรรม ความถี่ และความสัมพันธ์ระหว่างเวลา/สถานที่
- ความสัมพันธ์ของอาชญากรรมกับลักษณะที่พิกอาศัย
- ความสัมพันธ์ของเพศและอายุของเหยื่อกับการเกิดอาชญากรรม
- ประเภทของอาชญากรรมกับการทราบเหตุของเจ้าหน้าที่
- เปรียบเทียบข้อมูลในภาพรวมหรือประเด็นที่น่าสนใจของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี พ.ศ.2551 กับปี พ.ศ.2555
- ข้อมูลอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม

(5) ประเด็นข้อค้นพบอื่นๆ ที่น่าสนใจ

1.3.2 ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

121 วัน นับแต่วันลงนามในสัญญา รวมระยะเวลาในการวิจัยทั้งสิ้น จำนวน 4 เดือน

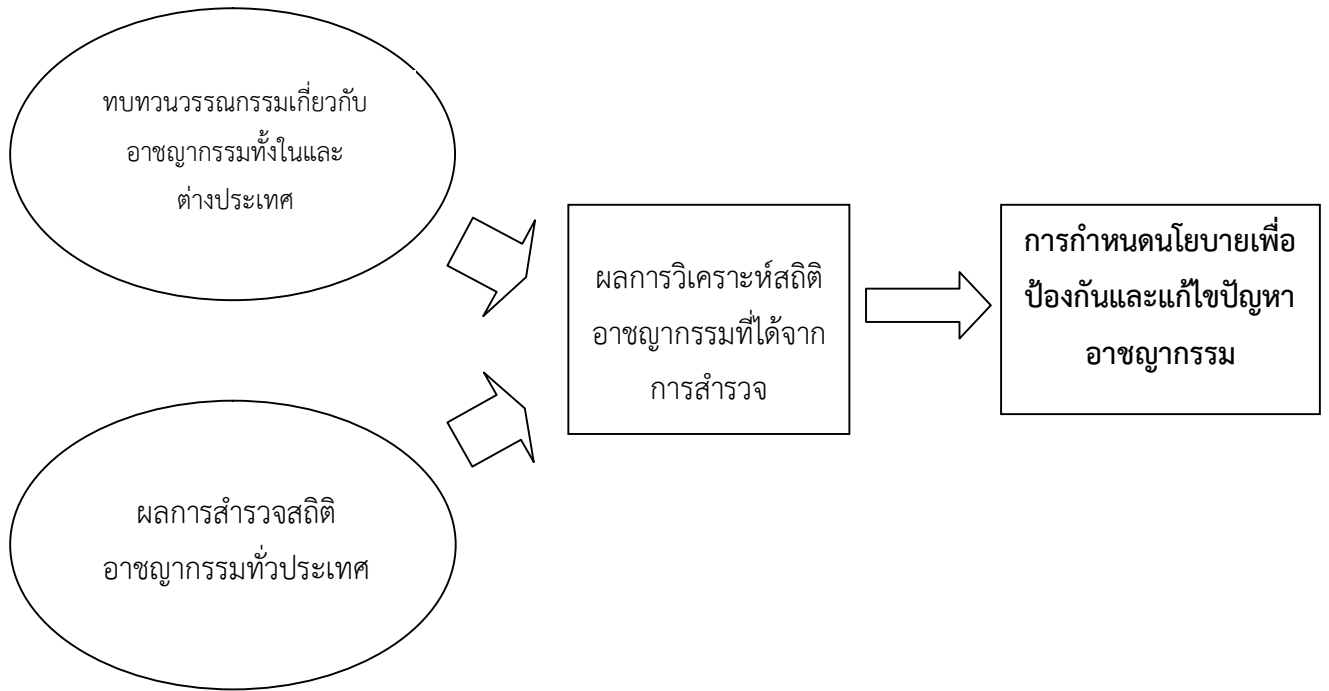
1.4 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 รายงานแนวโน้มและสถานการณ์อาชญากรรมสำคัญที่ได้จากผลการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเพื่อใช้ประโยชน์ในเชิงนโยบายและเชิงวิชาการ

1.4.2 แนวทางการปรับปรุงพัฒนารูปแบบและเตรียมการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในระดับประเทศอย่างต่อเนื่องในอนาคต

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยทำการวิจัยโดยการศึกษาทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับอาชญากรรมทั้งในและต่างประเทศ และนำแนวความคิดที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์มาเปรียบเทียบเพื่อพัฒนาและปรับใช้กับประเทศไทย และทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบในระดับพื้นที่พร้อมทั้งวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์และแนวโน้มเกี่ยวกับอาชญากรรมในประเทศไทย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.6 นิยามปฏิบัติการ

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หมายถึง ข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยตรง ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลจากเก็บรวบรวมข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ

เหยื่ออาชญากรรม (Victim of Crime) หมายถึง ผู้ประสบผลร้ายหรือความเสียหาย ทั้งด้านชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากการละเมิดกฎหมาย ไม่ว่าจะเหยื่ออาชญากรรมนั้นจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล

พฤติกรรมแห่งคดี หมายถึง สิ่งที่เกิดกระทำ, เหตุการณ์ที่เป็นมาหรือที่จะเป็นไป ความเป็นไปในเวลากระทำการก่อคดี

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม หมายถึง บุคคลที่อยู่ในเหตุการณ์ การเกิดอาชญากรรมด้วยตนเอง หรือได้รับผลกระทบโดยตรงจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น ของในบ้าน ถูกขโมยทำให้ผู้ตอบสัมภาษณ์ต้องเสียเงินซื้อของมาทดแทน

อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน หมายถึง อาชญากรรมที่ผู้กระทำความผิด ได้กระทำให้โดย

- 1) การขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินรวมถึงยานพาหนะ
- 2) การบุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้าเขตภายในรั้วบ้านที่พักอาศัย
- 3) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหายทำลายทรัพย์สิน

อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย หมายถึง อาชญากรรมที่มีผู้เจตนากระทำความต่อชีวิตร่างกายต่อผู้อื่นโดยตรง เช่น ลักพาเด็ก ทำร้าย พยายามทำร้าย คุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือฆ่า (ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำความชำเรา หรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำความชำเรา)

อาชญากรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำความผิดทางเพศที่ผู้กระทำความผิดอาจกระทำความตามลำพัง หรือรวมกันเป็นกลุ่มกระทำความผิดต่อชายหรือหญิงก็ตามโดยผู้ถูกกระทำนั้นไม่ได้เต็มใจ หรืออยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือถูกทำให้เข้าใจผิดว่าผู้กระทำเป็นบุคคลอื่น ได้แก่ ช่มชู้ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำความชำเรา พยายามที่จะกระทำความอนาจารพยายามล่วงเกินทางเพศ กระทำความอนาจาร/ล่วงเกินทางเพศ พยายามที่จะข่มขืนกระทำความชำเรา ข่มขืนกระทำความชำเราในลักษณะโทรมหญิง

อาชญากรรมเกี่ยวกับการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว เป็นการกระทำความผิดทางอาญาที่กระทำความผิดได้นำข้อมูลส่วนตัว เอกสารส่วนตัว หรือข้อมูลทางการเงินของผู้ถูกกระทำไปแอบอ้างใช้ โดยไม่ได้รับความยินยอม เช่น บัตรเครดิต บัตรประชาชน รวมถึงการที่ทั้งสองฝ่ายร่วมกันกระทำการโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น ให้ผู้อื่น(เพื่อน) ยืมบัตรประชาชนไปแสดงตนว่าอายุเกินกว่า 20 ปี เพื่อเข้าไปในสถานบันเทิงที่ทางราชการกำหนด และการขโมยเลขบัตรเครดิต หรือรหัสบัตรเครดิตเงินสด(เอทีเอ็ม)

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสำคัญและพัฒนาระบบการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย

ประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมในทุกด้านของทุกหน่วยงานให้มีลักษณะบูรณาการเชื่อมโยงและสามารถใช้ประโยชน์ได้สูงสุด ร่วมกันในการบริหารงานยุติธรรมอย่างเป็นระบบครบวงจรโดยระบบที่กำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาในขณะนี้ก็คือ “การพัฒนาการจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ”(crime rate) หรือที่นานาประเทศเรียกว่า การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official Report) ซึ่งส่วนใหญ่รายงานในรูปสถิติคดีจึงรู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่าการรายงานสถิติคดีอาชญากรรม ระบบหนึ่ง และ “การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน” หรือโดยทั่วไปรู้จักกันในนามของ “การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม” (National Crime Victimization Survey) อีกระบบหนึ่ง (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551)

อัตราอาชญากรรม (crime rate) คือ ตัวเลขที่ใช้ในการวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งต่อจำนวนประชากร โดยใช้หลักการคำนวณตัวเลขอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับสัดส่วนของประชากรอัตราอาชญากรรมถือเป็นข้อมูลในการช่วยรัฐประเมินผล ติดตามสถานการณ์แวดล้อม พยากรณ์ทิศทางความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชากร รวมทั้งตรวจสอบและประเมินการใช้จ่ายในการบริหารงานยุติธรรมซึ่งจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อนำผลไปใช้ในการวางแผนงานยุติธรรมในอนาคตต่อไป (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551) ส่วนการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการวิจัยเชิงสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมทั้งที่มีการรายงานและไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ นำมาทำการประมวลวิเคราะห์และเผยแพร่อย่างเป็นทางการโดยหน่วยงานของรัฐอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง

อัตราอาชญากรรมแห่งชาติมีความสำคัญยิ่งต่อระบบการบริหารงานยุติธรรมในฐานะระบบข้อมูลของทางราชการด้านสิทธิเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัย โดยเหตุที่ปัจจุบันเป็นช่วงเวลาประเทศไทยกำลังพัฒนาระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมเพื่อรองรับระบบยุติธรรมแห่งอนาคตบนเส้นทางแห่งการปฏิรูประบบยุติธรรมไทย

2.2 การวัดสถิติอาชญากรรม

เหตุผลในการวัดสถิติอาชญากรรมเพื่อ

1. เพื่อวัดสภาพความเป็นอาชญากร ได้แก่ อายุ เพศ ระดับการศึกษา และสภาพครอบครัว
2. เพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ของอาชญากรต่อสภาพแวดล้อม ได้แก่ ท้องถิ่น ปัญหา มูลเหตุจูงใจและกลุ่มเพื่อน
3. เพื่อประโยชน์ต่องานวิจัยสาขาอื่นๆ ได้แก่ อาชญาวิทยา ทัศนวิทยา สังคมศาสตร์ เศรษฐศาสตร์
4. เพื่อป้องกันอาชญากรรม ได้แก่ สภาพแวดล้อมที่อาจก่อให้เกิดอาชญากรรม แนวโน้มของการเกิดอาชญากรรม ช่วงเวลาที่มักเกิดอาชญากรรม ท้องถิ่นหรือสถานที่ที่มีการเกิดอาชญากรรม

2.2.1. การวัดจากสถิติของทางราชการ

การวัดจากสถิติของทางราชการ คือ การวัดปริมาณของอาชญากรรมจากบันทึกของหน่วยงานราชการ ได้แก่ ตำรวจ อัยการ ศาล และราชทัณฑ์

ตำรวจ ปริมาณอาชญากรรม จะมีจำนวนมากกว่าหน่วยงานอื่น เพราะรับแจ้งความ

อัยการ ปริมาณอาชญากรรม จะลดลง เนื่องจาก อัยการจะทำหน้าที่

ในการพิจารณาคดีที่ควรส่งฟ้อง มีพยานหลักฐาน หากบางคดีสามารถยอมความกันได้ ก็จะไม่ส่งเรื่องฟ้อง : สถิติจึงน้อยกว่าตำรวจ

ศาล ปริมาณอาชญากรรม น้อยกว่าอัยการ เพราะอัยการจะพิจารณาก่อนแล้วทำเรื่องส่งฟ้องบางคดี

ราชทัณฑ์ ปริมาณอาชญากรรม : สถิติน้อยที่สุด แต่เป็นสถิติที่ชัดเจน เช่น สถานภาพของอาชญากร : อายุ, เพศ, ระดับการศึกษา, ครอบครัว

2.2.2 ลักษณะสำคัญของการวัดสถิติจากทางราชการ

สถิติของทางราชการ มีลักษณะเหมือนภูเขาน้ำแข็ง 3 ลูก เนื่องจากเกิดตัวเลขมืด (Dark Figures) กล่าวคือ เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีผู้แจ้งความ หรือ ตำรวจไม่สามารถตรวจพบ หรือเรียกว่า เป็นภูเขาน้ำแข็ง ส่วนที่จมอยู่ใต้น้ำนั่นเอง อาทิ

- คดีทำแท้ง

- คดีลักขโมยเล็กๆ น้อยๆ เจ้าทุกข์ไม่แจ้งความเพราะยุ่งยากเสียเวลา

สาเหตุสำคัญที่ไม่มีการแจ้งความ หรือ ตำรวจไม่สามารถตรวจพบ จนกลายเป็นตัวเลขมืด (Dark Figures) เป็นภูเขาน้ำแข็งจมอยู่ใต้น้ำ เนื่องจาก

1. ไม่มีเจ้าทุกข์ เช่น การทำผิดกฎหมายอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ อาชญากรรม การเมือง การทำแท้ง อาชญากรรมเศรษฐกิจ

2. ไม่มีผู้ให้ความร่วมมือ เช่น พยานโดยข่มขู่ เห็นว่าเสียเวลา การลักขโมยเล็กน้อย สภาพในปัจจุบัน สังคมที่ต่างคนต่างอยู่ หรือเกิดความอับอายหากเข้าแจ้งความ เช่น กรณีการถูกข่มขืน

3. ผู้เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมอาจไม่ทราบว่า การกระทำนั้นๆ เป็นอาชญากรรม เนื่องจากไม่มีความรุนแรง อาทิเช่น คดีขโมยเล็กๆ น้อย เช่น ชุตชั้นใน การทำนาจาร หรือ แม้แต่กรณีที่สามารถประนีประนอมยอมความกันได้ เช่น อาชญากรรมในครอบครัว เป็นต้น

4. สามารถประนีประนอมยอมความกันได้ เช่น อาชญากรรมในครอบครัว

ลักษณะของภูเขาห้าแห่ง 3 ลูก เปรียบเทียบกับอาชญากรรม

1. murder, manslaughter ,bank and post – office robberies, car thefts

ประเภทของอาชญากรรมของภูเขาลูกแรก จะเป็นสถิติของอาชญากรรมที่มีผู้เข้าแจ้งความมากที่สุด จึงมีภูเขาไหล่พันน้ำเกือบหมด โดยลักษณะของคดี คือ

- มีเจ้าทุกข์เข้าแจ้งความ
- เป็นคดีที่มีความรุนแรง ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเหยื่ออาชญากรรม
- มีผู้ให้ความร่วมมือในการดำเนินคดี

คดีที่มีการแจ้งความมากที่สุด เช่น

- การฆ่าคนตาย
- การปล้นธนาคาร ปล้นไปรษณีย์ (ปล้นองค์กร)
- การขโมยรถยนต์

2. Violent crimes Committed by an unknown person robbery of private persons basement burglaries, bicycle thefts, etc

ลักษณะของภูเขาลูกที่สอง คือ มีปริมาณอาชญากรรมที่เข้าแจ้งความมีปริมาณน้อย ในขณะที่ปริมาณอาชญากรรมที่ไม่ได้แจ้งความ หรือ ตัวเลขมีดมีปริมาณมากกว่า โดยลักษณะของคดี คือ

- เป็นคดีที่มีความรุนแรง แต่ไม่ทราบตัวผู้กระทำผิด
- มีเจ้าทุกข์เข้าแจ้งความน้อย
- เป็นคดีที่ไม่มีความรุนแรงมาก

ตัวอย่างคดี

- การปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ ราษฎรบุคคล
- การลักทรัพย์โดยการเจาะ ังด ไข เข้าไปในอาคารสถานที่
- การขโมยจักรยาน

3. Assaults on women, sexual assault, shop thief, traffic offences, economic crimes

ลักษณะของภูเขาลูกที่สาม คือ ปริมาณอาชญากรรมที่เข้าแจ้งความมีปริมาณน้อยมาก หรือ แทบไม่มีการเข้าแจ้งความเลย เนื่องจาก

- ไม่มีเจ้าทุกข์ อาชญากรรมไม่มีผู้เสียหาย ผู้เสียหายจำนวนมากไม่สามารถระบุได้

- ไม่มีผู้ให้ความร่วมมือโดยเฉพาะคดีความผิดทางเพศ เช่น การถูกข่มขืน ผู้เข้าแจ้งความเกิดความอับอายไม่กล้าแจ้งความ

- เหยื่อหรือผู้เกี่ยวข้อง ไม่ทราบว่าการกระทำนั้นๆ เป็นอาชญากรรม

ข้อดีของการวัดสถิติอาชญากรรมทางราชการ

- เป็นสถิติที่เกิดขึ้นจริง

ข้อเสียของการวัดสถิติอาชญากรรมทางราชการ

- แสดงถึงจำนวนคดีที่เกิดขึ้น แต่ไม่ได้บอกว่าแต่ละคดีมีผู้กระทำผิดกี่คน

- ไม่ได้ข้อมูลที่ถูกต้องทั้งหมด จำนวนที่ถูกต้อง เช่น กรณีอาชญากรรมใน

ครอบครัว, ขโมยเล็กน้อย

- ไม่ทราบถึงความรุนแรง

- ไม่ทราบสาเหตุอาชญากรรม

2.2.3 การวัดจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Surveying Crime Victims)

จากรูปแบบของการวัดจากทางราชการประสบปัญหาในการเข้าถึงข้อมูลและข้อเท็จจริง ซึ่งลักษณะคดีหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่ชัดเจน เช่น ในกรณี คดีข่มขืน ผู้เสียหายโดนข่มขู่ ถ้ำแจ้งความ คดีเล็กน้อย - อนาคต - อนาคต คดีสามารถประนีประนอมยอมความได้ อาชญากรรมในครอบครัว สามีทำร้ายภรรยา ผู้เสียหายเห็นว่าแจ้งความกับทางราชการแล้วไม่มีประโยชน์ เป็นต้น

นอกจากนี้วิธีการในการวัดเป็นการตั้งคำถามซึ่งลักษณะของคำถาม อาทิเช่น

- เคยเป็นผู้เสียหายหรือไม่

- ประเภทอาชญากรรมที่เกิด

- รูปแบบ วิธีการ ลักษณะการเกิดเหตุ

- ผลกระทบที่ได้รับ

- เหตุผลในการแจ้งความและไม่แจ้งความ

จากที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ารูปแบบและวิธีการในการวัดของหน่วยงานราชการ ทำให้ได้ข้อมูลไม่ครบถ้วนในคดีที่เกิด ดังนั้นการวัดอีกวิธีหนึ่งที่สามารถเข้าถึงข้อมูลและได้ข้อมูลพฤติการณ์แห่งคดีที่ถูกต้อง คือ **วัดจากการเปิดเผยของผู้เสียหาย (Surveying Crime Victims)** โดยมีวิธีสำรวจ ดังนี้

1. การสำรวจจากแต่ละครอบครัว (Household Survey)
2. การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง (Sample Survey)
3. การสัมภาษณ์ (Interviews)

2.2.4 การวัดจากผู้กระทำผิด

- เคยทำผิดอะไรและเคยถูกดำเนินคดีอะไร
- มูลเหตุจูงใจในการก่อเหตุ

ข้อดี

- ทราบปริมาณอาชญากรรม

ข้อเสีย

- ผู้ตอบไม่ได้รับความคุ้มครอง
- ผู้ตอบไม่ให้ความจริง

2.2.5 การวัดจากสถิติของสื่อมวลชน

คือ การวัดปริมาณของอาชญากรรมจากข่าวที่สื่อมวลชนได้นำเสนอผ่านโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ เช่น การเก็บรวบรวมคดีฆ่า ข่มขืน ปล้นจี้ อาชญากรเด็ก ภายในช่วง 6 เดือนหรือ 3 เดือน เป็นต้น

ข้อดี

- ทราบลักษณะความรุนแรงของอาชญากรรม และขั้นตอนกระบวนการ
- ทราบสาเหตุอาชญากรรม

ข้อเสีย

- ไม่ทราบปริมาณที่ถูกต้อง
 - อาชญากรรมที่มีความรุนแรงน้อย ไม่น่าสนใจจะไม่ได้รับการนำเสนอ
- มุ่งการขายข่าวเป็นสำคัญ

- ในช่วงที่มีข่าวอื่นๆ น่าสนใจกว่าข่าวอาชญากรรมจะไม่นำเสนอ เช่น ข่าวการเมืองและข่าวเลือกตั้ง

2.2.6 การวัดสถิติอาชญากรรมจากสิ่งแวดล้อม

คือ การวัดปริมาณอาชญากรรมจากสิ่งแวดล้อมในเมืองหนึ่ง ๆ เช่น

- การติดลูกกรงสำหรับทุกบ้าน
- กางเกงในกันขมขื่น
- การเลี้ยงสุนัขพันธุ์ดุ
- การจ้างยาม ตำรวจคอยคุ้มกัน
- กฎหมายที่กำหนด

ข้อดี

- ทราบปริมาณอาชญากรรมในสังคมได้ง่าย

ข้อเสีย

- อาจจะไม่ใช่การชี้วัดสถิติอาชญากรรมที่แท้จริง

จากที่กล่าวในข้างต้นการวัดอาชญากรรมในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าอดีตที่ผ่านมา และมีความคิดเห็นแตกต่างกันไปหลากหลายว่าควรจะวัดอย่างไร จะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นทางการจากแหล่งข้อมูลหลายๆ แหล่ง และขณะเดียวกันก็เก็บข้อมูลอย่างไม่เป็นทางการจากแหล่งข้อมูลทางการได้อย่างไร ซึ่งมักจะพบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอเมื่อนำมาสอบทานและบูรณาการเข้าด้วยกัน เพื่อที่จะบ่งบอกออกมาให้ใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด ว่าที่จริงแล้วมีอัตราอาชญากรรมเกิดขึ้นเท่าไรในห้วงเวลาหนึ่งๆ ภายใต้สถานการณ์ทางสังคมขณะนั้นๆ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมเป็นอย่างไร ใครประกอบอาชญากรรม และใครตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ฯลฯ เพราะข้อมูลมักแตกต่างกันไปตามวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ระบบฐานข้อมูลและสถิติอาชญากรรมมีการจัดเก็บประมวลผลและเผยแพร่โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นหลัก ซึ่งได้ดำเนินการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ ตามข้อ 1 - 2 แต่ยังไม่เคยมีการดำเนินการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ รวมทั้งสำรวจการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง ตามข้อ 3 - 4 มาก่อน ซึ่งในห้วงระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมาประเทศไทยโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมเริ่มสนใจทำการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมและดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

ในปี พ.ศ. 2547 สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมกระทรวงยุติธรรมได้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยเรื่องการจัดทำอัตราอาชญากรรมเป็นครั้งแรกแก่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดย รองศาสตราจารย์สุดสงวน สุธีสร และคณะ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม”

ในปี พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ทำการศึกษาวิจัยโครงการพัฒนาระบบการป้องกันและระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรม เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรม

แห่งชาติ (crime rate)”อย่างจริงจัง และ ในปีเดียวกันมีการจัดทำยุทธวิธีครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” ร่วมกับคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทางหนึ่ง

ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ริเริ่มดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกของประเทศไทย (National Crime Victimization Survey) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ

ในปี พ.ศ. 2550 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2549 เป็นโครงการนำร่องการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกในส่วนภูมิภาคของประเทศไทย (National Crime Victimization Survey) โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ

ในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ขยายผลการดำเนินงานด้านนี้อย่างต่อเนื่อง โดยดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2551 ทำการสำรวจอาชญากรรมทั่วประเทศเป็นครั้งแรก โดยมีรองศาสตราจารย์ ดร.กมลทิพย์ คติการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย เป็นที่ปรึกษาโครงการ ดำเนินการเก็บรวบรวม ข้อมูล (สำนักงานกิจการยุติธรรม,2551)

2.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรม

1. ทฤษฎีสำนัคคลาสสิก (Classical School)

อาชญากรรมเป็นสิ่งที่ควบคุมได้ด้วยสังคม มีการศึกษาถึงสาเหตุและพฤติกรรมของการเกิดอาชญากรรม ดังนี้

โดยในยุคแรกมีการศึกษาของสำนักคลาสสิก (Classical School) ของ **Cesare Baccaria** ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์มีอิสระที่จะเลือกตัดสินใจในสิ่งที่เห็นว่าได้ประโยชน์มากกว่าสิ่งที่เสียประโยชน์ “มนุษย์มีเจตจำนงอิสระ (Free Will) ในการเลือกการกระทำ” การกระทำผิดนั้น เนื่องจาก

- ไม่เกรงกลัวกฎหมาย
- บทลงโทษที่เคยได้รับไม่มีความรุนแรง

ทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free will) เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีอิสระที่จะคิด ทำสิ่งใดด้วยตัวของเขาเอง มนุษย์มีความสามารถในการใช้เหตุผล ดังนั้น เมื่อมนุษย์กระทำความผิดลงไป โดยการตัดสินใจและการใช้เหตุผลของตนเองแล้ว เขาก็จะต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เขากระทำลงไป

หากกระทำผิดย่อมต้องได้รับการลงโทษ การที่สังคมลงโทษบุคคลนั้นก็เพราะว่าเขาได้กระทำความผิดและเป็นสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับ

ความคิดเกี่ยวกับการลงโทษเพื่อการป้องกัน (Preventive Punishment) ของเบคคาเรีย ตามที่ปรากฏในหนังสือ On Crime and Punishments

1. การลงโทษมีความจำเป็น เนื่องจากมนุษย์ยังมีความเห็นแก่ตัว คนเราพร้อมที่จะฝ่าฝืนสัญญาประชาคม ถ้าหากสิ่งนั้นก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนตัว สำหรับเบคคาเรียเห็นว่ามนุษย์ทุกคนสามารถมีพฤติกรรมอาชญากรได้เสมอ

2. เมื่อเป็นดังนั้น การลงโทษจึงไม่ควรปฏิเสธต่อความเห็นแก่ตัวของมนุษย์หากแต่ควรส่งเสริม “แรงจูงใจ” ไม่ให้ประโยชน์ของมนุษย์ถูกทำลายโดยกฎหมาย

3. การลงโทษ ควรจะมีไว้เพื่อเป็นการป้องกัน โดยการใช้ความคิดเรื่องการข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) ซึ่งการข่มขู่ยับยั้งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

ก. การข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิดซ้ำ

ข. การข่มขู่ยับยั้งโดยทั่วไป (General Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดเพื่อเป็นตัวอย่างแก่บุคคลอื่นในสังคมทั่วไปให้เห็นผลร้ายของการกระทำผิด เพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิด เพราะเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ

4. การข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) การลงโทษเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งการกระทำผิดขึ้นอยู่กับเงื่อนไขสองประการคือ

ก. การลงโทษจะต้องได้สัดส่วนกับอาชญากรรม

ข. สาธารณะชนจะต้องได้รับรู้เข้าใจอย่างแน่ชัดเกี่ยวกับการลงโทษนั้น

2. ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้ง

เบคคาเรีย เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่ง “ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้ง” (Deterrence Theory) เบคคาเรียอธิบายถึง ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการข่มขู่ยับยั้งว่าการลงโทษที่สามารถข่มขู่ยับยั้งผู้กระทำผิดได้ จะต้องมึลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ

1. การลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftess of punishment) เบคคาเรียให้เหตุผลสองประการว่า ทำไมจึงต้องลงโทษด้วยความรวดเร็ว

เหตุผลประการแรก ผู้กระทำผิดบางราย กระบวนการยุติธรรมใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะนำตัวมาพิพากษาลงโทษ บ่อยครั้งที่พบว่าเวลาที่ใช้ในการติดตามตัวยาวนานกว่าเวลา ตามโทษที่จะกำหนดให้ลงโทษสำหรับความผิดนั้นเสียอีก แม้ว่าจะกำหนดโทษสูงสุดแล้วก็ตาม เบคคาเรียจึงกล่าวไว้ว่า

“...การลงโทษด้วยความรวดเร็วว่องไว และความใกล้ชิดกับการประกอบอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์มากกว่า”

เหตุผลประการที่สอง เบคคาเรียเห็นว่า ความรวดเร็วในการพิพากษาวางโทษ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับขนาดของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การพิพากษาวางโทษและการลงโทษด้วยความรวดเร็วจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เบคคาเรียยังเชื่อว่า

“ การลงโทษที่มีความรวดเร็วและแน่นอนย่อมจะส่งผลในการระงับยับยั้งการกระทำ ความผิดได้มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงเพียงอย่างเดียว”

2. ความแน่นอนในการลงโทษ (Certainty of punishment) เบคคาเรียเห็นว่าเป็นคุณภาพที่สำคัญที่สุดของการลงโทษ

3. ความเคร่งครัดหรือความรุนแรงในการลงโทษ (Severity of punishment) เห็นว่าการลงโทษที่มีประสิทธิผล โทษที่เป็นไปได้นี้ จะต้องมากเกินกว่าประโยชน์ที่ผู้กระทำผิดจะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม

แนวคิดของซีซาร์ เบคคาเรีย เกี่ยวกับกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมและการลงโทษ โดยสรุป (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531)

1. การบัญญัติกฎหมายต้องยึดถือหลักการขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับปรัชญา อรรถประโยชน์นิยม (Utilitarianism philosophy) ที่ว่า “ประโยชน์สูงสุดสำหรับปวงชนจำนวนมากที่สุด”

2. การกำหนดนิยามคำว่า “อาชญากรรม” จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบเกี่ยวกับภัยอันตรายต่อสังคมเป็นประการสำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่ง อาชญากรรม หมายถึง พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดภัยอันตราย หรือความสูญเสียต่อสังคมโดยรวม

3. การป้องกันอาชญากรรมย่อมมีความสำคัญกว่าการลงโทษอาชญากร ดังนั้นกฎหมายจึงควรมีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษร และควรมีการเผยแพร่ความรู้ให้ประชาชนทุกคนทราบว่า พฤติกรรมใดควรละเว้นและพฤติกรรมใดควรประพฤติ โดยการกำหนดโทษและการให้รางวัลได้อย่างเหมาะสม

4. การกล่าวหาในทางลบ การใช้วิธีการทรมานและทารุณกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการใช้โทษประหารชีวิต ควรพิจารณายกเลิก เพื่อส่งเสริมมนุษยธรรม นอกจากนี้ การพิจารณาคดีควรมีลักษณะรวดเร็ว แน่นนอน และมีหลักและเกณฑ์

5. เป้าประสงค์ของการลงโทษคือการข่มขู่ยับยั้งบุคคลมิให้ประกอบอาชญากรรม และเพื่อป้องกันการล้างแค้นหรือการมุ่งทำลายล้างกันและกัน

6. การกำหนดโทษจำคุกควรได้รับการสนับสนุนให้นำมาใช้อย่างแพร่หลายและต้องปรับปรุงสภาพเรือนจำให้ถูกสุขลักษณะ และมีความมั่นคงปลอดภัย

7. ความหนักเบาของการลงโทษต้องได้สัดส่วนกับความรุนแรงของอาชญากรรม โทษทัณฑ์ที่จะลงแก่ผู้กระทำผิดนั้นต้องทำให้บุคคลได้รับความสูญเสียมากยิ่งขึ้นกว่าผลกำไรที่จะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม แต่โทษทัณฑ์ดังกล่าวต้องกำหนดให้ได้อัตราส่วนที่เหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำ

8. การบัญญัติกฎหมายเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ไม่ใช่หน้าที่ของฝ่ายตุลาการ ฝ่ายตุลาการมีหน้าที่เพียงการพิจารณาความผิดของอาชญากร ไม่ใช่การตีความกฎหมายเพราะการตีความกฎหมายจะต้องอาศัยผู้ที่เข้าใจลึกซึ้งถึงเจตนารมณ์ของการร่างกฎหมายซึ่งจัดเป็นหน้าที่ของฝ่ายนิติบัญญัติ ด้วยเหตุนี้ กฎหมายจึงต้องได้รับการบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร โดยระบุให้ชัดเจนทั้งฐานความผิดและบทลงโทษ เพื่อที่ประชาชนจะสามารถทราบล่วงหน้าได้ อันจะเป็นการป้องกันอาชญากรรมอีกทางหนึ่ง

3. ทฤษฎีอาชญาวิทยาภูมิศาสตร์อาชญากรรม

อังเดร มิเชล เกอร์รี่ (Andre-Michel Guerry : 1802-1866) นักกฎหมายชาวฝรั่งเศส ได้ตีพิมพ์รายงานผลการศึกษาด้านสถิติและสรุปผลการศึกษาว่า

“อาชญากรรมประเภททรัพย์สิน จะเกิดสูงมากขึ้นในเขตพื้นที่ย่านคนร่ำรวย แต่อาชญากรรมประเภทใช้ความรุนแรงจะเกิดขึ้นมากในย่านคนยากจน” นักวิชาการผู้เชี่ยวชาญกล่าวอ้างว่ารายงานฉบับนี้น่าจะถือได้ว่าเป็น การศึกษาอาชญาวิทยาเชิงวิทยาศาสตร์ฉบับแรก ในตอนท้ายเกอร์รี่ ได้สรุปว่า “ ย่านคนร่ำรวยจะมีพวกหัวขโมยมากกว่า นั่นคือสาเหตุเบื้องต้นที่ทำให้เกิดอาชญากรรมทรัพย์สิน”

การนำเสนอข้อสรุปนี้ ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานสถิติด้านการยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้แสดงแผนที่เปรียบเทียบให้เห็นว่าในย่านพื้นที่ครอบครัวของคนชนชั้นล่างมักจะเกิดอาชญากรรมประเภททรัพย์สินเกิดขึ้นทั่วไป และบางทีดูเหมือนว่าจะมากกว่าครอบครัวของคนชั้นกลางขึ้นไปถึงชนชั้นสูง แต่สำหรับอาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงไม่เป็นเช่นเดียวกัน

4. ทฤษฎีความไร้ระเบียบทางสังคม (theory of Social Disorganization)

ทฤษฎีความไร้ระเบียบทางสังคม (theory of Social Disorganization) เป็นทฤษฎีของสำนักอาชญาวิทยาชิคาโก (The Chicago School of Criminology) เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นสำนักที่มุ่งศึกษาอาชญาวิทยาในแนวนิเวศวิทยา แนวความคิดของสำนักนี้มุ่งศึกษาในมิติเกี่ยวกับ ทฤษฎีการส่งผ่านค่านิยมทางวัฒนธรรม (The Transmission of Cultural Value) จากคนกลุ่มหนึ่งไปยังกลุ่มอื่นๆ รวมทั้งการส่งผ่านข้ามรุ่น จากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง โดยเฉพาะประเด็นเรื่องเด็กและเยาวชนรุ่นใหญ่ได้ส่งผ่านค่านิยมต่อต้านสังคม เทคนิคการทำผิด และการประกอบอาชญากรรมของรุ่นตนเองไปยังเด็กและเยาวชนรุ่นเล็ก โดยทฤษฎีนี้อธิบายถึง การที่ผู้กระทำผิดได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร จากเยาวชนที่สูงวัยกว่าที่อยู่ในชุมชนถิ่นที่อยู่ นั้น ผลสุดท้ายความล้มเหลวของชุมชนถิ่นที่อยู่ในการจัดระเบียบตัวเอง ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดที่แก่กว่าจะถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรให้แก่เด็กและเยาวชนที่อ่อนกว่า

5. ทฤษฎีอโนมี (Anomie Theory)

เอมิล เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim : 1858-1917) เห็นว่าอาชญากรรมเป็นสภาวะปกติที่ต้องเกิดขึ้นในสังคม เพื่อทำหน้าที่ของมันเอง และไม่เพียงแต่ว่าอาชญากรรมจะเป็นสภาวะปกติเท่านั้น เดอร์ไคม์ยังเห็นอีกว่า อาชญากรรมเป็นสภาวะที่จำเป็นของสังคมที่ต้องมีอยู่ในทุกสังคม ทฤษฎีของเดอร์ไคม์นี้แสดงให้เห็นถึงลักษณะที่เป็น “ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่” (Structural Functionalism) ได้อย่างชัดเจน

เดอร์ไคม์อธิบายว่า พฤติกรรมทางสังคมโดยเฉพาะ พฤติกรรมแห่งอาชญากรรมได้ทำหน้าที่สร้างปัจจัยสำคัญในการทำหน้าที่ทางสังคม 2 ประการ ประการแรก อาชญากรรมทำหน้าที่สร้างขอบเขตของศีลธรรมในสังคม ตอนแรกประชาชนไม่จึงเรียกว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายของสังคม จนกระทั่งมีการลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนนั้น การลงโทษเป็นแรงเสริมทำให้เขาเกิดความรู้และเข้าใจว่ากฎระเบียบคือฝ่าฝืนกฎระเบียบ ประการที่สอง อาชญากรรมทำให้เห็นชัดขึ้นว่า การฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคมทำให้เกิดการรวมตัวกันของสมาชิกในสังคมที่จะยึดเหนี่ยวศีลธรรมอันดี ซึ่งเป็นมโนธรรมขั้นสูงของบุคคล

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วจากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคมล้มเหลวในบทบาทการทำหน้าที่จัดการความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็วนำไปสู่การเกิดปัจจัยอื่นตามมาอย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การเคลื่อนย้ายอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวทางสังคม เรียกว่า “อโนมี” (Anomie) หมายถึงสภาวะที่ไร้พื้นฐาน หรือสภาวะไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมตามมา

6. ทฤษฎีความกดดันทางสังคมของโรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton)

เมอร์ตัน ได้นำทฤษฎีอโนมีของเดอร์ไคม์มาพัฒนาต่อเนื่องในประเด็นเรื่อง “โครงสร้างหน้าที่” (Functionalism Structure) เมอร์ตันได้สร้างระดับของการวิเคราะห์หน้าที่ (Levels of Functional Analysis) โดยแบ่งออกเป็นระดับต่างๆ ได้แก่ ระดับสังคม ระดับองค์การ ระดับสถาบัน และระดับกลุ่ม โดยสร้างเป็นทฤษฎีใหม่และตั้งชื่อว่า “ทฤษฎีความกดดันทางสังคม” (Strain Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลหรือพฤติกรรมอาชญากรรมว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดมาจากความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของสังคมกับวิธีการในการบรรลุวัตถุประสงค์ (Discrepancy between Cultural Goals and Institutionalized Means) เพื่ออธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเมอร์ตันได้อธิบายว่าสภาพสังคมมีอิทธิพลในการปลูกฝังให้บุคคลมีค่านิยมหรือความอยากบางประการ แต่ในขณะที่เดียวกันโครงสร้างทางสังคมก็จำกัดความสามารถของบุคคลเฉพาะ กลุ่มในการบรรลุความต้องการนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าโครงสร้างทางสังคมมีส่วนกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลบางกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายหรือความต้องการของ

คนในสังคมที่ บุคคลควรจะต้องไขว่คว้าหรือหามาให้ได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของแต่ละสังคมก็จะมี ความแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรม สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกาจุดมุ่งหมายสูงสุดของ สังคมที่วัฒนธรรมกำหนดขึ้นก็คือความมั่งคั่ง ร่ำรวย เมื่อบุคคลมีความร่ำรวยหรือมั่งคั่งก็มักจะ ตามมาด้วยการได้รับการยอมรับยกย่องในสังคมหรือมีสถานภาพทางสังคมสูง ซึ่งแนวความคิด ดังกล่าวนี้มีลักษณะคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกันกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคม ยอมรับคนที่มีฐานะร่ำรวย ได้รับการศึกษาดี มากกว่าจะยอมรับคนที่เป็นคนดี โดยนอกจากนี้ เมอร์ตันยังเชื่อว่าวัฒนธรรมในสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกานั้นกระตุ้นให้คนทุกคนเฝ้าหา ความร่ำรวย ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมของประเทศมีพื้นฐานมาจากปรัชญาของความเท่าเทียม กันในสังคม (Egakitarian Ideology) ที่เชื่อว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการสร้างฐานะ ด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ทุกคนจะไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายนี้ แต่ทุกคนก็มีสิทธิและถูกคาดหวัง ว่าต้องพยายามสร้างฐานะให้ได้ หากผู้ใดไม่มีลักษณะเช่นนี้ก็อาจจะถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็น บุคคลเกียจคร้านหรือไม่มีความทะเยอทะยาน

เมอร์ตัน ใช้โครงสร้างทางสังคมเป็นตัวอย่างถึงสาเหตุที่ชนชั้นกลางของสังคมมี อัตราการกระทำผิดสูงกว่าชนชั้นกลางหรือสูง เนื่องมาจากการมีอยู่น้อยของโอกาสที่จะบรรลุ ความมุ่งหวังของสังคม คือ การสร้างฐานะความร่ำรวยให้แก่ตนเองอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ตามโครงสร้างของสังคมหรือการสร้างฐานะโดยอาศัยวิธีการตามวัฒนธรรม ซึ่งชนชั้นกลางหรือ ชนชั้นสูงจะมีโอกาสเหล่านี้มากกว่าชนชั้นล่าง แต่ในขณะที่เดียวกันสังคมก็เน้นถึงจุดมุ่งหมายทาง สังคมมากกว่าวิธีการที่ได้รับมันมา ในสภาวะการณ์เช่นนี้ ชนชั้นล่างก็จะได้รับความกดดัน มากกว่าชนชั้นอื่นในสังคม ฉะนั้นบุคคลต้องมีการปรับตัว เมื่อมีความขัดแย้งหรือคับข้องใจ โดย Robert K. Merton ได้สรุปแบบของการปรับตัวของบุคคลไว้ดังนี้คือ (Merton, 1938)

การปรับตัวประเภทที่ 1 เป็นพวกคล้อยตามสังคมและเป็นพวกที่สังคมต้องการ กล่าวคือ การมีจุดมุ่งหมายตามสังคมต้องการและด้วยวิถีทางสังคมที่ต้องการอีกด้วย

การปรับตัวประเภทที่ 2 เป็นพวกที่ยอมรับจุดมุ่งหมายตามสังคมแต่อาจจะเนื่องด้วย วิถีทางที่สังคมมิไฉนนั้น ปิดกั้นสำหรับเขา เขาจึงต้องหาหนทางใหม่ที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายตามที่สังคม ต้องการ ฉะนั้นถ้าพวกนี้ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย พวกนี้ก็อาจจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดหรือ เป็นผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

การปรับตัวประเภทที่ 3 เป็นแบบตัวที่ยอมละทิ้งหรือลดจุดมุ่งหมายที่สังคมให้ต่ำลง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยึดมั่นวิถีทางที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง พวกเช่นนี้อาจจะชอบความมั่งคั่ง ไม่กล้าเสี่ยง

การปรับตัวประเภทที่ 4 เป็นพวกถอยหนี คือ เป็นพวกที่ละทิ้งค่านิยมทางสังคม และวิธีการที่สังคมยอมรับ คือ ไม่มีทั้งจุดมุ่งหมายและไม่เห็นความสำคัญของวิธีการที่ถูกต้อง ตามสังคมอีกด้วย พวกนี้ได้แก่ พวกนอกกฎหมาย คนจรจัด เร่ร่อน ผู้ติดยาเสพติด ติดยาเสพติด หรือพวกโรคจิตอื่นๆ

การปรับตัวประเภทที่ 5 พวกที่จะนำคนไปสู่นอกโครงสร้างของสังคม ไม่ยอมรับหรือไม่เห็นด้วยกับจุดหมายและวิธีการของสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแต่ต้องการเผชิญหน้าสร้างค่านิยมหรือโครงสร้างใหม่ และใช้วิธีการใหม่ในการบรรลุจุดประสงค์นั้น เพราะจุดหมายที่สังคมมีอยู่แล้ววิธีการที่มีในสังคมนั้นไม่อาจทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ พวกนี้อาจเป็นพวกปฏิวัติพวกที่แยกกลุ่มเป็นแก๊งก็มีค่านิยมและวิถีทางใหม่เป็นวัฒนธรรม (รัตนะ วรบัณฑิตและสมศักดิ์ ศรีสันติสุข, 2554)

7. ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ทฤษฎี Rational choice

ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นมาในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970s ซึ่งเป็นช่วงที่ทฤษฎีการฟื้นฟูแก้ไข (Rehabilitation) กำลังได้รับการโจมตีอย่างหนักว่า ไม่สามารถอธิบายปัญหาอาชญากรรมได้ดีเท่าที่ควร และเป็นช่วงที่ทฤษฎีอาชญาวิทยาแบบคลาสสิก (Classical School) กลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งหนึ่ง (Siegel, 2000:114-115) โดยเฉพาะรายงานการวิจัยของ Robert Martinson ที่มีชื่อว่า "What Works" ซึ่งพบว่า โปรแกรมในการฟื้นฟู บำบัดแก้ไข (Rehabilitation Programs) ไม่สามารถที่จะป้องกันการกระทำผิดในอนาคตได้ (A Number of national surveys fail to find examples of rehabilitation programs that prevented future criminal activity, 1974:22-54) นอกจากนี้ข้อเขียนที่โด่งดังของ Charls Murray and Louis Cox ในปี 1979 ก็เสนอแนะไว้ว่าโปรแกรมในการลงโทษผู้กระทำผิดนั้นควรเน้นการลงโทษที่มีลักษณะป้องปรามมิให้กระทำผิดซ้ำอีกในอนาคตและมีความมีประสิทธิภาพมากกว่าการลงโทษแบบฟื้นฟูและการบำบัดแก้ไข (A well publicized book, Beyond Probation by Charles Murray and Louis Cox, went as far as suggesting that punishment-oriented program could suppress future criminality much more effectively than those that relied on rehabilitation and treatment efforts, 1979)

นอกจากนั้นแล้วนักอาชญาวิทยาอีกหลายต่อหลายท่านได้หันมามองถึงแนวความคิดและทฤษฎีแบบดั้งเดิมมากขึ้นเพื่อนำมาใช้ในการควบคุมปัญหาอาชญากรรมในสหรัฐอเมริกาที่ไม่มีที่ท่าว่าจะลดลงแต่อย่างใด มากกว่าที่จะไปเน้นการแก้ไขสภาพแวดล้อมรวมทั้งการบำบัดและฟื้นฟูผู้กระทำผิดดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งนักวิชาการเหล่านี้เชื่อว่าหากการกระทำผิดมาจากปัจจัยทางด้านสังคมและจิตวิทยาบางอย่าง (Social and Psychological Problem) เช่น ปัญหาความยากจน ตามแนวความคิดและทฤษฎีกลุ่มปฏิฐานนิยมจริงแล้ว การแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยวิธีการจัดหางานที่ดี รวมทั้งการไม่ปิดกั้นโอกาสในทางเศรษฐกิจให้ ก็ควรจะเป็นการลดอัตราการกระทำผิดลงได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว มิได้เป็นอย่างนั้น นักวิชาการเหล่านี้จึงหันมาทบทวนทฤษฎีดั้งเดิมดังกล่าวมากขึ้น (Siegel, 2000:14) คือ ยังคงเน้นแนวความคิดแบบดั้งเดิมในการควบคุมปัญหาอาชญากรรมและการลงโทษผู้กระทำผิดมากกว่าที่ใช้แนวความคิดแบบปฏิฐานนิยมที่มุ่งพยายามปรับปรุงแก้ไขสภาพแวดล้อมทางสังคม

หรือการฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำผิด ซึ่งยังขาดผลการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ ยืนยันในเรื่องเหล่านี้ (Bayer, 1981:190)

นอกจากนักวิชาการต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วยังมีนักวิชาการชื่อดังทางด้านรัฐศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ James Q. Wilson ก็โจมตีเรื่องนี้ในหนังสือ Thinking about crime (1983) ในทำนองเดียวกันนี้ว่าสาเหตุการกระทำผิดของผู้กระทำผิดในทัศนะของสำนักปฏิรูปนิยมมองแต่เพียงว่ามีสาเหตุมาจากภายนอกแต่เพียงอย่างเดียว อย่างเช่น สาเหตุมาจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น ซึ่งถ้าหากจะแก้ปัญหาการกระทำผิดเรื่องนี้ ก็สามารถทำได้ คือสร้างโปรแกรมแก้ไขปัญหาทางด้านเศรษฐกิจหรือแก้ปัญหาคาใจจนดังกล่าจากรัฐบาลก็สามารถแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ แต่จริง ๆ แล้วมิได้เป็นอย่างนั้น ฉะนั้นการแก้ปัญหาดังกล่าวที่แท้จริง คือ การตัดช่องโอกาสในการกระทำผิดของคนเหล่านี้ลง (Reduce criminal opportunity) โดยการจำคุกหรือกักขังนั่นเอง Wilson มองว่า คนที่ชอบกระทำผิด คือคนที่ขาดการยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม พฤติกรรมที่ชอบต่อต้านกฎหมายเพื่อความสนุกสนานตื่นเต้นเร้าใจ

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้นแล้วว่า ทฤษฎีนี้พัฒนาขึ้นมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970s ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีคลาสสิก (Classical Theory) และทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม (Economic Theories of Crime) ซึ่งมีนักคิดหลายต่อหลายท่าน ที่พัฒนาทฤษฎีนี้ขึ้นมาอย่างเช่น แกรี่ เบคเคอร์ (Gary Becker) เป็นต้น อย่างไรก็ตามนักคิดที่ได้รับการกล่าวขวัญและได้รับการยอมรับในแวดวงอาชญาวิทยามากที่สุดในเวลานี้คือ โรนอล วี คลาร์ค และ เดอร์เรค บี คอรันิช (Ronald V. Clarke and Derek B. Cornish) ซึ่งสองท่านนี้ได้พัฒนาทฤษฎีดังกล่าวขึ้นในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 คือในปี 1985 และ 1986 (Cullen and Agnew, 2003:267) เป็นต้นมา

ทฤษฎีนี้มีฐานคติที่ว่าอาชญากรรมคือผลพวงของทางเลือกที่มีเหตุผลของผู้ที่กระทำผิดซึ่งผู้กระทำผิดได้วิเคราะห์ คาดการณ์ถึงประโยชน์ (Benefits) และความสูญเสีย (Cost) ที่ตนจะได้รับ (Cornish and Clark, 1986: VI) ฉะนั้นคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs)

ผลประโยชน์ (Benefits) ในที่นี้หมายถึง ผลประโยชน์ที่เป็นวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทองเหล่านี้ (Material or money benefits)

ผลประโยชน์ที่มีได้เป็นทรัพย์สิน เงินทอง (Non-pecuniary benefits) ซึ่งได้แก่ความสุขทางใจ ความตื่นเต้น ความสนใจเมื่อได้แก้แค้น ความสำเร็จในชีวิต เกียรติยศและชื่อเสียง ฯ เหล่านี้ (Cullen and Agnew, 2003:267)

ส่วนความสูญเสีย (Costs) นั้นหมายถึง ความสูญเสียในเรื่องทรัพย์สิน เงินทอง ธุรกิจ การค้าขาย ฯ (Material costs) ความสูญเสียทางด้านจิตใจ (Psychic costs) ซึ่งได้แก่ความรู้สึกผิด หรือความละอายใจเมื่อได้กระทำผิด (Moral costs) ฯ เหล่านี้ความสูญเสียในเรื่องโอกาส (Opportunity costs) ซึ่งได้แก่ การเสียโอกาสที่จะทำการใด ๆ หรืออย่างใดอย่าง

หนึ่งโอกาสที่จะถูกลงโทษ (Expect punishment costs) ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้กระทำผิด

ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงเจตนาธรรมนิอิสระ หรือเจตจำนงอิสระ (Free will) หรือความมีอิสระที่จะกระทำผิดของคนเรา อย่างไรก็ตามก่อนที่จะกระทำผิด จะมีการไตร่ตรองหรือตั้งใจก่อนว่า การกระทำผิดครั้งนี้จะได้รับความสุข (Pleasure or Happiness) หรือความเจ็บปวด (Pain or Harmful) ตามทัศนะของเบคคาเรีย (Beccaria) และเบนธัม (Bentham) ฉะนั้นการลงโทษผู้กระทำผิดจะต้องมีความรุนแรงเพียงพอที่จะระงับยับยั้ง การกระทำผิดดังกล่าว

จากงานวิจัยของ Jeffrey Fagan และ Alex R. Piquero เรื่อง Rational Choice and Developmental Influences on Recidivism among Adolescent Felony Offenders ในปี 2007 พบว่าทั้งกฎของสังคมและปัจจัยทางด้าน rational choice นั้นมีผลกระทบต่อโอกาสอาชญากรรมอยู่ตลอดเวลา เมื่อความเสี่ยงต่อการถูกลงโทษและความคุ้มค่ากับผลที่ได้รับนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการนำมาพิจารณาว่าจะกระทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่ อัตราการเกิดอาชญากรรมก็จะลดลง จากงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าระบบการตัดสินในกระบวนการยุติธรรมมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งเป็นงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่าทั้งสุขภาพจิตใจและการพัฒนาความมีเหตุผลในการตัดสินใจของแต่ละบุคคลจะส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงในการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลนั้นด้วยเช่นกัน

2.4 การสำรวจอาชญากรรม (Crime Victimization Survey) ในต่างประเทศ

1. การเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศสหรัฐอเมริกา

การเก็บสถิติข้อมูลอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อความเข้าใจในสภาพปัญหาอาชญากรรมนั้น นักอาชญาวิทยาจะใช้ข้อมูลอาชญากรรมที่เก็บได้จาก สำนักงานตำรวจ (Police department) เรือนจำ (Prisons) และศาล (Courts) โดยองค์การ The Federal Bureau of Investigation จะเก็บข้อมูลจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและจัดพิมพ์ขึ้นเป็นประจำทุกปีที่เรียกว่า Uniform Crime Report (UCR) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลขนาดใหญ่ (Large Database) ซึ่งการเก็บข้อมูลนี้รวมไปถึงสถิติอาชญากรรมที่รายงานมาจากหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายในท้องถิ่น และจำนวนอาชญากรรมที่ถูกจับกุมได้โดยหน่วยงานตำรวจ มีการแบ่งประเภทอาชญากรรมเป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรงที่เรียกว่า **Part 1 crime ประกอบด้วยอาชญากรรม 8 ประเภทที่เป็นอาชญากรรมที่มีความรุนแรง เช่น การฆาตกรรม การข่มขืน การทำช้ำเรา การจี้ปล้น และการขโมยยานพาหนะ เป็นต้น ส่วนข้อมูลที่เรียกว่า Part 2 crime เป็นการแสดงสถิติอาชญากรรมทุกประเภทรวมไปถึงลักษณะของอาชญากรรมที่ถูกจับกุมได้ เช่น อายุ เพศและเชื้อชาติ เป็นต้น ในการแสดงข้อมูลสถิติอาชญากรรมนั้น UCR ได้ใช้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้จากรายงานการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นข้อมูลดิบพื้นฐาน เช่น ในปี 2005 มีคดีอาชญากรรมจำนวน 16,692 คดี และใช้อัตราส่วนของประชาชนจำนวน 100,000 คน เป็นฐานในการคำนวณตามสูตร เมื่อคำนวณแล้ว UCR จะรายงานว่ามีสถิติอาชญากรรม**

เท่ากับ 5.6 ในปี 2005 ซึ่งหมายความว่า ในจำนวนประชากรเกือบ 6 คน จากประชากรในทุกๆ 100,000 คน จะประสบกับอาชญากรรมในระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม 2005 ตามสูตรคำนวณดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนอาชญากรรมที่ได้รับรายงาน}}{\text{ประชากรของประเทศทั้งหมด}} \times 100,000 = \text{Rate per 100,000}$$

(Total US Population)

ในการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่สำคัญนอกเหนือจากการเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่รายงานจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สำนักงานตำรวจ เรือนจำ และศาลแล้ว ยังมีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมอีกประเภทที่มีความสำคัญ ได้แก่ การเก็บสถิติข้อมูลอาชญากรรมโดยการสัมภาษณ์ประชาชนเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และคุณลักษณะทางสังคมต่างๆ รวมทั้งประสบการณ์ที่เกี่ยวกับการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) การเก็บข้อมูลจะใช้วิธีการเลือกศึกษากลุ่มที่จำกัดจำนวนให้เป็นตัวแทนที่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกันที่เรียกว่ากลุ่มประชากร (Population) และเพื่อความเข้าใจในสภาพสังคมที่ส่งผลต่อปัญหาอาชญากรรมได้ดียิ่งขึ้น นักอาชญาวิทยาอาจทำการสัมภาษณ์นักโทษจำนวน 3,000 คนจากจำนวนนักโทษทั้งหมดมากกว่า 2 ล้านคนในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตัวแทนของนักโทษทั้งหมดของประเทศสหรัฐอเมริกา

นอกจากนั้นประเทศสหรัฐอเมริกายังคำนึงถึงว่า ยังคงมีเหยื่ออาชญากรรมอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้รายงานประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ UCR ไม่สามารถที่จะวัดจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละปีตามความเป็นจริงได้ ดังนั้นจึงได้ทำการสนับสนุนงบประมาณในการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมขึ้นที่เรียกว่า National Crime Victimization Survey (NCVS) การเก็บข้อมูลในลักษณะนี้ในแต่ละปีมีการเก็บกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชากรเช่นในปี 2005 ประเทศสหรัฐอเมริกามีการเก็บตัวอย่างจำนวน มากกว่า 77,000 ครั้วเรือนและมีการสัมภาษณ์คนมากกว่า 134,000 คนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างจะถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวกับอาชญากรรม เช่น การถูกข่มขืน การถูกลักขโมย การถูกจี้ ปล้นในครั้วเรือน และการโจรกรรมยานพาหนะต่างๆ การเก็บข้อมูลต่างๆเหล่านี้สิ่งที่ต้องพึงระวังได้แก่ การมีอคติ และความเที่ยงตรงของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูล จากการดำเนินงานดังกล่าว NCVS พบว่ายังมีอาชญากรรมจำนวนมากที่ไม่ได้ถูกรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในขณะที่ UCR รายงานสถิติการข่มขืนและความพยายามข่มขืนจำนวน 90,000 คดีในแต่ละปี แต่ ข้อมูลของ NCVS ที่ได้กลับพบว่ามียุติข่มขืนมากกว่า 200,000 คดีในแต่ละปี ซึ่งจากการเปรียบเทียบ

ข้อมูลนี้ ทำให้ทราบว่ามีความผิดน้อยกว่าครั้งหนึ่งที่เป็นคดีอาชญากรรมที่มีความรุนแรง การถูกลัก เล็ขโมยน้อย การถูกโจรกรรมในครัวเรือน ที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหยื่ออาชญากรรมอาจจะรายงานและแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการบาดเจ็บ เท่านั้น นั้นย่อมแสดงให้เห็นว่ารายงานสถิติอาชญากรรมของ UCR ไม่สามารถแสดงภาพของ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลของ NCVS อาจมีความคลาดเคลื่อนไม่เที่ยงตรงจาก ระเบียบวิธีการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลอาจถูกรายงานเกินความเป็นจริงจากการตีความของ เหยื่ออาชญากรรม เช่น กระเป๋าตังค์หายอาจเข้าใจผิดว่าถูกขโมย หรือการที่ประตูเปิดอยู่ อาจตีความไปว่าขโมยพยายามที่จะเข้าไปขโมยทรัพย์สิน
2. ข้อมูลอาจไม่ถูกรายงานเนื่องจากความกลัวของผู้ให้ข้อมูลโดยเกรงว่า ถ้าให้ข้อมูลไปแล้วจะทำให้เกิดปัญหาตามมาหรือการลี้ภัยเหตุการณ์เหล่านั้นไปแล้ว
3. ข้อมูลอาจไม่สามารถถูกรายงานได้เนื่องจากคุณลักษณะที่ผิดปกติของ ผู้ให้ข้อมูล เช่น การติดยาเสพติด การเล่นเกมพนัน ซึ่งผู้ให้ข้อมูลไม่ตอบตามความเป็นจริง
4. การคลาดเคลื่อนของการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคุณลักษณะที่เป็น ตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง
5. รูปแบบของข้อคำถามในแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มี ประสิทธิภาพในการได้มาซึ่งข้อมูล

นอกจากนั้นยังมีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า การรายงานสถิติ อาชญากรรมด้วยตนเอง (Self-Report Survey) ที่ให้ประชาชนได้บรรยายถึงรายละเอียดของ อาชญากรรมที่ตนเองได้มีประสบการณ์ แต่การดำเนินด้วยวิธีนี้จะต้องดำเนินงานเฉพาะกลุ่ม ที่มีความชัดเจน เที่ยงตรง และผู้ตอบจะต้องมีความซื่อสัตย์ในการให้คำตอบตามความจริง โดยส่วนมากจะเน้นไปที่กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อาชญากรรมของกลุ่มวัยรุ่น และการศึกษาอาชญากรรมในเชิงลึกของกลุ่มนักโทษในคดียาเสพติด ซึ่งคำถามในการเก็บ ข้อมูลวิธีนี้จะถามเจาะลึกไปยังค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมอาชญากรรม เช่น จำนวนครั้งของ การใช้ยาเสพติด ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งจะทำให้นักอาชญาวิทยาสามารถวิเคราะห์ ได้ถึงความสัมพันธ์ของประวัติส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมได้อย่างแท้จริง ข้อมูลดังกล่าวนี้ จะสามารถทำให้ทำนายได้ว่าความล้มเหลวของการเรียนในโรงเรียนมีผล ต่อพฤติกรรมอาชญากรรมหรือไม่ แต่อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลด้วยวิธีนี้ก็ยังมีข้อจำกัดในกรณี การหากรณีศึกษาได้ยากและข้อมูลอาจมีความคลาดเคลื่อนจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูล การเก็บข้อมูล ด้วยวิธีนี้จึงจำกัดอยู่ในกลุ่มที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่ได้ใช้ความรุนแรง (No serious crime)

จากวิธีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมข้างต้นต่างก็มีข้อดีและข้อเสียแต่ข้อมูล อาชญากรรมของ UCR ยังคงถูกใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยด้านอาชญาวิทยา ในขณะที่ ข้อมูลของ NCVS ที่ประกอบด้วยข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความและข้อมูลลักษณะของ

เหยื่ออาชญากรรม อาจมีข้อจำกัดในการเก็บเฉพาะกลุ่มในวงแคบในขณะที่ Self –Report Survey ได้ข้อมูลในเชิงลึกของอาชญากรทั้งทัศนคติ ความเชื่อและความสัมพันธ์ของข้อมูลรายบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมต่างๆ

2. การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไต้หวัน

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไต้หวันดำเนินงานโดยใช้งบประมาณของกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทยของประเทศไต้หวัน การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรกของประเทศไต้หวันเริ่มดำเนินการสำเร็จในเดือนธันวาคม ปี ค.ศ. 2000 โดยใช้ทีมงานนักวิจัยของหน่วยงาน สถิติและการสุ่มตัวอย่างที่ใช้ใช้ในการดำเนินงานได้แก่ A stratified multi-stage random sampling จำนวนประชากรที่ใช้ในการสำรวจที่เป็นรายบุคคลจำนวน 12,418 คน มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ ผู้ที่ให้คำตอบได้ถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับอาชญากรรมในครัวเรือนของตนเองและอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับครัวเรือนอื่นๆ รวมทั้งประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นกับตนเอง โดยคำถามประกอบด้วยสถานการณ์ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม มูลค่าความสูญเสียและการได้รับการบาดเจ็บจากอาชญากรรม อัตราที่รายงานหรือแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ และความพึงพอใจของเหยื่อที่มีต่อการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า มีผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 35.6 % ของจำนวนผู้ตอบทั้งหมด อาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนมากที่สุดคือ การทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) คิดเป็น 28.4 % ของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในครัวเรือนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ การลักขโมยรถจักรยาน คิดเป็น 21.8 % และ 20.1 % เป็นการลักขโมยรถจักรยานยนต์ ดังนั้นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) การลักขโมยรถจักรยาน และ การลักขโมยรถจักรยานยนต์ ตามลำดับ ยิ่งกว่านั้น อาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นเป็นรายบุคคลคือการถูกลักขโมยของด้วยรูปแบบต่างๆ คิดเป็น 69.4 % รองลงมาคือ การใช้กำลังบังคับ (Forceful taking) คิดเป็น 11.8 % และ 10.1 % เป็นอาชญากรรมที่ถูกจู่โจมทำร้ายร่างกาย ดังนั้นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในการตกเป็นเหยื่อส่วนบุคคลของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการถูกลักขโมยของด้วยรูปแบบต่างๆ การใช้กำลังบังคับ (Forceful taking) และอาชญากรรมที่ถูกจู่โจมทำร้ายร่างกาย ตามลำดับ ในการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีคดีที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวน 36.1 % ของอาชญากรรมที่ทำการสำรวจในงานวิจัยครั้งนี้ ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่ในงานวิจัยนั้นไม่ได้ถูกรายงานหรือแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในจำนวนผู้ที่แจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 69.6 % มีความพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้ช่วยแก้ไขคดีความให้ลุล่วงไป และหน่วยงานของตำรวจ

(Police agencies) นับเป็นหน่วยงานหลักที่ได้รับรายงานเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรมจากเหยื่อมากที่สุด มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียง 1.9 % เท่านั้นที่รายงานหรือแจ้งความไปยังหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ

ประเทศไต้หวันมีความตระหนักว่าการวัดสถิติอาชญากรรมนับว่ามีความสำคัญอย่างมากในงานวิจัยทางอาชญาวิทยา การกำหนดนโยบายควบคุมอาชญากรรมมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการทราบข้อมูลในเชิงลึกของการเกิดอาชญากรรม นอกเหนือจากการเก็บสถิติเกี่ยวกับแนวโน้มอาชญากรรม ชนิดของอาชญากรรม สถานที่เกิดอาชญากรรม ช่วงเวลาและสถานที่ในการเกิดอาชญากรรม และความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดและเหยื่ออาชญากรรม ในปีค.ศ. 1998 โครงการการป้องกันเหยื่ออาชญากรรม (The Criminal Victim Protection Program) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงยุติธรรมประเทศไต้หวันได้ให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นกิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program ที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมทั้งหลายเหล่านี้ยังขาดประสิทธิภาพที่สมบูรณ์ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรม

แต่เดิมในอดีตในช่วงปี 1959 เป็นต้นมานั้นประเทศไต้หวันได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมใน 2 ลักษณะคือ การสำรวจสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Official Statistics) และการรายงานสำรวจแบบ Self-report สถิติอาชญากรรมรายปีที่ดำเนินงานโดยหน่วยงานด้านการสืบสวนทางอาญา (The Criminal Investigation Bureau) และการรายงานสภาพและการวิเคราะห์อาชญากรรมประจำปี (Condition and analysis of Crime) ดำเนินงานโดยกระทรวงยุติธรรมประเทศไต้หวัน นับเป็นรายงานสถิติอาชญากรรมอย่างเป็นทางการของประเทศไต้หวันที่ถูกตีพิมพ์เผยแพร่ต่อสาธารณชน (The primary publications of official statistics) ซึ่งต่อมาก็พบว่าสถิติอาชญากรรมดังกล่าวมีผลเฉพาะการใช้เป็นข้อมูลของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและหน่วยงานตำรวจเท่านั้น ยังมีอาชญากรรมอีกเป็นจำนวนมากที่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจอาจมีการตีความอาชญากรรมที่ไม่ถูกต้อง และมีความเป็นไปได้ว่ามีความคลาดเคลื่อน (Error) ในวิธีการสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบเดิม อาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือที่เรียกว่า Dark figure หรือ Hidden crime คือ อาชญากรรมที่อยู่ในมุมมืดซ่อนตัวอยู่ ยังไม่ได้ถูกทำให้ปรากฏออกมา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดจุดอ่อนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมสำหรับการรายงานสถิติอาชญากรรมแบบการงานด้วยตนเองนั้น จะเลือกถามเฉพาะบุคคลที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมซึ่งจะเน้นไปที่กลุ่มเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และถามในกรณีความผิดเล็กน้อย เช่น การหนีเรียน การไม่เชื่อฟัง

พ่อแม่ การลักขโมยของเล็กๆน้อยๆที่ไม่มีมูลค่ามากนักในขณะที่จะไม่ถามคำถามที่เกี่ยวกับความผิดร้ายแรงเช่น การโจรกรรม หรือการทำร้ายร่างกายทางเพศเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 2000 ซึ่งเป็นช่วงก้าวสู่ศตวรรษใหม่ ประเทศไต้หวันได้มีการดำเนินสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบใหม่ขึ้น ที่เรียกว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หรือที่เรียกว่า Crime victimization survey โดยเริ่มต้นขึ้นในเดือนกรกฎาคม 1999 ถึงเดือนธันวาคม 2000 ซึ่งการเลือกกลุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนในประเทศไต้หวัน ที่มีสมาชิกในครอบครัวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงหรือถูกขโมยทรัพย์สินในช่วงปี 1999 หน่วยงานที่ดำเนินงานสำรวจในครั้งนี้คือ The Central Police University โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย ซึ่งหน่วยงานที่ทำการสำรวจจะรับผิดชอบในการวางโครงสร้างงานวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การดำเนินงานวิจัยภาคสนาม การวิเคราะห์ข้อมูลและการประเมินผล การสำรวจในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อทำความเข้าใจอย่างชัดเจนถึงปริมาณและคุณภาพของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและเพื่อที่จะจัดทำระบบฐานข้อมูลอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อประเมินการปฏิบัติงานของหน่วยงานทั้งหลายในกระบวนการยุติธรรม ถึงรูปแบบการดำเนินงาน คุณภาพการให้บริการต่อผู้ที่มารับบริการ
3. เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของเหยื่ออาชญากรรมที่มีต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและระดับความพึงพอใจของเหยื่อที่มีต่อระบบการให้บริการของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนของเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลในการไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ อัตราการรายงานข้อมูลอาชญากรรมประเภทต่างๆ
5. เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนานโยบายทางอาญาที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตลอดจนให้มีความเหมาะสมให้มากยิ่งขึ้นภายใต้ข้อมูลที่มาจากสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้น

ในการสำรวจครั้งนี้ขนาดของการเก็บข้อมูลคือการใช้วิธีเก็บจากครัวเรือนที่เป็นตัวแทนโดยใช้วิธี Cross –section และการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี หน่วยงานที่ดำเนินงานวางกรอบการเก็บข้อมูล (Sampling frame) ได้แก่ สำนักงานสำรวจสำมะโนประชากรประเทศไต้หวัน The Taiwan Census Data: TCD โดยการกำหนดจุดพื้นที่ในการเก็บข้อมูล การเลือกครัวเรือนที่เก็บเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย 2 เขตเทศบาล 5 เมืองใหญ่และ 16 เมืองเล็กในพื้นที่ของประเทศไต้หวัน โดยกรอบการดำเนินงานเก็บตัวอย่างพัฒนาขึ้นมาจาก 23 เขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ โดยคัดเลือกจาก 7 คุณลักษณะคือ คุณลักษณะของประชากร ความเจริญทางอุตสาหกรรม สิ่งอำนวยความสะดวก สภาพทางการเงิน และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ ซึ่งในพื้นที่ 23 เขตนี้ประกอบด้วย

อำเภอต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 359 อำเภอในเขตประเทศไต้หวัน โดยในปี 1999 ประเทศไต้หวันมีประชากรทั้งสิ้น 22,092,387 คนประกอบด้วย 6,532,466 คริวเรือน

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีโครงสร้างแบบสอบถามอยู่ 4 ส่วนได้แก่

1. แบบของผู้ทำการสัมภาษณ์ที่จะต้องกรอกเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม หมายเลขบัตรประชาชน ชื่อ ระดับการให้ความร่วมมือของผู้ให้สัมภาษณ์ ภาษาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ (ภาษาทางการหรือภาษาถิ่น) ความยุ่งยากในระหว่างที่สัมภาษณ์และแบบสอบถามที่กรอกโดยสมบูรณ์

2. ข้อคำถามที่ได้รับการตรวจสอบแล้ว เพื่อให้แน่ใจว่าสถานการณ์อาชญากรรมจะได้รับการระบุเพียง 1 ครั้ง โดยแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ สถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในคริวเรือนในช่วงต้นปี 1999 เช่น การถูกขโมยรถยนต์ ส่วนอาชญากรรมส่วนบุคคล เช่น การถูกขโมยของ เป็นต้น

3. ข้อมูลแบบฟอร์มประสบการณ์เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการวิเคราะห์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย ประเภทของอาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่อ เวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุ วิธีการก่ออาชญากรรม อาวุธหรือเครื่องมือที่ใช้ พฤติกรรมที่ถูกคุกคาม การโต้ตอบของเหยื่อ คุณลักษณะของผู้ก่ออาชญากรรม ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อและผู้ก่ออาชญากรรม ความสูญเสียและการบาดเจ็บจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และวิธีการคลี่คลายคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งประกอบด้วยส่วนปลีกย่อย เช่น ระยะเวลาที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ การแก้ปัญหาของตำรวจ การสืบสวนสอบสวนและการตัดสินคดี แบบกรอกนี้จะกรอกข้อมูลเฉพาะเหตุการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นล่าสุดที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยผู้ตอบจะได้รับการถามเพื่อให้ตอบตามคำพูดและความรู้สึกของตนเองในตอนแรก ขึ้นต่อไปผู้สัมภาษณ์จึงจะดำเนินการถามในประเด็นสำคัญถ้าผู้ตอบตอบว่า “ใช่” ผู้ถามจึงจะถามรายละเอียดของเหตุการณ์นั้นต่อไป

4. การกรอกข้อมูลด้วยตนเอง ข้อมูลทั้งหมดจะได้รับการเก็บโดยการบันทึกเสียงส่วนบุคคลโดยผู้สัมภาษณ์ที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี โดยจะให้กรอกข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์ภายในครอบครัวของผู้ตอบ เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว สภาพชีวิตประจำวัน และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนต่างๆ เมื่อคำถามมีความอ่อนไหวต่อผู้ตอบให้ผู้ตอบได้กรอกข้อมูลด้วยตนเอง

เมื่อได้แบบสัมภาษณ์แล้วต่อจากนั้นจะเป็นการจัดประชุมผู้สัมภาษณ์เพื่อการร่างข้อมูลที่เก็บมาได้ประกอบด้วยผู้สัมภาษณ์ทั้งหมด 431 คน เพื่อให้ได้ร่างของข้อมูลที่จะสรุปต่อไปประกอบด้วย การแนะนำเข้าสู่การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย แนวทางการเก็บข้อมูลและการเลือกผู้ให้ข้อมูล การทดลองตอบแบบสัมภาษณ์และเลือกสถานการณ์ที่เป็นข้อมูลของเหยื่ออาชญากรรม จากนั้นจะเป็นการเก็บข้อมูลภาคสนาม โดยจะเลือกตัวแทนเพียง 1 คนจากในคริวเรือนนั้นมาทำการสัมภาษณ์หรือในกรณีที่ไม่สามารถให้สัมภาษณ์ได้ เช่น มีภาวะพิการทางร่างกายหรือบกพร่องทางจิตใจ

อาจจะมีสมาชิกในครัวเรือนคนอื่นๆมาช่วยให้ข้อมูลได้ โดยการเก็บข้อมูลภาคสนามจะต้องเสร็จในราวสิ้นเดือนมิถุนายน 2000 การใช้การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) จำนวนทั้งสิ้น 12,418 คน จนกระทั่งการเก็บข้อมูลภาคสนามเสร็จสิ้น

อย่างไรก็ตามสภาพปัญหาที่เกิดจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งแรกคือ เป็นการสำรวจที่มีค่าใช้จ่ายสูงจากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ ประการที่สองคือ บางครั้งการเก็บข้อมูลที่ผู้ตอบอาจไม่เต็มใจที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนเองได้ประสบมา ประการที่สามอาจด้วยสาเหตุของการออกแบบการสำรวจซึ่งอาจเกิดข้อผิดพลาดในการเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจนี้ไม่ได้เก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีซึ่งทำให้ไม่สามารถรับทราบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีได้ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทำให้รู้สภาพอาชญากรรมในวงแคบเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์เท่านั้น ประชาชนเฉพาะกลุ่มที่เป็นกลุ่มคนเร่ร่อน กลุ่มคนที่ไม่มียู่เป็นหลักฐานแน่นอน ผู้อพยพต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย อาจไม่มีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้ ประการที่สี่ การสำรวจนี้ถามข้อมูลจากผู้ตอบเพียงชนิดอาชญากรรมในวงจำกัด คำถามไม่ได้ระบุถึงวิธีการที่ภาครัฐบาลดำเนินการช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเป็นปัญหาที่สำคัญในการนำไปแก้ไขปรับปรุงการดำเนินการสำรวจในครั้งต่อไป

3. การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศมาเลเซีย

การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศมาเลเซียได้มีการดำเนินงานสำรวจประสบการณ์ด้านเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับวัยรุ่น (Victimization experience of adolescents in Malaysia) โดยความร่วมมือของหลายหน่วยงานได้แก่ Julius Centre University of Malaysia, Department of Social and Preventive Medicine, Faculty of Medicine มหาวิทยาลัยมาเลเซีย เมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย โดยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบ Community-based research มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจคือ การคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมความแตกต่างทางเพศของบุคคลที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รวมทั้งการอธิบายประเภทของผู้กระทำความผิดและปัจจัยเสี่ยงทางสังคมอื่น ๆ ที่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมใน กลุ่มวัยรุ่นของประเทศมาเลเซีย

วิธีการศึกษาในครั้งนี้ใช้วิธีการสำรวจแบบ Cross-sectional survey จากนักเรียนจำนวน 1,870 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มจากโรงเรียนมัธยมทั้งหมด 20 โรงเรียน ในรัฐสลังงอ มีอายุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 16 ปีและกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็น 58.8 % แบบสอบถามประกอบด้วยคำถามข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว สภาพพื้นฐานทางสังคม และประเภทของประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรูปแบบต่างๆตั้งแต่วัยเด็ก ผลการวิจัยปรากฏว่า เยาวชนจำนวน 22.1 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากกว่า 1 ประเภทและในจำนวนนี้ 3 % ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 4 ประเภท

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานข้อมูลระหว่างเหยื่อเพศชายและเพศหญิง มีการรายงานว่าเพศชาย มีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางร่างกายและทางเพศมากกว่าเพศหญิง คุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัวต่ำ รวมทั้งความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียนและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการนำไปสู่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อย่างไรก็ตามโครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของบิดามารดา การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็นชุมชนเมืองหรือในชนบท ไม่มีผลต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในงานวิจัยนี้

4. การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศแคนาดา

ในปี 2010 ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า Uniform Crime Reporting Survey: UCR โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ สำรวจสภาพของอาชญากรรมในสังคม และรูปแบบการก่ออาชญากรรมประเภทต่างๆ ข้อมูลอาชญากรรมนี้เพื่อเป็นข้อมูลของผู้ปฏิบัตินโยบายในเขตและท้องถิ่นต่างๆ ประเทศแคนาดาโดย The Canadian Centre for Justice Statistics: CCJS โดยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุมชน ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลสถิติของอาชญากรรม ในปี 2010 ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ 152 คนจากทั่วประเทศ

5. การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศอังกฤษและเวลส์

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของอังกฤษและเวลส์ที่เรียกว่า British Crime Survey (BCS) เป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Victim Study) เป็นข้อมูลจากประสบการณ์อาชญากรรมของประชาชน และยังได้ศึกษาปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Risk factors associated with victimization) โดยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลอาชญากรรมในเขตอังกฤษและเวลส์จากการถามประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรมจำนวนประมาณ 50,000 คนจากประชาชนที่มีอายุระหว่าง 16 ปีขึ้นไป อาศัยอยู่ในบ้านเรือนส่วนบุคคลเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมในปีที่ผ่านมา (12 เดือน) การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้เป็นลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) การเก็บข้อมูลจะเก็บทั้งข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victim of crime) สภาพแวดล้อมในการเกิดอาชญากรรม (Circumstances incidents occur) และพฤติกรรมของอาชญากร (Behaviors of offenders in committing crimes) รวมทั้งปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่อซ้ำ (Repeat victimization)

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของอังกฤษและเวลส์เริ่มต้นตั้งแต่ปี 1982 และได้ดำเนินการต่อมาในปี 1984,1988,1992,1994,1996,1998,2000 และ 2001 จากเดือนเมษายน 2001 เป็นต้นมา BCS ได้ดำเนินการสัมภาษณ์ประชาชนอย่างต่อเนื่องและมีการ

ปรับปรุงข้อคำถามให้มีความทันสมัย ในขณะที่เขตสกอตแลนด์ได้แยกการเก็บข้อมูลออกไปในปี 2004 โดยอยู่ภายใต้การดำเนินงานของ Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS) ในขณะที่ การเก็บข้อมูลในเขตของอังกฤษและเวลส์ที่เรียกว่า Crime Survey for England and Wales ได้เปลี่ยนชื่อเป็น British Crime Survey และในปี 1994 ยังได้มีการแยกเก็บข้อมูลในเขตไอร์แลนด์เหนือที่เรียกว่า Northern Ireland Crime Survey

การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้หน่วยงานในรัฐบาลได้เห็นว่าการดำเนินงานของ BCS สามารถที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาอาชญากรรมได้มีความชัดเจนหรือมีความเป็นจริง (True level of Crime) ยิ่งกว่าสถิติที่เก็บจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Statistics) เนื่องจากสามารถที่จะทำให้ทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งอาจจะมาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ เช่น หอพักหรือที่พักอาศัยในมหาวิทยาลัย สถานที่รักษาพยาบาล รวมทั้งไม่สามารถเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter) ปัญหาในการเก็บข้อมูลทั้งในกลุ่มเยาวชนและกลุ่มผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่ากรณีสถิติอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกิดจากกรณีใดระหว่างประชาชนคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดำเนินการใดๆได้หรือเกิดจากการที่เหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลอันอาจมีผลต่อการคำนวณและการเปรียบเทียบทางสถิติ (Statistical significance)

6. การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสกอตแลนด์

การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมในเขตสกอตแลนด์เริ่มต้นในช่วงต้นของปี 1980 ในปี 1982 และ 1988 Scottish Crime Survey (SCS) ถือเป็นหน่วยงานย่อยหนึ่งของ British Crime Survey (BCS) ในปี 1993 ได้มีการดำเนินงานเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมครั้งแรกของ SCS ที่แยกอิสระออกมาและมีการเก็บข้อมูลซ้ำในปี 1996, 2000 และ 2003

Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS) เดิมเป็นหน่วยงานหลักในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมของเขตสกอตแลนด์โดยเปลี่ยนชื่อจาก Scottish Crime Survey (SCS) ในปี 2004 และในเดือนเมษายน 2008 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Scottish Crime and Justice Survey (SCJS) โดยได้ดำเนินงานเป็นการสำรวจทางสังคม (Social survey) สอบถามประชาชนเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมในเขตสกอตแลนด์

โครงสร้างของการสำรวจมีลักษณะเหมือนกับการเก็บข้อมูลของอังกฤษและเวลส์ แต่จะมีความแตกต่างเกี่ยวกับเกณฑ์การวัดและการแบ่งตอนของแบบสอบถาม วัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลประกอบด้วย การนำเสนอข้อมูลทางสถิติเกี่ยวกับประสบการณ์ของประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุอาชญากรรม รวมทั้งการให้บริการแก่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปัจจัยเสี่ยง การเกิดอาชญากรรมในกลุ่มคนที่แตกต่างกัน การศึกษาแนวโน้มในระดับของอาชญากรรม ในเขตสกอตแลนด์ในระยะเวลาดังกล่าว การรวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์ของประชาชน ทศนคติของประชาชนเกี่ยวกับขอบเขตของอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรมในการดูแลเหยื่ออาชญากรรม การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้เป็นลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) และการเปรียบเทียบข้อมูลกับการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone survey)

การนำเสนอข้อมูลของ SCJS เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เป็นทางเลือกและข้อมูลสนับสนุนเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้เก็บรวบรวมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ การเก็บข้อมูลของ SCJS เริ่มต้นในเดือนเมษายน 2008 และดำเนินการจนถึงเดือนมีนาคมปี 2011 โดยเก็บข้อมูลจากประชาชนใน 16,000 ครัวเรือนในรอบ 1 ปีของเขตสกอตแลนด์ ข้อมูลที่ได้ของ SCJS จะถูกนำไปใช้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้กำหนดนโยบาย (Policy maker) ไปจนถึงหน่วยงานภาคเอกชน

7. การสำรวจสถิติอาชญากรรมในประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ได้มีการทำการสำรวจสถิติอาชญากรรมภายใต้โครงการ The International Violence against Women Survey (IVAWS) ซึ่งดำเนินการโดย European Institute for Crime Prevention and Control , United Nations Interregional Crime and Justice Institute และ Statistic Canada ซึ่งเป็นโครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงในกลุ่มผู้หญิงที่ดำเนินการในหลายประเทศ เช่น ประเทศออสเตรเลีย เซอร์เบีย เดนมาร์ก กรีซ ฮังการี ฟิลิปปินส์ โปแลนด์และสวิสเซอร์แลนด์ เป็นต้น

สำหรับประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในการสำรวจในปี 2009 วิธีการศึกษาโดยใช้การสำรวจกลุ่มประชากรที่เป็นเพศหญิงในปี 2006 ที่มีอายุระหว่าง 18-69 ปี โดยการสุ่มจำนวนครัวเรือนในประเทศสิงคโปร์ ผู้หญิงเพียง 1 คนในแต่ละครอบครัวเท่านั้นที่จะเป็นผู้ให้ข้อมูล คำถามในการวิจัยได้ถูกแปลเป็นภาษาจีนและภาษามลายู โดย Nielsen Company โดยการใช้ผู้ถามเป็นเพศหญิงเท่านั้นและเป็นการถามข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face) ผลการสำรวจสรุปได้ว่า ประเทศสิงคโปร์มีอัตราของหญิงที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงต่ำ (9.2 %) เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ รวมทั้งการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมประเภทร่างกายและอาชญากรรมทางเพศก็มีอัตราต่ำเช่นเดียวกัน อาชญากรรมทางร่างกายที่เก็บข้อมูลมี 7 ประเภทได้แก่ การข่มขู่โดยการทำร้ายร่างกาย การโยนหรือขว้างปาสิ่งของ การจับหรือบิดแขนและการดึงผมบนศีรษะ การใช้กำลังเตะตอยที่ร่างกาย การใช้ไฟ

เผาไหม้ร่างกาย การใช้วิธีการข่มขู่โดยมีดและปืน และการใช้ความรุนแรงทางร่างกายอื่นๆ ส่วนอาชญากรรมทางเพศมีการเก็บข้อมูล 5 ประเภท คือ ใช้กำลังในการข่มขู่ทางเพศ ความพยายามใช้กำลังคุกคามทางเพศ การแตะเนื้อต้องตัว การพยายามใช้กำลังบังคับให้มีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลอื่น และการใช้ความรุนแรงทางเพศอื่นๆ รูปแบบในการใช้ความรุนแรงทางร่างกายที่พบเป็นปกติอันดับแรกคือ การข่มขู่โดยการทำร้ายร่างกาย รองลงมาได้แก่ การจับหรือบิดแขนและการดึงผมบนศีรษะ และอันดับที่สามคือการใช้กำลังเตะตอยที่ร่างกาย ผู้หญิงส่วนใหญ่จำนวน 58.8 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ ในจำนวนนี้ 35.7 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ 2-4 ครั้ง 13.4 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่า 10 ครั้ง และ 9.7 % มีประสบการณ์ในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ 5-9 ครั้ง

เหยื่ออาชญากรรมที่มีประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในช่วง 12 เดือน ประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี ส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซีย ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในอาคารสูงหรือแฟลตและส่วนใหญ่เป็นผู้ที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีและสูงกว่า ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เข้าไปมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและจำนวน 71.7 % ไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเหตุผลอันดับแรกคือ คิดว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้หรือให้เพื่อนหรือครอบครัวช่วย รองลงมาคิดว่าสถานการณ์ไม่ค่อยมีความรุนแรงมากนัก และอันดับสุดท้ายคือไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเหตุที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนความพึงพอใจกับการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการแจ้งความผู้ที่ไม่มีส่วนร่วมกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความพึงพอใจและไม่พอใจในสถิติเท่ากันคือ 27.3 % รองลงมาคือไม่พอใจมาก 22.7 % และพอใจมากที่สุด 13.6 % ส่วนผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหรือมีส่วนร่วมกับความพึงพอใจ 64.0 % รองลงมาอยู่ในระดับพอใจมาก 12.0% และไม่พอใจมาก 16.0 % ส่วนผู้ที่เข้ารายงานหรือแจ้งสถานการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมกับหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง (Specialized agencies) ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 30 ถึง 39 ปี ส่วนใหญ่เป็นชาวมาเลเซียและอินเดีย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในอาคารสูงและอาคารพักอาศัยที่มีราคาแพง จำนวนน้อยที่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี

2.5 ตารางเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศต่าง ๆ

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
สหราชอาณาจักรและเวลส์	<p>- Crime Survey for England and Wales / British Crime Survey (BCS)เป็นการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Victim Study)</p> <p>- ประชาชนจำนวนประมาณ 50,000 คน โดยแบ่งเป็นผู้ใหญ่ที่มีอายุมากกว่า 16 ปีซึ่งถือเป็นกลุ่มตัวอย่างหลักจำนวน 47,000 คน นอกนั้นอีกจำนวน 4,000 คน เป็นเด็กอายุระหว่าง 10 ถึง 15 ปี</p> <p>- ลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey) การเก็บข้อมูลจะเก็บทั้งข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victim of crime) สภาวะ</p>	<p>- การดำเนินงานเก็บข้อมูลนี้หน่วยงานในรัฐบาลได้เห็นว่าการดำเนินงานของ BCS สามารถที่จะสะท้อนให้เห็นปัญหาอาชญากรรมได้มีความชัดเจนหรือมีความเป็นจริง (True level of Crime) ยิ่งกว่าสถิติที่เก็บจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Statistics) เนื่องจากสามารถที่จะทำให้ทราบถึงอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งอาจจะมาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้</p>	<p>- การเก็บข้อมูลก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ เช่น หอพักหรือที่พักอาศัย หอพักในมหาวิทยาลัย สถานที่รักษาพยาบาล</p> <p>- การเก็บข้อมูลไม่สามารถเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ (Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน (Manslaughter)</p> <p>- การเก็บข้อมูลไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่ากรณีสถิติอาชญากรรมที่ไม่ได้รายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกิดจากกรณีใดระหว่างประชาชนคิด</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>แวดล้อมในการเกิดอาชญากรรม (Circumstances incidents occur) และ พฤติกรรมของอาชญากร (Behaviors of offenders in committing crimes) รวมทั้งปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่อซ้ำ (Repeat victimization)</p> <p>- ปี 1994 ยังได้มีการแยกเก็บข้อมูลในเขตไอร์แลนด์เหนือที่เรียกว่า Northern Ireland Crime Survey</p>		<p>ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดำเนินการใดๆได้หรือเกิดจากการที่เหยื่ออาชญากรรมคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ</p> <p>- ปัญหาเกี่ยวกับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลอันอาจมีผลต่อการคำนวณและการเปรียบเทียบทางสถิติ (Statistical significance)</p>
สกอตแลนด์	<p>- Scottish Crime and Victimization Survey (SCVS)เดิมเป็นหน่วยงานหลักในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมของเขตสกอตแลนด์ โดยเปลี่ยนชื่อจาก Scottish Crime Survey (SCS) ในปี 2004 และในเดือนเมษายน 2008 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น Scottish Crime and</p>	<p>- การสอบถามประชาชนเกี่ยวกับประสบการณ์อาชญากรรมและข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมเฉพาะในเขตสกอตแลนด์</p> <p>- การนำเสนอข้อมูลของ SCJS เป็นการนำเสนอข้อมูลที่เป็นทางเลือกและข้อมูลสนับสนุนเกี่ยวกับการเกิดอาชญากรรมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ได้เก็บรวบรวมโดย</p>	<p>- โครงสร้างของการสำรวจมีลักษณะเหมือนกับการเก็บข้อมูลของอังกฤษและเวลส์</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	Justice Survey (SCJS) - ลักษณะการสอบถามข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรมแบบเผชิญหน้า (Face-to-face victimization survey)และการเปรียบเทียบข้อมูลกับการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone survey) -ประชาชนใน 16,000 ครัวเรือนในรอบ 1 ปี ของเขตสกอตแลนด์	เจ้าหน้าที่ตำรวจ	
สหรัฐอเมริกา	- องค์กร The Federal Bureau of Investigation จะเก็บข้อมูลจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมและจัดพิมพ์ขึ้นเป็นประจำทุกปีที่เรียกว่า Uniform Crime Report (UCR) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลขนาดใหญ่ (Large Database) ซึ่งการเก็บข้อมูลนี้รวมไปถึงสถิติอาชญากรรมที่รายงานมาจากหน่วยงานบังคับใช้	- มีการนำ UCR มาเป็นข้อมูลพื้นฐานการวิจัยด้านอาชญาวิทยา - มีการรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด และจัดเก็บเป็นข้อมูลขนาดใหญ่	- ข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลของ NCVS อาจมีความคลาดเคลื่อนไม่เที่ยงตรงจากระเบียบวิธีการวิจัยได้ดังต่อไปนี้ - ข้อมูลอาจถูกรายงานเกินความเป็นจริงจากการตีความของเหยื่ออาชญากรรม เช่น กระเป๋าสตางค์หายอาจเข้าใจผิดว่าถูกขโมย หรือการที่ประตูเปิดอยู่อาจตีความไปว่าขโมยพยายามที่จะเข้าไปขโมยทรัพย์สิน - เหยื่ออาชญากรรมอาจจะรายงานและแจ้งความต่อ

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>กฎหมายในท้องถิ่น และจำนวนอาชญากรที่ถูกจับกุมได้โดยหน่วยงานตำรวจ</p> <p>- U.S Department of Justice โดย Bureau of Justice Statistics ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (US Criminal Victimization Statistics) / National Crime Victimization Survey (NCVS)</p> <p>- การสัมภาษณ์ประชาชนเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม และคุณลักษณะทางสังคมต่างๆ รวมทั้งประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมและการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม การเก็บข้อมูลดังกล่าวนี้เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling)</p>		<p>เจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการบาดเจ็บเท่านั้น</p> <p>- ข้อมูลอาจไม่ถูกรายงานเนื่องจากความกลัวของผู้ให้ข้อมูลโดยเกรงว่าถ้าให้ข้อมูลไปแล้วจะทำให้เกิดปัญหาตามมาหรือการลี้มเหตุการ์ณเหล่านั้นไปแล้ว</p> <p>- ข้อมูลอาจไม่สามารถถูกรายงานได้เนื่องจากคุณลักษณะที่ผิดปกติของผู้ให้ข้อมูล เช่น การติดยาเสพติด การเล่นเกมพนันซึ่งผู้ให้ข้อมูลไม่ตอบตามความเป็นจริง</p> <p>- การคลาดเคลื่อนของการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีคุณลักษณะที่เป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง</p> <p>- รูปแบบของข้อคำถามในแบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการได้มาซึ่งข้อมูล</p> <p>- ข้อมูลอาชญากรรมของ UCR ยังคงถูกใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยด้านอาชญาวิทยา ในขณะที่ข้อมูลของ NCVS ที่ประกอบด้วยข้อมูล</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>- ปี 2005 ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการเก็บตัวอย่างจำนวนมาก กว่า 77,000 คนครัวเรือนและมีการสัมภาษณ์คนมากกว่า 134,000 คนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป กลุ่มตัวอย่างจะถูกสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม</p> <p>- การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า การรายงานสถิติอาชญากรรมด้วยตนเอง (Self-Report Survey)</p>		<p>อาชญากรรมที่ไม่ได้ถูกแจ้งความและข้อมูลลักษณะของเหยื่ออาชญากรรม อาจมีข้อจำกัดในการเก็บเฉพาะกลุ่มในวงแคบ ในขณะที่ Self-Report Survey ได้ข้อมูลในเชิงลึกของอาชญากรรมทั้งทัศนคติ ความเชื่อและความสัมพันธ์ของข้อมูลรายบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรมต่างๆ</p>
แคนาดา	<p>- ในปี 2009 ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับเหยื่ออาชญากรรมที่เรียกว่า General Social Survey (GSS) on victimization โดยมีการเก็บสถิติอาชญากรรมทุกๆ 5 ปี</p> <p>- เก็บข้อมูลจำนวน 19,500 คน ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป</p>	<p>- เป็นประเทศอยู่ภายใต้โครงการ The International Crime Victimization Survey (ICVS)</p> <p>- มีการเก็บข้อมูลเปรียบเทียบสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขต Western Canada และ Eastern Canada และพบว่าสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเขตแคนาดาตะวันตกมีอัตราสูงกว่าในเขต</p>	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>อาศัยของใน 10 จังหวัด</p> <p>- ประเทศแคนาดาได้มีการสำรวจสถิติอาชญากรรมที่เรียกว่า Uniform Crime Reporting Survey: UCR ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลเป็นประจำทุกปีโดยหน่วยงานตำรวจ</p> <p>- ประเทศแคนาดาโดย The Canadian Centre for Justice Statistics: CCJS โดยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุมชน ได้ดำเนินการเก็บข้อมูลสถิติของอาชญากรรมในปี 2010 ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ 152 คนจากทั่วประเทศ</p>	<p>ตะวันออก</p> <p>- มีการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมและคู่ขนานกันไปที่ General Social Survey (GSS) on victimization โดยมีการเก็บสถิติอาชญากรรมทุกๆ 5 ปี และ Uniform Crime Reporting Survey: UCR ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลเป็นประจำทุกปีโดยหน่วยงานตำรวจ</p>	
ไต้หวัน	<p>- การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ที่ใช้ในการดำเนินงาน ได้แก่ A stratified multi-stage random sampling จำนวนประชากรที่ใช้ในการสำรวจที่เป็นรายบุคคลจำนวน 12,418 คน มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี</p>	<p>- การกำหนดนโยบายควบคุมอาชญากรรมมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการทราบข้อมูลในเชิงลึกของการเกิดอาชญากรรม</p> <p>- การให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยให้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา</p>	<p>- การสำรวจที่มีค่าใช้จ่ายสูงจากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่</p> <p>- การเก็บข้อมูลจากผู้ตอบอาจไม่เต็มใจที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับอาชญากรรมที่ตนเองได้ประสบมา</p> <p>- การออกแบบการสำรวจซึ่งอาจเกิดข้อผิดพลาดใน</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>- ปี ค.ศ. 1998 โครงการการป้องกันเหยื่ออาชญากรรม (The Criminal Victim Protection Program) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงยุติธรรม ประเทศไต้หวัน กิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program</p> <p>- ในปี ค.ศ. 2000 ประเทศไต้หวันได้มีการดำเนินสำรวจสถิติอาชญากรรมรูปแบบใหม่ขึ้น ที่เรียกว่า การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หรือที่เรียกว่า Crime victimization survey โดยเริ่มต้นขึ้นในเดือนกรกฎาคม 1999 ถึงเดือนธันวาคม 2000</p> <p>- การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากครัวเรือนในประเทศไต้หวันที่มีสมาชิกในครอบครัวตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงหรือถูก</p>	<p>การให้การดูแลด้าน การแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งกิจกรรมต่างๆเหล่านี้ เป็นกิจกรรมภายใต้โครงการ Victim Empowerment Program ที่ช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรม</p>	<p>การเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม และการสำรวจนี้ไม่ได้เก็บข้อมูลจากบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปี ซึ่งทำให้ไม่สามารถรับทราบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากเด็กและเยาวชนที่มีอายุต่ำกว่า 12 ปีได้</p> <p>- ประชาชนเฉพาะกลุ่มที่เป็นกลุ่มคนเร่ร่อน กลุ่มคนที่ไม่มีที่อยู่เป็นหลักถาวร แนนอน ผู้อพยพต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย อาจไม่มีข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้</p> <p>- การสำรวจนี้ถามข้อมูลจากผู้ตอบเพียงชนิดอาชญากรรมในวงจำกัด คำถามไม่ได้ระบุถึงวิธีการที่ภาครัฐบาลดำเนินการช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมซึ่งปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเป็นปัญหาที่สำคัญในการนำไปแก้ไขปรับปรุงการดำเนินการสำรวจในครั้งต่อไป</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>ขโมยทรัพย์สินในช่วงปี 1999 หน่วยงานที่ดำเนินงานสำรวจในครั้งนี่คือ</p> <p>The Central Police University โดยได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงยุติธรรมและกระทรวงมหาดไทย</p> <p>- การใช้วิธีเก็บจากครัวเรือนที่เป็นตัวแทนโดยใช้วิธี Cross – section และการสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่างรายบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 12 ถึง 70 ปี</p> <p>หน่วยงานที่ดำเนินงานวางกรอบการเก็บข้อมูล (Sampling frame) ได้แก่ สำนักงานสำรวจสำมะโนประชากรประเทศไต้หวัน</p> <p>The Taiwan Census Data: TCD</p> <p>- การใช้การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to- Face)</p>		

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
มาเลเซีย	<p>- ประเทศมาเลเซีย ดำเนินงานสำรวจ ประสพการณ์ด้านเหยื่อ อาชญากรรมเกี่ยวกับวัยรุ่น (Victimization experience of adolescents in Malaysia) โดยความร่วมมือของหลายหน่วยงาน ได้แก่ Julius Centre University of Malaysia, Department of Social and Preventive Medicine, Faculty of Medicine มหาวิทยาลัยมาเลเซีย เมืองกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย</p> <p>- วิธีการศึกษาในครั้งนี้ ใช้วิธีการสำรวจแบบ Cross-sectional survey จากนักเรียน จำนวน 1,870 คน ซึ่งใช้วิธีการสุ่มจากโรงเรียนมัธยมทั้งหมด 20 โรงเรียน ในรัฐสลังงอ มีอายุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 16 ปีและกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็น 58.8 %</p> <p>- เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบ</p>	<p>- การสำรวจสถิติ อาชญากรรมในประเทศมาเลเซียได้มีการดำเนินงานสำรวจ ประสพการณ์ด้านเหยื่อ อาชญากรรมเฉพาะเกี่ยวกับวัยรุ่น</p> <p>- ข้อดีศึกษาปัจจัยอื่นๆ ทางสังคมและสภาพแวดล้อม หลากหลายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่นคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัว ความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียน และสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน</p> <p>โครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของพ่อแม่ การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด</p> <p>สภาพความเป็นอยู่ที่เป็นชุมชนเมืองหรือในชนบท</p>	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บ ข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	Community-based research		
สิงคโปร์	<p>- ประเทศสิงคโปร์ได้มีการทำการสำรวจสถิติอาชญากรรมภายใต้โครงการ The International Violence against Women Survey (IVAWS) in Singapore Report ซึ่งดำเนินงานโดย European Institute for Crime Prevention and Control , United Nations Interregional Crime and Justice Institute และ Statistic Canada ซึ่งเป็นโครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงในกลุ่มผู้หญิง</p> <p>- การถามข้อมูลแบบเผชิญหน้า (Face-to Face)</p>	<p>- ข้อคำถามมีการแปลเป็น 2 ภาษา คือ ภาษาจีนและภาษา มาเลย์</p> <p>- ความสามารถเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความรุนแรงของกลุ่มผู้หญิงในเชิงลึก ได้แก่ การข่มขู่ โดยการทำร้ายร่างกาย การโยนหรือขว้างปา สิ่งของ การจับหรือบิด แขนและการตีผสมบนศีรษะ การใช้กำลังเตะ ต่อยที่ร่างกาย การใช้ไฟเผาไหม้ร่างกาย การใช้วิธีการข่มขู่โดยมีดและปืน และการใช้ความรุนแรงทางร่างกายอื่นๆ ส่วนอาชญากรรมทางเพศมีการเก็บข้อมูล 5 ประเภท คือ ใช้กำลังในการข่มเหงทางเพศ ความพยายามใช้กำลังคุกคามทางเพศ การแตะเนื้อต้องตัว การพยายามใช้กำลังบังคับให้มีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลอื่น และการใช้ความรุนแรงทางเพศอื่นๆ</p>	<p>- โครงการที่ทำการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงเฉพาะในกลุ่มผู้หญิง โดยการใช้ผู้ถามเป็นเพศหญิงเท่านั้น</p>

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
เกาหลี	สถาบันอาชญาวิทยา ประเทศเกาหลี (Korean Institute of Criminology) เป็นหน่วยงานที่ดำเนินงานเก็บข้อมูลในโครงการ Criminal Victimization in South Korea ในลักษณะ nation-wide victimization survey ดำเนินการในทุก 3 ปี เริ่มตั้งแต่ปี 1994 - เก็บข้อมูลทั่วไปในเขตเกาหลีใต้ยกเว้น เกาะ Jeju จำนวน ประมาณ 1.200 คน - รูปแบบในการถาม เป็นลักษณะการ สัมภาษณ์แบบ Face-to-Face และการ รายงานด้วยตนเอง แบบ self-reporting โดยเก็บจากกลุ่ม ตัวอย่างที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป	-มีการเปรียบเทียบข้อมูล สถิติอาชญากรรม ย้อนหลังจากการเก็บ ข้อมูลครั้งที่ผ่านมาจึงมี การเลือกใช้ข้อคำถามใน แบบสำรวจเดิม -มีการเก็บข้อมูลใน ลักษณะการประเมินผล ประสิทธิภาพของการ ดำเนินงานป้องกัน อาชญากรรมของ เจ้าหน้าที่ตำรวจ (The evaluation of crime prevention efforts of the police)	
ออสเตรเลีย	- ในปี 2002 หน่วยงาน สถิติของประเทศ ออสเตรเลีย (The Australian Bureau of Statistics) ได้เก็บ ข้อมูลสถิติ	- ข้อมูลนี้ทำให้เห็นถึง ภาพที่เป็นข้อมูลปัจจุบัน ของปัจจัยเสี่ยงที่เกี่ยวกับ อาชญากรรมของบุคคล และครัวเรือน (Up-to-Date Picture of Risk	- ข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล เกี่ยวกับภาษาที่ใช้ของกลุ่ม ตัวอย่างมีความหลากหลาย ทั้ง ภาษาอังกฤษ ภาษา ท้องถิ่นที่ใช้ในครัวเรือนและ ภาษาอาบอริจิน เป็นต้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>อาชญากรรมภาคประชาชน (Crime victimization survey) และการสำรวจอาชญากรรมและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Crime and Safety Survey)</p> <p>- ในปี 2004 นับเป็นประเทศที่มีความสำคัญที่สถาบันอาชญาวิทยาประเทศออสเตรเลีย (Australian Institute of Criminology) ได้ดำเนินงานเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการเข้าร่วมในโครงการของการเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระหว่างประเทศ (International Crime Victimization Survey: ICVS)</p> <p>- ทูลสนับสนุนจาก 2 หน่วยงาน องค์การอัยการของรัฐบาล (Australian Government Attorney-General's Department)</p>	<p>Factors) ระดับของการเกิดอาชญากรรมซ้ำ</p> <p>ความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับอาชญากรรมและความปลอดภัย อัตราที่ประชาชนแจ้งความเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและความร่วมมือของประชาชนในการเข้าร่วมกับโครงการป้องกันอาชญากรรม</p>	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>สนับสนุนทุนในการสุ่มข้อมูลประชากรจำนวน 6000 คน และ กรมตรวจคนเข้าเมืองและการดูแลคนพื้นเมืองของรัฐบาลประเทศออสเตรเลีย (Australian Government Department Immigration and Multicultural and Indigenous)</p> <p>สนับสนุนทุนในการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 คน ที่เป็นผู้อพยพจากประเทศเวียดนามและตะวันออกเฉียงใต้วางรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 7,000 คน</p>		
<p>การเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับนานาชาติ</p>	<p>The International Crime Victimization Survey (ICVS)</p> <p>หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ United Nation Office on Drugs and Crimes with National coordinators overseeing the project in each participating countries</p>	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อดีคือ ความสามารถในการเทียบเคียง / เปรียบเทียบสถิติข้อมูลอาชญากรรมของแต่ละประเทศ ทั้งประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา - ความสามารถในการทราบข้อมูลเชิงลึกของข้อมูลดังนี้ 	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อจำกัดการเพิ่มจำนวนของประเทศที่เข้าร่วมโครงการให้มากยิ่งขึ้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>กลุ่มประเทศที่เข้าร่วมโครงการอยู่ใน 6 ทวีปทั่วโลก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประเทศในกลุ่ม New World ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ - ประเทศกลุ่มเอเชีย ได้แก่ ญี่ปุ่น อินเดีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ - กลุ่มประเทศยุโรป กลุ่มประเทศยุโรปตะวันออกที่เคยเป็นระบบคอมมิวนิสต์ กลุ่มประเทศอเมริกาใต้ และ กลุ่มประเทศแอฟริกา - ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 5 วนรอบ (Fives cycles of ICVS) ได้แก่ ในปี 1989,1992,1996,2000 และ 2004 - วิธีการสัมภาษณ์จะใช้วิธีการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์กับประเทศพัฒนาแล้ว (Telephone in developed countries) และการใช้วิธีสัมภาษณ์แบบ 	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราของการเกิดเหยื่ออาชญากรรม (Rates of victimization) - อัตราของการเกิดเหยื่ออาชญากรรมในกลุ่มประชากรที่มีความหลากหลาย (Various in rates of victimization among segments of the population) - อัตราของการเกิดอาชญากรรมที่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและเหตุผลที่ไม่แจ้งความ (The percentage of Crimes reported to the police/reasons for not reporting) - ความกลัวภัยอาชญากรรมและความเห็นเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Fear of Crime and Perception of Safety) - ความคิดเห็นเกี่ยวกับภาพพจน์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Public Perception of the Police) - ประสิทธิภาพการ 	

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	เผชิญหน้าในประเทศกำลังพัฒนา (Face-to-face in developing countries)	<p>ป้องกันตนเองจากอาชญากรรม (Efforts undertaken by individuals to protect themselves from Crime)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความสามารถในการขยายการทราบข้อมูลเกี่ยวกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในกลุ่มตัวอย่างทั่วโลก 	
ประเทศไทย	<p>- ในปี พ.ศ. 2547 สถาบันวิจัยและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรมกระทรวงยุติธรรมได้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยเรื่องการจัดทำอัตราอาชญากรรมเป็นครั้งแรกแก่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “ระบบการจัดเก็บฐานข้อมูลยุติธรรมทางอาญาของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม”</p> <p>- ในปี พ.ศ. 2548 สำนักงานกิจการ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - การจัดทำแบบสำรวจให้มีความกระชับยิ่งขึ้นลดจำนวนข้อคำถามและตัวเลือกที่ไม่จำเป็นและมีความซ้ำซ้อน รวมทั้งใช้ภาษาที่ผู้ตอบสามารถเข้าใจได้ง่าย - การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดทำแบบสำรวจขึ้นโดยเฉพาะเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป 	<ul style="list-style-type: none"> - ควรมีการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/การจัดทำฐานข้อมูล/หน่วยงานที่วิเคราะห์ข้อมูลและหน่วยงานที่ใช้ข้อมูล ตั้งแต่การเริ่มจัดทำแบบสำรวจเพื่อให้ข้อมูลมีประสิทธิภาพ - ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ที่เป็นสถานที่แตกต่างจากครัวเรือนหรือที่พักอาศัยที่เป็นบ้านพัก เช่น หอพักหรือที่พักราคาถูก หอพักในมหาวิทยาลัย สถานประกอบการ สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>ยุติธรรมได้ทำการศึกษาวิจัยโครงการพัฒนาระบบการป้องกันและระงับข้อพิพาทในกระบวนการยุติธรรม เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” อย่างจริงจัง และ ในปีเดียวกันมีการจัดทำยุติธรรมโพล ครั้งที่ 1 เรื่อง “การจัดทำอัตราอาชญากรรมแห่งชาติ (crime rate)” ร่วมกับคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ อีกทางหนึ่ง</p> <p>- ในปี พ.ศ. 2549 สำนักงานกิจการยุติธรรมร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ริเริ่มดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกของประเทศไทย (National</p>		

ชื่อประเทศ	ชื่อหน่วยงานที่เก็บข้อมูล/ วิธีการเก็บข้อมูล	ข้อดี	ข้อเสีย/ข้อจำกัด
	<p>Crime Victimization Survey)</p> <p>- ในปี พ.ศ. 2550</p> <p>สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้ดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2549 เป็นโครงการนำร่องการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรงครั้งแรกในส่วนภูมิภาคของประเทศ</p> <p>ไทย (National Crime Victimization Survey)</p> <p>- ในปี พ.ศ. 2551</p> <p>สำนักงานกิจการยุติธรรม ร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ ขยายผลการดำเนินงานด้านนี้อย่างต่อเนื่อง โดยดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2551 ทำการสำรวจอาชญากรรมทั่วประเทศเป็นครั้งแรก</p>		

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเอกสาร รายงาน สถิติและเสนอผลการศึกษาวิจัยในเชิงการวิเคราะห์ โดยใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากแหล่งที่มีผู้เก็บรวบรวมไว้แล้วในเชิงสถิติ โดยมีขั้นตอนการศึกษาวิจัยดังนี้

3.1 เป้าหมายการดำเนินงาน

ได้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านการวิเคราะห์ทางวิชาการสามารถนำไปใช้ประกอบการกำหนดนโยบายของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

3.2 ขั้นตอนและวิธีดำเนินการ

ในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ปี 2555 มีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

3.2.1 ระยะที่ 1

- กำหนดแผนการดำเนินงาน และแนวทางการจัดทำรายละเอียดโครงการ
- ทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดในการศึกษาเบื้องต้น
- จัดทำรายงานการจัดทำรายละเอียดโครงการ (Inception Report) ซึ่งประกอบด้วย บทนำ วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิดในการศึกษา ทบทวนวรรณกรรมเบื้องต้น วิธีการศึกษา และแผนการดำเนินการ

3.2.2 ระยะที่ 2

- ดำเนินการทบทวนวรรณกรรม และกรอบแนวคิดในการศึกษา
- ดำเนินการวิเคราะห์ผลจากการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ ปี พ.ศ.2555 ที่ได้จากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ และวิเคราะห์ข้อค้นพบที่สำคัญเปรียบเทียบกับข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาและข้อมูลอาชญากรรมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
 - จัดสัมมนากลุ่มย่อยร่วมกับผู้เชี่ยวชาญด้านการวิเคราะห์อาชญากรรมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสรุปประเด็นสำคัญที่ได้จากการวิเคราะห์ผลสำรวจ และรับฟังประเด็นข้อมูลที่เป็นปัญหา ข้อเสนอแนะในการปรับแบบสำรวจ และประเด็นข้อควรดำเนินการเพิ่มเติมเพื่อนำมาพัฒนาปรับปรุงรูปแบบการดำเนินงานในระยะต่อไป
- จัดทำร่างรายงานการศึกษาฉบับเต็ม (First Draft)

3.2.3 ระยะที่ 3

- จัดประชุม/สัมมนานำเสนอรายงานการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อรับฟังข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- จัดทำเอกสารรายงานวิเคราะห์ผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศฉบับสมบูรณ์
- จัดทำรายงานสรุปผลฉบับย่อ บทความวิชาการเกี่ยวกับสถานการณ์อาชญากรรม
- จัดทำข้อมูลเผยแพร่ผลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนเพื่อเผยแพร่ทางเว็บไซต์ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมให้ประชาชนทั่วไปสามารถใช้ประโยชน์ได้

3.3 วิธีการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้สถิติเชิงพรรณนา คือการหาค่าความถี่และใช้สถิติร้อยละ เพื่ออธิบายผลการสำรวจรายประเด็นนำเสนอผลการวิเคราะห์ ดังนี้

3.3.1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดและรายละเอียดลักษณะของการถูกกระทำ โดยแบ่งเป็น 8 ตอน

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
- ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
 - ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ
- ตอนที่ 2 ลักษณะการประสบเหตุ
- ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ
 - ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง
- ตอนที่ 3 ลักษณะของผู้กระทำผิด
- การพบเห็นผู้กระทำผิด
 - ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว
 - ลักษณะของผู้กระทำผิด : กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน
- ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ
- ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ
 - สถานที่เกิดเหตุ
- ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดี
- อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน
 - อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย
 - อาชญากรรมทางเพศ
 - อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

ตอนที่ 6 การตอบโต้ผู้กระทำผิด และความเสียหายจากอาชญากรรม

- การตอบโต้ผู้กระทำผิด
- การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ
- ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

ตอนที่ 7 การรายงานเหตุอาชญากรรม

- กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตอนที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

- วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

3.3.2 วิเคราะห์การเปรียบเทียบในระดับพื้นที่ (เช่น เปรียบเทียบระดับภาค/กรุงเทพมหานคร) และเปรียบเทียบในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3.3 วิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลในภาพรวมหรือประเด็นที่น่าสนใจของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2551 กับ ปี 2555

หมายเหตุ

1. เนื่องจากมีการใช้ค่าถ่วงน้ำหนักในการคำนวณ ยอดรวมของจำนวนตัวอย่างในแต่ละตัวแปรอาจไม่เท่ากัน การแสดงข้อมูลในตารางจะแสดงตามผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยไม่ปรับค่าในส่วนนี้

2. สำหรับข้อคำถามที่เปิดโอกาสให้เลือกตอบได้หลายคำตอบ ค่าความถี่และร้อยละของตัวเลือกแต่ละตัว จะขึ้นอยู่กับจำนวนการเลือกคำตอบข้อนั้นซึ่งอาจมากกว่าจำนวนผู้ตอบ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

4.1 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555

จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 (1 มกราคม- 31 ธันวาคม 2555) มีข้อมูลที่จัดเก็บจำนวนทั้งสิ้น 52,228 ชุด จำแนกเป็นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในภาคเหนือ 14,670 ชุด (ร้อยละ 9.6) กลุ่มตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 49,492 ชุด (ร้อยละ 32.5) กลุ่มตัวอย่างในภาคกลาง 40,849 ชุด (ร้อยละ 26.8) กลุ่มตัวอย่างในภาคใต้ 19,418 ชุด (ร้อยละ 12.8) และกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 27,799 ชุด (ร้อยละ 18.3) การนำเสนอผลการสำรวจ จะแบ่งออกเป็น 8 ตอน โดยแต่ละตอน จะประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง และการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม โดยจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 52,229 คน จำแนกเป็นเพศชาย 83,099 คน (ร้อยละ 54.6) และเพศหญิง 69,130 คน (ร้อยละ 45.4) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 39.1) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 25.1) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 17.9) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 12.2) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.4) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.5) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.4) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.4) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 51.7) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 13.8) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 10.9) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 10.2) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 8.7) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.1) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 34.4) รองลงมาคืออาชีพเกษตรกร (ร้อยละ 31.2) อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.1) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.4) อาชีพ

ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 5.1) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 2.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 34.4) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 32.3) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 12.2) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 9.4) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 4.9) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 4.7) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 76.7) รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 13.0) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 6.9) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.0) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.3) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 67.1) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.7) ผู้เช่า (ร้อยละ 12.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 69.8) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 16.5) บุตร (ร้อยละ 8.8) ญาติ (ร้อยละ 2.8) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.0) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

หากจำแนกพื้นที่อยู่อาศัยตามเขตการปกครองออกเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 67,027 คน จำแนกเป็นเพศชาย 33,777 คน (ร้อยละ 50.4) และเพศหญิง 33,250 คน (ร้อยละ 49.6) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 36.5) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 27.8) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 16.3) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 13.5) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.6) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.7) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 98.9) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.2) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.5) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 37.6) รองลงมา คือ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 17.8) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 15.4) ระดับปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 12.4) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 11.1) ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 2.9) และไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 45.3) รองลงมา คือ อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 19.5) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 11.4) อาชีพเกษตรกร (ร้อยละ 9.5) อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 4.6) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 2.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.2) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 21.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 15.8) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 11.7) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 7.3) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 6.7) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 72.7)

รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 16.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 6.7) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.7) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.4) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 56.1) รองลงมา คือ ผู้เช่า (ร้อยละ 23.2) ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 67.3) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 17.7) บุตร (ร้อยละ 8.7) ญาติ (ร้อยละ 3.7) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.6) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 85,204 คน จำแนกเป็นเพศชาย 49,322 คน (ร้อยละ 57.9) และเพศหญิง 35,882 คน (ร้อยละ 42.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 41.2) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 22.9) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 19.2) อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 11.1) อายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 4.2) และอายุระหว่าง 15-17 ปี (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.5) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.2) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 62.8) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 12.5) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.5) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 5.8) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 5.5) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.3) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 48.2) รองลงมา คือ อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 25.9) อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 6.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 6.1) อาชีพรับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 5.5) อาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.5) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 2.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 41.1) รองลงมา คือ รายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 33.7) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 9.4) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 7.6) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 3.1) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 3.1) 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.0) และไม่มีรายได้ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.9) รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 10.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 7.0) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 1.4) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.2) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 75.7) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 19.6) ผู้เช่า (ร้อยละ 4.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 71.7) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 15.6) บุตร (ร้อยละ 8.9) ญาติ (ร้อยละ 2.1) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.9) พ่อแม่ (ร้อยละ 0.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย ผู้ประสบเหตุทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ และมีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา แต่สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขายธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ซึ่งสูงกว่าผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ที่ส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่าง น้อยกว่า 5,001 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส มีการถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัยในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ โดยมีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัวเรือนเป็นส่วนใหญ่

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

เมื่อจำแนกประเภทอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว และพิจารณาข้อมูลในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 140,865 คน จำแนกเป็นเพศชาย 75,368 คน (ร้อยละ 53.5) และเพศหญิง 65,497 คน (ร้อยละ 46.5) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 35-44 ปี (ร้อยละ 25.4) อายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 18.7) 25-34 ปี (ร้อยละ 11.6) อายุ 18-24 ปี (ร้อยละ 3.2) และอายุ 15-17 ปี (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.4) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.3) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.4) และศาสนาคริสต์ (ร้อยละ 0.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 52.4) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 12.9) ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 11.1) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.9) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 8.8) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 3.2) และระดับสูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 35.7) รองลงมา คือ เกษตรกร (ร้อยละ 31.3) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.4) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 4.5) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 5.6) เป็นนักเรียนนักศึกษา (ร้อยละ 1.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.1) รองลงมา คือ น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 30.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 12.7) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 10.0) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 5.1) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 4.9) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 78.6)

รองลงมา คือ สถานภาพโสด (ร้อยละ 10.8) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 7.2) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 2.0) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.3) และแยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 69.6) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 16.7) ผู้เช่า (ร้อยละ 13.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 72.1) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 16.7) บุตร (ร้อยละ 6.7) ญาติ (ร้อยละ 2.5) พ่อแม่ (ร้อยละ 1.0) ผู้อาศัย (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 7,879 คน จำแนกเป็นเพศชาย 6,055 คน (ร้อยละ 76.8) และเพศหญิง 1,824 คน (ร้อยละ 23.2) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 24.9) รองลงมา คือ อายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 18.6) อายุ 45-59 ปี (ร้อยละ 17.8) อายุ 35-44 ปี (ร้อยละ 17.3) อายุ 15-17 ปี (ร้อยละ 16.2) และอายุ 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 5.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุเกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.8) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.8) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 4.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 49.9) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 28.9) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 9.8) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 7.5) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 2.2) และ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 32.2) รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 20.6) รับจ้างทั่วไป กรรมกร (ร้อยละ 15.6) คำขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 12.4) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 9.8) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 8.5) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 0.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 71.2) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 22.0) ไม่มีรายได้ (ร้อยละ 12.0) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 3.9) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 1.5) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 1.0) และมากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 50.1) รองลงมา คือ สถานภาพสมรส (ร้อยละ 44.4) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 2.2) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.8) และสถานภาพหย่า (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 61.6) รองลงมา คือ เจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 29.4) และ ผู้เช่า (ร้อยละ 9.0) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร (ร้อยละ 43.5) รองลงมา คือ หัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 36.6) คู่สมรส (ร้อยละ 8.1) ญาติ (ร้อยละ 7.0) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.1) ผู้อาศัย (ร้อยละ 2.0) และ พ่อแม่ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน จำแนกเป็นเพศชาย 40 คน (ร้อยละ 10.2) และเพศหญิง 354 คน (ร้อยละ 89.8) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 40.4) รองลงมา คือ 35-44 ปี (ร้อยละ 24.6) 15-17 ปี (ร้อยละ

16.5) 18-24 ปี (ร้อยละ 12.4) 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 4.6) และ 45-59 ปี (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย(ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 96.2) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 3.8) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 23.8) รองลงมา คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 21.0) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น(ร้อยละ 14.4) ไม่ได้รับการศึกษา (ร้อยละ 11.4) ระดับ ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 4.6) และ ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขายธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 31.0) รองลงมา คือ นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 15.5) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 15.2) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 14.5) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 14.0) และ เกษตรกร (ร้อยละ 9.9) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 54.9) รองลงมา คือ รายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 45.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสถานภาพสมรส (ร้อยละ 48.0) รองลงมา คือ โสด (ร้อยละ 47.5) และ สถานภาพหม้าย (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย(ร้อยละ 54.6) รองลงมา คือ เจ้าของกรรมสิทธิ์(ร้อยละ 45.5) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร(ร้อยละ 30.4) รองลงมา คือ ญาติ (ร้อยละ 30.1) คู่สมรส (ร้อยละ 24.8) และ หัวหน้าครัวเรือน(ร้อยละ 14.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน จำแนกเป็นเพศชาย 1,636 คน (ร้อยละ 52.9) และเพศหญิง 1,455 คน (ร้อยละ 47.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 32.4) รองลงมา คือ 35-44 ปี (ร้อยละ 30.2) 25-34 ปี (ร้อยละ 16.3) 60 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 15.4) และ 18-24 ปี (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย(ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 99.8) รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม (ร้อยละ 0.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 29.1) รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(ร้อยละ 24.1) มัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 16.5) ปวช. ปวส. ปวท. และอนุปริญญา (ร้อยละ 6.2) ปริญญาตรี (ร้อยละ 6.2) สูงกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 1.5) และไม่ได้รับการศึกษา(ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 32.4) รองลงมา คือ เกษตรกร (ร้อยละ 23.9) ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 17.8) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน (ร้อยละ 12.6) เป็นแม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ (ร้อยละ 6.2) นักเรียน/นักศึกษา (ร้อยละ 4.2) รับจ้างทั่วไป/กรรมกร (ร้อยละ 2.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 34.5) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 30.8) 10,001-15,000 บาท (ร้อยละ 13.1) 25,001-30,000 บาท (ร้อยละ 6.4) มากกว่า 30,000 บาท (ร้อยละ 5.8) 15,001-20,000 บาท (ร้อยละ 5.0) และ 20,001-25,000 บาท (ร้อยละ 4.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส(ร้อยละ 79.2) รองลงมา คือ โสด (ร้อยละ 12.2) สถานภาพหย่า (ร้อยละ 5.1) สถานภาพหม้าย (ร้อยละ

ละ 2.4) แยกกันอยู่ (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 51.7) รองลงมา คือ ผู้อาศัย (ร้อยละ 42.8) ผู้เช่า (ร้อยละ 4.9) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ หัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 56.6) รองลงมา คือ คู่สมรส (ร้อยละ 26.0) เป็นบุตร (ร้อยละ 12.7) ญาติ (ร้อยละ 2.4) และผู้อาศัย (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทอาชญากรรมที่ประสบ จะพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 45-59 ปี ผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 18-24 ปี ส่วนผู้ที่ประสบเหตุประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 25-34 ปี สำหรับสัญชาติของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทุกประเภทมีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย และนับถือศาสนาพุทธ เป็นส่วนใหญ่ สำหรับการศึกษาระดับสูงสุดพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ในส่วนของสถานภาพสมรสนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นผู้อาศัย สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็น

หัวหน้าครัวเรือน แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือนในสถานะบุตร

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 79.7) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.1) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 7.2) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 4.4) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 75.8) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 9.3) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 5.1) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 4.9) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 3.4) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 1.1) หอพัก (ร้อยละ 0.2) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.2) โดยส่วนใหญ่ มีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น รองลงมา คือ มีรั้วกั้นแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า และเป็นหอพัก/บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้ โดยสะดวก (ร้อยละ 17.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกั้น รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น มีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า ตามลำดับ สถานที่พักอาศัย ส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 27.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 5.9) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 29.0) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.2) 3 ครั้ง (ร้อยละ 2.3) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.4) และ 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 75.5) รองลงมา คือ เขตธุรกิจ (ร้อยละ 13.5) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 8.2) เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 2.1) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 53.3) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 18.7) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 9.7) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 8.4) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 7.2) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 2.1) หอพัก (ร้อยละ 0.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่

ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 73.6) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ สถานประกอบการ/ร้านค้า มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นหอพักที่บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก(ร้อยละ 26.4) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า และเป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า โดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอกตามลำดับ สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 65.5) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 34.5) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 8.8) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 2.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.1) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง(ร้อยละ 27.2) 2 ครั้ง(ร้อยละ 14.3) 3 ครั้ง(ร้อยละ 2.7) 5 ครั้ง(ร้อยละ 0.6) และ 4 ครั้ง(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 82.9) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 12.8) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 2.3) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 1.4) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว(ร้อยละ 93.5) รองลงมา คือ ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 2.1) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 1.6) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 0.5) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2) หอพัก (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 88.9) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า เป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 11.1) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้าตามลำดับ สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 77.4) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย(ร้อยละ 22.6) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 95.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 3.7) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 57.8) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 32.8) 2 ครั้ง (ร้อยละ 7.8) และ 3 ครั้ง (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยวที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย โดยส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี และไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 78.8) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.2) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 7.6) เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 4.7) เขตอุตสาหกรรม (ร้อยละ 0.4) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง (ร้อยละ 0.1) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 74.9) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 9.8) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 5.3) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 4.9) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ตเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 3.6) ห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 1.1) หอพัก (ร้อยละ 0.2) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.1) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า มีรั้วกันแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย และเป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.9) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคลภายนอก สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 71.1) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.0) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 6.0) และน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.7) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 28.9) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.5) 3 ครั้ง (ร้อยละ 2.4) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.4) และ 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 91.4) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 5.9) เขตธุรกิจ (ร้อยละ 2.1) และ เขตชุมชนแออัด (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 89.1) รองลงมา คือ ตึกแถว (ร้อยละ 5.0) ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 2.9) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 2.2) หอพัก (ร้อยละ 0.3) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ตเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 0.3) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) และห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2)

ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 86.8) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น รองลงมา คือ มีรั้วกั้นแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 13.2) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกั้น รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้อมยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคล สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 90.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 9.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน (ร้อยละ 58.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.7) รองลงมา คือน้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 2.2) และ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 6.1) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 71.1) รองลงมา คือ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง (ร้อยละ 15.0) 2 ครั้ง (ร้อยละ 12.1) และ 3 ครั้ง (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 81.2) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 10.2) และเขตธุรกิจ (ร้อยละ 8.6) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 88.3) รองลงมา คือ ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 8.6) และทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 3.0) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 83.2) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น รองลงมา คือ มีรั้วกั้นแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย และเป็นสถานประกอบการ / ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 16.8) นั้น ทั้งหมดมีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกั้น สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 70.6) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.4) นั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.4) รองลงมา คือ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 8.6) โดยทั้งหมดไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 100.0)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ เขตเกษตรกรรม (ร้อยละ 8.5) และ เขตธุรกิจ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 78.9) รองลงมา คือ ห้องแถว/เรือนแถว (ร้อยละ 7.8) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด (ร้อยละ 6.2) ห้องชุด เช่น คอนโดมิเนียม อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ (ร้อยละ 4.8) ตึกแถว (ร้อยละ 2.0) และห้องแบ่งเช่า (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 76.3) โดยมีสาเหตุเนื่องจาก ไม่มีรั้วกั้น รองลงมา คือ มีรั้วกั้นแต่สามารถเข้าออกได้โดยง่าย เป็นหอพัก/บ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้ และเป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่

บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 23.7) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน รองลงมา คือ เป็นชุมชนหมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกโดยมีป้ายยามตรวจสอบการเข้าออกของบุคคล ภายนอก สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 79.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 20.8) นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.3) รองลงมา คือ น้อยกว่า 1 ปี (ร้อยละ 4.1) และ ระหว่าง 1-5 ปี (ร้อยละ 3.6) ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้งในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 15.0) รองลงมา คือ ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 2.31)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยว ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี โดยผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้งในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา

ตอนที่ 2

ลักษณะการประสบเหตุ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 92.) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 5.2) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.0) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.5) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.0) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ และเป็น การประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.0) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุส่วนใหญ่ เป็นการประสบ

เหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีความเสี่ยงอาชญากรรมประเภทอื่น เกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน(ร้อยละ 95.7) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 2.7) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 1.4) และ อาชญากรรมทางเพศ(ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 85.7) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 8.9) 3 ครั้ง (ร้อยละ 3.6) 4 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.8) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ และเป็น การประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.7) ในกรณีที่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.3) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.8) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีความเสี่ยงอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.2) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน(ร้อยละ 90.1) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 7.1) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.5) และอาชญากรรมทางเพศ(ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 10.0) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.3) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) และ 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม(ร้อยละ 95.4) ในกรณีที่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.6) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุเกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลนั้น ประเภทของอาชญากรรมที่ประสบส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเองและครอบครัว โดยผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง แต่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุเพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.2) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.6) 3 ครั้ง (ร้อยละ 4.2) 4 ครั้ง (ร้อยละ 1.0) 5 ครั้ง (ร้อยละ 0.9) และ 6 ครั้ง (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.1) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.9) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.9) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.1) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างเป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 89.1) รองลงมา คือ 2 ครั้ง (ร้อยละ 9.3) และ 3 ครั้ง (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 93.0) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 7.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน และ 4 คน (ร้อยละ 2.1 และ 2.1) เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 96.0) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 4.0) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 100.0) และ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 84.8) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 15.2) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 81.1) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 18.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.3) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 99.5) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 0.5) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 99.0)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีเพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียวโดยไม่มีเหตุอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.7) รองลงมา คือ ผู้ที่ระบุว่า เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 21.9) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 60.8) รองลงมา คือ ผู้ที่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ร้อยละ 22.0) และผู้ที่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 17.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.9) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 4.3) โดยผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย เปลี่ยนที่เก็บของ และผู้กระทำผิดถูกจับกุม/ ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลนั้นส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.2) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 22.3) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 23.2) และระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 22.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 78.8) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.4) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 4.9) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า

ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน และผู้กระทำผิดถูกจับกุมปล่อย/ ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา

สำหรับผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 77.1) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 21.6) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 66.0) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 21.0) และระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 13.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 82.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.8) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 3.8) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ และใกล้เกลี้ยใต้แล้ว/ ถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่องจำแนกตามตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าเหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเก็บของไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บของแล้ว ในขณะที่ผู้อยู่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า มีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.4) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 22.2) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกัน

มากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 63.7) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 20.1) และระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 16.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 15.5) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน(ร้อยละ 4.1) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุอีก (ร้อยละ 81.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 18.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เนื่องจากมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สินร้อยละ 36.2) รองลงมา คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ (ร้อยละ 32.9) ผู้กระทำผิดถูกจับกุม / ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา(ร้อยละ 17.9) ไกลเกลียดได้แล้ว / ถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ (ร้อยละ 10.8) เพื่อบ้านช่วยเหลือ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน(ร้อยละ 78.9) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง(ร้อยละ 18.7) และผู้ที่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน(ร้อยละ 57.5) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 34.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 8.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 94.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.1) และ เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน(ร้อยละ 0.8) นอกจากนี้ ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก(ร้อยละ 64.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 35.4) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน รองลงมา คือ ไกลเกลียดได้แล้วถ้ากระทำผิดอีกจะแจ้งความ และ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน(ร้อยละ 82.5) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง (ร้อยละ 17.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน(ร้อยละ 59.4) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน(ร้อยละ 40.6) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ทั้งหมดระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มี

พฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 100.0) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก(ร้อยละ 86.2) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 13.8) นั้น สาเหตุที่ระบุ คือ มีกษัตริ์เวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สินแล้ว

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 81.6) รองลงมา คือ ผู้ที่เคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง(ร้อยละ 18.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 53.2) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 27.5) และ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 19.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน(ร้อยละ 74.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 52.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 47.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของรองลงมา คือ ตามลำดับ ผู้กระทำผิดถูกจับกุม ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา และ เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น(ร้อยละ 12.4)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่อง จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุ ว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง นี้ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน และคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะมีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนได้เก็บข้อมูลเอกสารไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บข้อมูลเอกสารแล้ว

ตอนที่ 3

ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 77.8) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 11.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 49.6) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 37.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 12.9)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 80.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 80.1) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 8.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 83.8) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 14.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.0) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 51.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน โดยจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 86.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน

(ร้อยละ 75.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.2) และเคยถูกระงับทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 10.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 52.2) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 33.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.6)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุนี้ ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกระงับทำโดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เคยถูกระงับทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 12.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 51.3) รองลงมา คือ 1 คน (ร้อยละ 40.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.5)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.2) โดยส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกระงับทำโดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 73.1) รองลงมา คือ เคยถูกระงับทำโดยผู้กระทำผิดมาก่อน(ร้อยละ 21.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 88.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.5) และ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ไม่มีข้อมูลลักษณะของผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ สำหรับประสบการณ์การถูกระงับทำโดยผู้กระทำผิดมาก่อนนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกระงับทำ ฯ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุนี้ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเพียง 1 คน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

2. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย(ร้อยละ 85.2) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 12.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 26-35 ปี (ร้อยละ 27.9) รองลงมา คือ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 25.2) อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 24.4) อายุต่ำกว่า

18 ปี (ร้อยละ 12.0) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม อันทพาลหรือแก๊งกานเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 47.1) รองลงมาคือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 44.3) และระบุว่า เป็นสมาชิก (ร้อยละ 8.7) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 41.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 24.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 51.9) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 14.4) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า(ร้อยละ 11.5) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน(ร้อยละ 9.0) เป็นญาติ (ร้อยละ 3.0) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 1.7) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า(ร้อยละ 1.5) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 1.4) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 1.3) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.1) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 1.0) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ เช่น เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง) เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รุมเมท) เป็นคู่รัก เป็นอดีตคู่รัก เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 72.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.7) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 10.4) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิด เป็น เพศชาย (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 11.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 31.9) รองลงมา คือ อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 27.0) อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 19.3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.2) และ อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 18.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันทพาลหรือแก๊งกานเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 56.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ๆ (ร้อยละ 38.0) และเป็นสมาชิก ๆ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่(ร้อยละ 43.4) รองลงมา คือ ระบุว่าไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 42.4) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 14.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 64.3) รองลงมา คือ เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า(ร้อยละ 13.9) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 6.0) เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 5.9) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า(ร้อยละ 1.8) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง) (ร้อยละ 1.5) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน (ร้อยละ 1.2) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 1.2) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 1.1) เป็นญาติ (ร้อยละ 1.1) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ เช่น เป็นคู่สมรส เป็นคู่รัก เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม อดีตคู่รัก เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ สามารถ

จดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 35.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.4) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.8) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 31.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 23.8) อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 21.8) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 15.5) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.5) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) รองลงมาคือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 31.5) และระบุว่า เป็น (ร้อยละ 12.0) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 35.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 40.7) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 22.2) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 11.8) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ หรือลูกค้า (ร้อยละ 9.4) เป็นญาติ (ร้อยละ 4.7) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 2.3) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 2.1) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 2.0) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 1.1) และอื่น ๆ เช่น เป็นอดีตคู่สมรส เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 85.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ส่วนนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 ปี เมื่อสอบถามถึงการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิด ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) นอกจากนี้ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมา ๆ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.3) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 27.6) รองลงมา คือ อายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 26.5) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 19.5) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 13.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.1) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 52.6) รองลงมาคือ ไม่เป็น (ร้อยละ 40.1) และระบุว่าเป็น (ร้อยละ 7.3) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 45.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 40.3) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 13.8) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 13.9) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.0) เป็นญาติ (ร้อยละ 2.5) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า (ร้อยละ 1.2) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง) (ร้อยละ 1.0) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 0.9) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) (ร้อยละ 0.6) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 0.4) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 0.3) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 0.2) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้(ร้อยละ 66.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.7) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 12.9) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.7) และ จำไม่ได้ (ร้อยละ 12.9)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 90.9) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 9.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 43.3) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 29.2) 18-25 ปี (ร้อยละ 18.2) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 8.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 70.0) รองลงมาคือไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 16.1) และระบุว่าเป็น (ร้อยละ 13.9) ตามลำดับ ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 60.5) รองลงมา คือ ไม่มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 24.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.7) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 23.1) รองลงมา คือ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 18.4) เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน(ร้อยละ 18.4) เป็นพี่น้อง (ร้อยละ 8.1) เป็นคู่สมรส (ร้อยละ 6.2) เป็นญาติ (ร้อยละ 5.8) เป็นอดีตคู่สมรส (ร้อยละ 5.2) เป็นบุตรหรือบุตรบุญธรรม (ร้อยละ 4.0) เป็นเพื่อนหรือเพื่อนเก่า (ร้อยละ 3.9) เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน(ร้อยละ 3.5) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 2.2) เป็นคู่รัก (ร้อยละ 0.6) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า(ร้อยละ 0.1) และเป็นบิดามารดา หรือพ่อแม่บุญ

กรรม (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.8) และจำไม่ได้ (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.8) และ จำไม่ได้ (ร้อยละ 1.0)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ทั้งหมด ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 100.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 60.8) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 28.6) 18-25 ปี (ร้อยละ 5.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.4) และ ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 82.6) รองลงมาคือ เป็น (ร้อยละ 9.8) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) ตามลำดับ โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 81.7) รองลงมา คือ ไม่มีอาการมีเนมา (ร้อยละ 15.7) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 46.3) รองลงมา คือ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 39.9) และเป็นคู่สมรส (ร้อยละ 13.8) ตามลำดับ โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 87.9) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 9.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5)

สำหรับ **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว** นั้น มีข้อมูลเฉพาะประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิด โดยพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 85.4) รองลงมา คือ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 3.7) เป็นเพื่อนร่วมงาน (ร้อยละ 3.2) เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า (ร้อยละ 2.4) เป็นญาติ (ร้อยละ 2.2) เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท) (ร้อยละ 2.0) เป็นอดีตคู่รัก (ร้อยละ 0.4) เป็นผู้ใต้บังคับบัญชา (ลูกจ้าง) (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุมากกว่า 35 ปี สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น เมื่อสอบถามถึงอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีเนมาขณะก่อเหตุ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเนมาขณะก่อเหตุ

เหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรม ต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้อำนาจ / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพื่อนบ้าน โดยผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย (ร้อยละ 78.2) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 14.1) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 7.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 45.7) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.7) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 16.1) อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 12.0) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 62.5) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 23.4) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 14.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 42.4) รองลงมา คือ ไม่มีอากรมีนเมา (ร้อยละ 31.1) และมีอากรมีนเมา ฯ (ร้อยละ 26.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 59.5) รองลงมา คือ ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 13.5) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 10.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.9) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 3.5) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.2) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.8) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) และทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 61.7) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 24.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 13.7) ตามลำดับ

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิด เป็นเพศชาย (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 17.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 41.5) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.6) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 18.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.4) และอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 10.0) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง

ของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.5) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 20.7) และเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 8.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 45.6) รองลงมา คือ ไม่มีอากรมึนเมา (ร้อยละ 41.2) และมีอากรมึนเมา ฯ (ร้อยละ 13.3) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 72.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.5) ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 7.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 6.6) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.1) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.8) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 0.7) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 35.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.4) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุนอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 11.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 4.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 49.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 18.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.3) อายุต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 14.0) และอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 13.7) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 55.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 25.7) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 18.7) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ มีอากรมึนเมา ฯ (ร้อยละ 37.8) และไม่มีอากรมึนเมา (ร้อยละ 37.8) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 48.7) รองลงมา คือ ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 19.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 13.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.6) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 5.6) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 3.5) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.8) และ ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 76.1) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 15.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า ๑ คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-25 ปี อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง รวมทั้งมีอากรมึนเมาจากสาร

เสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 69.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 19.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 39.4) รองลงมา คือ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 21.2) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 14.7) ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 14.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.6) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.4) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 19.5) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 10.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 54.4) รองลงมา คือ ไม่มีอากรมีนเมา (ร้อยละ 34.2) และมีอากรมีนเมา ฯ (ร้อยละ 11.5) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 67.1) รองลงมา คือ ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.6) ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน (ร้อยละ 9.3) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.8) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 1.3) ส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 1.0) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 54.0) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 28.2) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 17.9) ตามลำดับ

สำหรับ **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่** ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 93.6) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 4.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 57.3) รองลงมา คือ ต่ำกว่า 18 ปี (ร้อยละ 19.7) อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 14.1) มากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 7.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 48.1) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 30.4) และระบุว่า เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 21.4) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอากรมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 53.8) รองลงมา คือ ไม่มีอากรมีนเมา (ร้อยละ 25.7) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 20.6) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 47.0) รองลงมา คือ

ส่วนใหญ่เป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผินร้อยละ 21.1) ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผินร้อยละ 10.4) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนที่รู้จักกันเคยก็ร้อยละ 10.0) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.0) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนที่รู้จักกันเคยกันร้อยละ 2.9) เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนที่รู้จักกันเคยกัน (ร้อยละ 2.8) ทั้งหมดเป็นญาติ(ร้อยละ 0.5) และส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้(ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 18.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ทั้งหมดระบุว่า ผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุเท่าใด รวมทั้งไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง และมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน โดยผู้ประสบเหตุสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้(ร้อยละ 100.0 ทุกประเด็น)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวนั้น ไม่มีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น กลุ่มผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง สำหรับอายุของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุเท่าใด สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ สำหรับอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 51.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 38.9) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 9.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 17.9) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 15.6) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 12.9) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.5) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.3) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในพื้นที่ในเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 53.6) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 37.4) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 8.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 18.6) รองลงมา คือ เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 8.4) 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 6.5) และ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 5.1) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.9) รองลงมา คือ เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 10.1) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 8.0) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลา กลางคืน (ร้อยละ 49.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 40.1) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิด เหตุ (ร้อยละ 10.7) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 20.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 13.3) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.7) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 5.9) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วน ใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.6) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.4) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน โดยช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ๆ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ เวลา 24.01 - 03.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เวลา 12.01 - 15.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 52.1) รองลงมา คือ เวลากลางวัน(ร้อยละ 37.7) และไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ (ร้อยละ 10.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 19.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 16.3) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 6.1) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 5.5) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 13.3) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.7) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 6.8) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 5.9) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ เวลากลางวัน(ร้อยละ 45.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 24.8) รองลงมา คือ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 17.5) 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 9.5) เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 2.3) และ เวลา 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 20.7) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.2) เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 4.5) และ เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 3.9) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 57.9) รองลงมา คือ เวลากลางคืน (ร้อยละ 42.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 28.2) รองลงมา คือ เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 13.2) เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 8.1) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 4.3) และ 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 17.3)

และ 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 17.3) ในจำนวนเท่า ๆ กัน รองลงมา คือ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 4.8) และ เวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 3.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน (ร้อยละ 77.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.6) และ เวลากลางคืน (ร้อยละ 1.3) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 35.0) รองลงมา คือ เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 21.5) เวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 13.3) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 4.0) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 1.1) และ เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบพบว่า เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. ในขณะที่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. และ 24.01 - 03.00 น. เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางวัน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุว่าเป็นเวลา 12.01 - 15.00 น.

2. สถานที่เกิดเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.9) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 8.8) สถานประกอบการ (ร้อยละ 6.9) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.9) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 1.1) และ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 0.8)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ร้อยละ (98.0) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด(ร้อยละ 1.4) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 75.1) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 14.6) สถานประกอบการ (ร้อยละ 5.8) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 2.6) โรงเรียน หรือสถานศึกษา(ร้อยละ 1.3) และ ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 0.7)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.7) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.6) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น(ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 77.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 12.0) สถานประกอบการ (ร้อยละ 6.3) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน(ร้อยละ 2.0) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.3) และ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 1.1)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่(ร้อยละ 97.7) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 1.5) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น(ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 80.1) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 10.9) สถานประกอบการ (ร้อยละ 5.7) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน (ร้อยละ 1.4) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 1.3) และ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 0.6)

เหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่(ร้อยละ 95.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด(ร้อยละ 3.6) และ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น(ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 36.8) รองลงมา คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 33.6) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน(ร้อยละ

11.5) สถานประกอบการ (ร้อยละ 10.1) โรงเรียน หรือสถานศึกษา(ร้อยละ 5.7) และ ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ (ร้อยละ 2.3)

เหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 2.5) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 70.9) รองลงมา คือ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 16.2) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน(ร้อยละ 11.9) และบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ(ร้อยละ 1.0)

เหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 91.3) รองลงมา คือ เหตุเกิดขึ้นในจังหวัดอื่น (ร้อยละ 4.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเหตุเกิดขึ้นที่ใด (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 69.7) รองลงมา คือ โรงเรียน หรือสถานศึกษา (ร้อยละ 8.3) และบริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ (ร้อยละ 0.7)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบพบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ประสบเหตุ ภายในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่ โดยเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ในขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณเปิดโล่งอื่น ๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เป็นส่วนใหญ่

ตอนที่ 5

พฤติการณ์แห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 140,864 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ฯ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 83.0) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง(ร้อยละ 10.1) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย(ร้อยละ 5.4) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน(ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกกระทำ ฯ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.1) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 4.9) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ

กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา(ร้อยละ 37.1) รองลงมา คือ สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว(ร้อยละ 19.4) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 14.9) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ(ร้อยละ 9.7) เครื่องประดับ อัญมณี(ร้อยละ 6.1) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า(ร้อยละ 5.1) และจักรยาน(ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 57.2) ที่เหลือ คือ ถูกรักษา(ร้อยละ 42.8) สถานที่ที่ถูกรักษาส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน / เขตที่พักอาศัย(ร้อยละ 72.4) ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 23.8) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่(ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย(ร้อยละ 90.8) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 9.2) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 53.8) ชิ้นส่วนต่างๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 28.5) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ (ร้อยละ 9.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ(ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ(ร้อยละ 38.8) รองลงมา คือ หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระจก (ร้อยละ 17.5) สัตว์เลี้ยง / ปศุสัตว์ (ร้อยละ 14.9) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน(ร้อยละ 11.7) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน(ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจก กระจกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 46.3) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก(ร้อยละ 16.1) สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย (ร้อยละ 15.1) ถูกเพลิงไหม้ / ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 3.4) และ ใช้นยานพาหนะขับผ่าน ทับ ชน (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 64,134 คน เมื่อจำแนกการถูกรักษา ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกรักษา ๔ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง(ร้อยละ 12.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่ที่พักอาศัย(ร้อยละ 7.5) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน(ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษาประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 94.6) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 5.4) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋า สตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ เครื่องใช้ ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ (ร้อยละ 12.7) เครื่องใช้ นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 11.9) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า (ร้อยละ 8.8) เครื่องประดับ อัญมณี (ร้อยละ 8.4) สัตว์ เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว (ร้อยละ 8.0) และจักรยาน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 52.6) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 47.8) สถานที่ที่ถูกบุกรุก ส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.0) รองลงมา คือ ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 26.9) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ใน ยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 88.3) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 11.7) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอริไซด์ (ร้อยละ 51.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 25.6) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติด รถยนต์ (ร้อยละ 12.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 73.9) รองลงมา คือ เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน (ร้อยละ 8.3) หน้าต่าง / ประตูบ้าน/ กระจก (ร้อยละ 8.0) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ โดย ลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกแตกเสียหาย (ร้อยละ 68.2) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก (ร้อยละ 18.8) ใช้ยานพาหนะขับผ่าน ทับชน (ร้อยละ 3.6) ถูกเพลิงไหม้/ ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาพื้นที่ นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 76,730 คน เมื่อจำแนกการถูกรักษา ๕ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกรักษา ๕ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน (ร้อยละ 87.0) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง (ร้อยละ 7.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย (ร้อยละ 3.7) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.4) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 4.6) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา (ร้อยละ 34.6) รองลงมา คือ สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว (ร้อยละ 27.9) เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ (ร้อยละ 17.1) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ (ร้อยละ 7.5) เครื่องประดับ อัญมณี (ร้อยละ 4.5) เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า (ร้อยละ 2.4) และจักรยาน (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 64.8) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 35.2) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย (ร้อยละ 73.1) รองลงมา คือ ภายในรั้วบ้าน (ร้อยละ 18.5) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่กำลังพักอาศัยอยู่ (ร้อยละ 9.3) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 94.2) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 5.8) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ (ร้อยละ 56.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 32.1) อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียงติดรถยนต์ (ร้อยละ 5.3) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยง ปศุสัตว์ (ร้อยละ 28.9) รองลงมา คือ หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระจก (ร้อยละ 26.5) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน (ร้อยละ 14.9) สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน (ร้อยละ 9.5) และ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 5.8) ตามลำดับ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย (ร้อยละ 29.3) รองลงมา คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 25.7) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก (ร้อยละ 13.6) ถูกเพลิงไหม้ / ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โดนความร้อน หรือโดนระเบิด (ร้อยละ 5.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในจำนวนการถูกรักษา ๕ ทั้ง 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกรักษา ๕ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน ลักษณะของการถูกรักษา ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย โดยทรัพย์สินที่ถูกขโมย คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีการถูกรักษา ๕ ประเภท

การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกระงับส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย โดยสิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ในกรณีการถูกระงับ ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ในเขตเทศบาลทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยงหรือปศุสัตว์ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายมีจำนวนทั้งสิ้น 7,861 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๔ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๔ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.8) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่ด กระจก กระจก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 68.6) รองลงมา คือ แขนง ปาด กรีด ตัด ด้ายมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 22.4) ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 14.0) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกระงับ ๔ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 9.7) นั้นส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 58.8) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 25.2) แขนง ปาด กรีด ตัด ด้ายมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 23.4) ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ การถูกระงับ ๔ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.5) สำหรับการถูกระงับ ๔ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 45.6) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูด ชาร์ป (ร้อยละ 35.6) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น้ำ (ร้อยละ 25.6) และ ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 18.8) ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 6.5) และอาวุธสงคราม (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 1,430 คน เมื่อจำแนกการถูกระงับ ๔ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกระงับ ๔ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.4) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่ด กระจก กระจก ตบตี ต่อย และได้รับ

บาดเจ็บ (ร้อยละ 72.5) รองลงมา คือ ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 34.5) แหวง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 15.9) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 6.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกายร้อยละ 6.9) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 43.1) แหวง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.6) ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.4) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) ตามลำดับ การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.9) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธร้อยละ 42.7) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไข้รถยนต์พุ่งชน ขวด/ ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 35.3) รองลงมา คือ มีด ขวาน เหล็กชุดชาร์ป (ร้อยละ 25.5) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้ ปน้ำ (ร้อยละ 20.5) และปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 17.6) และของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 9.9) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,791 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ฯ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.9) โดยส่วนใหญ่ คือ การจุก กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 67.5) รองลงมา คือ แหวง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 23.9) ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.8) ยิง และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 10.5) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน/ ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 61.9) ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 29.1) แหวง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 24.9) และ ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.3) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 46.5) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กชุดชาร์ป (ร้อยละ 38.3) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้ ปน้ำ (ร้อยละ 27.0) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม (ร้อยละ 19.1) อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไข้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 13.6) ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 5.6) และอาวุธสงคราม (ร้อยละ 2.8)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย เช่น จุก กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะพยายามทำร้ายร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ คือการตบตี ต่อย แต่ไม่โดนหรือไม่ได้บาดเจ็บ การถูกกระทำส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น

สนับสนุน ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

3. อาชญากรรมทางเพศ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมทางเพศมีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 24.1) รองลงมา คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 21.3) กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 21.1) ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 19.0) และ ข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 14.5) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช่อาวุธ (ร้อยละ 94.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 61.9) รองลงมา คือ ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 38.1)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 121 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 35.5) รองลงมา คือ กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 28.1) ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 28.1) และ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 8.3) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช่อาวุธ (ร้อยละ 90.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อารุทที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 66.7) รองลงมา คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 33.3)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศจำนวนทั้งสิ้น 273 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 20.9) รองลงมา คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 19.0) กระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 17.9) พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 17.9) และ ข่มขืนกระทำชำเรา (ร้อยละ 15.0) ตามลำดับ การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช่อาวุธ (ร้อยละ 96.7) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อารุทที่ใช้ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ การพยายามที่จะกระทำอนาจารหรือพยายามล่วงเกินทางเพศ ส่วนนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเราการก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ผู้กระทำ

ไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการก่ออาชญากรรม ๆ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ขงมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 54.3) รองลงมา คือ การถูกกระทำ ลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิต หรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งชื่อสินค้าในนามของร้าน (ร้อยละ 32.8) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 8.6) เอกสารสำคัญอื่น ๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 4.5) และ เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 58.3) รองลงมา คือ วิธีการอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 36.6) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 6.6) บัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ (ร้อยละ 1.1) และ การถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต / ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 70.9) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.9) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 22.2) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 19.1) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 16.0) และ 100,001-150,000 บาท (ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 55.5) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 44.5) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 81.8) รองลงมา คือ ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้ง ฯลฯ ถูกดำเนินคดีทางแพ่ง (ร้อยละ 7.8) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต (ร้อยละ 5.8) ต้องจ่ายค่าปรับ/ ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (2.8) และถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 969 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งชื่อสินค้าในนามของร้านร้อยละ 39.8) รองลงมา คือ การใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 37.1) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 13.9) เอกสารสำคัญอื่น ๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 7.7) และ เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 2.3) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำด้วยวิธีการอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม รองลงมา คือ มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิต/ เจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 41.4) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 13.5) และการถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต/ ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 74.5) สำหรับผู้ที่ระบุว่าการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 25.5) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 38.1) รองลงมา คือ 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 36.4) ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 19.0) และ 100,001-150,000 บาท (ร้อยละ 6.5) ตามลำดับ ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียหายจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 67.0) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียหายจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 33.0) นั้น ผลเสียหายส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 61.7) รองลงมา คือ ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์ เลิกตั้ง ฯลฯ (ร้อยละ 26.7) ต้องจ่ายค่าปรับ/ ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (ร้อยละ 9.9) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ชุ้บงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต (ร้อยละ 4.0) และถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล พบว่า มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 2,121 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะ ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 62.1) รองลงมา คือ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มิได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี (ร้อยละ 29.5) การใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 6.2) เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือ จากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 3.9) และ เอกสารสำคัญอื่น ๆ

ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับเนื่องจากการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับจากข่าวสารทั่วไป (ร้อยละ 32.2) เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต (ร้อยละ 3.4) และ ทำบัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 69.3) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.6) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 42.5) รองลงมา คือ 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 28.2) ไม่เกิน 5,000 บาท (ร้อยละ 23.8) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 5.6) ตามลำดับ ผู้ถูกระงับ ๕ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า ไม่ได้รับผลเสียหายจากการถูกระงับ (ร้อยละ 50.2) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียหายจากการถูกระงับ (ร้อยละ 49.8) นั้น ผลเสียหายส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 87.9) รองลงมา คือ ถูกดำเนินคดีทางแพ่ง (ร้อยละ 10.2) ผลเสียอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น ธุรกิจขาดทุน ไม่มีสิทธิ์เลือกตั้ง ฯลฯ (ร้อยละ 8.4) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต (ร้อยละ 6.3) และต้องจ่ายค่าปรับ / ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น (ร้อยละ 0.7)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะถูกระงับในลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้มีการระบุไว้ในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งชื่อสินค้าในนามของร้าน ส่วนนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะถูกระงับในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับจากข่าวสารทั่วไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับเนื่องจากการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงินนั้น ในเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนนอกเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกระงับ ๕ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับผลเสียหายจากการถูกระงับ ๕ แต่สำหรับผู้ระบุว่าได้รับผลเสียหายจากการถูกระงับ ๕ นั้น ผลเสียหายส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้

ตอนที่ 6

การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ฯ (ร้อยละ 63.5) รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 30.3) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.2) สำหรับผู้ที่กระทำการเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 31.6) รองลงมา คือ ดิ้นรน ชัดขึ้น (ร้อยละ 28.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จุก กระจก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 23.0) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 19.1) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 13.4) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 12.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 6.6) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 6.4) ร้องไห้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 4.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.4) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ข่มขู่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 49.8) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 33.9) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 7.0) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.5) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 22.5) รองลงมา คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 22.4) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 15.1) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 10.5) บาดเจ็บมากขึ้น สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 9.0) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.9) ผู้ประสบเหตุ สามารถหลบหนี (ร้อยละ 5.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.4) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.1) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 51.5) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 27.8) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) และ ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิดจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 59.1)

รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 34.1) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 6.8) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 34.4) รองลงมา คือ การด้นรน ชัดขึ้น (ร้อยละ 32.0) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 24.6) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 15.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จุด กระจก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 10.4) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 9.4) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 5.7) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 5.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 4.9) ชมเชยผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ (ร้อยละ 3.5) ชมเชยผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 1.9) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 30.5) การตอบโต้หลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.5) และ การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 26.9) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 19.2) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.5) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 9.2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.7) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.1) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 6.0) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.9) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.5) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 1.1) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรกส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 45.0) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 37.8) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.0) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.2) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 66.9) รองลงมา คือ อยู่ในเหตุการณ์แต่ไม่ได้มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 27.3) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.7) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น จุด กระจก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 34.8) รองลงมา คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 29.0) ด้นรน ชัดขึ้น (ร้อยละ 25.9) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 14.6) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 13.9) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้ (ร้อยละ 11.1) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 8.1) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 7.0) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้อง

เนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด(ร้อยละ 4.7) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 3.2) ชมขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ(ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 44.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 37.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 9.3) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.9) และ การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 28.2) รองลงมา คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินร้อยละ 18.2) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 12.0) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 11.7) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 11.2) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 7.7) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 5.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.1) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือชมขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 57.6) รองลงมา คือ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือชมขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 18.3) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 13.8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.4) และ ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การด้นรน ชัดขึ้น ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ นั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินของตน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล คือ สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บลง โดยผู้ที่ใช้กำลังหรือชมขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่คือผู้กระทำผิด ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า ในกรณี อาชญากรรมต่อทรัพย์สินนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 67.0) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 29.5) และอยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 3.5) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การด้นรน ชัดขึ้นร้อยละ 21.1) รองลงมา คือ ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้(ร้อยละ 20.8) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัว เช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 18.2) ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 14.6) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุด

กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 10.2) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อยละ 4.3) ช่มชู้ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ (ร้อยละ 2.5) ช่มชู้ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ/ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 1.9) หลบหนี หรือพยายาม หลบหนี (ร้อยละ 0.8) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการ ตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับ บาดเจ็บ (ร้อยละ 76.3) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับ บาดเจ็บ (ร้อยละ 15.0) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อย ละ 4.0) การตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 2.8) และ การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 39.6) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 19.8) ผู้กระทำผิดหลบหนีไป ได้ (ร้อยละ 12.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.9) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.5) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 5.3) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.3) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 3.2) สามารถปกป้อง ผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 1.4) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อย ละ 0.2) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ชกกำลังหรือช่มชู้ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วน ใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือช่มชู้ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 49.1) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 31.0) ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 16.4) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 4.0) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ

ในกรณี อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการ กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 50.6) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 46.0) และไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 3.3) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น คุก กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 37.9) รองลงมา คือ การดั้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 21.1) ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 10.0) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 7.6) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัย (ร้อยละ 6.9) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ้อนวอน (ร้อย ละ 6.2) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 4.0) ช่มชู้ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ (ร้อยละ 2.0) ร้องให้หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด (ร้อยละ 0.6) พยายามทำให้ ผู้กระทำผิดตกใจกลัว เช่น ตะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 57.2) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 18.6) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 10.1) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 9.3) และการ ตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 45.6) รองลงมา คือ บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสีย

ทรัพย์สินมากขึ้น(ร้อยละ 13.2) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 8.8) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 8.3) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น(ร้อยละ 8.0) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้(ร้อยละ 7.8) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์(ร้อยละ 2.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.5) สามารถปกป้องทรัพย์สิน(ร้อยละ 2.1) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น(ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 76.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 8.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.0) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 4.6) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

ในกรณี **อาชญากรรมทางเพศ** พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 72.6) รองลงมา คือ ไม่ได้กระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 27.4) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดิ้นรน ชัดขึ้น(ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ(ร้อยละ 17.1) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุดกระชาก ตบตี ต่อย ผลัก(ร้อยละ 13.9)ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้(ร้อยละ 11.8) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวเช่น ตะโกน ทำเสียงดังเปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 8.7)เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ / เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย(ร้อยละ 5.6) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และ ผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 36.9) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 27.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 26.8) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 5.6) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.5) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น(ร้อยละ 22.7) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป(ร้อยละ 21.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 19.8) บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น(ร้อยละ 12.6) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 10.1) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์(ร้อยละ 6.5) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ(ร้อยละ 3.6) และ ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 3.6) สามารถปกป้องทรัพย์สิน(ร้อยละ 2.1) และ ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้ายหรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น(ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 55.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 24.1) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 20.3) ตามลำดับ

สำหรับกรณี **อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว** ไม่มีข้อมูลในส่วนนี้เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ๗ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนอยู่ในเหตุการณ์

และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด ลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ขัดขืน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา โดยตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนได้ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้ตนสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บลงได้ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการทำให้ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น เมื่อสอบถามว่า ใครเป็นผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง แต่สำหรับ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 87.3) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีอวัยวะ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 71.6) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิง ถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 25.1) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 17.0) และมีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 9.4) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 6.5) และมีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 76.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 42.7) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 24.4) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 24.3) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 10.9) บ้านพักของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 10.8) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่น ๆ (ร้อยละ 8.4) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่าไม่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 55.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 23.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 13.0) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 4.4) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 2.3)

40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือต้องสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน เป็นเวลามากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน สัปดาห์ (ร้อยละ 49.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 28.4) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 10.8) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 8.0) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 68.6) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลทันขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 21.3) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 21.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 15.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 11.7) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 5.9) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 5.4) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 91.5) แต่สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ลักษณะการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 79.2) รองลงมา คือ กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 12.9) มีบาดแผลจากการถูกยิง ถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 9.9) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 8.8) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 3.0) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 2.6) และอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 0.6) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 72.3) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 58.3) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 20.0) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่น ๆ (ร้อยละ 19.2) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 15.9) บ้านพักของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 11.6) ปฐมพยาบาลในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 8.6) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 65.2) แต่สำหรับผู้ที่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 44.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 32.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 14.4) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 8.1) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 52.9)

รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 24.2) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 12.5) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 6.4) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 4.1) ตามลำดับ ส่วนใหญ่ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 77.7) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นมีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 32.9) รองลงมา คือ 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 19.2) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 9.9) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 9.6) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 14.1) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 14.1) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 83.1) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น ลักษณะการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 67.8) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 32.6) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 19.0) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 9.7) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 8.4) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 78.0) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 35.6) รองลงมา คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 28.2) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 26.5) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 12.0) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 10.4) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่น ๆ (ร้อยละ 3.4) คลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 1.6) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 74.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 64.9) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 16.2) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 11.9) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 4.2) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 1.4) และ 40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 1.4) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 55.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 84.7) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 30.1) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 10.1) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 8.6) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 64.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินมากกว่า

20,000 บาท (ร้อยละ 23.8) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.1) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 14.8) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.9) 500- 1,000 บาท (ร้อยละ 12.3) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 8.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 7.6) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น การบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่มีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วย อยู่นอกในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ที่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วันเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยการบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท ขณะที่จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 97.5) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ กระตุกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 12.5) มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้าย โดยของมีคม (ร้อยละ 5.2) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 2.1) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 1.3) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 59.4) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วย อยู่นอก (ร้อยละ 57.1) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 16.3) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 12.4) โรงพยาบาลแบบผู้ป่วย ใน (ร้อยละ 10.8) คลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 9.8) และปฐมพยาบาลใน

สถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 67.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 63.6) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 18.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 12.1) และ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 16.2) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.7) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 70.6) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 64.3) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 23.8) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 9.8) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 1.2) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 79.0) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาด เนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 28.7) และ 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 28.7) ในจำนวนเท่า ๆ กัน รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 24.9) และ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด (ร้อยละ 73.8) โดยอาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม (ร้อยละ 29.9) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก (ร้อยละ 18.1) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 10.8) หมดสติจากการถูกทำร้าย (ร้อยละ 7.6) ลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 2.0) และ มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 79.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 26.8) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 25.9) การปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 11.4) บ้านพักอาศัยของตนเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน (ร้อยละ 10.9) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ (ร้อยละ 9.9) อื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 0.8) และคลินิกรักษาโรค (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.6) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 54.6) รองลงมา คือ 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 28.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 10.9) 20,001-30,000 บาท (ร้อยละ 2.9) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.7) และ 40,001-50,000 บาท (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 53.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 87.8) เป็นส่วนใหญ่ โดยจำนวนวันที่ต้อง

หยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ ใช้น้ำไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 47.1) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 29.3) ไม่เกิน 2 สัปดาห์ (ร้อยละ 12.5) มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 7.3) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงาน เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 66.0) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ในจำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 22.3) รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 19.6) 3,001- 5,000 บาท (ร้อยละ 18.9) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 10.2) 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 8.0) ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 7.3) 5,001- 10,000 บาท (ร้อยละ 7.1) และ 10,000-20,000 บาท (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 61.9) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 92.3) รองลงมา คือ มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน (ร้อยละ 12.8) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน (ร้อยละ 12.7) กระดูกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก และ หมดสติจากการถูกทำร้าย ในจำนวนเท่า ๆ กัน (ร้อยละ 7.7) ตามลำดับ อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 92.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 67.7) รองลงมา คือ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล (ร้อยละ 19.5) โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยใน (ร้อยละ 13.8) และการปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 12.8) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 84.7) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีค่าใช้จ่ายนั้น ทั้งหมดระบุว่า มีค่าใช้จ่ายเป็นเงิน 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 100.0) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่มีอาการบาดเจ็บหรือสูญเสียเวลาทำงานนั้น ทั้งหมดระบุว่าต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 100.0) โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 50.0) และ มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 50.0) ในจำนวนเท่า ๆ กัน การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้ในจำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คิดเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่

เกิด โดยลักษณะการบาดเจ็บ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น เป็นส่วนใหญ่ ในกรณีที่เกิดการบาดเจ็บขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า อาการบาดเจ็บมีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาล ส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศทั้งหมด ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม (ร้อยละ 89.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 87.5) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 15.3) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 8.7) การหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 2.4) และ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร สถาบันการเงิน ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 61.4) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 36.2) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 53.7) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 27.0) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.4) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.0) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 0.9) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 50.3) ส่วนผู้ประสบเหตุอีกครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 49.7) ที่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 37.1) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 21.4) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 17.6) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 8.8) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 5.0) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 3.8) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 3.2) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 23.6) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วน

ใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 18.2) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 8.4) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.5) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 85.4) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่เป็นเงิน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 23.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.6) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 11.5) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 8.7) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.5) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 1.2) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 89.0) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 13.1) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 10.3) การหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 2.4) และสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร / สถาบันการเงิน ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 40.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.4) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.5) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.3) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.3) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.9) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 15.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 3.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.0) และ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 23.7) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 12.0) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท

(ร้อยละ 40.0) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 25.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.8) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 10.1) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 7.3) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.0) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 0.8) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 86.2) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 17.1) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 7.4) สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร/สถาบันการเงิน ไปติดต่อเจ้าหน้าที่อำเภอ ฯลฯ (ร้อยละ 3.0) และ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ เวลาวันที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 40.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.4) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 17.5) ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.3) และ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.3) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.9) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 15.2) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 13.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.3) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 3.8) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 3.0) และ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 23.7) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 12.0) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 1.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 25.5) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.8) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 10.1) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 7.3) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.0) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 0.8) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของ ผู้ประสบ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงาน แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเวลาดังกล่าวที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน โดยจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 90.1) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 17.7) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 9.5) สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การหยุดงานเพื่อไปแจ้งผู้ใหญ่บ้าน ไปทำเอกสารใหม่ ไปติดต่อกับธนาคาร/ สถาบันการเงิน ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่อัยการ ฯลฯ (ร้อยละ 1.7) และ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ โดยเวลาดังกล่าวที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 67.6) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 30.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.8) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 26.0) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 10.4) และ ไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 0.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ มากกว่าครึ่งระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 55.5) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 39.9) รองลงมา คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 20.4) 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ

15.8) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 8.0) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 5.7) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 4.6) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 3.1) และ 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 2.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 81.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 15.0) และ ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 91.3) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 23.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 12.5) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 11.5) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 8.5) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 3.5) 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 1.2) และมากกว่า 250,00 บาท (ร้อยละ 0.7) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 72.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 98.9) รองลงมา คือ ติดต่อกับศาล (ร้อยละ 6.9) การหยุดงานเพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย(ร้อยละ 4.0) การหยุดงานเพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 74.2) รองลงมา คือ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 21.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) ตามลำดับ โดยจำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 35.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 30.5) ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 29.4) 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 2.6) และไม่เกิน 2 เดือน (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 83.2) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 25.8) รองลงมา คือ 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 25.0) 501-1,000 บาท (ร้อยละ 24.9) 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 12.7) 10,001-20,000 บาท (ร้อยละ 6.5) มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 2.7) 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 2.3) และ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 63.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 35.7) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 31.3) ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 27.1) และ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 6.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 90.5) โดยทรัพย์สิน

ที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 47.8) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 24.6) 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 20.0) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 4.0) 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 2.6) และ 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 84.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ทั้งหมดเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 100.0) และบางส่วนเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 25.1) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 45.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 40.2) และน้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 15.0) ตามลำดับ จำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 57.1) รองลงมา คือ 2 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 42.9) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 100.0) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 54.3) รองลงมา คือ มากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 26.1) และ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 19.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 39.0) รองลงมา คือ 1 เดือนขึ้นไป (ร้อยละ 29.3) ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 22.0) และ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 9.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.8) แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 65.6) รองลงมา คือ 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 19.7) และ ไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 14.8) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 96.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 54.9) และการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล (ร้อยละ 4.2) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 72.7) รองลงมา คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 27.3) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ทั้งหมดระบุว่า เป็นเวลา ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 100.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 65.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 76.9) รองลงมา คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 12.8) และ 3,001-5,000 บาท (ร้อยละ 10.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 63.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัว

ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 11.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 82.2) แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.1) รองลงมา คือ 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 22.4) 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 18.4) 10,001-25,000 บาท (ร้อยละ 8.9) 50,001-100,000 บาท (ร้อยละ 7.3) และ 100,001-250,000 บาท (ร้อยละ 2.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมระบุว่า เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเวลางานที่สูญเสียไปนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน และการหยุดงานไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน และการหยุดงานมีผลให้ตนขาดรายได้ โดยมูลค่าของรายได้ที่ขาด ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท และในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 501-1,000 บาท ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 5 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ระบุว่า มีสมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันไม่เกิน 1 เดือน เมื่อสอบถามว่า เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สิน นอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน พบว่า ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ

อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท

ตอนที่ 7

การรายงานเหตุอาชญากรรม

1. กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 66.6) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 29.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.9) สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณาเหตุผลของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณี ผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์และถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการจัดการด้วยตนเองเช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ เห็นว่าผู้กระทำผิดเป็นเด็ก หรือเป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญหรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องของลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพหรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้า ไม่ทันการ เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพลมาลำดับ

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีความจำเป็นที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้ง ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 51.1) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 26.0) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 10.8) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น (ร้อยละ 7.2) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 62.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 34.8) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด และการแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามา

เกี่ยวข้องกับรองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ดูถูก หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้นและผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 46.3) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 32.7) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 9.1) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 7.0) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ

ในส่วนของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 70.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.4) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.6) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดแต่ละกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ของลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเชิงเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้องกับรองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล และเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีความจำเป็นแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และ ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้(ร้อยละ 54.7) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่(ร้อยละ 21.1) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น(ร้อยละ 12.1) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 7.4) และไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ(ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โดยสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เมื่อเปรียบเทียบการตัดสินใจไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด ฯลฯ ในขณะที่ วิธีการของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น เหตุผลของการตัดสินใจทั้งผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกันคือ เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ในขณะที่ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน

คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 28.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายการคดี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์รองลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถไต่ค้นทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการและเจ้าหน้าที่ตำรวจมีอคติต่อผู้เสียหาย หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่เป็นเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่า มีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ และถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 53.4) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่(ร้อยละ 25.7) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น(ร้อยละ 9.7) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 6.4) และไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ(ร้อยละ 4.8) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 55.0) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 37.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 7.6) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น รองลงมา คือ เห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด รองลงมา คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่ทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไปและไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารรถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเห็นั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ หรือแจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี รองลงมา คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 19.0) ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ที่ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือ ถูกทำร้าย และไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่า มีผู้อื่นแจ้งหรือไม่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะ จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 45.5) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 25.9) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 21.4) ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 5.9) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 67.3) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 32.7) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะสาเหตุอื่น ๆ ที่ ไม่ระบุในแบบสอบถาม เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะ จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น และไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำ อะไรได้ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละ กรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดระบุถึงวิธี จัดการว่า ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้ง ผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน เสียหาย รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และไม่แน่ชัดว่าเหตุ ที่เกิดเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

กรณีไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้นั้น เหตุผลของ การตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป และไม่สามารถได้คืนหรือไม่สามารถระบุสิ่งที่ เสียหายได้

สำหรับกรณีไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น ไม่มีผู้ให้เหตุผลในประเด็นนี้

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุ อื่น ๆ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 33.1) และ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 27.4) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.9) รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 22.8) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 2.2) ตามลำดับ สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ และสาเหตุอื่น ๆ เช่น รอดูว่าคนร้ายจะก่อเหตุอีกหรือไม่ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย รองลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รองลงมา คือ ไม่สามารถไต่ค้นทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ และทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น ทั้งหมดให้เหตุผลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่รองลงมา คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดีและได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 38.6) รองลงมา คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 26.6) ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ (ร้อยละ 17.2) ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ (ร้อยละ 10.4) ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 7.1) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม: กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนก ตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นแล้วนั้น ทัศนคติของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ ในขณะที่วิถีจัดการของผู้

ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ ถูกรังแกหรือเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องส่วนตัว หรือจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น ทั้งผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องกับกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ตนไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ และความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่

2. กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การแจ้งของบุคคลอื่น (ร้อยละ 18.7) การแจ้งของผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 2.9) และการมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการตัดสินใจแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 32.9) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 23.4) และอื่น ๆ (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ในพื้นที่ ในเขตเทศบาลการทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.5) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 16.1) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 1.1) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ รองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 33.2) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ(ร้อยละ 22.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 73.3) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 21.5) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 4.8) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวและป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบรองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 40.1) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 32.6) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ(ร้อยละ 23.9) และอื่น ๆ (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จะให้เหตุผลเหมือนกัน กล่าวคือ ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของ

การแจ้ง คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ โดยสาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 82.3) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 15.5) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 2.1) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 37.9) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 34.3) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ(ร้อยละ 24.5) และอื่น ๆ (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 49.8) รองลงมา คือ การแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 37.8) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 10.2) และมีเจ้าหน้าที่ตำรวจพบเห็นขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 2.1) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่

ตำราจรรยาบรรณ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ รongลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บและต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวรongลงมา คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเวกสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรongลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 69.7) รongลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 16.7) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ (ร้อยละ 10.8) และอื่น ๆ (ร้อยละ 2.8) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ(ร้อยละ 68.7) รongลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 24.5) และ ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 6.8) ตามลำดับ สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รongลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุรongลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวรongลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นและต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ทั้งหมดให้เหตุผลของการแจ้งว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเวกสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อใ้การจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 89.9) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 10.1)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวส่วนใหญ่ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 95.8) รองลงมา คือ บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง (ร้อยละ 4.2) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ และแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ เมื่อพิจารณาสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นหรือรองลงมา คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด และป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือรอบครัว

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบรองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น... (ร้อยละ 50.2) รองลงมา คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 47.5) และ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 2.2)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่ตนเองเป็นผู้แจ้ง ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน แต่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทาง

เพศให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุในกรณีแจ้ง เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ นอกจากนี้สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด ในขณะที่สาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม

ตอนที่ 8

การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

1. การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 28.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 3.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.3) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 21.8) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.8) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.8) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 6.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 83.) รองลงมา คือ คำนับบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 54.9) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 50.9) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 24.3) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 22.0) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.7) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุ

ว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุร้อยละ 86.1) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.9) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 4.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 86.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 10.7) นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร(ร้อยละ 26.2) รองลงมา คือ การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 19.9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 18.5) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 18.0) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 14.4) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 6.0) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 78.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.7) สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 18.8) ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 12.0) ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเอาใจใส่หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 11.6) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 5.6) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 5.6) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.5) และเรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.4) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 25.8) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 5.0) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.7) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ระบุว่าไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.8) รองลงมา คือ ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 21.4) มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 20.0) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.2) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 7.4) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 6.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 2.6) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.4) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 82.8) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 48.7) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์(ร้อยละ 43.9) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 24.3) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 23.9)

จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 4.9) อื่น ๆ (ร้อยละ 2.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 12.0) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 3.4) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุร้อยละ 85.6) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป(ร้อยละ 66.4) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 23.0) การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 18.7) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 17.6) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 13.5) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 5.5) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 77.2) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 43.2) สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 16.9) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 14.6) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 12.5) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 7.7) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือ กระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 4.8) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.2) และ เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาลนั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุ เดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 63.9) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 31.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 2.3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) อื่น ๆ (ร้อยละ 0.8) และ สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ใช้เวลามากกว่า30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 25.4) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 23.8) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน(ร้อยละ 17.5) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิด 10 นาที (ร้อยละ 6.3) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 4.6) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 4.5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.3) และ ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ(ร้อยละ 0.2) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น(ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 60.8) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 57.6) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป(ร้อยละ 24.8) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น(ร้อยละ 19.7) จับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 6.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 1.9) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.4)

ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 87.2) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) แต่สำหรับผู้ที่มี การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนมีผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร(ร้อยละ 27.6) รองลงมา คือ ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 20.8) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 18.4) การจับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 15.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 14.8) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 6.4) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 80.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ(ร้อยละ 47.9) สอดส่องตรวจตราในชุมชน /หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 20.4) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 11.6) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี(ร้อยละ 9.0) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น(ร้อยละ 6.3) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 3.8) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปรานปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.8) และ เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ พบว่า มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล โดยส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะลงบันทึกรับแจ้งเหตุ เบื้องต้น โดยไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้อง ในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ที่มี การติดต่อก่อนนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนจะเป็นผู้ติดต่อไป ในการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ต้องขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.0) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 27.4) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 4.1) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.7) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 22.4) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 17.9) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.1) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 5.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 3.7) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 57.7) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 49.7) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 26.0) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 23.7) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 5.1) อื่น ๆ (ร้อยละ 1.3) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 86.3) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 10.0) และมีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 62.2) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.5) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 22.7) การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 19.1) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 17.5) จับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 13.3) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 5.1) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 2.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่นั้น คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.1) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน (ร้อยละ 18.7) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 12.2) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 11.7) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำหรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 6.1) จับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน ร้อย

ละ 6.0) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ/ คดีดำเนินเสร็จ/ ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 0.3) และ เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 0.1) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 52.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 40.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 5.0) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 0.8) อื่น ๆ (ร้อยละ 0.6) และสายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มขเพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.1) รองลงมา คือ มากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 20.3) มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 15.9) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 14.8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.1) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 6.1) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.7) และ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.1) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 68.1) รองลงมา คือ สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 61.5) ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 26.2) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 12.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 9.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.4) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 6.4) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น(ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 80.6) รองลงมา คือ มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 10.6) และ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 69.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุนี้ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 57.6) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 36.1) รองลงมา คือ จับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 22.0) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 21.9) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด (ร้อยละ 17.8) ไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 16.2)การติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 11.9) และ อื่น ๆ (ร้อยละ 1.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 76.6) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 14.3) สอดส่องตรวจตราในชุมชน /หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 13.7) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี(ร้อยละ 12.4) ให้ชุมชนอยู่อย่างสงบ/ คดีดำเนินเสร็จ/ ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป (ร้อยละ 4.5) เรียกค่าทำขวัญ(ร้อยละ 1.5) และ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำ หรือกระทำผิดกับผู้อื่น(ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 46.0) รองลงมา คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 44.5) และสายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 9.4) ตามลำดับ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 36.6) รองลงมา คือ ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 21.5) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 20.0) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 9.1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 8.3) และ มากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 4.5) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ (ร้อยละ 83.6) ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.6) อื่น ๆ (ร้อยละ 23.7) รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น (ร้อยละ 16.3) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป (ร้อยละ 15.3) จับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 9.4) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 64.5) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 67.7) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ทำการจับกุมผู้กระทำผิด ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 46.0) รองลงมา คือ สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 41.0) เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 36.0) ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 13.6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.6) และพยายามสืบสวนที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 9.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 61.7) โดยสิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 46.1) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้าน ทั้งกลางวันและกลางคืน (ร้อยละ 25.9) จับผู้กระทำผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 16.5) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 4.9) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดทำซ้ำหรือกระทำผิดกับผู้อื่น (ร้อยละ 4.1) และ ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 80.9) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 19.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 11.3) และ มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 1.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 81.9) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 33.9) รองลงมา คือ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 22.0) พยายามสืบสวนที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.3) ติดต่อกลับมาที่ตัวผู้

ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 9.6) จับกุมผู้กระทำผิด / ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 6.5) อื่น ๆ (ร้อยละ 5.8) และสอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย(ร้อยละ 0.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 75.5) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ สอดส่องตรวจตราในชุมชน / หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน(ร้อยละ 32.2) ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่ หาเบาะแส หรือมีความคืบหน้าของคดี (ร้อยละ 8.8) และ ต้องการทรัพย์สินคืน(ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้งเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุละตนเองไม่ได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ เมื่อสอบถามถึงความต้องการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการอื่นใดเพิ่มเติม นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม โดยสิ่งที่ต้องการ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 93.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 88.6) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ(ร้อยละ 7.7) และทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อกับตนเอง(ร้อยละ 3.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 70.0) รองลงมาคือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 13.6) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 12.9) หน่วยงานที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 4.7) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 80.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 12.2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 7.9) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 3.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 90.2) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.5) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.5) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 38.2) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 26.9) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 11.9) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 7.5) ศาล (ร้อยละ 5.6) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 2.9) ด้านศุลกากร (ร้อยละ 2.6) และ ดำเนินการเรื่องเอกสาร (ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 97.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 85.9) รองลงมา คือ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อกับตนเอง(ร้อยละ 8.8) และหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 5.3) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน(ร้อยละ 56.1) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 39.6) หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน

อบต. (ร้อยละ 2.4) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 17.5) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 15.8) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 15.1) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 79.8) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 79.0) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 21.0) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 41.3) รองลงมา คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 25.8) ต้องการทรัพย์สินคืน (ร้อยละ 15.8) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 10.0) และ ศาล (ร้อยละ 7.2) ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 90.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 89.2) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 8.2) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 2.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 88.4) รองลงมา คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 5.9) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 5.7) และหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อไปนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.0) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 17.5) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 15.8) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 15.1) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 1.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 92.4) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 80.9) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.1) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 41.0) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 23.6) จับ / หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 12.4) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 9.2) ศาล

(ร้อยละ 5.2) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 3.5) ด้านศุลกากร (ร้อยละ 3.2) ต้องการทรัพย์สิน คื่น (ร้อยละ 15.8) และ ดำเนินการเรื่องเอกสาร (ร้อยละ 1.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความถี่ของการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน ในขณะที่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกันั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่มีความต้องการให้หน่วยงาน ๆ ดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการ ในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล คือ ความต้องการเพิ่มเติมในการป้องกัน สอดส่อง ดูแล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มิได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.8) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 91.5) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 5.0) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 3.5) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 16.7) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 4.6) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 0.6) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกันั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 83.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 11.4) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 6.0) และหน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.1) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานใน

กระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 81.1) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 36.4) รองลงมา คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 31.2) จับ/หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 12.8) สำนักงานคุมประพฤติ (ร้อยละ 8.7) เงินชดเชยจากราชการ (ร้อยละ 3.3) ด้านศุลกากร (ร้อยละ 3.0) ศาล (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 89.1) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 66.3) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 29.3) และ ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 4.4) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.7) รองลงมาคือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 28.6) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 9.7) และ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 6.7) ตามลำดับ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 46.9) รองลงมา คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 26.3) หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 25.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 4.7) ตามลำดับผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 89.7) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 81.3) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 72.0) รองลงมา คือ ศาล (ร้อยละ 9.9) และ จับ/หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 5.0) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 77.7) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 86.2) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 13.8) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ทั้งหมด คือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 100.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 89.9) และ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 25.3) และสำนักงานทนายความ (ร้อยละ 10.1) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเอง

หรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.9) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 80.7) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 52.9) รองลงมา คือ จับ/ หาผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 47.1) ตามลำดับ

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 94.4) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุเป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 54.7) รองลงมา คือ หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 29.7) และทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อและติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 15.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 65.1) และหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 34.9) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม (ร้อยละ 51.0) รองลงมา คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 44.0) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน (ร้อยละ 29.7) และ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 100.0) แต่ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 50.6) โดยสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ศาล (ร้อยละ 58.6) รองลงมา คือ การดำเนินการเรื่องเอกสาร (ร้อยละ 34.5) และ การป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 6.9) ตามลำดับ

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่เป็นการติดต่อโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อกับนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ ผู้

ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ๔ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมโดยหน่วยงานที่ระบุ คือ ศาล

4.2 ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ๖ ประเทศ พ.ศ. 2550: เปรียบเทียบระหว่างกรุงเทพมหานครกับภาค 1 - 9

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ๖ ประเทศ พ.ศ. 2555 ได้ดำเนินการสำรวจครอบคลุมพื้นที่ที่ ๖ ประเทศไทย นอกจากการนำเสนอผลการสำรวจทั้งในภาพรวม การจำแนกตามเขตการปกครอง และการจำแนกตามประเภทอาชญากรรมยังนำเสนอผลการสำรวจโดยแบ่งพื้นที่ประเทศไทยออกเป็น 9 ภาค ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม และแยกกรุงเทพมหานครออกเป็นเอกเทศเนื่องจากมีลักษณะเป็นเมืองใหญ่ที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่ซับซ้อน ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอาชญากรรมที่แตกต่างจากพื้นที่อื่น ๆ โดยแบ่งได้ดังนี้

ภาค 1 ประกอบด้วย สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท สระบุรี

ภาค 2 ประกอบด้วย ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว

ภาค 3 ประกอบด้วย นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญ

ภาค 4 ประกอบด้วย หนองบัวลำภู ขอนแก่น อุดรธานี เลย หนองคาย(รวมบึงกาฬ) มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร

ภาค 5 ประกอบด้วย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน

ภาค 6 ประกอบด้วย อุตรดิตถ์ นครสวรรค์ อุทัยธานี กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร เพชรบูรณ์

ภาค 7 ประกอบด้วย ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์

ภาค 8 นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ระนอง ชุมพร

ภาค 9 สงขลา สตูล ตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา นราธิวาส

โดยจะนำเสนอผลการสำรวจเชิงเปรียบเทียบระหว่างพื้นที่เพื่อประโยชน์ในการใช้ข้อมูลในการบริหารงานยุติธรรมของประเทศในอนาคต ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่นำเสนอในใจมีดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบการประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศ

จากประกาศสำนักทะเบียนกลาง กรมการปกครอง เรื่อง จำนวนราษฎรทั่วราชอาณาจักร แยกเป็นกรุงเทพมหานครและจังหวัดต่าง ๆ ตามหลักฐานทะเบียนราษฎร ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554 พบว่า ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศมีครัวเรือนจำนวนทั้งสิ้น 21,071,521 ครัวเรือนและมีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป รวมทั้งสิ้น 51,299,952 คน เมื่อพิจารณาพร้อมกับ ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 จะพบว่า ในรอบการสำรวจ มีครัวเรือนที่มีสมาชิกอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวน 145,812 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 0.7 ของทั้งหมด และมีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวน 152,228 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.3 ของทั้งหมด

เมื่อศึกษาเชิงเปรียบเทียบโดยแบ่งพื้นที่ศึกษาตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ออกเป็น 9 ภาค และแยกกรุงเทพมหานครออกมาเป็นเอกเทศ เพื่อสะท้อนภาพอาชญากรรมที่เกิดขึ้นให้มีความชัดเจนมากที่สุด จะเห็นได้ว่าในรอบปี 2555 ภาค 4 เป็นภาคที่มีจำนวน ครัวเรือนมากที่สุดคือ มีจำนวน 3,047,111 ครัวเรือน และมีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปมากที่สุด คือ 8,700,612 คน รองลงมาคือภาค 3 มีจำนวน 3,034,502 ครัวเรือน และมีประชากรที่มี อายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 8,698,639 คน สำหรับกรุงเทพมหานครที่มีจำนวนครัวเรือนมากเป็น อันดับที่ 3 คือ 2,459,680 ครัวเรือนนั้น จะมีจำนวนประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปเป็นอันดับที่ 5 โดยพื้นที่ที่มีประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปมากเป็นอันดับที่ 3 คือภาค 1 มีจำนวน 5,188,890 คน สำหรับพื้นที่ที่มีจำนวนครัวเรือนน้อยที่สุดจะได้แก่ ภาค 2 มีจำนวน 875,824 ครัวเรือน ส่วนพื้นที่ที่มีประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปน้อยที่สุดคือ ภาค 8 มีจำนวน 3,366,844 คน

การศึกษาเปรียบเทียบปรากฏการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 ครั้งนี้ ได้ดำเนินการใน 2 ลักษณะดังนี้

ประการที่ 1 เป็นการเปรียบเทียบโดยให้จำนวนครัวเรือนและจำนวนประชากรใน แต่ละพื้นที่มียอดรวมเป็นฐานร้อย (100.0) เท่ากัน และเปรียบเทียบดูความผันแปรของ อัตราส่วนร้อยของครัวเรือนและจำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุว่าภาคใดมาก น้อยแตกต่างกันอย่างไร ผลการสำรวจสรุปได้ ดังนี้

จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ เมื่อจำแนกข้อมูลในลักษณะดังกล่าว ข้างต้น พบว่า ภาค 2 เป็นพื้นที่ที่มีครัวเรือนที่มีสมาชิกตกเป็นผู้ประสบเหตุในรอบปี 2555 มาก ที่สุด คือ ในอัตราร้อยละ 1.3 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่รองลงมาคือ กรุงเทพมหานคร ใน อัตราร้อยละ 1.0 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ และอันดับที่ 3 คือ ภาค 3 ในอัตราร้อยละ 0.9 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่ ในขณะที่ ภาค 5 มีครัวเรือนที่มีสมาชิกอายุ 15 ปีขึ้นไป ตกเป็นผู้ ประสบเหตุน้อยที่สุดคือร้อยละ 0.3 ของครัวเรือนทั้งหมดในพื้นที่

จำนวนประชากร (คน) ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ เมื่อให้หน่วยที่ศึกษาคือ ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป เป็นรายบุคคล พบว่า ประชากรในกรุงเทพมหานครที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี 2555 มากที่สุด คือ ร้อยละ 0.6 ของประชากรอายุ 15

ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่รองลงมาคือประชากรในภาค 1 ภาค 2 ภาค 3 ภาค 4 ภาค 7 ภาค 8 และภาค 9 ในสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 0.3 ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่ ในขณะที่ภาค 5 เป็นภาคที่ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 0.1 ของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปทั้งหมดในพื้นที่(รายละเอียดในตารางที่ 1)

ประการที่สอง เมื่อเปรียบเทียบโดยให้จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เกิดขึ้นทั่วประเทศทั้งสิ้น 45,812 ครัวเรือน และจำนวนประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 152,228 ราย มีฐานเป็นร้อย (100.0) และดูการกระจายของครัวเรือนและสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ว่ามีความหนาแน่นในพื้นที่ใดบ้างในภาคต่าง ๆ ตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ผลการสำรวจสรุปได้ ดังนี้

จำนวนครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ในภาพรวมทั้ง ประเทศพบว่า พื้นที่ที่มี ครัวเรือนตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ ภาค 3 คิดเป็นร้อยละ 17.6 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็น และภาค 4 คิดเป็นร้อยละ 15.5 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ ในขณะที่ ภาค 5 มีครัวเรือนที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.2 ของครัวเรือนทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

จำนวนประชากร(คน)ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ: ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า พื้นที่ที่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร คิดเป็นร้อยละ 18.3 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ รองลงมา คือ ภาค 3 คิดเป็นร้อยละ 17.2 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ และภาค 4 คิดเป็นร้อยละ 15.3 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ ตามลำดับ ในขณะที่ ภาค 5 มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุ น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของประชากรทั้งหมดในภาพรวมที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

จำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ: ในจำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศ 152,228 คน มีการรายงานถึงจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ จำนวนทั้งสิ้น 152,232 ครั้ง เมื่อจำแนกรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่าภาคที่มีจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ กรุงเทพมหานคร โดยพบการประสบเหตุ 27,800 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.3 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวมรองลงมา คือ ภาค 3 จำนวน 26,238 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.2 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวม และภาค 4 จำนวน 23,254 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.3 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวมตามลำดับ ในขณะที่ ภาค 5 มีจำนวนครั้งของการตกเป็นผู้ประสบเหตุ น้อยที่สุด คือ 6,145 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.0 ของจำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุทั้งหมดในภาพรวม(รายละเอียดในตารางที่ 2)

ตารางที่ 4.1 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศในรอบปี 2555

ภาพรวม	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• จำนวนครัวเรือนรวม	21,071,521	2,459,680	2,049,817	875,824	3,034,502	3,047,111	2,164,464	2,048,916	2,384,168	1,615,418	1,391,621
• จำนวนครัวเรือนที่ ประสบอาชญากรรม	145,812	25,727	16,385	11,796	25,823	22,536	6,059	8,316	10,378	8,341	10,451
• คิดเป็นร้อยละ	0.7	1.0	0.8	1.3	0.9	0.7	0.3	0.4	0.4	0.5	0.8
• จำนวนรวมของ ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปในพื้นที่	51,299,952	4,719,509	5,188,890	3,742,755	8,698,639	8,700,612	4,788,566	4,371,435	4,137,857	3,366,844	3,584,845
• จำนวนประชากร(คน) ที่มีอายุ 15 ปี ขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบ เหตุ	152,228	27,799	17,867	12,469	26,238	23,254	6,144	8,526	10,513	8,517	10,901
• คิดเป็นร้อยละ	0.3	0.6	0.3	0.3	0.3	0.3	0.1	0.2	0.3	0.3	0.3

ตารางที่ 4.2 ภาพรวมของการประสบเหตุอาชญากรรมทั่วประเทศในรอบปี 2555

ภาพรวม	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
จำนวนครัวเรือนที่ เป็นผู้ประสบเหตุ (หน่วย : ครัวเรือน)	100.0 (145,812)	17.6 (25,727)	11.2 (16,385)	8.1 (11,796)	17.7 (25,823)	15.5 (22,536)	4.2 (6,059)	5.7 (8,316)	7.1 (10,378)	5.7 (8,341)	7.2 (10,451)
จำนวนคนที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ (หน่วย : คน)	100.0 (152,228)	18.3 (27,799)	11.7 (17,867)	8.2 (12,469)	17.2 (26,238)	15.3 (23,254)	4.0 (6,144)	5.6 (8,526)	6.9 (10,513)	5.6 (8,517)	7.2 (10,901)
จำนวนครั้งที่ตกเป็น ผู้ประสบเหตุ (หน่วย : ครั้ง)	100.0 (152,232)	18.3 (27,800)	11.7 (17,867)	8.2 (12,470)	17.2 (26,238)	15.3 (23,254)	4.0 (6,145)	5.6 (8,526)	6.9 (10,513)	5.6 (8,518)	7.2 (10,901)

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

2. การเปรียบเทียบลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

จำนวนครั้งที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สิน: ผลการสำรวจพบว่า ประเภทอาชญากรรมที่มีผู้ตกเป็นผู้ประสบเหตุมากที่สุด คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ซึ่งในภาพรวม มีจำนวนครั้งที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 92.5 นั้น เมื่อจำแนกรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 97.8 รองลงมา คือ ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 2 ร้อยละ 97.5 และในภาค 7 ร้อยละ 96.9 ตามลำดับ โดยพื้นที่ที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สิน มีสัดส่วนน้อยที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย คือ ภาค 5 คิดเป็นร้อยละ 82.3

สถานที่เกิดอาชญากรรม: เมื่อพิจารณาสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมพบว่า ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ประสบเหตุอาชญากรรมที่ ทั่วประเทศจำนวนกว่าครึ่งที่ประสบเหตุอาชญากรรมนอกเขตเทศบาล คิดเป็นร้อยละ 56.0 โดยมีผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในเขตเทศบาล ร้อยละ 44.0 เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมระหว่างในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลเป็นรายภาค พบว่า ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการเกิดอาชญากรรมนอกเขตเทศบาลมากกว่าในเขตเทศบาล ยกเว้น กรุงเทพมหานคร ซึ่งจัดเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาลทั้งหมด และภาค 1 ที่มีสัดส่วนการเกิดอาชญากรรมในเขตเทศบาลมากกว่านอกเขตเทศบาล เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบเป็นรายภาค พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตเทศบาลมากที่สุดสามอันดับแรกคือ กรุงเทพมหานคร ภาค 1 และภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 100.0 ร้อยละ 50.7 และร้อยละ 43.5 ตามลำดับ ส่วนอาชญากรรมเกิดขึ้นนอกเขตเทศบาลมากที่สุดสามอันดับแรกคือ ภาค 3 ภาค 4 และภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 89.2 ร้อยละ 77.0 และร้อยละ 65.9 ตามลำดับ

จำนวนครั้งที่ประสบเหตุอาชญากรรม เมื่อพิจารณาจำนวนครั้งที่ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปประสบเหตุอาชญากรรมเป็นรายภาค พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีสัดส่วนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวซึ่งร้อยละ 84.6 โดยพื้นที่ที่มีสัดส่วนประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวมากที่สุดสามลำดับแรกคือ ภาค 1 คิดเป็นร้อยละ 88.2 กทม. และภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 87.4 เท่า ๆ กัน และภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 86.4 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อเนื่อง: พบว่า ในจำนวนผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง ที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 21.9 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้งในภาค 8 มีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 30.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 27.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 23.5 ตามลำดับ ในขณะที่ พื้นที่ที่มีผู้ประสบเหตุประเภทเดียวกันซ้ำมากกว่า 1 ครั้งมีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ ภาค 8 คิดเป็นร้อยละ 77.4

เมื่อพิจารณาผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 22.0 นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันในภาค 6 มีสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 32.2 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 29.3 และผู้ประสบเหตุใน

ภาค 4 ร้อยละ 27.7 ตามลำดับ ในขณะที่ พื้นที่ที่มีผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกันมีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ ภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 15.8

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาลักษณะอาชญากรรมในแง่ความคล้ายคลึงที่เห็นชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น พบว่า ทั่วประเทศมีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า อาชญากรรมที่ประสบมีความคล้ายคลึงอย่างเห็นได้ชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นถึงร้อยละ 80.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าอาชญากรรมที่ประสบมีความคล้ายคลึงอย่างเห็นได้ชัดในพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 4 คือ ร้อยละ 88.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 และผู้ประสบเหตุในภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 88.1 และร้อยละ 85.1 ตามลำดับ

การรายงานเหตุอาชญากรรม: พบว่า ในภาพรวม ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีร้อยละ 66.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 71.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 69.4 ตามลำดับ ในขณะที่กรุงเทพมหานครมีผู้ประสบเหตุที่รายงานว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ร้อยละ 58.0 ซึ่งมีสัดส่วนน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับในพื้นที่อื่นอีก 9 ภาค

อาชญากรรมที่มีการรายงาน: ผู้รายงานและวิธีการรายงาน ผลการสำรวจพบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั่วประเทศโดยผู้ประสบเหตุเป็นผู้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบด้วยตัวเอง มีจำนวนร้อยละ 78.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 คือ ร้อยละ 87.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 85.1 และผู้ประสบเหตุใน กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 80.8 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาวิธีแจ้งเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศส่วนใหญ่ใช้วิธีเดินทางไปแจ้งความเหตุเป็นร้อยละ 65.7 โดยผู้ประสบเหตุที่ใช้วิธีเดินทางไปแจ้งความเองมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 6 คือร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 74.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 70.9 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 3)

ตารางที่ 4.3 ลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ตกเป็นผู้ประสบเหตุต่อ ทรัพย์สินมากที่สุด(ครั้ง)	92.5	97.8	92.1	97.5	87.7	88.8	82.3	94.6	96.9	93.2	93.4
สถานที่เกิดเหตุ อาชญากรรม											
• ในเขตเทศบาล	44.0	100.0	50.7	43.5	10.8	23.0	34.5	34.1	40.2	36.8	38.3
• นอกเขตเทศบาล	56.0	0.0	49.3	56.5	89.2	77.0	65.5	65.9	59.8	63.2	61.7
ตกเป็นผู้ประสบเหตุเพียงครั้งเดียวมากที่สุด	84.6	87.4	88.2	81.5	82.5	85.6	81.9	86.4	87.4	77.4	81.3
กรณีอาชญากรรมต่อเนื่อง											
• ตกเป็นผู้ประสบเหตุซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง	21.9	21.9	17.0	23.4	23.5	19.5	20.8	19.1	20.6	30.6	27.0
• ตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียวกัน	22.0	25.5	23.2	15.8	16.5	27.7	29.3	32.2	19.0	17.4	19.1
• ความคล้ายคลึงที่เห็นชัดไป พฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	80.9	77.9	78.7	80.7	78.4	88.6	76.5	72.8	85.1	88.1	78.0

ตารางที่ 4.3 ลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้น(ต่อ)

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	66.6	58.0	63.6	68.8	75.8	69.4	60.5	61.3	67.2	64.2	71.1
• ไม่มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	78.1	80.8	87.3	85.1	64.8	74.7	79.8	78.5	78.9	74.8	67.2
• ผู้ประสบเหตุเป็นผู้รายงานหรือแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ											
วิธีแจ้งเหตุ											
• ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้งความเอง	65.7	67.3	70.9	69.6	48.4	62.4	74.0	74.8	66.4	69.6	58.6

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

3. การเปรียบเทียบลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

ผู้ที่ตกผู้ประสบเหตุในภาพรวมที่ ทั่วประเทศส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 54.6 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ในภาค 4 มีผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เป็นเพศชายในสัดส่วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 61.6 รองลงมา คือ ผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 58.4 ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นเพศหญิงนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 45.4 โดยผู้ที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุที่เป็นเพศหญิงมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 คือ ร้อยละ 52.2 รองลงมา คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 51.7 และภาค 5 ร้อยละ 48.5 ตามลำดับ

สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 45 - 59 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.1 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 45 - 59 ปี มีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 4 คือ ร้อยละ 44.1 รองลงมา คือผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 42.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 40.7 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 35 - 44 ปี ซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 25.1 นั้น พบว่า ในภาค 8 มีผู้ประสบเหตุที่มีอายุระหว่าง 35 - 44 ปี ในสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 31.8 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 30.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 29.8 ตามลำดับ

ในด้านสถานภาพสมรสที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่เป็นผู้สมรสแล้วนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 76.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่สมรสแล้วมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 8 คือ ร้อยละ 85.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 82.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 80.6 ตามลำดับ

ในด้านระดับการศึกษาของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ร้อยละ 51.7 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่จบการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา มีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 3 คือ ร้อยละ 65.4 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 65.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 60.0 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 13.8 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 17.9 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 16.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 14.7 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 10.9 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งจบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรีมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 22.4 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 14.3 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 12.5 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ประสบเหตุที่ไม่ได้ได้รับการศึกษา ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 3.1 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญชายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งไม่ได้ได้รับการศึกษา มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 8.4 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 4.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 3.7 ตามลำดับ

ในด้านอาชีพของผู้ประสบเหตุ ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายประกอบธุรกิจส่วนตัวนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 34.4 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งประกอบอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัวมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 43.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 41.5 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 40.9 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่เป็นเกษตรกรซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 31.2 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นเกษตรกรมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 4 คือ ร้อยละ 49.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 49.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ซึ่งมีร้อยละ 47.1 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นพนักงานลูกจ้างเอกชนซึ่งที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 12.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งเป็นพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 29.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 20.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 16.2ตามลำดับ

ในด้านของรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ประสบเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 5,001 - 10,000 บาท โดยคิดเป็นร้อยละ 34.4 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งมีรายได้เฉลี่ย 5,001-10,000 บาท จะมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 และภาค 7 คิดเป็นร้อยละ 43.9 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 คิดเป็น ร้อยละ 42.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 คิดเป็นร้อยละ 40.5 ตามลำดับ ส่วนผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศซึ่งมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ซึ่งที่ ทั่วประเทศมีอยู่ร้อยละ 32.3 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งมีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 คือ ร้อยละ 57.0 รองลงมาคือ ในภาค 4 ร้อยละ 53.0 และผู้ประสบเหตุ ในภาค 5 ร้อยละ 41.0 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่มีรายได้ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท ซึ่งที่ ทั่วประเทศมี ร้อยละ 12.2 นั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งรายได้ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาท มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 8 คือ ร้อยละ 21.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 17.0 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 16.6 ตามลำดับ

ในด้านของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ซึ่งผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศ ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย คิดเป็นร้อยละ 67.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่าผู้ประสบเหตุที่เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 และภาค 9 คิดเป็นร้อยละ 74.1 เท่ากัน และลำดับที่ 3 คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 72.7 ตามลำดับ

สำหรับสถานภาพในครอบครัวซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือนโดยมีจำนวนร้อยละ 69.8 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 คือ ร้อยละ 81.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 78.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 76.5 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 4)

ตารางที่ 4.4 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เพศ											
• ชาย	54.6	48.3	47.8	57.0	55.0	61.6	51.5	56.6	56.3	58.8	58.4
• หญิง	45.4	51.7	52.2	43.0	45.0	38.4	48.5	43.4	43.7	41.2	41.6
อายุ											
• 35 - 44 ปี	25.1	30.0	28.4	27.4	18.3	20.5	21.3	24.6	22.9	31.8	29.8
• 45 - 59 ปี	39.1	34.9	38.5	36.0	39.8	44.1	40.7	42.7	39.6	38.0	38.7
สถานภาพสมรส											
• สมรสแล้ว	76.7	71.0	73.0	77.2	80.6	77.3	69.4	76.0	77.9	85.9	82.8
ระดับการศึกษาสูงสุด											
• ไม่ได้รับการศึกษา	3.1	2.4	3.2	3.2	2.8	1.9	8.4	2.7	3.0	3.7	4.8
• ประถมศึกษา	51.7	29.5	40.6	54.8	65.4	65.1	50.8	60.0	58.1	49.5	51.2
• มัธยมศึกษาตอนต้น	13.8	17.9	14.4	16.4	11.2	11.0	6.1	13.7	14.6	14.4	14.7
• ปริญญาตรี	10.9	22.4	14.3	7.1	4.8	6.2	12.5	9.1	7.0	10.0	10.1

ตารางที่ 4.4 ลักษณะสำคัญของบุคคลที่ตกเป็นผู้ประสบเหตุ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อาชีพ											
• พนักงานลูกจ้างเอกชน	12.1	29.2	20.8	16.2	2.7	4.1	3.4	6.0	7.8	8.7	5.2
• ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว	34.4	40.9	41.5	40.4	26.0	23.8	43.6	37.5	36.5	32.8	34.5
• เกษตรกร	31.2	2.2	10.1	28.3	49.4	49.6	25.0	35.6	35.3	47.1	43.6
รายได้เฉลี่ย/เดือน											
• น้อยกว่า 5,001 บาท	32.3	15.1	23.7	16.1	57.0	53.0	41.0	32.8	29.8	13.0	17.0
• 5,001 - 10,000 บาท	34.4	33.8	40.0	43.9	24.4	27.4	37.0	40.5	43.9	30.3	42.6
• 10,001 - 15,000 บาท	12.2	16.6	14.9	14.0	5.3	7.2	12.1	10.9	10.6	21.7	17.0
สถานภาพเป็นเจ้าของ ครัวเรือน	67.1	47.8	65.4	72.3	69.4	74.1	72.7	70.5	75.8	72.4	74.1
• เจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่อยู่ อาศัย	69.8	61.9	67.8	81.3	69.6	66.6	66.9	76.5	78.6	73.1	72.2
• หัวหน้าครัวเรือน											

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

4. การเปรียบเทียบลักษณะของผู้กระทำผิด

กรณีมีผู้กระทำผิดคนเดียว: ผลการสำรวจพบว่า ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดคนเดียวคิดเป็นร้อยละ 49.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศตายุติธรรม พบว่า กรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวนั้น จะมีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 5 คือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และในภาค 3 ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ โดยผู้กระทำผิดที่ ๖ ประเทศส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 85.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศตายุติธรรม พบว่า ผู้กระทำผิดที่เป็นเพศชายมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 1 คือ ร้อยละ 96.3 รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดในภาค 8 ร้อยละ 94.5 และผู้กระทำผิดในภาค 2 ร้อยละ 94.3 ตามลำดับ ในด้านของอายุของผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี คือ ร้อยละ 27.9 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญญศตายุติธรรม พบว่า ผู้กระทำผิดในกรุงเทพมหานคร ในภาค 6 และในภาค 9 ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26 35 ปี เช่นเดียวกับในภาพรวม แต่สำหรับภาค 1 ภาค 2 และภาค 5 นั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-25 ปี ในขณะที่ภาค 3 ภาค 4 และภาค 8 ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี และสำหรับภาค 7 นั้น เป็นพื้นที่เดียวที่ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นเพศใด

เมื่อพิจารณาว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ พบว่า ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองคิดเป็นร้อยละ 47.1 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญญศตายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ภาค 4 ภาค 5 ภาค 6 ภาค 8 และภาค 9 ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง เช่นเดียวกับในภาพรวม โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 3 คือ ร้อยละ 67.5 ภาค 8 ร้อยละ 64.0 และภาค 5 ร้อยละ 55.3 ตามลำดับ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ภาค 1 ภาค 2 และภาค 7 นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 7 คือ ร้อยละ 48.8 ภาค 2 ร้อยละ 63.8 และกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 63.6 ตามลำดับ

ในด้านอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิด พบว่า ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด คิดเป็นร้อยละ 41.0 เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคตามพระชนมัญญศตายุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ภาค 4 ภาค 6 และภาค 9 ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด เช่นเดียวกับในภาพรวม โดยในกลุ่มนี้ จะมีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 3 ร้อยละ 51.1 ภาค 6 ร้อยละ 46.8 และภาค 4 ร้อยละ 44.8 ตามลำดับ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ภาค 1 ภาค 2 ภาค 5 ภาค 7 และภาค 8 นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิดหรือไม่ โดยในกลุ่มนี้จะมีสัดส่วนมากที่สุดใภาค 1 ร้อยละ 53.5 ภาค 2 ร้อยละ 53.0 และภาค 7 ร้อยละ 47.9 ตามลำดับ

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน มีร้อยละ 37.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 และภาค 6 คือ ร้อยละ 46.5 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ภาค 4 ซึ่งมีร้อยละ 44.3 และกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีร้อยละ 40.5 ตามลำดับ ในกรณีที่มีผู้ร่วมกระทำผิดมากกว่าหนึ่งคนนี้ ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 78.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ภาค 9 มีสัดส่วนกลุ่มผู้กระทำผิดที่เป็นเพศชายมากที่สุด คือ ร้อยละ 92.9 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 92.8 และภาค 7 ร้อยละ 89.1 ตามลำดับ สำหรับอายุของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18 - 25 ปี คิดเป็นร้อยละ 45.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า เกือบทุกพื้นที่ ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดอายุระหว่าง 18 - 25 ปี เป็นส่วนใหญ่เช่นเดียวกับในภาพรวม ยกเว้นในภาค 6 และภาค 1 ที่ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.8 และ 34.5 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง พบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ คิดเป็นร้อยละ 62.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองหรือไม่ มีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 78.2 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 77.9 และ ภาค 1 ร้อยละ 73.4 ตามลำดับ ในส่วนของผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมืองนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 23.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่เป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลแก๊งกวนเมือง มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 39.0 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 37.1 และภาค 5 ร้อยละ 39.0 ตามลำดับ

ในด้านอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งขณะก่อเหตุนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า ขณะกระทำผิด ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ คิดเป็นร้อยละ 42.4 แต่เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ทราบ/ไม่แน่ใจว่าขณะกระทำผิดผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือไม่ มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 8 คือ ร้อยละ 77.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 69.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 68.2 ตามลำดับ สำหรับผู้ประสบเหตุที่สามารถระบุได้ว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 31.1 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร สามารถระบุได้ว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งไม่มีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติดฯ ในสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 53.2 รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดในภาค 3 ร้อยละ 29.4 และภาค 4 ร้อยละ 26.4 ตามลำดับ นอกจากนี้ เมื่อ

พิจารณาสัดส่วนผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติด
ฯ ที่ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ มีร้อยละ 26.5 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม
พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งมีอาการมีนเมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติด ฯ มี
สัดส่วนมากที่สุดใภาค 5 ร้อยละ 86.1 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 55.4 และภาค 9 ร้อยละ 32.4
ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 5)

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ

รายละเอียด	ทั่วประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
จำนวนผู้กระทำผิด											
• 1 คน	49.6	42.8	48.2	41.6	56.6	45.5	77.3	42.8	44.5	58.8	50.9
• มากกว่า 1 คน	37.5	40.5	32.9	46.5	34.0	44.3	16.5	46.5	38.5	30.0	35.7
(ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ)	(12.9)	(16.7)	(18.9)	(12.0)	(9.4)	(10.2)	(6.1)	(10.7)	(17.1)	(11.2)	(13.3)
กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว:											
• เพศชาย	85.2	84.4	96.3	94.3	78.6	86.3	92.6	80.3	63.2	94.5	91.2
• อายุ (ปี)	26-35 ปี	26-35 ปี	18-25 ปี	18-25 ปี	มากกว่า 35 ปี	มากกว่า 35 ปี	18-25 ปี	26-35 ปี	ไม่ ทราบ/ ไม่แน่ใจ	มากกว่า 35 ปี	26-35 ปี
(ร้อยละ)	(27.9)	(39.1)	(33.4)	(33.9)	(37.8)	(35.9)	(33.0)	(30.6)	(32.8)	(39.2)	(30.8)
• การเป็นสมาชิกกลุ่ม อันธพาล /แก๊งกวนเมือง											
-ไม่เป็น	47.1	31.1	31.8	27.2	67.5	52.1	55.3	46.8	47.4	64.0	43.8
-ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	44.3	63.6	62.1	63.8	25.8	28.4	39.1	43.9	48.8	25.5	38.7

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• อาการมีนเมาจากฤทธิ์ ขอสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะกระทำผิด											
- ไม่มี	41.0	41.4	27.4	32.6	51.1	44.8	24.6	46.8	46.7	32.6	44.1
- ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	34.3	45.3	53.5	53.0	14.0	22.8	30.6	32.8	47.9	42.4	29.3
กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน	78.2	69.7	77.3	79.6	71.0	92.8	77.6	76.6	89.1	72.0	92.9
• เพศชาย	14.1	14.2	15.1	14.9	18.4	5.2	22.4	20.8	10.3	28.0	7.1
• มีทั้งชายและหญิง											
• อายุ (ปี) (ร้อยละ)	18-25 ปี (45.7)	18-25 ปี (43.8)	26-35 ปี (34.5)	18-25 ปี (41.5)	18-25 ปี (47.3)	18-25 ปี (62.6)	18-25 ปี (41.5)	26-35 ปี (35.8)	18-25 ปี (42.9)	18-25 ปี (50.0)	18-25 ปี (57.8)
• การเป็นสมาชิกกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง											
- ไม่เป็น	23.4	17.2	19.1	15.3	23.7	37.1	39.0	25.4	15.7	14.0	27.1
- ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	62.5	78.2	73.4	70.4	59.5	32.5	56.0	56.9	77.9	71.6	57.1

ตารางที่ 4.5 ลักษณะของผู้กระทำผิดในความทรงจำของผู้ประสบเหตุ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของ สารเสพติดหรือเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุของ ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง											
- มี	26.5	6.6	17.8	20.3	30.7	55.4	86.1	29.7	7.6	6.6	32.4
- ไม่มี	31.1	53.2	23.4	11.5	29.4	26.4	13.9	21.3	23.2	16.2	20.5
- ไม่ทราบ/ไม่แน่ใจ	42.4	40.2	58.8	68.2	39.9	18.2	0.0	49.0	69.2	77.2	47.1

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด

กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุประมาณครึ่งหนึ่ง คือ ร้อยละ 51.9 ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมาก่อน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่กรุงเทพมหานครคือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 59.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 59.1 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายประเภทความผิดพบว่า

กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีร้อยละ 52.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 77.2 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 60.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 58.1 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีร้อยละ 18.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 2 ร้อยละ 32.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 27.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 25.7 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนบ้านมีจำนวนถึงร้อยละ 23.1 ในจำนวนนี้ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนบ้าน มีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 5 คือ ร้อยละ 67.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 47.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 21.1 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมทางเพศ ในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีร้อยละ 40.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 2 ร้อยละ 32.9 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 27.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 25.7 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้นในภาพรวมผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีร้อยละ 85.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่รู้จักผู้กระทำผิดมากก่อนมีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 5 ภาค 6 ภาค 7 และภาค 9 คือ ร้อยละ 100.0 เท่า ๆ กัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 87.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 87.3 ตามลำดับ

ในส่วนความสามารถในการจดจำผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ คิดเป็นร้อยละ 61.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ มีสัดส่วนมากที่สุดที่ภาค 4 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 44.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 38.7 ตามลำดับ

กรณีผู้กระทำผิดมากกว่าหนึ่งคน ในภาพรวมที่ วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 59.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนุญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน มีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 79.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 75.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 74.5 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายประเภทความผิดพบว่า

กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 67.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนุญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือร้อยละ 79.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 74.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 73.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ในภาพรวมที่ วประเทศ มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนร้อยละ 47.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนุญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนมีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 80.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 47.9 ตามลำดับ

ในส่วนความสามารถในการจดจำผู้กระทำผิดนั้น กรณีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คนในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ คิดเป็นร้อยละ 61.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนุญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 5 คือ ร้อยละ 86.9 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 60.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 84.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 6)

ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับ ผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิดคน เดียว -ไม่รู้จักกันมาก่อน	51.9	77.3	59.6	59.1	38.8	36.5	47.4	28.9	44.4	54.5	58.6
อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน -ไม่รู้จักกันมาก่อน	52.9	77.2	53.6	60.6	27.2	43.8	58.1	29.0	41.8	42.8	55.2
อาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย -ไม่รู้จักกันมาก่อน	18.7	0.0	27.7	32.9	20.5	25.7	0.9	0.0	20.7	9.6	10.9
-เพื่อนบ้าน	23.1	0.0	10.3	0.0	21.1	12.3	67.7	16.8	47.1	0.0	10.0
อาชญากรรมทางเพศ -ไม่รู้จักกันมาก่อน	40.1	-	0.0	0.0	0.0	100.0	25.6	38.7	44.4	100.0	100.0
อาชญากรรมการแอบอ้าง ใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว -ไม่รู้จักกันมาก่อน	85.4	100.0	87.3	76.1	85.6	33.2	100.0	100.0	100.0	87.4	100.0
• การจดจำผู้กระทำผิด											
- จำได้	72.9	45.1	66.1	80.7	86.5	83.2	97.6	86.7	55.6	82.8	79.0
- จำไม่ได้	10.4	15.6	9.6	5.3	6.9	10.1	2.4	5.8	29.6	5.4	10.6

ตารางที่ 4.6 ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุกับผู้กระทำผิด(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อ กับผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิด มากกว่าหนึ่งคน -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	59.9	79.0	75.2	74.5	44.0	51.8	37.1	35.6	57.4	43.4	61.6
อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	67.1	74.6	73.5	79.0	58.9	63.3	6.5	43.8	61.5	66.7	71.7
อาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย -ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จัก มาก่อน	47.1	100.0	80.2	32.8	23.1	47.9	46.7	16.9	45.7	5.8	29.7
• การจดจำผู้กระทำผิด - จำได้	61.7	36.4	65.9	57.7	84.7	63.2	86.9	80.2	60.4	69.1	54.9
- จำไม่ได้	24.6	51.7	16.8	20.8	7.4	20.5	13.1	9.4	6.3	19.9	33.7

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

6. การเปรียบเทียบเวลาและสถานที่เกิดเหตุ

ช่วงเวลาในการกระทำผิด : ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 - 06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 51.2 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลากลางคืน ระหว่าง 18.01 - 06.00 น. มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 ร้อยละ 61.8 รองลงมา คือ อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 56.6 และภาค 8 ร้อยละ 56.0 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเหตุอาชญากรรมเกิดขึ้นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาโดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 17.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 คือ ร้อยละ 26.5 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 23.3 และภาค 2 ร้อยละ 22.0 ตามลำดับ

สถานที่เกิดเหตุ : ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ร้อยละ 77.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อาชญากรรมที่เกิดขึ้นบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือ ร้อยละ 85.4 รองลงมา คือ ภาค 1 ร้อยละ 83.6 และภาค 6 ร้อยละ 83.2 ตามลำดับ สำหรับลักษณะของที่พักอาศัยที่เกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เกิดเหตุขึ้นในตึกบ้านหรือเขตที่พัก โดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 72.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า อาชญากรรมที่เกิดเหตุขึ้นในตึกบ้านหรือเขตที่พัก มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 ร้อยละ 89.3 รองลงมา คือ ภาค 2 และภาค 9 ในจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 88.4 และภาค 6 ร้อยละ 87.0 ตามลำดับ นอกจากนี้ ที่พักอาศัยที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ มีลักษณะที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก โดยในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีร้อยละ 82.8 และเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ลักษณะที่พักอาศัยบุคคลภายนอกเข้าออกสะดวกมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 9 คือ ร้อยละ 96.2 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 91.6 และภาค 4 ร้อยละ 90.0 ตามลำดับ

สำหรับสถานที่เกิดเหตุที่พบมากเป็นอันดับ 2 รองจากบริเวณที่พักอาศัย คือ บริเวณเปิดโล่ง หรือบนถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ ซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 2.0 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า เหตุที่เกิดบริเวณเปิดโล่ง / บนถนน / ในพาหนะบริการสาธารณะ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 9 คือ ร้อยละ 21.1 รองลงมา คือ ภาค 8 ร้อยละ 18.9 และภาค 4 ร้อยละ 13.3 ตามลำดับ สำหรับรายละเอียดของที่เกิดเหตุที่เป็นบริเวณเปิดโล่งนั้น เท่าที่มีการระบุ จะ ได้แก่ บริเวณทุ่งนา บริเวณแปลงเกษตร สวนผักหรือสวนผลไม้ และบริเวณสวนยางพารา เป็นส่วนใหญ่ (รายละเอียดในตารางที่ 7)

ตารางที่ 4.7 ช่วงเวลาและสถานที่เกิดเหตุ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ช่วงเวลาเกิดเหตุ											
• กลางคืน (18.01 - 06.00 น.)	51.2	56.6	54.9	61.8	46.2	41.5	46.6	53.1	51.3	56.0	48.5
• กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	17.9	11.9	18.9	22.0	26.5	13.1	7.6	18.3	23.5	18.2	16.7
สถานที่เกิดเหตุ											
• ลำดับที่ 1	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย	บริเวณที่ พักอาศัย
(ร้อยละ)	77.4	77.4	83.6	85.4	74.9	76.7	73.6	83.2	79.6	65.2	70.8
• ลักษณะที่พักอาศัยที่เกิดเหตุ											
- ในตัวบ้านเขตที่พัก	72.4	72.8	69.4	88.4	89.3	71.8	8.8	87.0	64.2	55.1	88.4
- บุคคลภายนอกเข้าออก สะดวก	82.2	64.8	66.6	89.8	91.6	90.0	73.3	86.8	86.5	88.5	96.2

7. การเปรียบเทียบความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับร่างกาย: ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ได้ รับผิดชอบต่อเหตุที่เกิดขึ้นมีร้อยละ 87.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ไม่ได้รับผิดชอบต่อเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 93.5 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 92.5 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 90.5 ตามลำดับ หากพิจารณาเฉพาะผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บที่ต้องรับการรักษายาบาลซึ่งในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีร้อยละ 76.1 ของผู้ที่ได้รับบาดเจ็บทั้งหมดนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บที่ต้องรับการรักษายาบาลมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 95.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 93.2 และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานครร้อยละ 80.2 ตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นค่าใช้จ่ายในการรักษายาบาลอาการบาดเจ็บ เมื่อพิจารณาในภาพรวมที่ ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุมีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ย 3,866.13 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 7 มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 9,741.96 บาท รองลงคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 7,968.79 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย อยู่ที่ 4,695.49 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 4,483.27 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 5 มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 15,000.00 บาท รองลงคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 5,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย อยู่ที่ 4,595.04 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ย 3,705.20 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 7 มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 13,368.33 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย 9,162.06 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 4,512.20 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการบาดเจ็บโดยเฉลี่ย 6,000.00 บาท โดยผู้ประสบเหตุที่รายงานจะอยู่ในภาค 6 ทั้งหมด

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ เมื่อพิจารณาในภาพรวมที่ ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมที่ได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 35.74 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 231.92 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บในภาค 9 ต้องสูญเสียเวลาทำงาน

โดยเฉลี่ย 48.11 วัน และผู้ประสบเหตุที่ได้รับบาดเจ็บในภาค 3 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย คือ 47.84 วัน ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่ได้รับบาดเจ็บในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 16.68 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม ปรากฏว่าผู้ประสบเหตุในภาค 3 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 74.79 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 15 วัน และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 10.20 วัน ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายที่ได้รับบาดเจ็บนั้น ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 38.23 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในภาค 8 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 239.93 วัน รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 62.93 วัน และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 50.06 วัน ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ได้รับบาดเจ็บนั้น ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ย 105.46 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมในภาค 6 ที่ได้รับบาดเจ็บต้องสูญเสียเวลาทำงานโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210.00 วัน

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงาน: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่าอัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 25,674.73 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 201,641.05 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 16,464.78 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 14,072.77 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า อัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 10,870.52 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 7 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 30,000.00 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 มีอัตราการขาดรายได้ โดยเฉลี่ย 17,301.25 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 10,376.32 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้นอัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุที่ ทั่วประเทศ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 28,837.45 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210,870.78 บาท รองลงมา คือ

ผู้ประสบเหตุในภาค 3 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 16,022.07 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 9 มีอัตราการขาดรายได้โดยเฉลี่ย 9,472.46 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น อัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุทั่วประเทศโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 42,000.00 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า อัตราการขาดรายได้จากอาการบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานของผู้ประสบเหตุในภาค 8 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ 210,870.78 บาท โดยทั้งหมดเป็นผู้ประสบเหตุในภาค 6

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือ

จัดการธุระอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุทั่วประเทศส่วนใหญ่ไม่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆที่เกี่ยวข้อง (ร้อยละ 89.3) มีเพียงร้อยละ 10.7 ที่ระบุว่า ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลางานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยผู้ที่ติดต่อส่วนใหญ่ คือติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหายโดยส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 วัน คิดเป็นร้อยละ 61.4 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ต้องหยุดงานไปติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆที่เกี่ยวข้องใช้เวลาไม่เกิน 1 วัน มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 77.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 3 ร้อยละ 72.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 และ ร้อยละ 69.6 ตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ความเสียหายที่ผู้ประสบเหตุได้รับ คิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆโดยเฉลี่ย 4,361.22 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 21,253.57 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 5,711.60 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 4,055.94 บาท ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆโดยเฉลี่ย 2,966.10 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 5,031.65 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหาย โดยเฉลี่ย 4,905.88 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 3,667.21 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายนั้น ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศ พบว่า ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 10,536.07 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 89,185.97 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ได้รับความเสียหาย โดยเฉลี่ย 9,358.96 บาท และผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 4,668.89 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศพบว่า ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 11,484.72 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 18,745.62 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 1,300.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 182.00 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศพบว่า ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ย 1,222.32 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ได้รับความเสียหายคิดเป็นอัตราการขาดรายได้จากหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานในการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ โดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 5,000.00 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 ได้รับความเสียหายโดยเฉลี่ย 819.81 บาท

ความเสียหายคิดเป็นอัตราการหยุดงานที่สมาชิกในครัวเรือนจำเป็นต้องหยุดงาน จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศ พบว่ามีสมาชิกในครัวเรือนนอกเหนือจากผู้ประสบเหตุ ที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยจำนวนวันที่หยุดงานโดยเฉลี่ย 4.55 วัน เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุในภาค 9 มีสมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงานจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 14.42 วัน รองลงมา คือ ภาค 8 ต้องหยุดงานโดยเฉลี่ย 8.72 วัน และภาค 6 ต้องหยุดงานโดยเฉลี่ย 8.58 วัน ตามลำดับ

ความเสียหายคิดเป็นมูลค่าทรัพย์สินที่สูญเสียไปจากอาชญากรรมที่เกิดขึ้น: เมื่อพิจารณาในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศและทุกประเภทอาชญากรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 15,275.11 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 23,498.93 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 21,742.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,071.65 บาท ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิด พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ ทั่วประเทศ ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 15,264.75 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุดคือ 23,584.18 บาท รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,443.29 บาท และผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินในภาค 8 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 21,017.75 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 5,822.11 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 35,000.00 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 7 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 24,489.16 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 7,708.47 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 10,019.13 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 35,000.00 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 4 และภาค 9 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 5,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 100.00 บาท ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวที่ ทั่วประเทศต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 28,125.90 บาท เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายในภาค 6 ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ยมากที่สุด คือ 114,506.76 บาท รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในกรุงเทพมหานคร ต้องสูญเสียทรัพย์สินจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย 80,000.00 บาท และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยเฉลี่ย 30,000.00 บาท ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 8)

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับ: ร่างกายของผู้ประสบเหตุ											
• ไม่ได้รับบาดเจ็บ	87.3	93.5	90.5	92.5	82.7	78.0	80.1	88.4	89.1	87.9	89.2
• ได้รับบาดเจ็บ	12.7	6.5	9.5	7.5	17.3	22.0	19.9	11.6	10.9	12.1	10.8
- เฉพาะผู้บาดเจ็บที่ต้อง รักษาพยาบาล	76.1	80.2	58.7	66.3	71.0	78.3	95.7	93.2	58.6	79.5	80.0
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท) ใน การรักษาพยาบาลอาการ บาดเจ็บ											
• รวมอาชญากรรมทุก ประเภท	3,866.13	3,975.58	7,968.79	756.62	564.22	2,386.78	4,064.24	4,695.49	9,741.96	4,135.15	2,200.23
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	4,483.27	4,595.04	500.00	1,000.00	-	-	15,000.00	5,000.00	1,253.30	500.00	300.00
• กรณีอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย	3,705.20	1,500.00	9,162.06	300.00	564.22	2,386.78	150.29	4,512.20	13,368.33	4,276.18	2,599.43
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	6,000.00	-	-	-	-	-	-	6,000.00	-	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการหยุดงานหรือสูญเสีย เวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บ เฉลี่ย (วัน)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	35.7	8.6	16.6	11.0	47.8	10.8	17.4	24.8	47.5	231.9	48.1
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	16.7	10.2	7.4	15.0	74.8	-	3.0	6.4	4.0	3.0	4.0
• กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและ ร่างกาย	38.2	2.0	18.4	7.0	45.1	10.8	19.3	19.5	62.9	239.9	50.0
• กรณีอาชญากรรมทางเพศ	105.5	-	-	-	-	-	-	210.0	2.0	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการขาดรายได้ จากอาการบาดเจ็บและ จำเป็นต้องหยุดงาน เฉลี่ย (บาท)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุก ประเภท	25,674.73	-	3,882.58	1,551.36	14,072.77	1,959.97	3,884.43	16,464.78	6,312.60	201,641.05	8,722.92
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	10,870.52	-	1,400.00	-	10,376.32	3,000.00	-	17,301.25	30,000.00	570.00	2,000.00
• กรณีอาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	28,837.45	-	4,519.19	1,551.36	16,022.07	1,925.57	3,882.35	5,732.23	3,604.51	210,870.78	9,472.46
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	42,000	-	-	-	-	-	-	42,000.00	-	-	-
การหยุดงานหรือ สูญเสียเวลาทำงานจาก การดำเนินคดีหรือ จัดการธุระอื่น ๆ ที่ เกี่ยวข้องน้อยกว่าหรือ เท่ากับ 1 วัน	61.4	77.0	66.0	69.6	72.0	40.1	59.0	43.3	67.5	41.7	30.1

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการขาดรายได้เมื่อ จำเป็น ต้องหยุดงานไป ติดต่อดำเนินคดีหรือ จัดการธุระอื่น เฉลี่ย(บาท)											
• รวมผู้ประสบเหตุทุก ประเภท	4,361.22	3,667.21	2,791.60	1,789.11	1,25.56	2,383.75	1,799.44	5,711.60	1,789.08	4,055.94	21,253.57
• กรณีอาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	2,966.10	3,667.21	2,454.25	1,758.22	1,452.95	2,939.61	2,444.50	5,031.65	1,201.18	1,829.70	4,905.88
• กรณีอาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	10,536.07	-	4,668.89	3,500.00	756.84	1,096.95	1,141.63	2,429.08	4,051.30	9,358.96	89,185.97
• กรณีอาชญากรรมทาง เพศ	11,484.72	-	-	182.00	-	-	-	18,745.62	-	-	1,300.00
• กรณีอาชญากรรมการ แอบอ้างใช้ข้อมูลและ เอกสารส่วนตัว	1,222.32	-	-	-	-	819.81	-	5,000.00	-	-	-

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
อัตราการหยุด งานขอสมาชิก ในครัวเรือนจาก เหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย (วัน)	4.5	1.1	1.7	2.1	5.9	2.9	3.6	8.6	1.5	8.7	14.4
มูลค่าทรัพย์สิน สูญหายไปจา อาชญากรรมที่ เกิดขึ้นโดยเฉลี่ย (บาท)											
• รวมผู้ประสบ เหตุทุประเภท	15,275.11	17,766.37	23,498.93	16,938.19	7,721.41	10,871.71	16,812.51	21,742.00	12,881.05	21,071.65	11,595.79
• กรณี อาชญากรรมต่อ ทรัพย์สิน	15,264.75	17,690.36	23,584.18	17,007.57	7,726.32	10,926.46	16,823.84	21,443.29	12,855.94	21,017.75	11,642.03

ตารางที่ 4.8 ความเสียหายและผลกระทบจากอาชญากรรม (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
• กรณี อาชญากรรมต่อ ชีวิตและร่างกาย	5,822.11	-	7,708.47	3,158.34	7,046.77	2,482.63	7,568.59	35,000.00	24,489.16	200.00	7,406.07
• กรณี อาชญากรรม ทางเพศ	10,019.13	-	-	100.00	-	5,000.00	-	35,000.00	-	-	5,000.00
• กรณี อาชญากรรม การแอบอ้างใช้ ข้อมูล ฯ	28,125.90	40,000.00	22,536.04	22,254.07	-	15,790.36	-	114,506.76	-	27,736.56	30,000.00

8. การเปรียบเทียบการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่มีการรายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

การทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น: ในภาพรวมทั่วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นร้อยละ 66.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชกาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 คือ ร้อยละ 75.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 71.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 4 ร้อยละ 69.4 ตามลำดับ

เหตุผลที่ไม่แจ้งความ: ในภาพรวมทั่วประเทศเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงมากที่สุด คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งมีร้อยละ 64.8 โดยส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิดหรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ถึงแจ้งความก็ไม่สามารถได้คืบทรัพย์สินหรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้หรือไม่มี การแจ้งความเพราะทราบเหตุที่เกิดขึ้นซ้ำเกินไปตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชกาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 7 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 78.8 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 69.6 และภาค 8 ร้อยละ 68.6 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับรองลงมา คือ ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 32.4 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่าเป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย การที่ตนเองไม่แน่ใจว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และการที่ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก หรือเป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชกาลยุติธรรมพบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 42.0 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 37.3 และกรุงเทพมหานคร ร้อยละ 36.1 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับ 3 คือ เหตุผลอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม ร้อยละ 14.1 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ การที่ผู้ประสบเหตุไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี การได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ และการถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้าย ตามลำดับเมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชกาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 1 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 21.2 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 19.2 และภาค 2 ร้อยละ 17.2 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับ 4 คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 10.7 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญหรือเจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องหรือเจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ การที่เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย หรือข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น และผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่หรือเป็นผู้มีอิทธิพล ตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระชนมัญชกาลยุติธรรม พบว่า ใน

กรุงเทพมหานคร มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 17.3 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 15.6 และภาค 7 ร้อยละ 13.6 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับสุดท้าย คือ ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ซึ่งในภาพรวมมีร้อยละ 9.6 นั้น ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุให้รายละเอียดว่า เป็นเพราะแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ หรือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิดตามลำดับ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 3 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 6.7 รองลงมา คือ ภาค 4 ร้อยละ 15.8 และภาค 5 ร้อยละ 12.0 ตามลำดับ

เหตุผลที่รายงานอาชญากรรมหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ: สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงมากที่สุด คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 5 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 33.6 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 81.6 และภาค 6 ร้อยละ 79.3 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับที่ 2 คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 76.7 รองลงมา คือ ภาค 3 ร้อยละ 71.2 และภาค 2 ร้อยละ 63.9 ตามลำดับ

สำหรับเหตุผลที่มีผู้ประสบเหตุระบุถึงในลำดับสุดท้าย คือ แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบนั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 3 มีผู้ประสบเหตุให้เหตุผลลักษณะนี้ในสัดส่วนมากที่สุด คือร้อยละ 51.6 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 49.8 และภาค 4 ร้อยละ 43.2 ตามลำดับ

วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า ตนเดินทางไปแจ้งความเอง คิดเป็นร้อยละ 65.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ในภาค 6 มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าตนเดินทางไปแจ้งความเอง มีสัดส่วนมากที่สุด คือ ร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 74.0 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 70.9 ตามลำดับ

การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ: ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุถึงการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ร้อยละ 33.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้นมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 2 คือ ร้อยละ 90.1 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 86.8 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 85.8 ตามลำดับ

การจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์สำหรับการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจในลักษณะการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ

นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศพบว่า ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.0) ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุและมีผู้ประสบเหตุเพียงร้อยละ 4.0 เท่านั้นที่ระบุว่า มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 7.8 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 7.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 6.2 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาตามประเภทความผิดพบว่า ผู้ประสบเหตุต่อทรัพย์สินที่ วประเทศที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุในภาพรวมมีร้อยละ 3.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดที่สุดในภาค 6 คือ ร้อยละ 6.4 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 6.2 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุต่อชีวิตและร่างกายที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 0.6 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุดที่สุดในภาค 8 คือ ร้อยละ 48.5 รองลงมา คือ ภาค 5 ร้อยละ 29.7 และภาค 6 ร้อยละ 26.6 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 26.5 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรมพบว่า ผู้ประสบเหตุทั้งหมดซึ่งพบในภาค 2 ภาค 6 ภาค 7 และภาค 8 ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ คิดเป็นร้อยละ 100.0

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุ นั้น ในภาพรวมที่ วประเทศ มีร้อยละ 1.3 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า มีผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุเฉพาะในภาค 4 และภาค 2 คิดเป็นร้อยละ 13.0 และ 9.0 ตามลำดับ

ความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในภาพรวมที่ วประเทศ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ระบุว่า หลังจากแจ้งเหตุแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาในการเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ ภายใน 30 นาที คิดเป็นร้อยละ 28.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาในการเดินทางมายังที่เกิดเหตุ ภายใน 30 นาที มีสัดส่วนมากที่สุดที่สุดในภาค 5 คือ ร้อยละ 40.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 8 ร้อยละ 37.7 และผู้ประสบเหตุในภาค 7 ร้อยละ 33.6 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วมากกว่า 1 วัน ซึ่งในภาพรวมที่ วประเทศมีจำนวน ร้อยละ 3.5 นั้น เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ระยะเวลาการเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากที่แจ้งเหตุแล้วมากกว่า 1 วัน มีสัดส่วนมากที่สุดที่สุดในภาค 4 คือ ร้อยละ 7.5 รองลงมาคือ ภาค 9 ร้อยละ 6.6 และภาค 3 ร้อยละ 5.2 ตามลำดับ

ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุพบว่า เหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้ประสบเหตุระบุ คือ เป็นเพราะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุ ซึ่งในภาพรวมทั้งประเทศมีผู้ระบุเหตุผลลักษณะนี้ ร้อยละ 17.8 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุเพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูสถานที่เกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุด ในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 28.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 25.7 และในภาค 2 ร้อยละ 23.1 ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังพบผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุ โดยให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รับแจ้งความ ซึ่งในภาพรวมทั้งประเทศมีผู้ระบุเหตุผลลักษณะนี้เพียงร้อยละ 0.3 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุภายหลังได้รับแจ้งเหตุเพราะไม่รับแจ้งความ มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 7 และภาค 8 ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 1.3 รองลงมา คือ ในภาค 1 ร้อยละ 0.5 และในภาค 2 และภาค 6 ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 0.3 ตามลำดับ

การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุจนถึงปัจจุบัน ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไรหลังเกิดเหตุ มีจำนวนร้อยละ 26.2 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไรหลังเกิดเหตุมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 7 คือ ร้อยละ 73.5 รองลงมาคือ ภาค 2 ร้อยละ 73.0 และภาค 5 ร้อยละ 60.3 ตามลำดับ

การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น: ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีจำนวนร้อยละ 86.4 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจซ้ำเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 2 คือ ร้อยละ 90.4 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 89.2 และภาค 4 ร้อยละ 89.0 ตามลำดับ

ความต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม: ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม มีจำนวนร้อยละ 78.8 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 3 คือ ร้อยละ 85.7 รองลงมาคือ ภาค 9 ร้อยละ 83.4 และภาค 1 ร้อยละ 79.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 9)

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุ อาชญากรรมที่เกิดขึ้น (ไม่มีการแจ้งความ)	66.6	58.0	63.6	68.8	75.8	69.4	60.5	61.3	67.2	64.2	71.1
เหตุผลที่ไม่แจ้งความ(ตอบได้ มากกว่า 1 คำตอบ)											
• เพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้น โดยวิธีการอื่น	9.6	4.3	5.4	6.8	16.7	15.8	12.0	7.2	5.5	6.8	5.1
• เพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง เล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้อง แจ้งเจ้าหน้าที่	32.4	36.1	32.2	33.9	26.3	37.3	26.1	42.0	28.6	25.9	33.0
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะไม่สามารถทำอะไรได้	64.8	63.2	62.6	65.9	69.6	60.4	50.2	57.8	78.8	68.6	63.6
• เพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะไม่ช่วยเหลือ	10.7	17.3	10.0	15.6	8.4	9.0	5.1	6.1	13.6	13.0	4.1
• เพราะเหตุผลอื่นๆ	14.1	16.5	21.2	17.2	13.4	15.8	19.2	8.3	3.6	11.5	6.0

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
เหตุผลกรณีที่มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	63.1	61.1	53.8	63.9	71.2	6.5	54.8	76.7	63.3	53.5	52.9
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	73.7	70.9	76.0	81.6	70.2	74.8	83.6	79.3	68.0	71.3	62.3
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	39.6	42.9	34.7	49.8	51.6	43.2	30.7	32.8	36.4	27.7	24.1
วิธีแจ้งเหตุ • ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้งความเอง	65.7	67.3	70.9	69.6	48.4	62.4	74.0	74.8	66.4	69.6	58.6

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ											
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	83.3	82.6	86.8	90.1	1.0	79.1	85.8	84.1	80.4	85.4	81.4
• จับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย											
- รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	4.0	1.4	3.8	4.7	2.4	4.3	7.8	7.4	5.1	6.2	6.1
- กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	3.7	1.5	3.8	4.6	2.1	4.3	5.7	6.4	4.7	4.1	6.2
- กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	10.6	0.0	8.0	0.0	8.1	3.2	29.7	26.6	14.2	48.5	6.0
- กรณีอาชญากรรมทางเพศ	26.5	-	0.0	100.0	0.0	0.0	0.0	100.0	100.0	100.0	0.0
- กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว	1.3	0.0	0.0	9.0	0.0	13.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0
• ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหา	86.0	86.3	82.9	86.4	92.7	87.6	87.4	76.7	84.5	81.7	82.5

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความรวดเร็วในการเดินทาง มายังสถานที่เกิดเหตุหลังจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้ง											
• ภายใน 30 นาที	28.7	22.1	28.9	28.9	24.5	32.0	40.3	24.0	33.6	37.7	28.2
• 31 - 60 นาที	23.3	24.5	24.6	20.1	31.7	22.3	13.9	24.1	20.4	19.5	21.2
• มากกว่า 1 ชม. แต่ไม่เกิน 1 วัน	16.8	14.8	17.5	15.6	23.1	18.5	10.9	17.9	13.2	13.5	22.0
• มากกว่า 1 วัน	3.5	1.2	1.3	2.8	5.2	7.5	2.2	5.0	4.2	3.5	6.6
กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ เดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุ ภายหลังได้รับแจ้งเหตุ											
• ไม่มาเพราะไม่มีความจำเป็น ต้องดูสถานที่เกิดเหตุ	17.8	28.6	15.8	23.1	4.1	9.4	25.7	19.6	14.2	19.0	5.1
• ไม่มาเพราะตำรวจไม่รับแจ้ง ความ	0.3	0.0	0.5	0.3	0.0	0.0	0.2	0.3	1.3	1.3	0.0

ตารางที่ 4.9 การตอบสนองต่ออาชญากรรมที่รับแจ้งความของเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การติดตามคดีที่เกิดขึ้นของ เจ้าหน้าที่ตำรวจหลังเกิดเหตุ จนถึงเวลาที่ตอบ แบบสอบถาม • ไม่ได้ทำอะไร	26.2	4.2	56.0	73.0	3.9	3.9	60.3	58.1	73.5	4.2	3.2
การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น • ไม่ได้ติดต่อ	86.4	85.6	85.3	90.4	89.0	87.7	80.1	79.4	89.2	3.0	85.3
ความต้องการให้เจ้าหน้าที่ ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุ หรือคดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม • ไม่ต้องการ	78.8	73.9	79.7	74.7	85.7	73.2	78.7	79.1	6.0	78.4	83.4

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่น ๆ นอกเหนือตำรวจ

การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดทั้งโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนถึงร้อยละ 90.2 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดทั้งโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 97.7 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.6 และผู้ประสบเหตุในภาค 5 ร้อยละ 93.0 ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายความผิด พบว่า กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวน ร้อยละ 90.1 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดมีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 92.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศมีจำนวนร้อยละ 89.7 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 7 คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมาคือ ผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 97.4 และผู้ประสบเหตุในภาค 9 ร้อยละ 92.5 ตามลำดับ

กรณีอาชญากรรมทางเพศ พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีจำนวนร้อยละ 90.9 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งพบเฉพาะในภาค 1 ภาค 2 ภาค 4 และภาค 9 ทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ มีจำนวนร้อยละ 100.0 เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุซึ่งพบเฉพาะในภาค 1 ภาค 4 และภาค 5 ทั้งหมด (ร้อยละ 100.0) ระบุว่า ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด

การติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากตำรวจ: ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุถึงร้อยละ 93.5 ที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อหน่วยงานอื่นใดนอกเหนือจากตำรวจ มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานครคือ ร้อยละ 98.6 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 95.1 และผู้ประสบเหตุในภาค 2 ร้อยละ 94.4 ตามลำดับ

หน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง: ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุระบุว่า มีการติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจพบว่า ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ หน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุไปติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น

อาทิเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นส่วนใหญ่ ของลงมา คือ หน่วยงานราชการใน กระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุม ประพฤติหรือสถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล และอันดับที่ 3 คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ ในกระบวนการยุติธรรม

เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า มีการ ติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 5 คือ ร้อย ละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 7 ร้อยละ 97.7 และภาค 3 ร้อยละ 92.4 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการใน กระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 6 คือ ร้อยละ 37.6 รองลงมา คือ ภาค 8 ร้อยละ 34.4 และภาค 9 ร้อยละ 26.8 ตามลำดับ

และสำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่ามีการติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานราชการ ที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 50.5 รองลงมา คือ ภาค 1 ร้อยละ 10.5 และภาค 9 ร้อยละ 8.4 ตามลำดับ

หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้ประสบเหตุ: ในกรณีที่ผู้ประสบเหตุ ระบุว่า มีการติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจนั้น จะพบว่า มีหน่วยงานที่เข้ามา ติดต่อเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบเหตุด้วย โดยในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิเช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน องค์การบริหารส่วนตำบล รองลงมา คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน และอันดับที่ 3 คือ หน่วยงานราชการ ในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุม ประพฤติหรือสถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาลตามลำดับ

เมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น มีสัดส่วนมากที่สุดในภาค 3 และ ภาค 8 ในจำนวนเท่า ๆ กัน คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 90.0 และภาค 6 ร้อยละ 86.7 ตามลำดับ

สำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชนนั้น จะพบว่า มีสัดส่วนมากที่สุดในกรุงเทพมหานคร คือ ร้อยละ 100.0 รองลงมา คือ ภาค 9 ร้อยละ 23.4 และภาค 4 ร้อยละ 15.2 ตามลำดับ

และสำหรับผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการ ในกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากหน่วยงานของตำรวจนั้น จะพบว่า มีสัดส่วนมากที่สุดใน ภาค 5 คือ ร้อยละ 74.8 รองลงมา คือ ภาค 9 ร้อยละ 52.0 และภาค 1 ร้อยละ 49.6 ตามลำดับ

ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการ เกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม: ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศผู้ประสบเหตุที่ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงาน

ในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีร้อยละ 80.6 ซึ่งเมื่อพิจารณารายภาคตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม พบว่า ผู้ประสบเหตุที่ระบุว่าไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม (ไม่รวมถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมมีสัดส่วนมากที่สุด ในภาค 8 คือ ร้อยละ 92.3 รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุในภาค 6 ร้อยละ 91.9 และผู้ประสบเหตุในภาค 1 ร้อยละ 88.7 ตามลำดับ (รายละเอียดในตารางที่ 10)

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
การยื่นฟ้องผู้กระทำผิด • ไม่มีการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด											
- รวมผู้ประสบเหตุทุกประเภท	90.2	50.5	86.8	97.6	90.9	91.8	93.0	91.5	97.7	88.3	92.3
- กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน	90.1	50.5	90.4	97.4	90.0	90.9	90.4	92.1	100.0	88.3	92.5
- กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย	89.7	-	57.5	100.0	100.0	100.0	100.0	87.1	0.0	-	90.7
- กรณีอาชญากรรมทางเพศ	90.9	-	100.0	100.0	-	100.0	-	-	0.0	-	100.0
- กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว	100.0	-	100.0	-	-	100.0	100.0	-	-	-	-
การติดต่อหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากตำรวจ • ไม่ได้ติดต่อ	93.5	98.6	95.1	94.4	92.2	90.2	90.5	92.4	93.5	93.9	89.2

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
หน่วยงานที่ไปติดต่อขอความช่วยเหลือด้วยตนเอง (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุมประพฤติ/สถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล	12.2	18.4	12.7	15.3	-	8.3	-	37.6	6.4	34.4	26.8
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม	7.9	50.5	10.5	0.7	7.6	7.7	-	-	-	3.3	8.4
• หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	3.3	62.2	2.4	-	-	1.3	-	-	-	-	-
• สำนักงานทนายความ	0.3	-	2.3	-	-	-	-	-	-	-	0.8
• อื่น ๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	80.8	-	74.4	87.1	92.4	88.8	100.0	80.4	97.7	62.3	65.7

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่น นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
หน่วยงานอื่นที่ให้ความช่วยเหลือ (ตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ)											
• หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากตำรวจ เช่น สำนักงานอัยการ สำนักงานคุมประพฤติ/สถานพินิจ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด ศาล	12.9	-	49.6	10.0	-	-	74.8	3.3	-	-	52.0
• หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม	4.7	-	-	-	-	-	-	10.1	-	-	23.4
• หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	13.6	100.0	-	-	-	15.2	-	-	-	-	23.4
• สำนักงานทนายความ	0.4	-	7.24	-	-	-	-	-	-	-	-
• อื่น ๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	70.0	-	43.1	90.0	100.0	84.8	25.2	86.7	-	100.0	24.6

ตารางที่ 4.10 การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานอื่นๆ นอกเหนือจากสถานีตำรวจ (ต่อ)

รายละเอียด	ที่ ประเทศ	กทม.	ภาค 1	ภาค 2	ภาค 3	ภาค 4	ภาค 5	ภาค 6	ภาค 7	ภาค 8	ภาค 9
ความต้องการให้หน่วยงานใน กระบวนการยุติธรรม (ไม่รวม ถึงตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับ เหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม • ไม่ต้องการ	80.6	68.9	88.7	78.3	79.2	69.5	83.9	91.9	85.2	92.3	87.8

หมายเหตุ : นำเสนอข้อมูลเป็นร้อยละ

บทที่ 5

การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555 และข้อเสนอแนะในการวิจัย

5.1 การวิเคราะห์สรุปผลและการเปรียบเทียบการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555

จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2555 (1 มกราคม- 31 ธันวาคม 2555) มีข้อมูลที่จัดเก็บจำนวนทั้งสิ้น 152,228 ชุด จำแนกเป็นข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในภาคเหนือ 14,670 ชุด (ร้อยละ 9.6) กลุ่มตัวอย่างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 49,492 ชุด (ร้อยละ 32.5) กลุ่มตัวอย่างในภาคกลาง 40,849 ชุด (ร้อยละ 26.8) กลุ่มตัวอย่างในภาคใต้ 19,418 ชุด (ร้อยละ 12.8) และกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร 27,799 ชุด (ร้อยละ 18.3) การนำเสนอผลการสำรวจ จะแบ่งออกเป็น 8 ตอน โดยแต่ละตอน จะประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวมทั้งทั่วประเทศ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง และการวิเคราะห์และเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม โดยจะนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
 - ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ
 - ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ
- ตอนที่ 2 ลักษณะการประสบเหตุ
 - ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ
 - ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง
- ตอนที่ 3 ลักษณะของผู้กระทำผิด
 - การพบเห็นผู้กระทำผิด
 - ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว
 - ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน
- ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ
 - ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ
 - สถานที่เกิดเหตุ
- ตอนที่ 5 พฤติการณ์แห่งคดี
 - อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

- อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย
 - อาชญากรรมทางเพศ
 - อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว
- ตอนที่ 6 การตอบโต้ผู้กระทำผิด และความเสียหายจากอาชญากรรม
- การตอบโต้ผู้กระทำผิด
 - การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ
 - ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ
- ตอนที่ 7 การรายงานเหตุอาชญากรรม
- กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 - กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ตอนที่ 8 การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม
- วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 - การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 - การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

ตอนที่ 1

ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 52,229 คน จำแนกเป็นเพศชาย 83,099 คน (ร้อยละ 54.6) และเพศหญิง 69,130 คน (ร้อยละ 45.4) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 39.1) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.5) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.4) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 51.7) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 34.4) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 34.4) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 76.7) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 67.1) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 69.8)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

หากจำแนกพื้นที่ที่อยู่อาศัยตามเขตการปกครองออกเป็นพื้นที่ในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 67,027 คน จำแนกเป็นเพศชาย 33,777 คน (ร้อยละ 50.4) และเพศหญิง 33,250 คน (ร้อยละ 49.6) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 36.5) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.7) และเชื้อชาติไทย (ร้อยละ 98.9) ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 37.6) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 45.3 สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 72.7) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 56.1) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 67.3) ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 85,204 คน จำแนกเป็นเพศชาย 49,322 คน (ร้อยละ 57.9) และเพศหญิง 35,882 คน (ร้อยละ 42.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 41.2) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.5) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 62.8) อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 48.2) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 41.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.9) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 75.7) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 71.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลจะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาล และนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย นับถือศาสนาพุทธ และมีการศึกษาระดับประถมศึกษา แต่สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ซึ่งสูงกว่าผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ที่ส่วนใหญ่มีรายได้ระหว่างน้อยกว่า 5,001 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส มีการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ โดยมีสถานภาพเป็นหัวหน้าครัวเรือนเป็นส่วนใหญ่

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

เมื่อจำแนกประเภทอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภท คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว และพิจารณาข้อมูลในภาพรวมทั้งทั่วประเทศ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 140,865 คน จำแนกเป็นเพศชาย 75,368 คน (ร้อยละ 53.5) และเพศหญิง 65,497 คน (ร้อยละ 46.5) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 40.6) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.4) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.9) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.3) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 52.4) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 35.7) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 35.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 78.6) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 69.6) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน (ร้อยละ 72.1)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 7,879 คน จำแนกเป็นเพศชาย 6,055 คน (ร้อยละ 76.8) และเพศหญิง 1,824 คน (ร้อยละ 23.2) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 18-24 ปี (ร้อยละ 24.9) ผู้ประสบเหตุ เกือบทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 99.8) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 99.8) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 95.8) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 49.9) อาชีพส่วนใหญ่ คือ เกษตรกร (ร้อยละ 32.2) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 71.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพโสด (ร้อยละ 50.1) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 61.6) **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ** ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน จำแนกเป็นเพศชาย 40 คน (ร้อยละ 10.2) และเพศหญิง 354 คน (ร้อยละ 89.8) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 25-34 ปี (ร้อยละ 40.4) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 96.2) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่ คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ร้อยละ 23.8) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 31.0) สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 54.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสถานภาพสมรส (ร้อยละ 48.0) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นผู้อาศัย (ร้อยละ 54.6) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ เป็นบุตร (ร้อยละ 30.4) **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว** ที่ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน จำแนกเป็นเพศชาย 1,636 คน (ร้อยละ 52.9) และเพศหญิง 1,455 คน (ร้อยละ 47.1) ส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 45-59 ปี (ร้อยละ 32.4) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมด มีสัญชาติไทย (ร้อยละ 100.0) เชื้อชาติไทย (ร้อยละ 100.0) ส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธ (ร้อยละ 99.8) สำหรับการศึกษาระดับสูงสุด ส่วนใหญ่

คือ ระดับประถมศึกษา(ร้อยละ 29.1) อาชีพส่วนใหญ่ คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (ร้อยละ 32.4) ลำดับ สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ส่วนใหญ่ มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท (ร้อยละ 34.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส (ร้อยละ 79.2) สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ (ร้อยละ 51.7) สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน ส่วนใหญ่ หัวหน้าครัวเรือนร้อยละ 56.6)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทอาชญากรรมที่ประสบ จะพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิต และร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล จะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน สำหรับอายุของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 45-59 ปี ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 18-24 ปี ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะมีอายุระหว่าง 25-34 ปี สำหรับสัญชาติของผู้ประสบเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทุกประเภทมีสัญชาติไทย เชื้อชาติไทย และนับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการศึกษาระดับสูงสุดพบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ มีการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีการศึกษาสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกร สำหรับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่มีรายได้น้อยกว่า 5,001 บาท ในส่วนของสถานภาพสมรสนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานภาพสมรส ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด สำหรับการถือครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่มีสถานะเป็นผู้อาศัย สำหรับความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน พบว่าผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ มีสถานะเป็นหัวหน้าครัวเรือน แต่

ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือนในสถานะบุตร

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญภาพรวมของผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อยู่ในวัยทำงานอาชีพส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขายมีรายได้ระดับกลางมีสถานภาพสมรสและมีที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองซึ่งพิจารณาได้ว่าประชาชนกลุ่มใหญ่นี้เป็นวัยทำงานที่ต้องเดินทางไปปฏิบัติงานนอกเคหะสถานอยู่เป็นประจำจึงมีโอกาสประสบเหตุและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่ายกว่าประชาชนที่เป็นเพศหญิง เยาวชนหรือผู้สูงอายุที่มักจะอยู่ในเคหะสถานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่พัฒนาโดยพอลลและแพท แบนดิงแฮม (Brantingham,1990) ที่อธิบายว่าสาเหตุของอาชญากรรมเกิดจากสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม อาชญากรรมจะเกิดจากการที่อาชญากรเข้าไปอยู่ในเคหะสถานและมีโอกาสเลือกเหยื่อที่เหมาะสม อาชญากรจะมีการเดินทางไปมาตามปกติระหว่างบ้านพักและสถานที่ประกอบอาชญากรรม หากมีโอกาสจะเข้าไปประกอบอาชญากรรมประทุษร้ายต่อทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกายและเพศ สถานที่ที่เหยื่อเดินทางไปก็จะเป็นสถานที่ปกติที่เหยื่อพักอาศัยทำงาน ไปพักผ่อนหย่อนใจ เหยื่อจึงมีโอกาสถูกประทุษร้ายได้ทุกสถานที่และเวลา นอกจากนี้ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง สอดคล้องกับการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมในประเทศมาเลเซีย (Victimization experience of adolescents in Malaysia) ที่มีการรายงานว่าเพศชายมีสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางร่างกายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายสามารถวิเคราะห์ความสอดคล้องได้กับทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่วิเคราะห์องค์ประกอบการเกิดอาชญากรรมได้ 3 ประการคือ อาชญากรที่กระทำความผิด เหยื่อที่เหมาะสม และการขาดความสามารถในการปกป้องทรัพย์สินหรือชีวิตร่างกาย อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเพิ่มขึ้นเมื่อมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประการ หากเหยื่อต้องออกไปทำงานนอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน ผู้กระทำความผิดจะมีโอกาสเข้าไปทำการลักทรัพย์ได้ รวมทั้งจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าทำการชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ทำร้ายร่างกายและบาดเจ็บได้ ในขณะที่อาชญากรรมทางเพศที่ผู้หญิงจะมีโอกาสที่จะประสบเหตุมากกว่าเพศชายเนื่องจากเป็นเพศที่อ่อนแอมีความสามารถในการป้องกันตนเองได้ต่ำจึงตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ง่ายกว่า รวมทั้งหากประสิทธิภาพในการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจและความเชื่อมั่นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจมีระดับต่ำ ก็นเลือกประกอบอาชญากรรมของอาชญากรมีโอกาสสูง ดังนั้นสรุปได้ว่าลักษณะของเหยื่ออาชญากรรมผู้ประสบเหตุ

ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน จะเป็นเพศชายและเพศหญิง ในจำนวนใกล้เคียงกัน ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จะเป็นเพศชายมากกว่า เพศหญิง ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ จะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ ข้อมูลจะเป็นเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นการเฝ้าระวังอาชญากรรมในภาพรวมทั้งเพศชายและเพศหญิงมีสภาพที่ต้องเฝ้าระวังตนเองในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แตกต่างกันมากนัก ยกเว้นในประเด็นผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดซึ่งอาจอยู่โดยลำพังที่มีความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรสที่อาจเป็นครอบครัวที่อาศัยอยู่กันหลายคนจนอาชญากรรมไม่กล้าเข้าไปทำร้ายหรือประกอบอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยในปี 2550 และ 2554

การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยในปี 2550 และ 2554 จะพบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมเป็นเพศชาย กลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปี ทั้งในและนอกเขตเทศบาล ถือเป็นช่วงวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านที่มีความเสี่ยงที่ต้องทิ้งทรัพย์สินไว้ในเวลากลางวันโดยไม่มีผู้ดูแลและการกลับที่พักในเคหาค่าคินยอมมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง สำหรับอาชีพนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ในปี 2554 ในเขตเทศบาลพบว่าส่วนใหญ่ มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว เช่นเดียวกับการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ วประเทศไทยในปี 2550 ซึ่งก็พบเช่นเดียวกันว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัวในขณะที่นอกเขตเทศบาลมีสถิติเช่นเดียวกันคือมีอาชีพเกษตรกร ส่วนสถานภาพสมรสนั้นพบว่าไม่แตกต่างกัน คือมีสถานภาพสมรสแล้ว ดังนั้นสรุปได้ว่าการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมทั้ง 2 ครั้งในปี 2550 และ 2554 ทั้งช่วงอายุ อาชีพและสถานภาพสมรสทั้งในและนอกเขตเทศบาลมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันดังนั้นการวางแผนนโยบายการป้องกันอาชญากรรมในเขตเมืองยังคงต้องให้ความสำคัญกับกลุ่มประชาชนที่มีอาชีพค้าขายในขณะที่ในเขตนอกเมืองคงให้ความสำคัญกับผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรเป็นหลัก(ตารางที่ 5.1)

ตารางที่ 5.1 ตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุในการสำรวจ ปี 2550 และ 2555

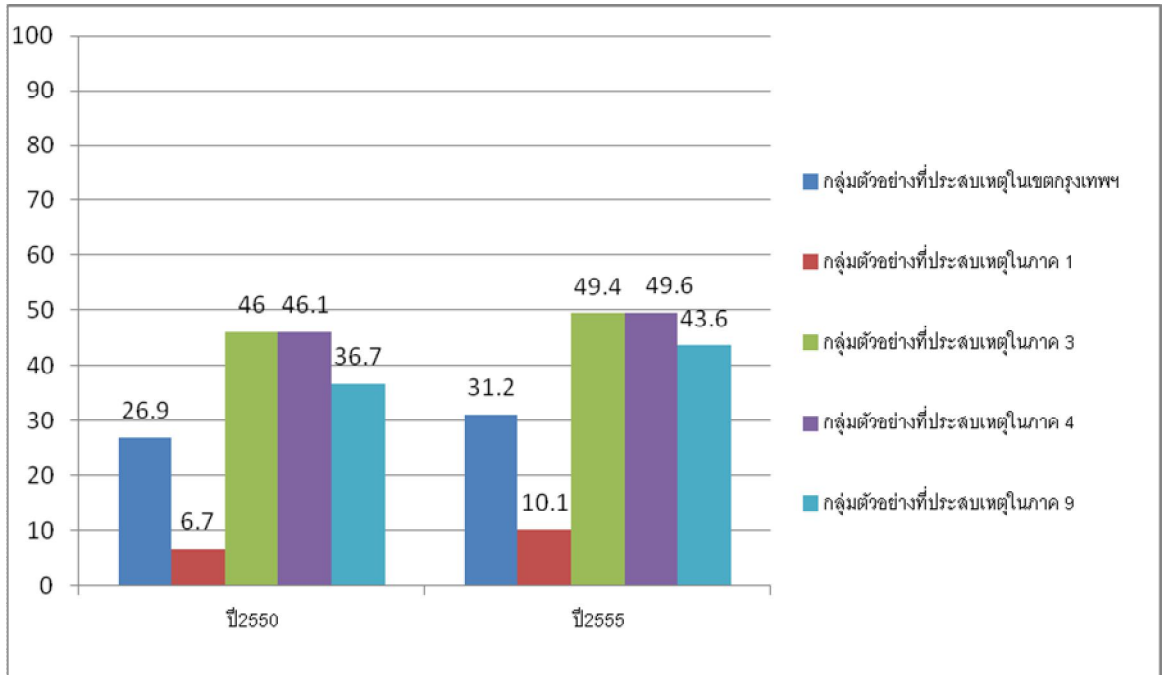
ปีที่เก็บข้อมูล	ช่วงอายุที่ประสบเหตุ	อาชีพ (ในเขตเทศบาล)	อาชีพ (นอกเขตเทศบาล)	สถานภาพสมรส
2550	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว

2555	45-59 ปี	ค้าขาย/ธุรกิจ ส่วนตัว	เกษตรกร	สมรสแล้ว
------	----------	--------------------------	---------	----------

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ผู้ประสบเหตุอาชญากรรม เป็นกลุ่มอายุที่อยู่ในช่วงเดียวกันคือช่วงอายุระหว่าง 45-59 ปี มากที่สุด ส่วนใหญ่มีสถานภาพ สมรสแล้วและมีอาชีพค้าขาย/และประกอบธุรกิจส่วนตัวทั้งในปี 2550 และ 2555 แต่ประเด็น ที่ควรพิจารณาคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้น จากปี 2550 ที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 26.9 ในขณะที่ปี 2555 ที่ ทั่วประเทศคิดเป็นร้อยละ 31.2 โดยเฉพาะในเขตภาคที่ 1 ซึ่งในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 6.7 ในขณะที่ปี 2555 มีอัตราร้อยละ 10.1 ในขณะที่อัตราในภาค 3 คือภาคอีสานตอนบน และภาค 4 ภาคอีสานตอนล่าง ที่มีอัตราสูง ที่สุดของทั้ง 2 ระยะเวลา ก็เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน จากร้อยละ 46.0 เป็นร้อยละ 49.4 ในภาค 3 และจากร้อยละ 46.1 เป็นร้อยละ 49.6 ในภาค 4 ดังนั้นเมื่อสภาพการเป็นเมืองขยายตัวขึ้นในภาคอีสาน อาชีพเกษตรกรมีอัตราเป็นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมสูงขึ้นในขณะที่อาชีพเกษตรกรในภาค 9 ผู้ประสบเหตุมีอัตราสูงขึ้นเช่นกันจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 36.7 เป็นร้อยละ 43.6 ในปี 2555 ดังนั้นพบว่าเกษตรกรในพื้นที่ ภาค 9 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนล่างมีอัตราการเสี่ยงเพิ่มมากขึ้นจาก สภาพการขยายตัวของเมืองและวิกฤติทางสังคมที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นด้วยเช่นกันเป็นไป ตามแนวคิดของทฤษฎีอโนมี (Anomie Theory) ที่ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว จากสังคมเกษตรกรรมไปเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคมล้มเหลวในบทบาทการทำหน้าที่ จัดการความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว นำไปสู่การเกิดปัจจัยอื่นตามมาอย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การเคลื่อนย้ายอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวทางสังคม เรียกว่า "อโนมี" (Anomie) หมายถึงสภาวะที่ไร้ทิศทาง หรือสภาวะ ไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมตามมา (ตารางที่ 5.2)

ตารางที่ 5.2 การเปรียบเทียบลักษณะส่วนบุคคลที่มีความแตกต่างกันของผู้ประสบเหตุ ในเขตกรุงเทพมหานคร และภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 79.7) ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 75.8) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.2) โดยส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัย ส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 72.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 27.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ภายในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 56.0)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 75.5) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 53.3) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 73.6) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 26.4) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 65.5) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 34.5) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่

อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 88.6) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุ **นอกเขตเทศบาล** นั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 82.9) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 93.5) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 88.9) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 11.1) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 77.4) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 22.6) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 95.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 57.8) เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยเป็นบ้านเดี่ยวที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย โดยส่วนใหญ่ อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี และไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 78.8) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 74.9) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 82.1) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 17.9) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.0) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.5) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 55.7) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 91.4) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 89.1) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 86.8) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 13.2) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 90.2) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 9.8) นั้น ส่วนใหญ่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน

(ร้อยละ 58.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.7) โดยส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 81.2) ส่วนใหญ่มีที่อยู่อาศัยประเภทบ้านเดี่ยว (ร้อยละ 88.3) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 83.2) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่าที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 16.8) นั้น ทั้งหมดมีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 70.6) สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 29.4) นั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 91.4) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย (ร้อยละ 88.4) ที่พักอาศัยส่วนใหญ่ เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 76.3) โดยมีสาเหตุเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สำหรับผู้ที่ระบุว่า ที่พักอาศัยของตนเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกไม่สามารถเข้าออกได้โดยสะดวก (ร้อยละ 23.7) นั้น ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องจากมีรั้วกัน สำหรับสถานที่พักอาศัยที่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย (ร้อยละ 20.8) นั้น ส่วนใหญ่ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่มีระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี (ร้อยละ 92.3) โดยส่วนใหญ่ มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ร้อยละ 15.0) เมื่อเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้งทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย โดยลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยว ที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกัน สถานที่พักอาศัยส่วนใหญ่ไม่มีการประกอบธุรกิจในสถานที่พักอาศัย ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบันมากกว่า 5 ปี โดยผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ส่วนใหญ่มีการย้ายที่อยู่ 1 ครั้ง ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุพบว่าส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวและไม่มีรั้วกันและพักอาศัยอยู่เป็นเวลามากกว่า 5 ปี ลักษณะที่เป็นบ้านพักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวและเป็นสถานที่ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวก เนื่องจากไม่มีรั้วกันแม้จะมีรั้วกันแต่ก็สามารถเข้าออกได้ง่ายนับเป็นปัจจัยมีความเสี่ยงต่อการประสบเหตุและ

ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้โดยง่าย สอดคล้องกับทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Prevention through Environment Design) ของเรย์ เจฟฟรี (Jeffery,1977) ที่กล่าวถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพที่เป็นแรงกระตุ้นทำให้เกิดอาชญากรรม โดยที่คนร้ายจะลงมือกระทำความผิดหากเห็นบ้านเรือนที่ตั้งอยู่ในซอยเปลี่ยว ไม่มีไฟฟ้าส่องสว่าง ไม่ค่อยมีผู้สัญจรไปมา ไม่มีรั้วกั้น มีมิดชิด ในขณะที่ในทางตรงกันข้าม อาชญากรจะไม่ลงมือกระทำความผิดในสภาพแวดล้อมที่มีความมั่นคงปลอดภัยเช่น ถนนหนทางสะอาดมีไฟฟ้าส่องสว่าง ชุมชนบ้านเรือนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย และชุมชนที่มีโครงการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างดี ดังนั้นสภาพแวดล้อมทางกายภาพของสถานที่หรือลักษณะของที่พักอาศัยจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการควบคุมพฤติกรรมอาชญากรรมของคนร้ายได้ นอกจากนี้ ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ยังได้กล่าวว่าบริเวณที่พักอาศัยจะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหสถานเป็นจำนวนมากดังนั้น การป้องกันอาชญากรรมจึงต้องจัดสภาพที่พักอาศัยที่ปลอดภัยเช่นการสร้างรั้วหรือที่กั้นขนาดที่เหมาะสมเพื่อแสดงอาณาเขตของสถานที่ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอาจลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุ การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี2550และ2554

ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ทั้งในปี 2550และ2555 มีลักษณะที่พักอาศัยอยู่ในเขตที่อยู่อาศัย ลักษณะที่อยู่อาศัยส่วนใหญ่ เป็นบ้านเดี่ยว ที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าออกได้โดยสะดวกเนื่องจากไม่มีรั้วกั้น เช่นเดียวกันในการสำรวจสถิติที่ ๕ ระยะทั้งในและนอกเขตเทศบาล ซึ่งมีความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูง ดังนั้นหากมิได้มีมาตรการเสริมในการมีรั้วรอบขอบชิดและการตรวจตราการเข้าออกของบุคคลภายนอกในบริเวณที่พักอาศัยที่เป็นบ้านเดี่ยวอัตราการเกิดอาชญากรรมย่อมไม่ลดลง

ตอนที่ 2

ลักษณะการประสบเหตุ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 92.) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 5.2) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.0) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมามีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.6) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม(ร้อยละ 96.0) สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบ

เหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 95.7) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 2.7) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 1.4) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.2) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 – 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 85.7) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.7) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.3) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.8) แต่สำหรับผู้ที่มีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 2.2) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ประเภทของอาชญากรรมที่มีผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 90.1) รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 7.1) อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว (ร้อยละ 2.5) และอาชญากรรมทางเพศ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.4) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 95.4) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 4.6) จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.7)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลนั้น ประเภทของอาชญากรรมที่ประสบส่วนใหญ่ คือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเองและครอบครัว โดยผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา ตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง แต่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะมีจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 6 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 84.2) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 96.1) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 3.9) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-7 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 97.9) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย(ร้อยละ 2.1) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างเป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 89.1) ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 93.0) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 7.0) นั้น จะพบจำนวนผู้ประสบเหตุร่วมตั้งแต่ 2-6 คน โดยจะระบุการมีผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน และ 4 คน (ร้อยละ 2.1 และ 2.1) เป็นส่วนใหญ่ การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 96.0) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย (ร้อยละ 4.0) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างระหว่างอาชญากรรมต่อทรัพย์สินและอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 3 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 100.0) และ เป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 84.8) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 15.2) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ ส่วนใหญ่ เป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 81.1) ในกรณีที่ระบุถึงการมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย(ร้อยละ 18.3) นั้น ส่วนใหญ่ เป็นอาชญากรรมที่เกิดร่วมกันระหว่างอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศกับอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของการประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมา มีตั้งแต่ 1 - 5 ครั้ง โดยส่วนใหญ่ประสบเหตุ เพียง 1 ครั้ง (ร้อยละ 88.3) และเป็นการประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 99.5) ในกรณีมีผู้ประสบเหตุร่วม (ร้อยละ 0.5) นั้น จะระบุจำนวนผู้ประสบเหตุร่วม 2 คน การประสบเหตุ เกือบทั้งหมด เป็นกาประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียว (ร้อยละ 99.0)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม

ส่วนใหญ่ มีจำนวนครั้งของกาประสบเหตุ ในรอบปีที่ผ่านมาเพียง 1 ครั้ง เป็นกาประสบเหตุตามลำพังโดยไม่มีผู้ประสบเหตุ ร่วม และเป็นการประสบเหตุอาชญากรรมประเภทเดียวโดยไม่มีเหตุอาชญากรรมประเภทอื่นเกิดร่วมด้วย

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรม

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญประเภทของอาชญากรรมพบว่าส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินซึ่งเป็นผลมาจากบุคคลในวัยทำงานที่ต้องออกไปทำงานนอกร้านเป็นประจำทุกวันทำให้ไม่มีโอกาสปกป้องทรัพย์สินของตนเองในระหว่างที่ไม่อยู่บ้านหรือที่พักอาศัยในตอนกลางวันดังนั้น โอกาส จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบอาชญากรรมต่อทรัพย์สินตามแนวทางของทฤษฎีป้องกัน(Deterrence Theory) ที่ระบุว่าเมื่ออาชญากรสบโอกาสที่ไม่มีคนพิทักษ์และโอกาสถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมและทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory) ที่ได้กล่าวว่าบริเวณที่พิทักษ์จะมีอาชญากรรมประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกับที่ทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ที่กล่าวว่ากาออกไปทำงานนอกร้านทุกวันโดยไม่มีคนเฝ้าจะมีโอกาสถูกลักทรัพย์ได้โดยง่ายเช่นกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเดอเกอร์และคณะ (Decker et al,1993) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับขบวนการตัดสินใจของคนร้ายในการประกอบคดีประเภทลักทรัพย์ในเคหะสถานพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงมือโจรกรรมทรัพย์สินตามบ้านเรือนได้แก่ ความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการโจรกรรมซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ (Economics Theory) ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมที่ดีที่สุดคือต้องลดโอกาสในการกระทำความผิดให้เหลือน้อยที่สุดและเพิ่มโอกาสในการจับกุมคนร้ายให้มากที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งปีระสบเหตุการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี2550 และ 2554

ประเภทของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปี 2550 และ 2555 มีลำดับการเกิดอาชญากรรมเช่นเดียวกันคือ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว และอาชญากรรมทางเพศตามลำดับทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นอาชญากรรมต่อทรัพย์สินยังคงเป็นอาชญากรรมที่มีอัตราสูงเป็นอันดับแรกจากการสำรวจที่ ๕ ครั้งซึ่งเป็นไปตามสภาพสังคมและเศรษฐกิจรวมทั้งการเป็นชุมชนเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาสอดคล้องกับสถิติอาชญากรรมในประเทศไต้หวันซึ่งมีอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนของประเทศไต้หวัน 3 อันดับแรกคือการทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์(Vandalism against cars) การลักขโมยรถจักรยาน และ การลักขโมยรถจักรยานยนต์ ตามลำดับ ซึ่งจะต้องมีมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องทั้งมาตรการเชิงรุกและเชิงรับ แม้ว่า

สถานการณ์วิกฤติเศรษฐกิจของประเทศไทยจะผ่านมาและสามารถแก้ไขได้ในระดับหนึ่งแล้วแต่
 อาชญากรรมประเภททรัพย์สินก็ยังคงมีอัตราสูงอยู่เช่นเดิม

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมในปี 2550 และ 2555 แล้วกลับ
 ปรากฏว่าอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในภาพรวมกลับมีอัตราลดลงเล็กน้อยจากปี 2550 ร้อยละ
 94 เหลือร้อยละ 92 ในปี 2555 ในขณะที่รองลงมา คือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย กลับมี
 อัตราเพิ่มขึ้นจากปี 2550 ร้อยละ 4.6 เป็นร้อยละ 5.2 ในปี 2555 ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้าง
 ใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเพิ่มขึ้นเช่นกันจากปี 2550 ร้อยละ 1.3 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 2.0 ในปี
 2555 และอาชญากรรมทางเพศเปรียบเทียบ 2 ปีมีสัดส่วนเท่ากันคือ ร้อยละ 0.3 ดังนั้น
 อาชญากรรมที่น่าสนใจที่มีอัตราสูงขึ้นคือ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายและอาชญากรรมการ
 แอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวที่ต้องเพิ่มการป้องกันและแก้ปัญหาให้เท่าทันกับสภาพ
 สังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปสอดคล้องกันกับทฤษฎีความกดดันทางสังคมของโรเบิร์ต เค
 เมอร์ตัน (Robert K. merton) ที่สภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคมยอมรับคนที่มีฐานะ
 ร่ำรวยโดยอาจใช้วิธีการทำร้ายร่างกายและฉ้อโกงหลอกลวงอันเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย
 เป็นจำนวนมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่ว
 ประเทศในปี 2550 ที่เห็นพ้องว่าอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวเป็น
 อาชญากรรมที่น่าสนใจและมีความสำคัญควรที่หน่วยงานต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อน
 และแสวงหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีประสิทธิภาพต่อไปตารางที่ 5.3)

ตารางที่ 5.3 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมจำแนกตามประเภทอาชญากรรมในการ
 สํารวจสถิติอาชญากรรม ปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	ประเภทอาชญากรรม			
	ทรัพย์สิน	ชีวิตและร่างกาย	แอบอ้างการใช้ข้อมูล	ทางเพศ
2550	94	4.6	1.3	0.3
2555	92	5.2	2.0	0.3

การเปรียบเทียบในเขตกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 จำนวนครั้งของการ
 ประสบเหตุ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดยังคงเป็นเขตภาค 1 ทั้งใน
 การสำรวจปี 2550 และ 2555 โดยในปี 2550 มีอัตราร้อยละ 87.6 ส่วนในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นอัตรา
 ร้อยละ 88.2 ส่วนกรุงเทพมหานครมีอัตราสูงขึ้นเช่นกัน จากปี 2550 เป็นอัตราร้อยละ 82.8
 เป็นอัตราร้อยละ 87.4 ซึ่งหมายถึงอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมในเขตเมืองในพื้นที่ภาค
 กลางมีอัตราสูงขึ้น ส่วนในภาคอื่นๆ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมีอัตราสูงขึ้น
 ในทุกภาคอันเป็นผลมาจากความเจริญและการขยายตัวของเขตชุมชนเมือง (ตารางที่ 5.4)

ตารางที่ 5.4 ตารางเปรียบเทียบจำนวนครั้งของการประสบเหตุอาชญากรรม การตกเป็นเหยื่อเพียงครั้งเดียวที่มีอัตราสูงสุด

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	กรุงเทพฯ	ภาค 1
2550	82.8	87.6
2555	87.4	88.2

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.7) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 60.8) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.9) โดยผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกัน

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ/ ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 54.5) รองลงมา คือ ระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 23.2) และระบุว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 22.3) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 78.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่าตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย/ เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ มีการจัดเวรยาม/ สร้างรั้ว/ ติดกล้อง/ เลี้ยงสุนัข/ ป้องกันทรัพย์สิน และผู้กระทำผิดถูกจับกุม/ ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น/ ไม่กล้ากลับมา

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 77.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่าไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่า

เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 66.0) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 82.4) เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมแตกต่างกัน (ร้อยละ 3.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 80.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 19.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือมีการจัดเตรียม / สร้างรั้ว / ติดก๊อ้ง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่องจำแนกตามตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้งนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน รวมทั้งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก อย่างไรก็ตาม ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น ผู้ที่อยู่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเก็บของไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บของแล้ว ในขณะที่ผู้อยู่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า มีการจัดเตรียม การสร้างรั้ว การติดก๊อ้งวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าเหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 63.7) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 80.4) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 81.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 18.7) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เนื่องจากมีการจัดเตรียม / สร้างรั้ว / ติดก๊อ้ง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน (ร้อยละ 36.2)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 78.9) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 57.5) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 94.1) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก

(ร้อยละ 64.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 35.4) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ มีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 82.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน (ร้อยละ 59.4) รองลงมา คือ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคน เดียวกัน (ร้อยละ 40.6) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ทั้งหมดระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 100.0) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ยังคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 86.2) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 13.8) นั้น สาเหตุที่ระบุ คือ มีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันทรัพย์สินแล้ว

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมในประเภทที่ตนประสบ ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน (ร้อยละ 81.6) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกันหรือไม่ (ร้อยละ 53.2) ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มี พฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (ร้อยละ 74.8) นอกจากนั้น ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้ง ประมาณครึ่งหนึ่งคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 52.4) แต่ สำหรับผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง ที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีก (ร้อยละ 47.6) นั้น สาเหตุที่ระบุส่วนใหญ่ คือ เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย / เปลี่ยนที่เก็บของ รองลงมา คือ ตามลำดับ ผู้กระทำผิดถูกจับกุม / ไล่ออก / ย้ายไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา และ เหตุการณ์ ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น (ร้อยละ 12.4)

เมื่อเปรียบเทียบลักษณะของอาชญากรรมต่อเนื่อง จำแนกตามประเภทของ อาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุ อาชญากรรมประเภทที่ตนประสบ เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับตนเองมาก่อน แต่สำหรับผู้ระบุ ว่าตนเองเคยประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน หรือไม่ ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรม ทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้กระทำผิดคนเดียวกัน ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้ง นี้ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมที่ คล้ายคลึงกัน และคาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาที่จะประสบเหตุ อีก แต่ในกลุ่ม

ผู้ประสบเหตุ มากกว่า 1 ครั้งที่คาดการณ์ว่า ตนเองจะไม่ประสบเหตุ อีกนั้น กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะมีการจัดเวรยาม การสร้างรั้ว การติดกล้องวงจรปิด การเลี้ยงสุนัข หรือการป้องกันทรัพย์สินแล้ว ในขณะที่กลุ่มผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวนั้น ส่วนใหญ่ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนได้เก็บข้อมูล/เอกสารไว้ในที่ปลอดภัย หรือเปลี่ยนที่เก็บข้อมูลเอกสารแล้ว

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องพบว่าประชาชน คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก หากยังมีกิจวัตรหรือการกระทำใดของบุคคล เกิดขึ้นบ่อยเป็นประจำที่มีโอกาสเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การออกไปทำงาน นอกบ้านโดยไม่มีคนเฝ้า การสวนใส่เครื่องประดับที่มีราคาแพงหรือการออกนอกบ้านในเวลา กลางคืนจะมีโอกาสถูกคนร้ายเข้าไปชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ได้ตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ของ ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen &Felson,1979) และมีสมมุติฐานว่าอาชญากรมีความพร้อมที่จะกระทำความผิดอยู่แล้วและจะประกอบ อาชญากรรมเมื่อมีเหยื่อและการขาดความคุ้มครอง ดังนั้นการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมซ้ำอีกประชาชนจึงต้องมีมาตรการป้องกันตนเอง เช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกัน ตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดิน รวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดลับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์ให้มีถูก โจรกรรมได้ง่าย รวมทั้งมีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน สสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสังคมจะลดลง (Gibbs,1968)

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่องของผู้ประสบเหตุ

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ผู้ที่ประสบเหตุ ประเภทเดียวกันมากกว่า 1 ครั้งส่วนใหญ่ในภาพรวม ในปี 2550 คาดการณ์ว่า ตนเองมีโอกาสที่จะประสบเหตุ อีก คิดเป็นร้อยละ 78.0 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ประชาชนยังคงคาดการณ์ว่าตนเองมีโอกาสประสบเหตุอาชญากรรมอีกเป็นเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 80.3 แสดงถึงประชาชนยังคงไม่มีความมั่นใจต่อมาตรการการป้องกันและแก้ไขปัญห อาชญากรรมในช่วงที่ผ่านมาและคาดว่าตนเองมีโอกาสจะประสบอาชญากรรมนั้นอีกซึ่งหากจะ ไม่เกิดอาชญากรรมขึ้นหรือไม่ประสบเหตุอาชญากรรมอีกในปี 2550 ได้ระบุว่าเพราะผู้ถูกกระทำ ความผิดถูกจับกุมและตักเตือนผู้กระทำความผิดตกลงกันได้ ในขณะที่ในปี 2555 ประชาชน กลับให้เหตุผลว่าเป็นเพราะได้ดำเนินการป้องกันตนเองก่อนโดยไม่รอการดำเนินงานของหน่วย

ราชการที่เกี่ยวข้องโดยประชาชนระบุว่าตนเองได้ดำเนินการมีการจัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดก๊อ้ง / เลี้ยงสุนัข / ป้องกันตนเองไว้ด้วย(ตารางที่ 5.5)

ตารางที่ 5.5 ตารางเปรียบเทียบสถิติการคาดการณ์ว่าตนเอง(ผู้ประสบเหตุ) มีโอกาสประสบเหตุอีก และเหตุผลที่จะไม่ประสบเหตุอาชญากรรมซ้ำอีก ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

ปีที่สำรวจ	คาดการณ์ว่าจะประสบเหตุอีก	เหตุผลที่จะทำให้ไม่ประสบเหตุอีก
2550	78.0	ผู้กระทำผิดถูกจับกุมตักเตือน/ ตกลงกันได้
2555	80.0	จัดเวรยาม/สร้างรั้ว/ติดก๊อ้ง/ เลี้ยงสุนัขป้องกันทรัพย์สิน

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดในปีรวมปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 81.0 ในขณะที่ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 84.6 เมื่อดูรายภาคพบว่าการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกภาคยกเว้นในภาคที่ 3 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่างมีอัตราต่ำลงเล็กน้อยโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 83.0 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 82.5 ในปี 2555 อย่างไรก็ตามลำดับสูงที่สุดยังคงเป็นพื้นที่ ภาคที่ 1 ซึ่งเป็นเขตพื้นที่ภาคกลางและปริมณฑล รองลงมาคือกรุงเทพมหานคร ซึ่งถือได้ว่ามีพื้นที่ติดต่อกันและมีข้อสังเกตในภาค 5 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคเหนือตอนบนจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าปี 2550 เป็นร้อยละ 75.1 เพิ่มเป็นร้อยละ 81.9 ซึ่งโดยในภาพรวมของกรุงเทพมหานครและพื้นที่ภาค 1-9 ส่วนใหญ่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงครั้งเดียวมากที่สุดเพิ่มขึ้นเกือบทุกพื้นที่แม้ว่าจะมีอัตราลดลงในบางพื้นที่แต่ก็เป็นอัตราส่วนที่น้อยในขณะที่อัตราพื้นที่ที่สูงขึ้นเป็นอัตราที่สูงขึ้นมากอย่างเห็นได้ชัด (ตารางที่ 5.6)

ตารางที่ 5.6 ตารางเปรียบเทียบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียว มากที่สุด จำแนกตามภาค ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งเดียวมากที่สุด		
พื้นที่	พ.ศ.2550	พ.ศ.2555
ทั่วประเทศ	81.0	84.6
กรุงเทพฯ	82.8	87.4
ภาค 1	87.6	88.2

ภาค 2	80.0	81.5
ภาค 3	83.0	82.5
ภาค 4	81.1	85.6
ภาค 5	75.1	81.9
ภาค 6	81.3	86.4
ภาค 7	78.6	87.4
ภาค 8	73.8	74.4
ภาค 9	76.4	81.3

ในการนิของอัตราส่วนของอาชญากรรมต่อเนื่องสถิติที่ ทั่วประเทศในปี 2550 และ 2555 ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำมากกว่า 1 ครั้ง การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวและความคล้ายคลึงที่เห็นชัดในพฤติการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นมีอัตราสูงขึ้นในทุกลักษณะ (ตารางที่ 5.7) ทั้งนี้เนื่องจากจากการขยายตัวของเมือง การขยายการท่องเที่ยวและมาตรการการจับกุมผู้กระทำผิดยังขาดประสิทธิภาพโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีอัตราสูงขึ้นได้

ตารางที่ 5.7 ตารางเปรียบเทียบอาชญากรรมต่อเนื่อง ในปี 2550 และ 2555

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรมต่อเนื่อง	ปี 2550	ปี 2555
1.การตกเป็นผู้ประสบเหตุมากกว่า 1 ครั้ง	19.0	21.9
2.การตกเป็นผู้ประสบเหตุโดยผู้กระทำผิดคนเดียว	20.9	22.0
3.ความคล้ายคลึงที่เห็นได้ในพฤติการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น	79.9	80.9

ตอนที่ 3

ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมที่ ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ๒ โดยผู้กระทำผิดที่พบเห็นมาก่อน (ร้อยละ 77.8) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 49.6)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 80.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 80.1) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 48.1) รองลงมา คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 39.6) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 9.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 83.8) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.6) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 51.1) เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่พบเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน โดยจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 86.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 75.0) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ ๑ คน (ร้อยละ 52.2) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน (ร้อยละ 85.8) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 คน (ร้อยละ 51.3) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.2) โดยส่วนใหญ่วะบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน(ร้อยละ 73.1) สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ คือ 1 คน (ร้อยละ 88.0) สำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ไม่มีข้อมูลลักษณะของผู้กระทำผิด

เมื่อเปรียบเทียบการพบเห็นผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ ในภาพรวมทั้ง ๖ ประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองขณะเกิดเหตุ สำหรับประสปการณ์การถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อนนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เคยถูกกระทำ ๗ โดยผู้กระทำผิดมาก่อน สำหรับจำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ

อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดเพียง 1 คน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภท อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

2. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสพเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมทั่วประเทศ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.2) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 12.5) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 26-35 ปี (ร้อยละ 27.9) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม อันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสพเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็นสมาชิก (ร้อยละ 47.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 41.0) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสพเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 51.9) ผู้ประสพเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 72.9)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีมีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสพเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิด เป็น เพศชาย (ร้อยละ 84.6) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 11.2) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 31.9) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสพเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 56.6) รองลงมาคือ ไม่เป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 38.0) และเป็นสมาชิก ฯ (ร้อยละ 5.4) ตามลำดับ ผู้ประสพเหตุส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 43.4) รองลงมา คือ ระบุว่าไม่มีอาการมีนเมา ฯ (ร้อยละ 42.4) และมีอาการมีนเมา (ร้อยละ 14.2) ตามลำดับ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสพเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 64.3) ผู้ประสพเหตุ ส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0) สำหรับผู้ประสพเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 85.8) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.8) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 31.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่ม อันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสพเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 39.5) รองลงมา คือ มีอาการมีนเมา (ร้อยละ 35.5) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 34.3) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสพเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 40.7) ผู้ประสพเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 85.5)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี ส่วนนอกเขตเทศบาล ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 35 ปี เมื่อสอบถามถึงการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิด ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 56.4) นอกจากนี้ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเมมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีเมมา ๆ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.3) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 13.7) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ อายุ 26-35 ปี (ร้อยละ 27.6) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 52.6) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ ไม่มีอาการมีเมมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 45.9) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 52.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 66.5)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 90.9) รองลงมา คือ เพศหญิง (ร้อยละ 9.1) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 43.3) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่เป็น (ร้อยละ 70.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอาการมีเมมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 60.5) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน (ร้อยละ 23.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 96.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ทั้งหมด ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 100.0) ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุมากกว่า 35 ปี (ร้อยละ 60.8) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า

ไม่เป็น (ร้อยละ 82.6) โดยผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ (ร้อยละ 81.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ เป็นเพื่อนบ้าน(ร้อยละ 46.3) โดยผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 87.9)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว นั้น มีข้อมูลเฉพาะประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิด โดยพบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน(ร้อยละ 85.4)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย สำหรับอายุของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอายุมากกว่า 35 ปี สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่เป็น เมื่อสอบถามถึงอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดไม่มีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพื่อนบ้าน โดยผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3. ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

การประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ พบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย(ร้อยละ 78.2) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 14.1) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 7.2) กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 45.7) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 62.5) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่ม

แอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 42.4) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 59.5)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิด เป็นเพศชาย (ร้อยละ 71.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 17.4) และเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.7) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 41.5) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.5) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 45.6) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 72.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 45.0)

สำหรับ ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 83.7) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 11.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 4.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 49.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 55.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 39.7) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 48.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 76.1)

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 18-25 ปี อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง รวมทั้งมีอากรมึนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน โดยผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 69.9) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 19.3) เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 10.1) กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 39.4) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 70.4) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ (ร้อยละ 54.4) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 67.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 54.0)

สำหรับ **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่** ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย (ร้อยละ 93.6) รองลงมา คือ มีทั้งเพศชายและเพศหญิง (ร้อยละ 4.4) และ เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 2.0) ตามลำดับ กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ มีอายุ 18-25 ปี (ร้อยละ 57.3) สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 48.1) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุร้อยละ 53.8) สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน (ร้อยละ 47.0) รู้จักคุ้นเคยกัน (ร้อยละ 2.8) ทั้งหมดเป็นญาติ (ร้อยละ 0.5) และส่วนใหญ่เป็นญาติ (ร้อยละ 0.3) ตามลำดับ ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 75.6) รองลงมา คือ จำไม่ได้ (ร้อยละ 18.1) และไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.3) ตามลำดับ

สำหรับ **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศนั้น** ทั้งหมดระบุว่า ผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่ากลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุเท่าใด รวมทั้งไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง และมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน โดยผู้ประสบเหตุสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ (ร้อยละ 100.0 ทุกประเด็น)

สำหรับ **ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัวนั้น** ไม่มีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน

เมื่อเปรียบเทียบการประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่ากลุ่มผู้กระทำผิดเป็นเพศชาย แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น กลุ่มผู้กระทำผิดมีทั้งเพศชายและเพศหญิง สำหรับอายุของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า กลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุ

ระหว่าง 18-25 ปี ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ ว่ากลุ่มผู้กระทำผิดมีอายุเท่าใด สำหรับการเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองของกลุ่มผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ สำหรับอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้กระทำผิดขณะก่อเหตุ ๙ นั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประสบเหตุ กับผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า ทั้งหมดเป็นคนที่รู้จักกันเพียงผิวเผิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุอยู่ในวัยผู้ใหญ่คือ ๒6-35 ปีเป็นการกระทำความผิดส่วนบุคคลที่ไม่ได้เข้าไปเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลและไม่มีอาการมีเนมาจากการเสพยาเสพติด จากข้อมูลดังกล่าวอาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้กระทำผิดเป็นลักษณะอาชญากรประเภทอาชญากรที่กระทำความผิดเป็นครั้งคราว (Occasional Criminal) หมายถึงบุคคลที่ประกอบอาชญากรรมไม่ร้ายแรงเนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมหรืออาจเป็นอาชญากรโดยสันดาน (Habitual Criminal) หมายถึงผู้ที่ประกอบอาชญากรรมเป็นประจำเนื่องจากมาตรการป้องกันของสังคมไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ (Master Roberson, 1990) อันเป็นเหตุ ต่อเนื่องมาจากการที่ประชาชนสร้างบ้านเรือนโดยไม่มีรั้วรอบขอบชิด ไม่มีมาตรการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและการตรวจตราและประสิทธิภาพการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เพียงพอ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำผิดในกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนพบว่า กลุ่มผู้กระทำผิด ส่วนใหญ่ เป็นเพศชายเช่นเดียวกัน แต่มีความแตกต่างจากกลุ่มในกรณีผู้กระทำผิดคนเดียวคือช่วงอายุ ที่กลุ่มของกรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คนมีอายุน้อยกว่ากลุ่มแรกคือมีอายุในช่วงวัยรุ่นจนถึงวัยรุ่นตอนปลายระหว่าง 8-25 ปีและไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ รวมทั้ง ไม่ทราบ ไม่แน่ใจว่าผู้กระทำผิดมีอาการมีเนมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และไม่เคยรู้จักกับเหยื่ออาชญากรรมมาก่อน ซึ่งจากข้อมูลนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อมที่มีความหลากหลาย โดยเฉพาะในเขตชุมชนเมืองที่ผู้พักอาศัยจะไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันแม้

จะเป็นเพื่อนบ้านกันก็ตาม โดยเฉพาะหากผู้กระทำความผิดอยู่ในวัยเยาวชนหรือยังอยู่ในวัยรุ่น ซึ่งอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนแต่หันมาประกอบอาชญากรรม การวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรรม อาจมองได้ว่ามาจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว การไม่ได้เล่าเรียนหรือมีผลการเรียนต่ำ ถูกไล่ออกจากสถานศึกษา มีผลต่อพฤติกรรมอาชญากรรม ตามทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Sub-culture Theory) ของอัลเบิร์ต โคเฮน (Cohen, 1955) ที่ระบุว่าเยาวชนวัยรุ่นมักจะทำผิดกฎหมาย เป็นกลุ่มไม่กระทำเพียงคนเดียว การกระทำความผิดเนื่องจากมีลักษณะที่ต่อต้านสังคม การไม่สามารถแข่งขันกับกลุ่มคนอื่นได้ในสังคม รวมทั้งการได้รับการยอมรับหรือ เป็นเสริมสถานะ จากกลุ่มเยาวชนด้วยกัน (Shoemaker, 1990) และเยาวชนกลุ่มนี้อาจมีวัตถุประสงค์เพื่อการ ได้มาซึ่งสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น การลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกงหรือ กรรโชกทรัพย์ เป็นต้น รวมทั้งการมาจากสภาพสังคมที่มีรูปแบบอาชญากรรมเป็นตัวอย่าง ทำให้สามารถเรียนรู้วิธีการและค่านิยมในการประกอบอาชญากรรมจากกลุ่มอาชญากรผู้ใหญ่ในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ๖ ประเทศในปี 2550 และ 2554

ในการเปรียบเทียบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้กระทำความผิดที่ประสบเหตุในกรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียว ในภาพรวมที่ ๖ ประเทศปี 2550 พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 18-25 ปี ผู้ประสบเหตุไม่แน่ใจว่าผู้กระทำความผิดเป็นสมาชิก ของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ในขณะที่ 2555 พบว่า ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดเป็นเพศชายมีอายุระหว่าง 26-35 ปี ไม่เป็นสมาชิก ของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ไม่มีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ เป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน และผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้ ประเด็นสำคัญในการเปรียบเทียบคือ ช่วงอายุของผู้กระทำความผิดที่มีช่วงอายุที่เพิ่มมากขึ้นหากจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมสำหรับ ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุซึ่งเป็นผลการสำรวจที่สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2550 ที่ระบุว่าส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีอาการมีนเมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ ดังนั้นมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายจึงต้องมีมาตรการกักขังปัญหาการใช้ยาเสพติดและการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างต่อเนื่องควบคู่กันไปและการข่มขู่ยับยั้งโดยเฉพาะ (Specific Deterrence) เป็นการลงโทษผู้กระทำผิดรายบุคคลเพื่อยับยั้งมิให้เขากระทำผิดซ้ำ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่าผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวในภาค 5 ภาคเหนือตอนบนมีสัดส่วนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 59.8 รองลงมาคือภาค 2 ภาคตะวันออก ร้อยละ 57.9 และภาค 1 พื้นที่ภาคกลาง ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบสถิติในปี 2555 พบว่ากรณีที่มีผู้กระทำผิดเพียงคนเดียวนั้น จะมีสัดส่วนมากที่สุดยังคงเป็นในภาค 5 คือ ร้อยละ 77.3 รองลงมา คือ กรณีผู้กระทำผิดคนเดียวในภาค 8 ร้อยละ 58.8 และในภาค 3 ร้อยละ 56.6 ตามลำดับ ดังนั้นจะพบประเด็นว่าในพื้นที่ภาค

5 มีจำนวนร้อยละของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวยังคงมีอัตราสูงสุดของการสำรวจทั้ง 2 ระยะเวลาและมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากร้อยละ 59.8 ในปี 2550 เป็นร้อยละ 77.3 ในปี 2555 ส่วนภาคอื่นในอันดับรองลงมามีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เป็นที่น่าสังเกตว่าอัตราสถิติในภาค 8 ซึ่งเป็นพื้นที่ภาคอีสานตอนล่าง ภาค 8 คือภาคใต้ตอนบน และภาค 9 คือภาคใต้ตอนล่างมีสถิติผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปี 2550 และ 2555 สำหรับสถิติที่สูงขึ้นภาค 3 และ 5 น่าจะมาจากสภาพการขยายตัวของเมืองและการท่องเที่ยว ส่วนในภาค 8 และ 9 อาจเนื่องมาจากสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ปัจจุบัน ในขณะที่ภาพรวมทั้งประเทศและในเขตกรุงเทพมหานครในการสำรวจทั้ง 2 ระยะเวลา มีจำนวนอัตราของผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียวลดลง (ตารางที่ 5.8)

ตารางที่ 5.8 ตารางเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว ในการสำรวจปี 2550 และ 2555 เปรียบเทียบภาค 3 ภาค 5 ภาค 8 ภาค 9

หน่วย: ร้อยละ

อาชญากรรมผู้กระทำความผิดเพียงคนเดียว	ทั่วประเทศ *		กรุงเทพฯ *		ภาค 3 **		ภาค 5 **		ภาค 8 **		ภาค 9 **	
	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555
	51.0	49.6	56.0	42.8	43.0	56.6	59.8	77.3	42.7	58.8	42.0	50.9

*สถิติลดลง **สถิติเพิ่มขึ้น

ตอนที่ 4 เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 51.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 17.9) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 15.6) เวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 7.0) เวลา 21.01 - 24.00 น. (ร้อยละ 6.0) และ 03.01 - 06.00 น. (ร้อยละ 4.6) ตามลำดับ สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 12.9) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.2) เวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 7.5) เวลา 09.01 - 12.00 น. (ร้อยละ 6.3) และ เวลา 06.01 - 09.00 น. (ร้อยละ 2.1)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในพื้นที่ **ในเขตเทศบาล** เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 53.6) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 37.4) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 18.6) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 10.9)

สำหรับพื้นที่ **นอกเขตเทศบาล** นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 49.2) รองลงมา คือ เวลากลางวัน (ร้อยละ 40.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 20.2) รองลงมา คือ ช่วงเวลา 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 13.3) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 15.1) รองลงมา คือ เวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 9.6)

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืนโดยช่วงเวลาที่เกิดเหตุ ๗ นั้นในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ เวลา 24.01 - 03.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เวลา 12.01 - 15.00 น. ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน

ตารางที่ 5.9 ตารางเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุมากที่สุด ในปี 2550 และ 2555

หน่วย : ร้อยละ

ช่วงเวลาการเกิดเหตุ 18.01-06.00 น.		
พื้นที่	พ.ศ.2550	พ.ศ.2555
ทั่วประเทศ	36.5	51.2
กรุงเทพฯ	46.5	56.6
ภาค 1	38.2	54.9
ภาค 2	38.1	61.8
ภาค 3	28.8	46.2
ภาค 4	30.9	41.5
ภาค 5	32.5	46.6
ภาค 6	35.3	53.1
ภาค 7	36.9	51.3

ภาค 8	32.1	56.0
ภาค 9	37.8	48.5

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์ช่วงเวลาที่เกิดเหตุจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน(ร้อยละ 52.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน (ร้อยละ 19.2) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 13.3)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน (ร้อยละ 54.5) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 15.01 - 18.00 น. (ร้อยละ 20.7)

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 57.9) รองลงมา คือ เวลากลางคืน (ร้อยละ 42.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน(ร้อยละ 28.2) ส่วนผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 17.3) และ 24.01 - 03.00 น. (ร้อยละ 17.3) ในจำนวนเท่า ๆ กัน

ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ระบุว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน(ร้อยละ 77.1) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางวันนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 12.01 - 15.00 น. (ร้อยละ 35.0) สำหรับผู้ที่ประสบเหตุ ในเวลากลางคืนนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. (ร้อยละ 1.1)

เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางวัน เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางคืน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุว่าเป็นเวลากลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลาที่แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. ในขณะที่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุว่าเป็นเวลา 18.01 - 21.00 น. และ 24.01 - 03.00 น. เมื่อพิจารณาเฉพาะเหตุอาชญากรรมที่เกิดในเวลากลางวัน พบว่า ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และ ผู้

ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ จะระบุว่าเป็นเวลากลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา
แน่นอน ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็น
เวลา 15.01 - 18.00 น. ส่วนผู้ประสบอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วน
ใหญ่ จะระบุช่วงเวลาเกิดเหตุ ว่าเป็นเวลา 12.01 - 15.00 น.

2. สถานที่เกิดเหตุ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ พบว่า เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัด
ที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.3) โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัย
ของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 80.4) รองลงมา คือ บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการ
สาธารณะ (ร้อยละ 8.8)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ในเขต
เทศบาล เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 98.0
บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุร้อยละ 75.1)

สำหรับพื้นที่ นอกเขตเทศบาล นั้น เหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายใน
จังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.7) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัย
ของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 77.4)

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขต
เทศบาลและนอกเขตเทศบาล เหตุอาชญากรรมเกือบทั้งหมดเกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบ
เหตุ อาศัยอยู่ โดยบริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม

จากผลการวิเคราะห์สถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่
ประสบ พบว่า

เหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ
อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.7) บริเวณที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ คือ บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ
(ร้อยละ 80.1)

เหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้
ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 95.1) เหตุอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายใน
จังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 97.5) เหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล /
เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นภายในจังหวัดที่ผู้ประสบเหตุ อาศัยอยู่ (ร้อยละ 91.3)
เช่นเดียวกัน

เมื่อเปรียบเทียบสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ
พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ประสบเหตุ ภายในจังหวัดที่ตนอาศัยอยู่

โดยเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุ ในขณะที่อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่จะเกิดบริเวณเปิดโล่งอื่น ๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ เป็นส่วนใหญ่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญช่วงเวลาและสถานที่ที่เกิดเหตุพบว่าช่วงเวลาเกิดเหตุ จะอยู่ในช่วงเวลากลางคืนและส่วนใหญ่ไม่ทราบช่วงเวลาที่เกิดเหตุแน่นอนหรืออยู่ในช่วงที่เป็นเวลาหลับสนิทไม่รู้ตัวหรือไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมคือช่วงเวลากลางคืน 24.01 - 03.00 น. ส่วนเวลากลางวันจะมีน้อยกว่า จะพบว่าช่วงเวลาเกิดเหตุเป็นช่วงกลางคืนที่เหยื่ออาชญากรรมอยู่ในภาวะที่ไม่มีโอกาสป้องกันตนเองจากภัยอาชญากรรมและขาดความระมัดระวังในการป้องกันตนเองหรือทรัพย์สินภายในที่พักอาศัยของตนเองในขณะที่ผู้ก่อเหตุยอมประเมินได้ว่ามีโอกาสในการหลบหนีได้สูงในช่วงเวลาดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) และทฤษฎีคิดก่อนการกระทำความผิด (Rational Choice Theory) ที่ผู้กระทำความผิดจะมีการตัดสินใจก่อนประกอบอาชญากรรม โดยคำนึงถึงสภาพแวดล้อมโดยทั่วไป ได้แก่ โอกาสในการกระทำความผิด ผลประโยชน์ ผลเสีย ความเสี่ยง แรงจูงใจให้กระทำความผิด รวมทั้งคุณสมบัติของอาชญากร (Offender Specific) ได้แก่ ความชำนาญในการประกอบอาชญากรรม ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดและการมีอยู่อย่างแพร่หลายของเหยื่ออาชญากรรม (Cornish&Clark,1986) ส่วนสถานที่เกิดเหตุเป็นที่พักอาศัยนั้นมีโอกาสถูกขโมยทรัพย์สินไปได้ทั้งในเวลากลางคืนและเวลากลางวันที่เหยื่อออกไปทำงานนอกร้านโดยไม่มีคนเฝ้าบ้านทุกวัน โอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจึงมีสูงตามแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย (Routine Activity Theory) ซึ่งในปี 1981 ลอร์เรน โคเฮนและมาร์คัส เฟลสัน (Cohen &Felson) ได้ทำการวิจัยเพื่อทดสอบแนวคิดทฤษฎีปกตินิสัย ดังกล่าวโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Survey) ในการวัดความเสี่ยงของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซึ่งการวิจัยได้ทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างแยกตามอายุ เชื้อชาติ รายได้ ผู้อาศัยอยู่ในบ้านพัก การมีส่วนร่วมในการทำงานและความห่างไกลของบ้านพักกับที่ทำงาน ซึ่งผลการศึกษานี้ได้สนับสนุนแนวคิดตามทฤษฎีปกตินิสัยเป็นอย่างดี ดังนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้จำเป็นต้องมีมาตรการป้องกันภัยจากทรัพย์สินในครัวเรือนอย่างเข้มข้นมากกว่าช่วงเวลาอื่นทั้งการตรวจตราของเจ้าหน้าที่และการดูแลระบบรักษาความปลอดภัยในชุมชน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบช่วงเวลาและสถานที่การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

การสำรวจสถิติอาชญากรรมในปี 2550 พบว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดในเวลา กลางคืนในช่วงเวลา 18.01 -06.00 น.มากที่สุด ในขณะที่ปี 2555 ระยะเวลาการเกิด อาชญากรรมส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันโดยส่วนใหญ่ไม่แน่ใจเรื่องช่วงเวลา เมื่อแยกตามประเภทอาชญากรรมอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ต่อชีวิตและร่างกายและ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้น ในเวลากลางวันหากการสำรวจในปี 2555 เมื่อเปรียบเทียบช่วงเวลาที่เกิดเหตุส่วนใหญ่ยังคงเกิด ในเวลากลางคืนเช่นเดียวกันคือในช่วงเวลาเดียวกันจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ ประสบเหตุพบว่า อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เกิดขึ้นในเวลากลางคืน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเวลากลางวัน ระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมมาก ที่สุดในปี 2550 เป็นเวลากลางคืนไม่ทราบช่วงเวลาและระหว่างเวลา 24.01-03.00 น. ในขณะที่ ปี 2555 ระยะเวลาวิกฤติของอาชญากรรมยังคงอยู่ในช่วงเดียวกัน ส่วนประเด็นที่มีความ แตกต่างคือ อาชญากรรมทางเพศที่เปลี่ยนจากเวลากลางคืนในปี2550 เป็นเวลากลางวันในการ สำรวจปี 2555 กลับพบว่าส่วนใหญ่เกิดเหตุในเวลากลางวันจึงเป็นข้อสังเกตเกี่ยวกับการขยาย ระยะเวลาการเกิดเหตุของอาชญากรรมทางเพศซึ่งอาจหมายถึงในเวลากลางวันยังมีความ อ่อนแอในมาตรการป้องกันอาชญากรรมและความไม่ระมัดระวังตัวของเหยื่อจึงผู้กระทำผิดจึง ฉวยโอกาสกระทำความผิดตามแนวคิดทางทฤษฎีของคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือ การกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด(Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs) ส่วนสถานที่เกิดเหตุในปี 2550 เป็น สถานที่ที่ที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุเองเช่นเดียวกับในปี2555 ทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นผู้ประสบเหตุอาชญากรรมควรให้ความสำคัญต่อการป้องกันทรัพย์สินในที่พักอาศัยของ ตนเองให้มากที่สุดเช่น การจัดเวรยามเพื่อป้องกันตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิด ไว้ในจุดอับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้านเสริม กับมาตรการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อเปรียบเทียบเป็นกรุงเทพมหานครและภาค 1-9 ในการสำรวจปี 2550 พบว่า ระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง18.01-06.00 น. คิดเป็นร้อยละ 36.50 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 ระยะเวลาในการเกิดเหตุทั่วประเทศมากที่สุดอยู่ในช่วง 18.01- 06.00 น.เช่นเดียวกันแต่มีข้อสังเกตที่กลับมามีอัตราที่สูงขึ้นเป็นร้อยละ 51.20 ซึ่งช่วงเวลานี้ นอกจากยังคงเป็นเวลาวิกฤติในการเกิดอาชญากรรมแล้วกลับมามีสถิติสูงขึ้นด้วยและมีสถิติสูงขึ้น จากการสำรวจเดิมในทุกพื้นที่โดยสถิติมากที่สุดในปี 2550 คือ กรุงเทพมหานคร ร้อยละ 46.5 ส่วนในปี 2555 สถิติมากที่สุดคือคือในพื้นที่ภาค2 พื้นที่ภาคตะวันออก ร้อยละ61.80 (ตาราง ที่ 9) ส่วนสถานที่ในภาพรวมยังคงเป็นที่พักอาศัยของผู้ประสบเหตุในทุกพื้นที่ ส่วนพื้นที่เปิด โล่งอื่นๆเช่น ถนนและพาหนะบริการสาธารณะมีอัตราสูงขึ้นในภาพรวมจากปี 2550 เป็นพื้นที่

ลำดับที่ 3 แต่มีอัตราสูงขึ้นเป็นลำดับที่ 2 ในปี 2555 โดยเฉพาะอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายที่เกิดขึ้นมากที่สุดในพื้นที่เปิดโล่งอื่นๆ ถนนหรือในพาหนะบริการสาธารณะในการสำรวจปี 2555 ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมจึงต้องให้ความสำคัญกับพื้นที่สาธารณะเพิ่มมากขึ้น

ตอนที่ 5

พฤติการณ์แห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 140,864 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๕ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ๕ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 83.0) ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.1) ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 57.2) ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 90.8) ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 38.8) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่นี้ คือ หน้าต่าง กระजरรถ กระजरเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 46.3) การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 64,134 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๕ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกกระทำ ๕ ส่วนใหญ่ คือการขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 78.1) รองลงมา คือ การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง(ร้อยละ 12.8) การบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน ภายในรั้วบ้าน หรือที่พักอาศัย(ร้อยละ 7.5) และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน(ร้อยละ 1.6) ตามลำดับ

ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 94.6) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 5.4) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา(ร้อยละ 40.6) ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกกระทำ ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก(ร้อยละ

ละ 52.6) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก (ร้อยละ 47.8) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย(ร้อยละ 72.0) ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 88.3) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย (ร้อยละ 11.7) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซค์ (ร้อยละ 51.6) ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ (ร้อยละ 25.6) ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ (ร้อยละ 73.9) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย (ร้อยละ 68.2)

เมื่อพิจารณาพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว มีจำนวนทั้งสิ้น 76,730 คน เมื่อจำแนกการถูกรบกวน ๔ ออกเป็น 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน พบว่า การถูกรบกวน ๔ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน(ร้อยละ 87.0) ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย (ร้อยละ 95.4) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 4.6) ทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา(ร้อยละ 34.6)

ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ พยายามบุกรุก (ร้อยละ 64.8) ที่เหลือ คือ ถูกบุกรุก(ร้อยละ 35.2) สถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย(ร้อยละ 73.1)ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย (ร้อยละ 94.2) ที่เหลือ คือ พยายามขโมย(ร้อยละ 5.8) สิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซค์ (ร้อยละ 56.6) ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยง / ปศุสัตว์ (ร้อยละ 28.9) โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย (ร้อยละ 29.3)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในจำนวนการถูกรบกวน ๔ ทั้ง 4 ประเภท คือ การขโมยทรัพย์สิน การบุกรุก การขโมยยานพาหนะ และการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกรบกวน ๔ ส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน ลักษณะของการถูกรบกวน ส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมย โดยทรัพย์สินที่ถูกขโมย คือ ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพาเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีการถูกรบกวน ๔ ประเภท การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกรบกวนส่วนใหญ่ คือ

พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัย ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครองนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ การถูกขโมย โดยสิ่งที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์ ในกรณีการถูกกระทำ ๕ ประเภท การก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ในเขตเทศบาลทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์เลี้ยงหรือปศุสัตว์ โดยลักษณะความเสียหายส่วนใหญ่ คือ สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 7,861 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๕ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ๕ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.8) โดยส่วนใหญ่ คือ การจุด กระจก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 68.6) สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ๕ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย(ร้อยละ 9.7) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / การถูกกระทำ ๕ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.5) สำหรับการถูกกระทำ ๕ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 45.6) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป(ร้อยละ 35.6)

การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 1,430 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๕ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ๕ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.4) โดยส่วนใหญ่ คือ การจุด กระจก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 72.5) สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ๕ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย(ร้อยละ 6.9) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 43.1 การถูกกระทำ ๕ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ(ร้อยละ 51.9) สำหรับการถูกกระทำ ๕ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 42.7) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด/ ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ (ร้อยละ 35.3)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย มีจำนวนทั้งสิ้น 4,791 คน เมื่อจำแนกการถูกกระทำ ๕ ออกเป็น 2 ประเภท คือ การทำ

ร้ายร่างกาย และการพยายามการทำร้ายร่างกาย พบว่า การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 79.9) โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่โจม กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 67.5) สำหรับผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะการพยายามทำร้ายร่างกาย (ร้อยละ 10.5) นั้น ส่วนใหญ่ คือ การตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ (ร้อยละ 61.9) การถูกกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 51.3) สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธ (ร้อยละ 46.5) นั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 38.3)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล การถูกกระทำ ฯ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย เช่น จู่โจม กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ ส่วนผู้ที่ถูกกระทำ ฯ ในลักษณะพยายามทำร้ายร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ คือการตบตี ต่อย แต่ไม่โดนหรือไม่ได้บาดเจ็บ การถูกกระทำส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการถูกกระทำ ฯ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ใช้รถยนต์พุ่งชน ขวด / ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

3. อาชญากรรมทางเพศ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้งประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 394 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 24.1) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 94.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป (ร้อยละ 61.9) จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า **ในเขตเทศบาล** ผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ มีจำนวนทั้งสิ้น 121 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ (ร้อยละ 35.5) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ 90.9) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ของมีคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ (ร้อยละ 66.7) สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมทางเพศ จำนวนทั้งสิ้น 273 คน ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ช่มชู้คุกคามด้วยวาจาว่าจะช่มชู้กระทำการชำเรา (ร้อยละ 20.9) การก่ออาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ฯ ไม่ใช้อาวุธ (ร้อยละ

96.7) แต่สำหรับการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มีการใช้อาวุธนั้น อาวุธที่ใช้ คือ มีด ขวาน เหล็ก ขูดซาร์ป (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีกรณีอาชญากรรมทางเพศ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ การพยายามที่จะกระทำอนาจารหรือพยายามล่วงเกินทางเพศ ส่วนนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเราการก่ออาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ผู้กระทำ ๆ ไม่ใช้อาวุธ แต่สำหรับการก่ออาชญากรรม ๆ ที่มีการใช้อาวุธด้วยนั้น ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ ขงมีดคม เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกนมีดพับ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว มีจำนวนทั้งสิ้น 3,091 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 54.3) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากมีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชีแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 58.3) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 70.9) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.9) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.6) ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 55.5) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ 44.5) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 81.8)

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

จากผลการวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำนวนทั้งสิ้น 969 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่ไม่ได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือส่งชื่อสินค้าในนามของร้าน (ร้อยละ 39.8) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำด้วยวิธีการอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม รองลงมา คือ มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชีแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 41.4) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 74.5) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 25.5) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 38.1) รองลงมา คือ 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 36.4) ผู้ถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกกระทำ ๆ (ร้อยละ

ละ 67.0) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๕ (ร้อยละ 33.0) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 61.7)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล พบว่า มีผู้ประสบเหตุกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัวจำนวนทั้งสิ้น 2,121 คน ส่วนใหญ่ ถูกกระทำในลักษณะ ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ (ร้อยละ 62.1) ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อกับสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.7) สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 69.3) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงิน (ร้อยละ 24.6) นั้น มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท (ร้อยละ 42.5) ผู้ถูกระงับ ๕ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า ไม่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๕ (ร้อยละ 50.2) สำหรับผู้ที่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๕ (ร้อยละ 49.8) นั้น ผลเสียส่วนใหญ่ คือ การถูกติดตามทวงหนี้ (ร้อยละ 87.9)

เมื่อเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดี กรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะถูกกระทำในลักษณะอื่น ๆ ที่มีได้มีการระบุไว้ในแบบสอบถาม เช่น การแอบอ้างทางโทรศัพท์ว่าเป็นหนี้บัตรเครดิตหรือสอบถามเลขบัญชี การแอบอ้างใช้ชื่อร้านหรือสิ่งชื่อสินค้าในนามของร้าน ส่วนนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่จะถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำจากข่าวสารทั่วไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล จะทราบเหตุการณ์ที่ถูกกระทำเนื่องจากการติดต่อกับสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชี แจ้งเหตุที่เกิดขึ้น เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการสูญเสียเป็นตัวเงินนั้น ในเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ส่วนนอกเขตเทศบาล มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่ อยู่ระหว่าง 10,001-50,000 บาท อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกระงับ ๕ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๕ แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่าได้รับผลเสียจากการถูกระงับ ๕ นั้น ผลเสียส่วนใหญ่คือ การถูกติดตามทวงหนี้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในพฤติการณ์แห่งคดี

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อทรัพย์สินทรัพย์สินที่ถูกขโมยส่วนใหญ่ คือ การขโมยทรัพย์สิน และเป็นทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าสตางค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา ซึ่งมีผลเสียในการประกอบอาชญากรรมมากกว่าสิ่งของชิ้นใหญ่ที่ไม่สามารถติดตัวไปได้ คดีการลักทรัพย์ในเคหะ

สถานการณ์อธิบายได้ด้วยทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory) ที่อธิบายสาเหตุการเกิดอาชญากรรมว่าผู้กระทำผิดมีความเชื่อว่าหากกระทำผิดแล้วสามารถหลบหนีจากการดำเนินคดีหรือโทษทางอาญาไม่รุนแรงเพียงพอที่จะทำให้เกิดความกลัว โอกาสในการหลบหนีสูง ความไร้ประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย โทษอาญาไม่รุนแรง การทุจริตคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่และผู้เสียหายขาดความระมัดระวังป้องกันตนเองหรือทรัพย์สิน ในกรณีของคดีลักทรัพย์ในเคหะสถานมักจะเกิดขึ้นในเมืองใหญ่และเล็กของประเทศไทยมักจะเกิดขึ้นตอนช่วงที่เจ้าของบ้านไม่อยู่และไม่มีคนเฝ้าบ้านในตอนกลางวันและในช่วงเวลาหลับในเวลากลางคืน คนร้ายสามารถใช้โอกาสในการตัดช่องประตูหรือสิ่งกีดขวางเข้าไปทำการลักทรัพย์ในบ้านเรือนเป็นจำนวนมาก ในกรณีของคดีการขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ครอบครอง นั้นจากสภาพอาชญากรรมในรอบ 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2543-2547) ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติพบว่า แต่ละปีมีรถยนต์ถูกโจรกรรมไม่ต่ำกว่า 3,116 คันและรถจักรยานยนต์ร้อยละประมาณ 18,285 คัน ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินขาดการป้องกันทรัพย์สินที่ดี เช่น ทาจดรถยนต์ไว้ในที่เปลี่ยวหรือไม่มีคนดูแล ไม่มีการติดตั้งเครื่องป้องกันการโจรกรรม ประกอบกับกฎหมายอาญามีโทษกรณี ลักทรัพย์รถยนต์และจักรยานยนต์ที่ไม่รุนแรงเท่าที่ควร ทำให้คนร้ายไม่เกรงกลัวบทลงโทษจึงกล้าลงมือประกอบอาชญากรรม (พรชัย ชันดี 2553 หน้า 79-80) ซึ่งปรากฏการณ์การลักทรัพย์สินรถยนต์ไม่ได้มีสถิติสูงเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้นในต่างประเทศเช่นการสำรวจสถิติอาชญากรรมของประเทศได้หวั่นอาชญากรรมปกติที่เกิดขึ้นในครัวเรือนมากที่สุดคือ การทำลายทรัพย์สินเกี่ยวกับรถยนต์ (Vandalism against cars) เช่นเดียวกัน

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายพบว่า การถูกกระทำ ๆ ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย โดยส่วนใหญ่ คือ การจู่ด กระทบ ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป ซึ่งเป็นอาวุธที่หาได้ใกล้ตัวไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธปืน ในเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ อาวุธอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม เช่น สนับมือ ไซร์ถยนต์ฟุ้งชน ขวด/ ขวดเบียร์ ก้อนหิน ฯลฯ ในขณะที่นอกเขตเทศบาล อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป จึงเป็นการกระทำความผิดโดยกะทันหันที่อาจไม่ได้ได้เตรียมไว้ก่อนฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน (Instances of murder) ในกรณีนี้พฤติกรรมอาชญากรรมอาจเกิดจากการมีบุคลิกภาพต่างจากบุคคลปกติทั่วไป บุคลิกต่อต้านสังคม (Sociopath ,Psychopath, Antisocial) หรืออาจเกิดจากสภาพแวดล้อม ที่ส่งต่อบุคลิกภาพที่ผิดปกติไปจากบุคคลทั่วไปตามแนวคิดทฤษฎีบุคลิกภาพ(Personality Theory) ที่วิเคราะห์บุคลิกภาพของอาชญากรที่มักใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาและการทำร้ายชีวิตและร่างกายผู้อื่นซึ่ง ฮาร์เวย์ ครีคเลย์ (Harvey Cleckley, 1941) ได้แสดงถึงตัวอย่างของบุคคลที่มีลักษณะใช้ความรุนแรงมีอาการจิตผั่นผวนต่อต้านสังคม เช่น การไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น (Insensitivity to others) การเป็นปรปักษ์ต่อผู้อื่น (Hostility) การไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of Concern for the rights and privileges of others) การมี

พฤติกรรมโต้ตอบ (Impulsive behavior) การไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อผู้อื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others) และการไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love of love lessness) เป็นต้น

การวิเคราะห์อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ พยายามที่จะกระทำอนาจาร / พยายามล่วงเกินทางเพศ อาวุธที่ใช้ส่วนใหญ่ คือ มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป อาชญากรรมทางเพศเป็นสภาพปัญหาที่เป็นอาชญากรรมในมุมมืดหรือDark figure หรือ Hidden crime คืออาชญากรรมที่อยู่ในมุมมืดซ่อนตัวอยู่ ยังไม่ได้ถูกทำให้ปรากฏออกมา ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดจุดอ่อนในการแก้ไขปัญหอาชญากรรม สาเหตุมาจากทั้งพฤติกรรมผิดปกติส่วนบุคคล (Disorder Behavior) และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพสังคมเมืองก่อให้เกิดสภาพสังคมที่ไร้ระเบียบ (Social Disorganization) การเจริญเติบโตของสังคมเมือง (Urbanization) เป็นเหตุให้กลไกการควบคุมทางสังคมของชุมชนอ่อนแอลง ผู้ที่อาศัยในชุมชนไม่รู้จักกัน ไม่ช่วยเหลือ ต่างคนต่างอยู่ไม่เกี่ยวข้องกัน สภาพครอบครัวแตกแยกนำไปสู่การก่ออาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายได้โดยง่าย(Bursik,1988,Inciardi et al, 1993) โดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่เกิดขึ้นในครอบครัวและความพยายามข่มขืนกระทำชำเรา โดยทั่วไปที่เกิดจากการขาดกลไกควบคุมพฤติกรรมที่เหมาะสมของคนในสังคมด้วยกันและมาตรการทางกฎหมายที่ไม่สามารถเข้าไปดูแลหรือบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญอาชญากรรมคือการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จำยหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ โดยเจ้าของไม่รู้ตัวจนกว่าจะได้รับแจ้งจากทางธนาคาร ซึ่งในบางรายมีความเสียหายมูลค่ามหาศาล มาจากสาเหตุที่ผู้กระทำความผิดมีความเชื่อว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากการกระทำ ความผิดมีเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับผลเสียที่จะได้รับ แม้ว่าจะทราบว่าจะอาจถูกดำเนินคดี แต่ผลประโยชน์ทำให้บุคคลไม่เกรงกลัวโทษตามกฎหมาย การดำเนินคดีมีความล่าช้าการอาศัยช่องว่างทางกฎหมายหรือผู้กระทำความผิดมีอำนาจทางสังคม สามารถเป็นช่องทางให้กระทำความผิดได้ตามแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์(Economic Theory) ที่มีฐานคติที่ว่าอาชญากรรมคือผลพวงของทางเลือกที่มีเหตุผลของผู้ที่กระทำผิดซึ่งผู้กระทำผิดได้วิเคราะห์คาดการณ์ถึงประโยชน์ (Benefits) และความสูญเสีย (Cost) ที่ตนจะได้รับ(Cornish and Clark, 1986: VI) ฉะนั้นคนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิด ก็เพื่อที่จะให้ได้ประโยชน์สูงสุด (Maximize their benefits) และในขณะเดียวกันก็ให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด (Minimize their costs)และหากมาตรการการลงโทษอ่อนแอย่อมจะส่งผลต่อการประกอบอาชญากรรม ซึ่งการลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) ตามแนวคิดของเบคคาเรีย(Cesare Baccaria) สำนักคลาสสิก (Classical School) ที่ผู้กระทำความผิดบางรายกระบวนกรยุติธรรมใช้เวลาหลายปีกว่าที่จะนำตัวมาพิพากษาลงโทษ บ่อยครั้งที่พบว่าเวลาที่ใช้ในการติดตามตัวยาวนานกว่าเวลา ตามโทษที่จะกำหนดให้ลงโทษสำหรับความผิดนั้นเสียอีก

ดังนั้นการแก้ปัญหาอาชญากรรมแบบอ้างอิงข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว จึงต้องดำเนินการด้วยความรวดเร็วและให้ผู้กระทำผิดได้รับผลประโยชน์น้อยที่สุด

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบพฤติการณ์แห่งคดีของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ๖ ประเทศในปี 2550 และ 2554

ในการสำรวจอาชญากรรมต่อทรัพย์สินในปี 2550 พบประเด็นว่า ลักษณะอาชญากรรมต่อทรัพย์สินที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ เป็น การถูกขโมย หรือ พยายามขโมย ร้อยละ 82.1 ในขณะที่การสำรวจในปี 2555 พบว่าประเภท การขโมยทรัพย์สินนั้น ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่ คือ ถูกขโมยเช่นกันแต่เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 95.1 ทั้งในและนอกเขตเทศบาลแสดงว่า อัตราของอาชญากรรมต่อทรัพย์สินมีตัวเลขที่สูงขึ้นจากเดิม การสำรวจในปี 2550 พบว่าสิ่งของที่ขโมยส่วนใหญ่ 3 อันดับแรกเป็นทรัพย์สินที่นำติดตัวไปได้เช่นเดียวกับการสำรวจในปี 2555 พบว่าทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้เช่นกัน รวมทั้งในกรณีการถูกกระทำ ๙ ประเภท การบุกรุกนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ลักษณะของการถูกกระทำส่วนใหญ่คือ พยายามบุกรุก โดยสถานที่ที่ถูกบุกรุกส่วนใหญ่ คือ ในตัวบ้านหรือเขตที่พักอาศัยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ในกรณีการก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่เสียหาย ส่วนใหญ่ของการสำรวจทั้ง 2 ระยะเวลายังเป็นยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมประเภททรัพย์สินจึงยังคงต้องมุ่งไปที่การป้องกันทรัพย์สินในที่พักอาศัยและยานพาหนะเป็นหลักซึ่งยังคงเป็นภัยของทรัพย์สินอย่างต่อเนื่องจากการสำรวจสถิติที่ ๒ ครั้ง

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 73.3 และ 79.8 ตามลำดับ แสดงถึงการมีอัตราที่สูงขึ้นเล็กน้อย โดยใช้วิธี การจุด กระจก ผลัก ตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บร้อยละ คิดเป็นร้อยละ 73.8 และร้อยละ 68.6 ตามลำดับแสดงถึงวิธีการดังกล่าวมีอัตราลดลงเล็กน้อย ในกรณีของการใช้อาวุธนั้นการสำรวจในปี 2550 พบว่าอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดใช้อาวุธร้อยละ 48.2 ในขณะที่ในทางตรงกันข้ามจากการสำรวจในปี 2555 การถูกกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ผู้กระทำไม่ใช้อาวุธ ร้อยละ 51.5 แสดงถึงพฤติกรรมของผู้กระทำผิดมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมรูปแบบของอาชญากรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปโดยไม่มุ่งเน้นการทำร้ายร่างกายโดยใช้อาวุธให้บาดเจ็บแต่อาจเปลี่ยนไปการประกอบอาชญากรรมโดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เช่น การแอบถ่ายภาพทางโทรศัพท์มือถือ การส่งข้อมูลทำร้ายกันทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น โดยไม่มีความจำเป็นต้องใช้อาวุธเข้าทำร้ายเหยื่ออาชญากรรม

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมทางเพศพบประเด็นว่าส่วนใหญ่เป็นความพยายามที่จะกระทำอนาจารและพยายามล่วงเกินทางเพศและผู้กระทำผิดไม่ใช้อาวุธ ในส่วนของการข่มขืนกระทำชำเราซึ่งเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์

นั้นพบว่าในปี 2550 เป็นประเด็นลำดับที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.7 ส่วนในปี 2555 นั้นกลับมีสัดส่วนลดลงเหลือเพียงร้อยละ 19.0 เมื่อเปรียบเทียบในและนอกเขตเทศบาลพบว่า ในเขตเทศบาลปี 2550 และ 2555 เป็นการกระทำอาชญากรรมและล่วงเกินทางเพศมากที่สุด ส่วนนอกเขตเทศบาลในปี 2550 พบว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุดแตกต่างจากนอกเขตเทศบาลในปี 2555 ที่กลับพบว่าเป็นการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรามากที่สุดแสดงถึงมาตรการการป้องกันข่มขืนกระทำชำเราที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ความถี่ในการออกตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ความสามารถในการจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ในระยะต่อมาผู้กระทำผิดจึงมีความเกรงกลัวการถูกลงโทษ ความรุนแรงของอาชญากรรมทางเพศนอกเขตเทศบาลลดลงเหลือเพียงการข่มขู่คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนเท่านั้น

ในการสำรวจสถิติอาชญากรรมปี 2550 และ 2555 ในส่วนของอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ในปี 2550 และ 2555 พบประเด็นเช่นเดียวกันว่า ส่วนใหญ่ถูกกระทำในลักษณะการใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จำยืม หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ เพียงแต่มีสถิติเพิ่มขึ้นโดยในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 49.4 เพิ่มขึ้นร้อยละ 54.3 ในปี 2555 ดังนั้นจึงพบว่าอาชญากรรมประเภทนี้ยังคงมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและเพิ่มจำนวนมากขึ้นอันเป็นผลมาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจระบบทุนนิยมที่เน้นการบริโภคและนโยบายการกระตุ้นการใช้จ่ายของประชาชนของภาครัฐบาลที่ทำให้อาชญากรรมประเภทนี้มีอัตราสูงขึ้นควบคู่กันไป นอกจากนี้ประเด็นที่น่าสนใจคือ มูลค่าความเสียหายที่เป็นตัวเงินในภาพรวมมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นโดยในปี 2550 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 101-10,000 บาท ในขณะที่ปี 2555 มูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่เพิ่มขึ้นเป็นอยู่ระหว่าง 10,000-50,000 บาท ซึ่งจำนวนเงินที่เสียหายเพิ่มขึ้นทั้งในและนอกเขตเทศบาล ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมประเภทนี้มีแนวโน้มที่จะมีอัตราสูงขึ้นตามความเจริญและการขยายตัวทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีการสื่อสารของประเทศและระดับโลก โดยเฉพาะมีการขยายการก่ออาชญากรรมประเภทนี้มาจากการพัฒนาของภาวะโลกไร้พรมแดน (Globalization) ที่มีทั้งเครือข่ายในประเทศและต่างประเทศในลักษณะองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (Transnational Organized Crime) การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหอาชญากรรมนี้จึงต้องมีการพัฒนาให้ทันกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปและการจัดตั้งหน่วยงานแก้ไขปัญหานี้ขึ้น โดยเฉพาะเพื่อป้องกันการขยายตัวของเครือข่ายอาชญากรรมและการเพิ่มของมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น

ตอนที่ 6

การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ฯ (ร้อยละ 63.5) สำหรับผู้ที่กระทำการเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ (ร้อยละ 31.6) ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 49.8) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 22.5) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 51.5)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิดจำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 59.1) ช่วงเวลาในการตอบโต้ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 56.0) รองลงมา คือ การตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 30.5) การตอบโต้หลังได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 5.2) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.5) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 3.8) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถปกป้องทรัพย์สิน (ร้อยละ 26.9) รองลงมา คือ ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป (ร้อยละ 19.2) สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 16.5) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้ (ร้อยละ 9.2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 6.7) ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 6.1) ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี (ร้อยละ 6.0) บาดเจ็บมากขึ้น สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น (ร้อยละ 5.9) สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์ (ร้อยละ 2.5) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น (ร้อยละ 1.1) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 45.0)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 66.9) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 44.0) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 28.2) อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิด (ร้อยละ 57.6)

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้นในเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดิ้นรน ขัดขืน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุด กระชาก ตบตี ต่อย ผลัก สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ นั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่องตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับ

บาดเจ็บ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ในเขตเทศบาล คือ สามารถปกป้องทรัพย์สินของตน ในขณะที่นอกเขตเทศบาล คือ สามารถหลีกเลี่ยงหรือลดการบาดเจ็บ โดยผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่คือผู้กระทำผิด ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การตอบโต้ผู้กระทำผิด จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า ในกรณี อาชญากรรมต่อทรัพย์สินนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุอาชญากรรม (ร้อยละ 67.0) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 76.3) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง(ร้อยละ 49.1)

ในกรณี อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 50.6) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ฉุด กระชาก ดบตี ต่อย ผลัก (ร้อยละ 37.9) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 57.2) รองลงมา คือ การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา แต่ผู้ประสบเหตุ ไม่ได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 18.6) การตอบโต้ภายหลังได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 10.1) การตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 9.3) และการตอบโต้ก่อนได้รับบาดเจ็บ (ร้อยละ 4.9) ตามลำดับ ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ (ร้อยละ 45.6) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 76.6)

ในกรณี อาชญากรรมทางเพศ พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ มีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 72.6) ลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดิ้นรน ขัดขืน (ร้อยละ 39.7) ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้าย และผู้ประสบเหตุ ได้รับบาดเจ็บ(ร้อยละ 36.9) ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ คือ ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น (ร้อยละ 22.7) อย่างไรก็ตาม เมื่อถามถึงผู้ที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิด(ร้อยละ 55.6) รองลงมา คือ ผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 24.1) และ ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง (ร้อยละ 20.3) ตามลำดับ

สำหรับกรณีอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ไม่มีข้อมูลในส่วนนี้

เมื่อเปรียบเทียบการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สินขณะเกิดเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ ๓ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนอยู่ในเหตุการณ์

และมีการกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด ลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ขัดขืน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ การทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ สำหรับช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้นผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการตอบโต้ต่อเนื่อง ตลอดเวลา โดยตนเองไม่ได้รับบาดเจ็บ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้สามารถปกป้องทรัพย์สินของตนได้ ส่วนผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ช่วยให้ตนสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บลงได้ ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการทำให้ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น เมื่อสอบถามว่า ใครเป็นผู้ที่ใช้กำลังข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ผู้กระทำผิดเป็นผู้ใช้กำลัง หัสมข่มขู่ว่าจะใช้กำลังเป็นคนแรก

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 87.3) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 71.6) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 76.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 42.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.1) สำหรับผู้ที่ระบุว่าไม่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 55.9) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือต้องสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานเป็นเวลามากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 85.0) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน สัปดาห์ (ร้อยละ 49.5) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 68.6) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 21.3)

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ระบุว่าได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น การบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอกในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ระบุว่าไม่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วันเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ โดยการบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บมีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท ขณะที่จำนวนรายได้ที่ขาดของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ เป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 97.5) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น (ร้อยละ 85.8) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล (ร้อยละ 59.4) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 57.1) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 67.1) สำหรับผู้ระบุว่าไม่มีค่าใช้จ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 63.6) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 52.7) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 70.6) เป็นส่วนใหญ่ สำหรับจำนวนวันที่ผู้ประสบเหตุ ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บนั้น ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 64.3) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุ ขาดรายได้ (ร้อยละ 79.0) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การบาดเจ็บ

และความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 500 - 1,000 บาท (ร้อยละ 28.7) และ 2,001- 3,000 บาท (ร้อยละ 28.7) ในจำนวนเท่า ๆ กัน

ผู้ประสบเหตุ **อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย** ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด(ร้อยละ 73.8) โดยอาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น(ร้อยละ 68.1) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล(ร้อยละ 79.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก (ร้อยละ 39.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 71.6) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามียาจ่ายนั้น ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ เป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท (ร้อยละ 54.6) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน (ร้อยละ 53.5) โดยต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 87.8) เป็นส่วนใหญ่ โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ ใช้เวลาไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 47.1) การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 66.0) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนใหญ่ คิดเป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 22.3)

ผู้ประสบเหตุ **อาชญากรรมทางเพศ** ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด(ร้อยละ 61.9) สำหรับผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น(ร้อยละ 92.3) อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล(ร้อยละ 92.1) โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก(ร้อยละ 67.7) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 84.7) สำหรับผู้ที่ระบุว่ามียาจ่ายนั้น ทั้งหมดระบุว่ามียาจ่ายเป็นเงิน 5,001-10,000 บาท (ร้อยละ 100.0) ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ไม่มีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน(ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานนั้น ทั้งหมดระบุว่าต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานมากกว่า 1 วัน(ร้อยละ 100.0) โดยจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คือ ไม่เกิน 1 สัปดาห์ (ร้อยละ 50.0) และ มากกว่า 2 เดือน (ร้อยละ 50.0) ในจำนวนเท่า ๆ กัน การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนใหญ่ ไม่มีผลให้ผู้ประสบเหตุขาดรายได้ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่ระบุว่า การบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น ทั้งหมดระบุจำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากการหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ คิดเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท (ร้อยละ 100.0)

เมื่อเปรียบเทียบการบาดเจ็บจากเหตุอาชญากรรม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายนั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยลักษณะการบาดเจ็บ คือ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น เป็นส่วนใหญ่ ในกรณีที่เกิดการบาดเจ็บขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า อาการบาดเจ็บมีความรุนแรงจนต้องรักษา พยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาล ส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาลแบบผู้ป่วยนอก ในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินจำนวนไม่เกิน 1,000 บาท แต่ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมทางเพศทั้งหมด ระบุว่าค่าใช้จ่ายเป็นเงินมากกว่า 20,000 บาท

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 89.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 87.5) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 61.4) จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน(ร้อยละ 53.7) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 50.3) ส่วนผู้ประสบเหตุอีกครึ่งหนึ่ง(ร้อยละ 49.7) ที่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 37.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 23.6) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 1 วัน(ร้อยละ 71.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สินไม่รวมค่ารักษาพยาบาล เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 85.4) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5)

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ **ในเขตเทศบาล** ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอากรขาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 89.0) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0)

สำหรับผู้ประสบเหตุ **นอกเขตเทศบาล** นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอากรขาดเจ็บ (ร้อยละ 89.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 86.2) เวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน (ร้อยละ 58.0) ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 50.2) ผู้ประสบเหตุ ประมาณครึ่งหนึ่ง ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 52.9) โดยมูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 38.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.3) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 84.7) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 40.0)

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของ ผู้ประสบ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงาน แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน โดยจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี

หรือจะจัดการธุระอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่ต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 90.1) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 85.9) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน(ร้อยละ 67.6) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 62.8) ผู้ประสบเหตุ มากกว่าครึ่งระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 55.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ ไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 39.9 ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 79.0) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 25.7) นั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน(ร้อยละ 81.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน (ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 91.3) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 38.5)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ (ร้อยละ 72.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 98.9) โดยเวลาดำเนินการที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน(ร้อยละ 74.2) โดยจำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 35.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ

มีผลให้ตนขาดรายได้ (ร้อยละ 83.2) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท (ร้อยละ 25.8) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 63.3) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น จำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 35.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 90.5) โดยทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 47.8)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 84.6) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ทั้งหมดเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 100.0) และบางส่วนเป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 25.1) โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ คือ มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 45.5) จำนวนวันที่หยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลา ไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 57.1) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 100.0) โดยรายได้ที่ขาดส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท (ร้อยละ 54.3) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 65.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงานส่วนใหญ่ เป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน (ร้อยละ 39.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 84.8) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่ามีการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท (ร้อยละ 65.6)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาการบาดเจ็บ(ร้อยละ 96.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีความจำเป็นต้องหยุดงานนั้น ส่วนใหญ่ เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 54.9) และการหยุดงานเพื่อติดต่อกับศาล(ร้อยละ 4.2)โดยเวลางานที่สูญเสียส่วนใหญ่ น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน(ร้อยละ 72.7) สำหรับจำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจะจัดการธุระอื่น ๆ นั้น ทั้งหมดระบุว่า เป็นเวลา ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 100.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ไม่มีผลให้ตนขาดรายได้(ร้อยละ 65.5) แต่สำหรับผู้ที่จะระบุว่า การหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ มีผลให้ตนขาดรายได้ นั้น มูลค่าของการขาดรายได้ส่วนใหญ่ คือ 501-1,000 บาท (ร้อยละ 76.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 63.6) โดยจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานส่วนใหญ่ ไม่เกิน 3 วัน (ร้อยละ 88.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน(ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล) เนื่องจาก

เหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 82.2) แต่สำหรับผู้ที่มีภาระการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญเสียส่วนใหญ่ คิดเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท (ร้อยละ 40.1)

เมื่อเปรียบเทียบความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดี หรือจัดการธุระอื่น ๆ ของผู้ประสบเหตุ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงาน แต่สำหรับผู้ที่มีภาระการสูญเสียทรัพย์สินนั้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมระบุว่า เป็นการหยุดงานเพื่อติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ สำหรับเวลางานที่สูญเสียไปนั้นผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 3 วัน และการหยุดงานไม่มีผลให้ตนขาดรายได้ แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ ระบุการสูญเสียเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน และการหยุดงานมีผลให้ตนขาดรายได้ โดยมูลค่าของรายได้ที่ขาด ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ เป็นเงินไม่เกิน 500 บาท ส่วนในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ เป็นเงิน 1,001-2,000 บาท และในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ เป็นเงิน 501-1,000 บาท ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 5 ปีขึ้นไป ต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีสมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นนั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันที่สมาชิกในครอบครัวต้องหยุดงานไม่เกิน 3 วัน ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ จะระบุจำนวนวันไม่เกิน 1 เดือน เมื่อสอบถามว่า เหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น ได้ส่งผลให้เกิดการสูญเสียทรัพย์สินนอกเหนือจากค่ารักษาพยาบาลหรือไม่ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า มีการสูญเสียทรัพย์สิน ในขณะที่ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล/ เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการสูญเสียทรัพย์สิน เมื่อพิจารณาเฉพาะผู้ที่มีภาระการสูญเสียทรัพย์สิน พบว่า ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 1,001-5,000 บาท ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ระบุทรัพย์สินที่สูญเสียเป็นเงินจำนวน 25,001-50,000 บาท

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

การตอบโต้ผู้กระทำผิดความผิดของผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ผู้ประสบเหตุจะไม่มีโอกาสตอบโต้เนื่องจากไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุซึ่งผู้กระทำผิดได้เข้ามาก่อเหตุในขณะที่ผู้ประสบเหตุไม่รู้ตัวทั้งในและนอกเขตเทศบาล แสดงให้เห็นถึงความเสียหายของตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะเป็นไปในลักษณะที่ผู้กระทำผิดหาช่องโอกาสในการก่อเหตุขณะที่เจ้าของทรัพย์สินไม่ได้อยู่ในบ้านเรือนและการคำนวณถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับในการประกอบอาชญากรรมสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ซึ่งผู้กระทำผิดจะคิดคำนวณระหว่างผลประโยชน์และโอกาสที่จะถูกลงโทษไว้ล่วงหน้าโดยผลประโยชน์ (Benefits) หมายถึงผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับเป็นวัตถุ ทรัพย์สิน เงินทอง (Material or money benefits) และโอกาสที่จะถูกลงโทษ (Expect punishment costs) ซึ่งเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้กระทำผิด หากผู้กระทำผิดพบช่องโอกาสในการกระทำความผิดและโอกาสที่จะถูกจับกุมมีน้อยก็จะเลือกที่จะประกอบอาชญากรรมฉะนั้นการแก้ปัญหาที่แท้จริง คือ การตัดช่องโอกาสในการกระทำความผิด (Reduce criminal opportunity) โดยมีมาตรการเสริมต่างๆ เพื่อป้องกันอาชญากรรมซึ่งการป้องกันย่อมดีกว่าการลงโทษตามแนวคิดของแนวคิดของซีซาร์ เบคคาเรียเกี่ยวกับกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม อาชญากรรมและการลงโทษ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ 2531) จะทำการสถิติอาชญากรรมลดลงได้

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรมการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

ในประเด็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมในการสำรวจปี 2550 พบว่าผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ไม่ได้รับบาดเจ็บจากอาชญากรรมร้อยละ 86.3 ในขณะที่ข้อมูลที่ได้ในภาพรวมยังมีความสอดคล้องกันทั้งในและนอกเขตเทศบาลกับการสำรวจสถิติปี 2555 ที่พบว่าในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่าตนไม่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 87.3 และยังคงสอดคล้องกันด้วยว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น อาการบาดเจ็บส่วนใหญ่ มีความรุนแรงจนต้องรักษาพยาบาล โดยสถานที่รักษาพยาบาลส่วนใหญ่ คือ โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก ส่วนความเสียหายในการขาดรายได้จากการติดต่อดำเนินคดีในการหยุดงานการสำรวจในปี 2550 พบว่าผู้ประสบเหตุต้องสูญเสียเวลาทำงานร้อยละ 50.4 สอดคล้องกับการสำรวจในปี 2555 พบว่าผู้ประสบเหตุคิดเป็นร้อยละ 49.7 ที่ระบุว่า การหยุดงานจากการติดต่อดำเนินคดีมีผลให้ตนขาดรายได้ ดังนั้นตัวเลขของผู้สับสนเหตุที่ต้องลาหยุดงานเนื่องจากการติดต่อดำเนินคดีอาชญากรรมยังคงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

เมื่อเปรียบเทียบสถิติกรุงเทพมหานครและ ภาค 1-9 พบว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่มูลค่าความเสียหายที่เกิดจากอัตราการหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บต่อ

วันรวมผู้ประสบเหตุทุกประเภทมีอัตราสูงขึ้นจากปี 2550 พบว่าอัตราหยุดงานเฉลี่ยทั่วประเทศ จำนวน 23.25 วัน ในขณะที่ปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็น 35.74 วัน เมื่อเปรียบเทียบรายภาคพบว่าภาคที่มีอัตราสูงที่สุดคือภาค 8 ซึ่งเป็นภาคใต้ตอนบนจากเดิมเฉลี่ย 28.84 วันเป็น 231.92 วัน โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายสถิติในภาค 8 สูงขึ้นจากเดิมปี 2550 คิดเป็นเฉลี่ย 32.78 วันเป็น 239.92 วัน แสดงถึงความรุนแรงของอาชญากรรมประเภทชีวิตและร่างกายในภาค 8 มีอัตราสูงขึ้นมากจากจำนวนวันที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ อาจเป็นผลมาจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญการตอบโต้ผู้กระทำความผิดลักษณะการตอบโต้ส่วนใหญ่ คือ การดื้อรน ขัดขืน ร้องลงมา คือ ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ และร้องขอความช่วยเหลือหรือร้องเรียกให้คนสนใจ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ เป็นการตอบโต้ระหว่างถูกทำร้ายและตนเองได้รับบาดเจ็บเป็นส่วนใหญ่ การวิเคราะห์สภาพสังคมในลักษณะนี้เป็นไปในลักษณะความไร้บรรทัดฐานของสังคม (Anomie) จากการเปลี่ยนแปลงสภาพของสังคมจากสังคมชนบทที่เป็นปึกแผ่นมาเป็นสังคมเมืองที่อาชญากรรมเกิดจากภาวะที่กฎระเบียบในสังคมไม่สามารถควบคุมความต้องการของบุคคลได้ มนุษย์มีความต้องการมากขึ้นโดยปราศจากการควบคุมของกฎระเบียบของสังคมทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างความต้องการกับความตอบสนอง เกิดการตอบโต้และเกิดอาชญากรรมต่อชีวิตและทรัพย์สินและอาชญากรรมทางเพศ

ตอนที่ 7

การรายงานเหตุอาชญากรรม

1. กรณีไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 66.6) สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความ

ปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์และถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตก
ลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ
ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน
เสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผล
ของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐาน
เพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการ
ตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญหรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ
ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ
สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะ
ไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 51.1)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่
ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ผู้ประสบเหตุ **ในเขตเทศบาล** ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่
เกิดขึ้น (ร้อยละ 62.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็น
เพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุ
สามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น **วิธีการส่วนใหญ่**
คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครอง
ของผู้กระทำผิด และการแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ
ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน
เสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผล
ของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐาน
เพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 46.3)

ในส่วนของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 70.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ของลงมา คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 54.7)

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โดยสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เมื่อ

เปรียบเทียบการตัดสินใจไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด ฯลฯ ในขณะที่ วิธีการของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น เหตุผลของการตัดสินใจทั้งผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกันคือ เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้ในขณะที่ เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น เหตุผลของการตัดสินใจของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่จะเหมือนกัน คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม : กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 68.1) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน

เสียหาย รongลงมา คือ ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่ และ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั่น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ (ร้อยละ 53.4)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 55.0) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการส่วนใหญ่ คือ ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ นั่น เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยอมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น (ร้อยละ 45.5)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 67.3) เมื่อพิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดระบุถึงวิธี จัดการว่า ถือเป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้ง ผู้ปกครองของผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน เสียหาย รongลงมา คือ ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก และไม่แน่ชัดว่าเหตุ ที่เกิดเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่

กรณีไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้นั้น เหตุผลของ การตัดสินใจส่วนใหญ่คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ รongลงมา คือ ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป และไม่สามารถได้คืนหรือไม่สามารถระบุสิ่งที่ เสียหายได้

สำหรับกรณีไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ นั้น ไม่มีผู้ให้เหตุผลในประเด็นนี้

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญ สูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุ อื่น ๆ (ร้อยละ 39.5)

สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศแบบอ้างอิงข้อมูล / เอกสารส่วนตัว ส่วน ใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 74.9) สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เมื่อ พิจารณารายละเอียดของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ทั้งหมดให้เหตุผล ว่า เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิดแจ้งผู้ปกครองของ ผู้กระทำผิด

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ ส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สิน เสียหาย

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผล ของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐาน เพียงพอ

ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือนั้น ทั้งหมดให้ เหตุผลว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ยากเข้ามาเกี่ยวข้อง

ในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ ไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 38.6) เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม: กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่นแล้วนั้น วิชิตการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ ในขณะที่วิชิตการของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ส่วนใหญ่ คือ ถือว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องส่วนตัว หรือจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะเห็นว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อยนั้น ทั้งผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ส่วนใหญ่ให้เหตุผลว่าเป็นเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะตนไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ให้ความสำคัญ หรือไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้องในกรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่สะดวกหรือไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ตนไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย คือ ไม่แจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น ความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ คือ ไม่แจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่น ๆ และความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๒ คือ ไม่แจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่

2. กรณีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 78.1) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด รองลงมา คือ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากตำรวจ และแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบ เมื่อพิจารณารายละเอียดของการตัดสินใจแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7)

การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า

ในพื้นที่ **ในเขตเทศบาล** การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.5) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 39.7)

สำหรับพื้นที่ **นอกเขตเทศบาล** นั้น การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 73.3) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 40.1)

เมื่อเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนี้ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล จะให้เหตุผลเหมือนกัน กล่าวคือ ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น เหตุผลของการแจ้งคือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้ง คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ โดยสาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การรายงานเหตุอาชญากรรม กรณีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 82.3) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนี้ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รองลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุและต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีนี้เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด รองลงมา คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัวและป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานการณ์ที่เกิดเหตุเป็นพิเศษรองลงมา คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 37.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง(ร้อยละ 49.8) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานการณ์ที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 69.7)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 68.7) สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุนั้น ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำ โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุรองลงมา คือ ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุเช่น มีผู้บาดเจ็บ

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว

ในกรณีนี้แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ ทั้งหมดให้เหตุผลของการแจ้งว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและวางสถานการณ์ที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ และเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่รับทราบ

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด(ร้อยละ 89.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัวส่วนใหญ่ระบุว่า การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ เกิดจากการแจ้งของผู้ประสบเหตุ (ร้อยละ 95.8) โดยแต่ละกรณีผู้ประสบเหตุสามารถให้เหตุผลได้มากกว่า 1 ข้อ พบว่า

ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน รongลงมา คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ

ในกรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น

ในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่

อย่างไรก็ตาม สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ คือ สาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม (ร้อยละ 50.2) รongลงมา คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด (ร้อยละ 47.5) และ แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ(ร้อยละ 2.2)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่ตนเองเป็นผู้แจ้ง ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ทราบเหตุจากการที่บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง สำหรับสาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะต้องการให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เมื่อพิจารณารายละเอียดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นรายกรณี พบว่า ในกรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการทรัพย์สินหรือยานพาหนะคืน แต่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศให้เหตุผลว่า เป็นเพราะต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุในกรณีแจ้ง เพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิดนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับตนเองหรือครอบครัว ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๗ ให้เหตุผลว่า เพื่อบังกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่นในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น ผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ให้เหตุผลว่า ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและเวก

สถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ ให้เหตุผลว่า เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ทราบ นอกจากนี้สาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ประเภทอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด ในขณะที่สาเหตุของการแจ้งเหตุที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ คือสาเหตุอื่น ๆ ที่มีได้ระบุในแบบสอบถาม

เมื่อเปรียบเทียบสถิติกรุงเทพมหานครและ ภาค1-9 พบว่าประเด็นสำคัญอยู่ที่ผู้ประสบเหตุระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสัดส่วนมากที่สุดในปี 2550 พบว่าอยู่ที่ภาค3 อีสานตอนบนร้อยละ 76.1 ในขณะที่ปี 2555 มีอัตราการลดลงเล็กน้อยคิดเป็นร้อยละ 75.8 แต่จะมีอัตราเพิ่มมากขึ้นในเขตภาค1 ,2,4,5 และ 7 (ตารางที่ 5.10)

ตารางที่ 5.10 ตารางเปรียบเทียบกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น

หน่วย: ร้อยละ

กรณีเจ้าหน้าที่ไม่ทราบเหตุอาชญากรรมที่เกิดขึ้น											
ภาค 1		ภาค 2		ภาค 3		ภาค 4		ภาค 5		ภาค 7	
2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555	2550	2555
59.3	63.6	62.1	68.8	76.1	75.8	66.8	69.4	57.7	60.5	62.8	67.2

ในกรณีที่ประชาชนไม่แจ้งความเนื่องจากเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้พิจารณาตามรายภาคพบว่าในปี2550 เป็นภาค 7 คือภาคตะวันตกมีอัตราสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 72.9 สอดคล้องกับปี 2555 มีสถิติมากที่สุดอยู่ในภาค 7 เช่นกันคิดเป็นร้อยละ 78.8 แสดงถึงการเพิ่มการสร้างเชื่อมั่น นต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ภาคให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากแจ้งเหตุแล้วภายใน 30 เปรียบเทียบรายภาคมากที่สุดปี 2550 คือ ภาค 8 ภาคใต้ตอนบนร้อยละ 48.8 ในขณะที่น้อยที่สุดคือ กรุงเทพมหานคร 29.4 เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2555 พบว่า มากที่สุดอยู่ที่ ภาค 5 ภาคเหนือตอนบนร้อยละ 40.3 ในขณะที่น้อยที่สุดยังคงอยู่ที่กรุงเทพมหานครร้อยละ 22.1 แสดงให้เห็นถึงประเด็นของกรุงเทพมหานครที่มรถึงที่เกิดเหตุซ้ำอาจเนื่องมาจากสภาพการจราจรและจำนวนคดีที่มีเป็นจำนวนมากกว่าพื้นที่ในท้องถิ่น

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีในกรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีจัดการส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เนื่องจากปัจจุบันมีการแบ่งเขตการปกครองออกเป็นเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล หน่วยงานภาคเอกชนที่ดำเนินงานป้องกันเหตุร้ายหรือหน่วยงานกู้ภัยในพื้นที่สามารถเข้าไป

ช่วยเหลือได้ก่อนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะถึงสถานที่เกิดเหตุจึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในกรณีนี้ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจส่วนใหญ่ คือ เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำความผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย อาจมีการไกล่เกลี่ยยอมความกันได้จึงไม่จำเป็นต้องแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนสาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในสามเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ จะเหมือนกัน คือ ไม่แจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่เกิดขึ้นในการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศต่างๆเช่นในประเทศอังกฤษและเวลส์ที่มีการระบุว่าอาชญากรรมที่ไม่ได้รับรายงานจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ มาจากการที่ประชาชนอาจเชื่อว่าเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะแก้ไขหรือไม่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้ ซึ่งเป็นผลต่อประสิทธิภาพของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมในแก้ปัญหาอาชญากรรม ส่วนผู้ประสบเหตุ ๆ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ให้เหตุผลว่า เป็นเพราะไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดีทั้งนี้อาจเป็นเรื่องของการกระทำความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวหรือผู้กระทำความผิดและผู้ถูกกระทำมีความใกล้ชิดกันจึงไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดีหรือไม่ทราบกฎหมายหรือสิทธิที่ตนเองจะได้รับจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งอาจมีผลต่อการเกิดอาชญากรรมซ้ำ

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญของกรณีการแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบนั้น เหตุผลของการแจ้งส่วนใหญ่ คือ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้นหรือให้ดูแลและแสวงหาสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ ซึ่งตามแนวคิดการป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) การปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือการตั้งด่านตรวจเป็นปกติประจำเป็นการยับยั้งและขู่ให้กลัว(Deterrence theory) จะมีผลต่อการไม่กล้าประกอบอาชญากรรมของผู้กระทำความผิด ส่วนสาเหตุของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีลำดับความสำคัญสูงสุดในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ๆ ส่วนใหญ่ คือ แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดหากมีความแน่นอนในการลงโทษ (On the certainty of Punishment) คือความสามารถในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ จะทำให้ผู้กระทำความผิดหรือผู้อื่นเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำความผิด เป็นการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพได้ทางหนึ่งอย่างไรก็ตามการป้องกันอาชญากรรมย่อมดีกว่าการลงโทษเมื่อมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว(On Preventing Crimes)

ตอนที่ 8

การดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

1. การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 65.7) รองลงมา คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 28.6) ทั้งการแจ้งทางโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 3.7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 1.0) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ (ร้อยละ 0.6) และอื่น ๆ (ร้อยละ 0.4) ตามลำดับ ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.3) รองลงมา คือ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 21.8) ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 17.8) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน (ร้อยละ 16.8) ภายใน 10 นาที (ร้อยละ 6.9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น (ร้อยละ 5.4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 4.2) มากกว่า 1 วัน (ร้อยละ 3.5) และไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ (ร้อยละ 0.3) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 83.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 86.4) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 10.7) นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 26.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 78.8) แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.7)

1.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ในเขตเทศบาล วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.4) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ ระบุว่าไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 21.8) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 82.8) รองลงมา คือ ค้นบริเวณที่เกิดเหตุหรือเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 48.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ์ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 84.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 85.6) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 66.4) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.4) รองลงมา ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 77.2) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 43.2)

สำหรับพื้นที่นอกเขตเทศบาล นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ ผู้ประสบเหตุ เดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 63.9) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง(ร้อยละ 25.4) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น(ร้อยละ 83.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ(ร้อยละ 87.2) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 87.0) แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป(ร้อยละ 56.5) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 27.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 80.1) แต่สำหรับผู้ระบุว่าต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 47.9)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่าเจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ใช้เวลามากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ พบว่า มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล โดยส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจะลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น โดยไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ระบุว่ามีการติดต่อนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนจะเป็นผู้ติดต่อไป ในการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร อย่างไรก็ตาม ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติมส่วนใหญ่ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

1.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์การแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรม พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 67.0) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่

มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง (ร้อยละ 23.7) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 84.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 86.3) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 87.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 62.2) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 24.5) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 79.1) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติม ส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 45.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง (ร้อยละ 52.7) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 25.1) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 68.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์ ณ ที่เกิดเหตุ (ร้อยละ 80.6) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 69.4) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ หรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป (ร้อยละ 57.6) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (ร้อยละ 36.1) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม เกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น (ร้อยละ 76.6) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการเพิ่มเติม ส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 52.9)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมทางเพศ นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ คือ การแจ้งทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 46.0) สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที (ร้อยละ 36.6) การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ ส่วนใหญ่ คือ การลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น (ร้อยละ 85.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 64.5) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 67.7) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า ทำการจับกุมผู้กระทำผิด/ ผู้ต้องสงสัย (ร้อยละ 46.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุ

หรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 61.7) โดยสิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือจับผู้กระทำผิดมาลงโทษ (ร้อยละ 46.1)

สำหรับผู้ประสบเหตุอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว นั้น วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้ง(ร้อยละ 80.9) ผู้ประสบเหตุส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 84.7) แต่สำหรับผู้ที่มีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา (ร้อยละ 81.9) สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร (ร้อยละ 33.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้น(ร้อยละ 75.5) แต่สำหรับผู้ที่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการส่วนใหญ่ คือ จับผู้กระทำผิดมาลงโทษ(ร้อยละ 54.5)

เมื่อเปรียบเทียบการแจ้งเหตุและการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า วิธีแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ คือ การเดินทางไปแจ้งเหตุ ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ คือ การแจ้งเหตุทางโทรศัพท์ สำหรับระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สินส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องดูที่เกิดเหตุ ส่วนผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า ใช้เวลามากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที สำหรับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เป็นการลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการจับกุมหรือตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย ณ ที่เกิดเหตุละตนเองไม่ได้ติดต่อเจ้าหน้าที่ภายหลังเกิดเหตุ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่ามีการติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจภายหลังเกิดเหตุ นั้น ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือนเป็นผู้ติดต่อไป ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ติดต่อมา สำหรับการติดตามเหตุหรือคดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมทางเพศส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้ทำอะไร แต่ในกลุ่มผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ นั้น ส่วนใหญ่ ระบุว่า ตนเองไม่ทราบหรือไม่แน่ใจ เมื่อสอบถามถึงความต้องการให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการอื่นใดเพิ่มเติม นั้น พบว่า ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๓ ส่วนใหญ่ ไม่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการใด ๆ เพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบ

เหตุ อาชญากรรมทางเพศนั้น ส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม โดยสิ่งที่ต้องการ คือ การจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษ

2. การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม

ในภาพรวมทั่วประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 93.5) แต่สำหรับผู้ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 88.6) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 70.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 80.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 90.2) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.5) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 19.5) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 38.2)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามเขตการปกครอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครองพบว่า ผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 97.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 85.9) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 79.8) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 79.0) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 21.0) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน (ร้อยละ 41.3)

สำหรับผู้ประสบเหตุ ในพื้นที่ นอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 90.4) สำหรับผู้ประสบเหตุ ที่ระบุว่า มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อกับตนเอง (ร้อยละ 89.2) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วน

ใหญ่ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 88.4) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกัน ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 61.0) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 92.4) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 80.9) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 19.1) นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล (ร้อยละ 41.0)

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามเขตการปกครอง พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน ในขณะที่นอกเขตเทศบาลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกัน ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. ผู้ประสบเหตุ ทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่มีความต้องการให้หน่วยงาน ๆ ดำเนินการเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการ ในความเห็นของผู้ประสบเหตุ ในเขตเทศบาล คือ อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนความเห็นของผู้ประสบเหตุ นอกเขตเทศบาล คือ ความต้องการเพิ่มเติมในการป้องกัน สอดส่อง ดูแล

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามประเภทของอาชญากรรม

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม จำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ พบว่า

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน ส่วนใหญ่ มิได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ (ร้อยละ 93.8) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง (ร้อยละ 91.5) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 78.1) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกันนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 83.7) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน (ร้อยละ 90.1) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับ

เหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 81.1) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 36.4)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 89.1) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง(ร้อยละ 66.3) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต. (ร้อยละ 61.7) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต(ร้อยละ 46.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 89.7) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 81.3) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 72.0)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 77.7) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง(ร้อยละ 86.2) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ทั้งหมด คือ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ(ร้อยละ 100.0) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต (ร้อยละ 89.9) ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 90.9) และไม่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม(ร้อยละ 80.7) อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่ระบุว่า ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม นั้น สิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ป้องกัน สอดส่อง ดูแล(ร้อยละ 52.9)

ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางการแอบอ้างใช้ข้อมูลและเอกสารส่วนตัว ส่วนใหญ่ ไม่ได้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ(ร้อยละ 94.4) สำหรับผู้ที่ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่ ผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง(ร้อยละ 54.7) สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ(ร้อยละ 65.1) สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อกับนั้น ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม(ร้อยละ 51.0) ผู้ประสบเหตุ ทั้งหมดระบุว่า มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยตนเองหรือสมาชิกในครัวเรือน(ร้อยละ 100.0) แต่ผู้ประสบเหตุ ประมาณ

ครั้งหนึ่ง มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม (ร้อยละ 50.6) โดยสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือหน่วยงานผู้ดำเนินการที่ระบุส่วนใหญ่ คือ ศาล (ร้อยละ 58.6)

เมื่อเปรียบเทียบการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และความต้องการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมจำแนกตามประเภทของอาชญากรรมที่ประสบในภาพรวม พบว่า ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรม ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีการติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ แต่สำหรับผู้ติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจนั้น ส่วนใหญ่เป็นการติดต่อโดยผู้ประสบเหตุ เป็นผู้ติดต่อด้วยตนเอง สำหรับหน่วยงานที่เข้ามาติดต่อกับผู้ประสบเหตุ นั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน และอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมทางเพศ และอาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ สำหรับหน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุ ติดต่อก่อนนั้น ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานระดับท้องถิ่น ในขณะที่ผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ส่วนใหญ่ คือ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ ผู้ประสบเหตุ ทุกประเภทอาชญากรรมส่วนใหญ่ มิได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิด โดยในกลุ่มผู้ประสบเหตุอาชญากรรมต่อทรัพย์สิน อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย และอาชญากรรมทางเพศ ส่วนใหญ่ ระบุว่า ไม่ต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม แต่สำหรับผู้ประสบเหตุ อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล ๙ ส่วนใหญ่มีความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมโดยหน่วยงานที่ระบุ คือ ศาล

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการรายงานเหตุอาชญากรรมและการดำเนินงานเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม

ในภาพรวมทั้ง ประเทศ ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น สำหรับสาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ซึ่งเป็นผลต่อความเชื่อมั่นในการดำเนินงานของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในต่างประเทศบางประเทศพบว่าในประเทศสิงคโปร์ผู้ที่ประสบเหตุส่วนใหญ่เข้าไปมีส่วนในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 71.7 % ไม่รายงานหรือแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเหตุผลอันดับแรกคือ คิดว่าตนเองสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้หรือให้เพื่อนหรือครอบครัวช่วย รองลงมาคิดว่าสถานการณ์ไม่ค่อยมีความรุนแรงมากนัก และอันดับสุดท้ายคือไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ถึงเหตุที่เกิดขึ้นนั้นหรือในประเทศไต้หวันในการรายงานหรือแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจมีคดีที่ถูกรายงานไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจเพียงจำนวน 36.1 % ของอาชญากรรม

ที่ทำการสำรวจในงานวิจัยสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน แต่อย่างไรก็ตามการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่ประชาชนต้องการให้เจ้าหน้าที่นำผู้กระทำผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งมาตรการในการลงโทษที่มีประสิทธิภาพจะต้องประกอบด้วยการลงโทษด้วยความรวดเร็ว (Swiftness of punishment) การลงโทษด้วยความรวดเร็วว่องไว และความใกล้ชิดกับการประกอบอาชญากรรม จะเกิดประโยชน์มากกว่าและความรวดเร็วในการพิพากษาวางโทษผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์กับขนาดของการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง การพิพากษาโทษและการลงโทษด้วยความรวดเร็วจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง การลงโทษที่มีความรวดเร็วและแน่นอนย่อมจะส่งผลในการระงับยับยั้งการกระทำความผิดได้มากกว่าการลงโทษที่ใช้ความรุนแรงเพียงอย่างเดียว ความแน่นอนในการลงโทษ (Certainty of punishment) คือคุณภาพที่สำคัญที่สุดของการลงโทษ ความเคร่งครัดหรือความรุนแรงในการลงโทษ (Severity of punishment) เน้นว่าการลงโทษที่มีประสิทธิผล โทษที่เป็นไปได้ดีนี้ จะต้องมากเกินกว่าประโยชน์ที่ผู้กระทำผิดจะได้รับจากการประกอบอาชญากรรม ประสิทธิภาพการลงโทษทั้ง 3 ประการนี้ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพึงปฏิบัติโดยเคร่งครัดเพื่อสร้างความเชื่อมั่น ในการสร้างความยุติธรรมให้แก่ประชาชน นอกจากประเด็นของการนำผู้กระทำผิดมาลงโทษนั้นปัจจุบันยังมีวิธีการอื่นที่เบี่ยงเบนคือนอกจากกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะมาตรการการไกล่เกลี่ยกรณีพิพาทในระบบงานยุติธรรม (Restorative Justice) โดยการดำเนินงานขององค์กรและหน่วยงานในระดับท้องถิ่นซึ่งอาจเป็นประเด็นที่ทำให้สถิติการแจ้งความดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตามแนวทางยุติธรรมกระแสหลักมีสัดส่วนลดลงได้ในอนาคต

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเปรียบเทียบการรายงานเหตุอาชญากรรม และการดำเนินการเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรม การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในปี 2550 และ 2554

จากการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวมทั้ง ทั่วประเทศปี 2550 พบว่า ผู้ประสบเหตุ ส่วนใหญ่ ระบุว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น ร้อยละ 65.2 ส่วน ในปี 2555 มีอัตราเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็นร้อยละ 66.6 สำหรับสาเหตุไม่มีการแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ส่วนใหญ่ระบุว่า เป็นเพราะผู้ประสบเหตุคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 62.0 ในปี 2555 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 64.8 จากสถิติในประเด็นการไม่แจ้งความนี้ ส่วนใหญ่ยังคงระบุว่าคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถทำอะไรได้ ในกรณีแจ้งความนั้นส่วนใหญ่ต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจให้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดในปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 77.5 ส่วนในปี 2555 คิดเป็นร้อยละ 73.7 ซึ่งยังคงเป็นอัตราที่ใกล้เคียงกันแสดงว่าผู้ประสบเหตุที่แจ้งความนั้นยังคงต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่มีความรวดเร็วในการจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้ได้ ซึ่งในกรณีของความรวดเร็วในการตอบสนองต่ออาชญากรรมที่ได้รับแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในปี 2550 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากแจ้งเหตุแล้วภายใน 30 นาที ร้อยละ 38.0 ส่วนในปี 2555 พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาภายใน 30 นาทีเช่นกัน แต่มีอัตราลดลงเป็นร้อยละ

ละ 28.7 และเมื่อเปรียบเทียบอันดับรองลงมาในการไปถึงที่เกิดเหตุจะพบว่าการใช้เวลา 31-60 นาทีจะมีอัตราเพิ่มมากขึ้นจากปี 2550 คิดเป็นร้อยละ 14.2 เป็นร้อยละ 23.3 ในปี 2555 แสดงถึงประสิทธิภาพในการถึงที่เกิดเหตุมีระดับที่น้อยลง ดังนั้นสัดส่วนของเจ้าหน้าที่ตำรวจกับจำนวนประชากรอาจต้องเพิ่มมากขึ้นหรืออาจมีเหตุอื่นที่ต้องดำเนินการก่อนเช่นในการดูแลความสงบเรียบร้อยในสถานการณ์พิเศษ (ตารางที่ 5.11)

ตารางที่ 5.11 ตารางเปรียบเทียบแสดงความเร็วในการเดินทางมายังสถานที่เกิดเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

หน่วย: ร้อยละ

ระยะเวลาในการเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ	ปี 2550	ปี 2555
ภายใน 30 นาที	38.0	28.7
31-60 นาที	14.2	23.3
มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	12.0	16.8
มากกว่า 1 วัน	2.5	3.5

การวิเคราะห์ประเด็นสำคัญในการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ส่วนใหญ่ เป็นหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเยียวยาอาชญากรรมและการไกล่เกลี่ยแก้ปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ควรมีนโยบายเข้าร่วมเป็นสมาชิกการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมกับโครงการของThe International Crime Victimization Survey (ICVS) หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ United Nation Office on Drugs and Crimes(UNODC) เพื่อให้การเก็บข้อมูลมีความเป็นมาตรฐานสากลมากขึ้น
2. ควรมีนโยบายการเชื่อมโยงด้านข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของกลุ่มประเทศในอาเซียน(ASEAN Community) เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละประเทศนั้นมีการกระทำผิดด้านใดบ้าง มีคนไทยไปกระทำผิดในต่างประเทศหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำและมีชาวต่างชาติที่มากกระทำผิดในประเทศไทยหรือตกเป็นผู้ถูกกระทำเป็นจำนวนเท่าใด
3. ความถี่ในการเก็บข้อมูลอาจเก็บข้อมูลควรเก็บข้อมูลรวม ๖ ปี เพื่อให้ทันกับการเกิดอาชญากรรมประเภทใหม่ๆ
4. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมก็ยังมีปัญหาจากการไม่สามารถเข้าถึงประชาชนในบางพื้นที่ที่เป็นสถานที่แตกต่างจากครัวเรือนหรือที่พักอาศัยที่เป็นบ้านพัก เช่น หอพักหรือที่พักราคาถูก หอพักในมหาวิทยาลัย สถานประกอบการ สถานที่รักษาพยาบาล เป็นต้น
5. ควรมีการขยายการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่เป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ (victimless crime) เช่น การติดยาเสพติด การลักลอบค้ายาเสพติด และยังไม่สามารถเก็บข้อมูลอาชญากรรมที่เกิดจากการประกอบธุรกิจหรืออาชญากรรมทางเศรษฐกิจ(Crime against businesses) อาชญากรรมทางธุรกิจการค้า และฆาตกรรมที่เกิดขึ้นโดยกะทันหัน(Instances of murder) และฆาตกรรมโดยประมาทหรือไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน(Manslaughter)

5.2.2 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. การให้ความสำคัญกับนโยบายด้านกระบวนการใกล้เคียงข้อพิพาทและกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์ในกระบวนการยุติธรรมให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อลดจำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม
2. การเพิ่มบทบาทของหน่วยงานระดับท้องถิ่น เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต สำนักงานเขตของพื้นที่ในกรุงเทพมหานครต่างๆ รวมทั้งหน่วยงานทางด้านสังคมสงเคราะห์ ศูนย์ประชาบดีและ หน่วยงานภาคเอกชน ซึ่งเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่สามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมและการใกล้เคียงกับปัญหาให้แก่เหยื่ออาชญากรรมได้โดยเฉพาะอาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ และการกระทำความรุนแรงในครอบครัวที่ต้องการความช่วยเหลืออย่างรวดเร็วและการดำเนินงานหลังเกิดเหตุแล้ว
3. การออกตั้งด่านและการตรวจตราในเวลากลางวันและกลางคืนของเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยเฉพาะในเวลากลางคืนที่มีสถิติอาชญากรรมสูง (ช่วงเวลา 18.01-21.00 น.)รวมทั้งการตรวจสอบบุคคลต้องสงสัยว่าจะมีการใช้ยาเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพื่อป้องกันการก่อเหตุอาชญากรรม
4. ควรเน้นนโยบายเกี่ยวกับการสร้างสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่น การจัดสถานที่ให้มีไฟฟ้าส่องสว่าง การจัดที่อยู่อาศัยให้มีรั้วรอบขอบชิด การฝากบ้านไว้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ไม่มีผู้พักอาศัยในครัวเรือนเป็นเวลานาน เป็นต้น เพื่อเป็นการปิดโอกาสในการประกอบอาชญากรรมและป้องกันการประกอบอาชญากรรมซ้ำ
5. ควรให้ความสำคัญกับการป้องกันการอาชญากรรมต่อเนื่อง/การกระทำความผิดซ้ำ
6. ควรสร้างกิจกรรมที่เพิ่มความรู้จักคุ้นเคยของคนในชุมชน สัมพันธภาพที่ดีในชุมชน จะได้ช่วยเหลือสอดส่องภัยอาชญากรรมในชุมชนร่วมกัน
7. ควรเน้นนโยบายการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันการตนเองจากภัยอาชญากรรมให้มากยิ่งขึ้น เช่น โครงการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ การป้องกันการตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมซ้ำ การจัดเวรยามเพื่อป้องกันการตนเองและเพื่อนบ้าน การสร้างรั้วรอบขอบชิด การติดไฟฟ้าส่องสว่างบริเวณบ้านและทางเดินรวมทั้งสถานที่เปลี่ยวต่างๆ การติดกล้องวงจรปิดไว้ในจุดอับ การติดตั้งสัญญาณกันขโมย การควบคุมระบบเข้าออกของชุมชนหรือหมู่บ้าน หรือการจัดระเบียบสถานที่จอดรถยนต์มิให้ถูกโจรกรรมได้ง่ายและ อาสาสมัครตรวจร่วมตำรวจ
8. การเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันการตนเองจากภัยอาชญากรรม มีมาตรการลงโทษตามกฎหมายที่มีความรวดเร็ว รุนแรงและแน่นอน โดยเฉพาะมาตรการที่สามารถจับกุมผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เพื่อสร้างความมั่นใจให้ประชาชน
9. การมีนโยบายให้ความสำคัญต่อการให้ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมโดยใช้นักจิตวิทยาให้คำปรึกษา การให้การดูแลด้านการแพทย์ การช่วยเหลือเฉพาะราย การช่วยเหลือด้านการสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม

10. การจัดทำหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉินเพื่อสามารถช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้ทันทีโดยเฉพาะอาชญากรรมทางเพศที่เหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่จะแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจทางโทรศัพท์

11. การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการ การจัดโครงการให้ความรู้และการศึกษากับเหยื่ออาชญากรรม การอบรมกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิของเหยื่ออาชญากรรมและ การให้เอกสารความรู้ในการป้องกันตนเองจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

12. การประชาสัมพันธ์หรือให้ข้อมูลประชาชนผ่านสื่อประเภทต่างๆ ถึงขั้นตอนสิทธิในกระบวนการยุติธรรม การสร้างความมั่นใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม

5.2.3 ข้อเสนอแนะในการนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมใช้ประโยชน์

1. การนำข้อมูลและการวิเคราะห์เฉพาะพื้นที่ใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมแบบเจาะลึก เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษที่มีการแบ่งการเก็บข้อมูลเป็น 3 เขตคือ สกอตแลนด์ อังกฤษและเวลส์ และเขตไอร์แลนด์เหนือ และประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีการดำเนินการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลแยกตามมลรัฐที่มีสภาพแวดล้อมและลักษณะทางสังคมที่แตกต่างกัน

2. การนำข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนใช้ประโยชน์เฉพาะกลุ่มเพื่อสามารถป้องกันและช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมได้อย่างตรงจุด โดยเฉพาะ กลุ่มผู้หญิง กลุ่มเด็กและเยาวชน กลุ่มวัยรุ่น ผู้อพยพต่างดาว กลุ่มเชื้อชาติพันธ์เฉพาะต่างๆ เป็นต้น

3. การนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์โดยการเชื่อมโยงข้อมูลกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงยุติธรรม กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และกรมคุมประพฤติ เป็นต้น

5.2.4 ข้อเสนอแนะในการจัดทำแบบสำรวจครั้งต่อไป

1. การศึกษาปัจจัยอื่นๆทางสังคมและสภาพแวดล้อมหลากหลายของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม เช่นคุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและเด็กในครอบครัว ความล้มเหลวในการเรียนในโรงเรียนและสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีบริเวณเพื่อนบ้าน โครงสร้างทางครอบครัวที่ล้มเหลว เช่น การหย่าร้างของพ่อแม่ การมีพ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง การเป็นครอบครัวเดี่ยวที่มีพ่อหรือแม่เท่านั้น ขนาดของครอบครัว การมีพ่อแม่ติดยาเสพติด สภาพความเป็นอยู่ที่เป็ชุมชนเมืองหรือในชนบท เป็นต้น เพื่อการป้องกันอาชญากรรมมีประสิทธิภาพ

2. ในแบบสำรวจที่มีข้อเลือกประเด็น“อื่นๆ” ในหลาย ๆ ตัวแปร มีความถี่และค่าร้อยละค่อนข้างสูง และไม่ใช้กลุ่มที่เป็นลำดับสุดท้ายของตัวแปรนั้นแต่การวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถระบุรายละเอียดของคำตอบออกมาได้ ดังนั้นในการจัดทำฐานข้อมูลครั้งต่อไปควรผู้ระบุคำตอบในกลุ่มให้ชัดเจน

3. การจัดทำตัวเลือกในแบบสำรวจให้มีความชัดเจนเพื่อให้ข้อมูลมีความถูกต้องตามคำตอบที่แท้จริง

4. การจัดทำแบบสำรวจควรเชิญนักสังคมสงเคราะห์นักจิตวิทยา/สหวิชาชีพมาช่วยในการจัดทำด้วยโดยเฉพาะข้อมูลด้านอาชญากรรมทางเพศและควรให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชน

5. ควรมีการอบรมผู้เก็บข้อมูลก่อนการดำเนินงานลงพื้นที่จริง โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศเพื่อให้มีความเข้าใจในแบบสำรวจและความสามารถในการเก็บข้อมูลเชิงลึกข้อมูลเชิงคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. การจัดทำแบบสำรวจให้มีความกระชับยิ่งขึ้น ลดจำนวนข้อคำถามและตัวเลือกที่ไม่จำเป็นและมีความซ้ำซ้อน รวมทั้งใช้ภาษาที่ผู้ตอบสามารถเข้าใจได้ง่าย

7. การดำเนินงานเกี่ยวกับระบบฐานข้อมูลให้สอดคล้องกับคำถามตามแบบสำรวจเพื่อลดความคลาดเคลื่อนในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

8. การจัดสัมมนาเชิงปฏิบัติการกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดทำแบบสำรวจขึ้น โดยเฉพาะ เพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีประสิทธิภาพในการเก็บข้อมูลในครั้งต่อไป

9. ควรมีการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เก็บข้อมูลการจัดทำฐานข้อมูล/หน่วยงานที่วิเคราะห์ข้อมูลและหน่วยงานที่ใช้ข้อมูลตั้งแต่การเริ่มจัดทำแบบสำรวจเพื่อให้ข้อมูลมีประสิทธิภาพ

5.2.5 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. การจัดทำกรวิจัยเรื่องเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะเจาะลึกโดยการเจาะกลุ่มตัวอย่างให้มีขนาดเล็กลงแต่สามารถเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรได้ตามระเบียบวิธีวิจัยซึ่งดำเนินงานโดยนักวิจัยอาชีพผู้ที่ผ่านการอบรมหรือมีประสบการณ์ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. การจัดทำกรวิจัยเจาะลึกเฉพาะเรื่องของสาเหตุของคดีอาญาที่ไม่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมการไม่แจ้งความดำเนินคดีต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

3. การจัดทำวิจัยเจาะลึกเป็นรายกรณีศึกษาของเหยื่ออาชญากรรม

บรรณานุกรม

- พรชัย ชันดี(2553). ทฤษฎีอาชญาวิทยา: หลักการงานวิจัย และนโยบายประยุกต์,
 หจก. สุเนตรฟิล์ม, กรุงเทพมหานคร พิมพ์ครั้งที่2
- รัตน์ะ วรบัณฑิตและสมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2554). วัฒนธรรมรองของเด็กที่ไม่กระทำ
 ความผิดซ้ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์และ
 สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2531). อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม.
 กรุงเทพฯ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักงานกิจการยุติธรรม, (2551). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ทั่ว
 ประเทศ พ.ศ. 2550 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2551).
- Brantingham,Pat L.,and Paul L.Bartingham (1990).Situational crime prevention in
 Practice ,Canadian Journal of Criminology 32:17-40
- Bursik Robert J,(1988). Social Disorganization and Theories of Crime and Delinquency
 :Problem and Propects.Criminology 26:519-551
- Inciardi et al, (1993).Street Kids,Street Drug,Street crime:An Examination of Drug use
 and Serious Delinquency in Miami:Belmont,Ca:Wadworth.Inc.
- Jeffery,Ray C. (1977).Crime Prevention Through Environment Design. Second Edition.
 everly Hills,C.A:Sage
- Decker et al,(1993).Perceptual deterrence among active residential burglars:
 A Research note. Criminology 31(1) 135-147
- Cohen ,Lawrence E.and Marcus Felson, (1979).Social Change and Crime rate trends:
 A routine activities approach.American Sociological Review 44:588-609
- Cohen Albert K.(,1955). Delinquent Boys:The Culture of Gangs.Glencoe,Ill:Free Press.
- Cornish, Derek B. and Ronald V.Clark,(1986).The Reasoning Criminal :Rational Choice
 Perspectives on Offending.New York : Springer
- Harvey Cleckley,(1941). The Mask of Sanity ,St Louis:V.Mosby.
- Gibbs,Jack p.(1968). Crime ,punishment, and deterrence ,Southwestern Social
 Science Quarterly48:515-530
- Master,Ruth and Cliff Roberson, (1990).Inside Criminology .Englewood Cliffs,
 NewJersy:Prentice Hall.
- Shoemaker, Donald J (1990).Theories of Delinquency :An Exanimation of Explanation
 of Delinquent Behavior(2nd ed) New York:Oxford University Press.

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2555

แบบ สอญ.2

1. ภาค.....	REG	<input type="text" value="1"/>	6. เขตเจนนับตัวอย่างที่.....	EA	<input type="text" value="9"/> <input type="text" value="11"/>
2. จังหวัด.....	CWT	<input type="text" value="2"/> <input type="text" value="3"/>	7. หมู่ที่.....	VIL	<input type="text" value="12"/> <input type="text" value="13"/>
3. อำเภอ/เขต.....	AMP	<input type="text" value="4"/> <input type="text" value="5"/>	ชื่อหมู่บ้าน.....		
4. ตำบล/แขวง.....	TMB	<input type="text" value="6"/> <input type="text" value="7"/>	8. ลำดับที่เขตเจนนับตัวอย่าง.....	PSU-NO	<input type="text" value="14"/> <input type="text" value="17"/>
5. เขตการปกครอง	AREA	<input type="text" value="8"/>	9. ลำดับที่ครัวเรือน.....	HH-NO	<input type="text" value="18"/> <input type="text" value="21"/>

(1) ในเขตเทศบาล ชื่อ.....(2) นอกเขตเทศบาล

<p>แบบ สอญ.2 : ใช้สัมภาษณ์สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ถูกกระทำฯ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (1 ตุลาคม 2553 ถึง 30 กันยายน 2554) ใช้ 1 แบบ ต่อ 1 ประเภทที่ถูกกระทำฯ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าถูกกระทำฯ มากกว่า 1 ประเภท ให้ถามมาทุกประเภท (โดยแยกแบบสอบถามประเภทละ 1 แบบ) - ถ้าถูกกระทำฯ ประเภทเดียวกัน มากกว่า 1 ครั้ง ให้ถามครั้งล่าสุด 	<p style="text-align: center;">ประเภทที่ถูกกระทำฯ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ประเภทที่ 1 ทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว (ถูกขโมยหรือพยายามขโมยทรัพย์สินรวมถึงยานพาหนะ บุกรุกหรือพยายามบุกรุกเข้าเขตภายในรั้วบ้าน/ที่พักอาศัย หรือ มีผู้ตั้งโจก่อกความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน) 2) ประเภทที่ 2 ชีวิตและร่างกาย (ถูกลักพาตัว ทำร้าย พยายามทำร้าย คุกคาม ลอบติดตาม ช่มชู้ว่าจะทำร้ายร่างกายหรือฆ่า <u>ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา</u>) 3) ประเภทที่ 3 กระทำทางเพศ (ถูกกระทำอนาจาร ลวนลามข่มขืน หรือ โทรมหญิง เช่น การข่มขืนหรือพยายามข่มขืนกระทำชำเรากระทำอนาจาร ลวนลามทางเพศ หรือข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา) 4) ประเภทที่ 4 การแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว (ถูกนำข้อมูลส่วนตัว เอกสารส่วนตัว หรือข้อมูลทางการเงินไปแอบอ้างใช้ เช่น บัตรเครดิต บัตรประชาชน รวมถึง การขโมยเลขบัตรเครดิต หรือรหัสบัตรเครดิตเงินสด (เอทีเอ็ม))
<p>การบันทึกแบบ ตอนที่ 1, 6 – 12 ให้สัมภาษณ์ผู้ถูกกระทำฯทุกตอน ตอนที่ 2 – 5 เลือกสัมภาษณ์ตอนใดตอนหนึ่ง ให้ตรงกับประเภทที่ถูกกระทำฯ (เพียง 1 ตอน)</p>	

ให้กา ✓ ใน และบันทึกข้อความลงบน.....

ลักษณะของการถูกกระทำฯ ที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกกระทำฯ

ก. ชื่อผู้ถูกกระทำฯ..... ลำดับที่สมาชิกที่ถูกกระทำฯ

MEM-NO

ข. ประเภทที่ท่านถูกกระทำฯ ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา (ตอบได้มากกว่า 1 ประเภท)

(กา ✓ ให้ตรงกับประเภทที่ถูกกระทำฯ)

- 1) ประเภทที่ 1 ทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว
- 2) ประเภทที่ 2 ชีวิตและร่างกาย
- 3) ประเภทที่ 3 กระทำทางเพศ
- 4) ประเภทที่ 4 การแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว

B1 B2
B3 B4

ค. แบบสอบถามชุดนี้ใช้บันทึกข้อมูลของการถูกกระทำฯ ประเภทที่ และมีผู้ที่ถูกกระทำฯ รวม จำนวน.....คน ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา เกิดเหตุที่ถูกกระทำฯ ประเภทนี้ จำนวน.....ครั้ง

B5 B6
B7

ง. มีการถูกกระทำฯ ประเภทอื่นเกิดร่วมกับประเภทที่ถูกกระทำฯ ที่บันทึกในข้อ ค หรือไม่ (ตอบได้มากกว่า 1 ประเภท)

- 1. ไม่มี
- 2. มี ระบุ 1) ประเภทที่ 1 ทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว 2) ประเภทที่ 2 ชีวิตและร่างกาย
- 3) ประเภทที่ 3 กระทำทางเพศ 4) ประเภทที่ 4 การแอบอ้างใช้ข้อมูลเอกสารส่วนตัว

B8
B9 B10
B11 B12

ตอนที่ 1 : ลักษณะทั่วไปของผู้ถูกกระทำ (กรณีผู้ถูกกระทำ เป็นคนเดียวกัน แต่ถูกกระทำมากกว่า 1 ประเภท
ตอนที่ 1 ของแบบที่ 2, 3, ... ไม่ต้องสัมภาษณ์ซ้ำ ให้คัดลอกข้อมูลจากแบบแรกที่ได้สัมภาษณ์ไปแล้ว)

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกกระทำ

1. เพศ 1) ชาย 2) หญิง
2. อายุ ปี
3. สัญชาติ
- 1) ไทย 2) จีน 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. เชื้อชาติ
- 1) ไทย 2) จีน 3) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
5. ศาสนา
- 1) พุทธ 2) คริสต์
- 3) อิสลาม 4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
6. การศึกษาสูงสุด
- 1) ไม่ได้รับการศึกษา 2) ประถมศึกษา
- 3) มัธยมศึกษาตอนต้น 4) มัธยมศึกษาตอนปลาย
- 5) ปวช. ปวส. ปวท. อนุปริญญา 6)ปริญญาตรี
- 7) สูงกว่าปริญญาตรี 8) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
7. อาชีพ
- 1) ข้าราชการ/เจ้าหน้าที่ของรัฐพนักงานรัฐวิสาหกิจ 2) พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน
- 3) ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว 4) เกษตรกร
- 5) รับจ้างทั่วไป 6) นักเรียน/นักศึกษา
- 7) แม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ 8) อื่น ๆ โปรดระบุ.....
8. สถานภาพการสมรส
- 1) โสด 2) สมรส
- 3) หย่า 4) หม้าย
- 5) แยกกันอยู่ 6) แยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ
9. รายได้ของท่านเฉลี่ยต่อเดือน.....บาท
10. การถือครองกรรมสิทธิ์ ในที่อยู่อาศัย(ไม่รวมที่ดิน)
- 1) เจ้าของกรรมสิทธิ์ 2) ผู้เช่า

B13

B14

B15

B16

B17

B18

B19

B20

B21

B22

3) ผู้อาศัย

4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

11. ความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน

1) หัวหน้าครัวเรือน

2) คู่สมรส

3) บุตร

4) พ่อ แม่

5) ญาติ

6) ผู้อาศัย

7) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B23

1.2 ลักษณะทั่วไปของที่อยู่อาศัยของผู้ถูกกระทำฯ

(ในข้อ 1 – 4 ให้พนักงานเป็นผู้พิจารณาสภาพที่อยู่อาศัย และบันทึกตามข้อเท็จจริง)

1. ประเภทของที่อยู่อาศัย

1) บ้านเดี่ยว

2) ตึกแถว

3) ห้องแถว/เรือนแถว

4) ห้องแบ่งเช่า

5) หอพัก

6) ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด

7) ห้องชุด เช่น คอนโด อพาร์ทเมนต์ แฟลต เป็นต้น

8) เรือ, แพ

9) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B24

2. ลักษณะเขตบริเวณที่พักอาศัย

1) เขตที่อยู่อาศัย

2) เขตธุรกิจ

3) เขตชุมชนแออัด

4) เขตเกษตรกรรม

5) เขตอุตสาหกรรม

6) เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง

7) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B25

3. บุคคลภายนอกสามารถเข้าที่พักอาศัยได้โดยสะดวกหรือไม่

1) สะดวก เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) ไม่มีรั้วกั้น

2) มีรั้วกั้น แต่สามารถเข้าออกได้ง่าย สะดวก

3) เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า

4) เป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้

5) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2) ไม่สะดวก เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) มีรั้วกั้น

2) เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น มีป้อมยามตรวจสอบ

การเข้าออกของบุคคลภายนอก

3) เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า เช่น ต้องใช้คีย์การ์ดในการเข้า

4) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

B26

B27

B28

B29

4. มีการประกอบธุรกิจใดๆ โดยใช้สถานที่ของที่พักอาศัยนี้หรือไม่

- 1) มี โดย
 - 1) มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจเห็นได้ชัดเจน
 - 2) ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจเห็นได้ชัดเจน
 - 2) ไม่มี
- โปรดระบุประเภทธุรกิจ

61 62

B30 B31

5. ท่านอาศัยอยู่ ณ สถานที่แห่งนี้ / ที่อยู่นี้มานานเท่าไร

- 1) น้อยกว่า 1 ปี
- 2) 1 - 5 ปี
- 3) มากกว่า 5 ปี ▶ (ข้ามไปตามประเภทที่ถูกกระทำฯ ตอนที่ 2 - 5 เพียง 1 ตอน)

63

B32

6. ในระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา ท่านย้ายที่อยู่มาแล้วทั้งหมด..... ครั้ง

ย้ายครั้งล่าสุดมาจาก.....

(ถ้าย้ายมาจากอำเภออื่นในจังหวัด ให้ระบุชื่ออำเภอที่ย้ายมา

ถ้าย้ายมาจากต่างจังหวัด ให้ระบุชื่อจังหวัด

ถ้าย้ายมาจากต่างประเทศ ให้ระบุชื่อประเทศ)

64 65

B33

66 67

B34

อำเภอ

68 69

B35

จังหวัด/ประเทศ

จากข้อ ค. ในหน้า 1

แบบสอบถามชุดนี้ ใช้บันทึกข้อมูลของผู้ถูกกระทำฯ ประเภทที่.....

ถ้าเป็น ประเภทที่ 1 ทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว

ให้ข้ามไปตาม ตอนที่ 2 หน้า 5

ถ้าเป็น ประเภทที่ 2 ชีวิตและร่างกาย

ให้ข้ามไปตาม ตอนที่ 3 หน้า 6

ถ้าเป็น ประเภทที่ 3 กระทำทางเพศ

ให้ข้ามไปตาม ตอนที่ 4 หน้า 7

ถ้าเป็น ประเภทที่ 4 การแอบอ้างใช้ข้อมูลเอกสารส่วนตัว

ให้ข้ามไปตาม ตอนที่ 5 หน้า 8

ตอนที่ 2-5 ให้บันทึกรายละเอียดที่ถูกระทำฯ ตามประเภทที่เข้าข่าย (ให้ตรงตามประเภทที่ระบุในข้อ ก. หน้า 1)

ตอนที่ 2 : การถูกระทำฯ ต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว

1. การถูกระทำฯ ต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว ที่เกิดขึ้นเป็นลักษณะใด 70
- 1) ถูกขโมย หรือพยายามขโมย (ไม่รวมรถ ชิ้นส่วนต่างๆ ของรถ อุปกรณ์ระดับยนต์ น้ำมันเชื้อเพลิง และสิ่งของที่อยู่ในรถ B36
 - 2) ถูกบุกรุก หรือพยายามบุกรุกเข้ามาในเขตบ้าน/ ภายในรั้วบ้าน/ ที่พักอาศัยของท่าน
 - 3) ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะที่ท่านครอบครอง
 - 4) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สิน

<p>1) ถูกขโมย หรือพยายามขโมย ฯ</p> <p>1.1 ทรัพย์สินของท่านถูกขโมย หรือพยายามขโมย 71</p> <p>☐ 1) ถูกขโมย B37 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 2) พยายามขโมย เนื่องจากพบหลักฐาน หรือร่องรอยการจับแฉะหรืออื่นๆ เช่น ตู้เซฟถูกงัด โปรดระบุ..... (ข้ามไปถามตอนที่ 6 หน้า 9)</p> <p>1.2 ทรัพย์สินใดต่อไปนี้ของท่านที่ถูกขโมย หรือมีผู้นำไปโดยไม่ถูกต้อง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 72</p> <p>☐ 1) ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ 73</p> <p>เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา B39 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 2) เสื้อผ้าชุดชั้นใน รองเท้า ☐ 3) เครื่องประดับ อัญมณี 74</p> <p>☐ 4) เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรือ B40 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>อุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆ ☐ 5) จักรยาน 75</p> <p>☐ 6) เครื่องใช้ในอกบ้าน เครื่องใช้ในสนามเช่น สายยางฉีดน้ำ B41 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>เครื่องตัดหญ้าเฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ</p> <p>☐ 7) สัตว์เลี้ยงผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว</p> <p>☐ 8) อื่นๆ โปรดระบุ</p>	<p>2) ถูกบุกรุก หรือพยายามบุกรุก ฯ</p> <p>2.1 ผู้ก่อเหตุเข้ามาในเขตบ้านภายในรั้วบ้านที่พักอาศัยของท่าน ในลักษณะแบบใด 76</p> <p>☐ 1) ถูกบุกรุก B42 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 2) พยายามบุกรุก เนื่องจากพบหลักฐานหรือร่องรอยการจับแฉะหรืออื่นๆ เช่น เหล็กคัตถูกตัด โปรดระบุ.....</p> <p>2.2 สถานที่ที่พบว่า มีผู้บุกรุก หรือพยายามบุกรุกเข้ามา คือที่ไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 77</p> <p>☐ 1) ในตัวบ้าน / เขตที่พักอาศัย 78</p> <p>☐ 2) ภายในรั้วบ้าน B43 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 3) ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่ท่านกำลังพักอาศัยอยู่ B44 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 4) อื่นๆ โปรดระบุ</p>
<p>3) ถูกขโมย หรือพยายามขโมยยานพาหนะหรือสิ่งของในยานพาหนะ ฯ</p> <p>3.1 ยานพาหนะ หรือสิ่งของที่อยู่ในยานพาหนะของท่านถูกขโมย หรือพยายามขโมย 79</p> <p>☐ 1) ถูกขโมย B45 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 2) พยายามขโมย เนื่องจากพบหลักฐานหรือร่องรอยการจับแฉะหรืออื่นๆ เช่น ประตูรถถูกงัดแฉะ โปรดระบุ..... (ข้ามไปถามตอนที่ 6 หน้า 9)</p> <p>3.2 สิ่งที่ถูกขโมยตามข้อ 3.1 คืออะไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 80</p> <p>☐ 1) ยานพาหนะ เช่น รถตู้ รถมอเตอร์ไซด์ 81</p> <p>โปรดระบุ</p> <p>☐ 2) ชิ้นส่วนต่างๆของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์ 82</p> <p>☐ 3) อุปกรณ์ระดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น B46 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>เครื่องเสียงติดรถยนต์ B47 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 4) น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ 83</p> <p>☐ 5) อื่นๆ โปรดระบุ</p>	<p>4) มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหาย หรือทำลายทรัพย์สิน</p> <p>4.1 มีผู้ตั้งใจก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สินใดของท่าน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 83</p> <p>☐ 1) ยานพาหนะ รวมทั้ง ชิ้นส่วนของยานพาหนะ 84</p> <p>☐ 2) หน้าต่าง / ประตูบ้าน / กระงก B49 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 3) เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่นๆ ในครัวเรือน 85</p> <p>☐ 4) สนามหญ้า ต้นไม้พุ่มไม้ รั้วบ้าน B50 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 5) สัตว์เลี้ยง/ ปศุสัตว์ B51 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ</p> <p>4.2 ความเสียหายที่เกิดขึ้นตามข้อ 4.1 เป็นความเสียหายลักษณะใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 86</p> <p>☐ 1) หน้าต่าง กระงกกรด กระงกเงาแตกเสียหาย 87</p> <p>☐ 2) รอยตำหนิ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก B52 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 3) ถูกเพลิงไหม้ ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ 88</p> <p>โดนความร้อน หรือโดนระเบิด B53 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 4) ใช้ยานพาหนะขับผ่าน ทับชน B54 <input style="border: 1px solid black; width: 30px; height: 20px;" type="text"/></p> <p>☐ 5) สัตว์บาดเจ็บ เสียหาย หรือตาย</p> <p>☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ</p>

(จบตอนที่ 2 ให้ข้ามไปถามตอนที่ 6 หน้า 9)

ตอนที่ 3 : การถูกกระทำต่อชีวิตและร่างกาย

1. ผู้กระทำผิดได้ทำร้ายหรือพยายามทำร้ายร่างกาย หรือข่มขู่ท่านอย่างไร (ไม่รวมถึงการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเรา หรือทำร้ายเพื่อพยายามข่มขืนกระทำชำเรา (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ))

- 1) ทำร้ายร่างกาย โดย
- 1) ยิง และได้รับบาดเจ็บ
- 2) แทง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ
- 3) ขว้างปลั๊งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ
- 4) ทำร้ายร่างกายเช่น มุศ กระจก ผลักตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ
- 5) อื่นๆ โปรดระบุ

B55 B56

B57

B58

B59

- 2) พยายามทำร้ายร่างกาย โดย
- 1) ยิง แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- 2) ตบตี ต่อย แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- 3) แทง ปาด กรีด ตัด ด้วยมีด หรือของมีคม แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- 4) ขว้างปลั๊งของใส่ แต่ไม่โดน/ไม่ได้รับบาดเจ็บ
- 5) อื่นๆ โปรดระบุ

B60 B61

B62

B63

B64

- 3) คุกคาม / ลอบติดตาม เดินตาม วิ่งตาม / ล้อมรอบไม่ให้หนี
- 4) ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย หรือฆ่า
- 5) อื่นๆ โปรดระบุ

B65

B66

B67

2. ผู้กระทำผิดใช้อาวุธหรือไม่

- 1) ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้มีชนิดใดบ้าง (ระบุให้ครบ : ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- 1) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม
- 2) มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป
- 3) ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีด โคน มีดพับ
- 4) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น้ำ
- 5) อาวุธสงคราม
- 6) อื่นๆ โปรดระบุ
- 2) ไม่ใช้อาวุธ
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B68 B69

B70

B71

B72

ตอนที่ 4 : การถูกระทำฯ ทางเพศ

1. การถูกระทำฯ ทางเพศ ที่เกิดกับท่านมีลักษณะแบบใด (ให้ตอบที่ร้ายแรงที่สุดเพียง 1 ข้อ)

- 1) ข่มขู่ คุกคามด้วยวาจาว่าจะข่มขืนกระทำชำเรา
- 2) พยายามที่จะกระทำอนาจาร/ พยายามล่วงเกินทางเพศ
- 3) กระทำอนาจาร / ล่วงเกินทางเพศ
- 4) พยายามที่จะข่มขืนกระทำชำเรา
- 5) ข่มขืนกระทำชำเรา
- 6) ข่มขืนกระทำชำเราในลักษณะโทรมหญิง

B73

2. ผู้กระทำผิดใช้อาวุธหรือไม่

- 1) ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้มีชนิดใดบ้าง (ระบุให้ครบ : ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- 1) ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม
- 2) มีด ขวาน เหล็กขูดซาร์ป
- 3) ของมีคมอื่นๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ
- 4) ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้นน้ำ
- 5) อาวุธสงคราม
- 6) อื่นๆ โปรดระบุ
- 2) ไม่ใช้อาวุธ
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B74 B75

B76

B77

B78

(จบตอนที่ 4 ให้ข้ามไปถามตอนที่ 6 หน้า 9)

ตอนที่ 5 : การถูกกระทำฯ โดยการแอบอ้างใช้ข้อมูลเอกสารส่วนตัว

1. มีผู้แอบอ้างใช้ข้อมูลเอกสารส่วนตัวของท่านในลักษณะใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต B79
- 2) เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่นๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต B80
- 3) ใช้ข้อมูลส่วนตัวหรือเอกสารโดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อขอทำบัตรเครดิตหรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงินยืมหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่นๆ B81
- 4) เอกสารสำคัญอื่นๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง โปรรระบุเอกสาร(เช่น บัตรประชาชน).....
- 5) อื่นๆ โปรรระบุ

2. ท่านทราบเหตุการณ์ตามข้อ 1 ได้อย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) บัตรเครดิตหรือบัญชีที่ใช้ร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ B82
- 2) เงินหายไปจากบัญชีหรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชีหรือพบความผิดปกติ จากใบรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต B83
- 3) มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิต/เจ้าของบัญชีแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น B84
- 4) ถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต/ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน
- 5) อื่นๆ โปรรระบุ

3. มูลค่าความเสียหายจากเหตุดังกล่าวคิดเป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้นเท่าไร

- 1) จำนวน บาท B85
- 2) ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเลข
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ B86

4. หลังจากเกิดเหตุดังกล่าวท่านได้รับผลเสียหรือไม่ อย่างไร

- 1) ได้รับผลเสีย คือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- 1) ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน B87
- 2) บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหา ถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต B88
- 3) ถูกระงับใช้บริการสาธารณูปโภค B89
- 4) ต้องจ่ายค่าปรับ/ดอกเบี้ยบัตรเครดิตดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น B90
- 5) ถูกปฏิเสธในการซื้อประกันภัย หรือต้องจ่ายเบี้ยประกันภัยในอัตราสูงขึ้น B91
- 6) ถูกติดตามทวงหนี้
- 7) ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางแพ่ง
- 8) ถูกดำเนินคดี หรือต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีทางอาญา
- 9) อื่นๆ โปรรระบุ
- 2) ไม่ได้รับผลเสีย

ตอนที่ 6–12 ให้บันทึกรายละเอียดของการถูกกระทำฯ ทุกตอน

ตอนที่ 6 : ผู้กระทำผิด

1. ท่านเห็นผู้กระทำผิดด้วยตัวเองหรือไม่

1) เห็น

2) ไม่เห็น▶(ข้ามไปถามตอนที่ 7 หน้า 10)

B92

2. ผู้กระทำผิดยกกระทำฯต่อท่าน / สมาชิกในครัวเรือนมาก่อน หรือไม่

1) เคย (ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งเคยก่อเหตุต่อท่าน หรือสมาชิกในครัวเรือนท่านมาก่อน)

2) ไม่เคย

3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B93

3. ผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ นั้น มีจำนวนกี่คน

1) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

2) 1 คน

3) มากกว่า 1 คน▶(ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 10)

B94

4. ผู้กระทำผิดเป็นชายหรือหญิง

1) ชาย

2) หญิง

3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B95

5. ผู้กระทำผิดอายุประมาณกี่ปี

1) ต่ำกว่า 18 ปี

2) 18 -25 ปี

3) 26 - 35 ปี

4) มากกว่า 35 ปี

5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B96

6. ผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาล หรือเสี้ยมเมืองหรือไม่

1) เป็น

2) ไม่เป็น

3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B97

7. ผู้กระทำผิดมีอาการมีมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติด หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุหรือไม่

1) มี

2) ไม่มี

3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B98

8. ขณะเกิดเหตุ ผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่าน(กรุณาตอบเพียง 1 คำตอบ)

ระบุนความสัมพันธ์/ รหัส

B99

1. เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม

2. เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม

3. เป็นพี่น้อง

4. เป็นญาติ ระบุ.....

5. เป็นคู่สมรส

6. เป็นอดีตคู่สมรส

7. เป็นคู่รัก

8. เป็นอดีตคู่รัก

9. เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า

10. เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท)

11. เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน

12. เป็นเพื่อนบ้าน

13. เป็นเพื่อนร่วมงาน

14. เป็นผู้บังคับบัญชา(นายจ้าง)

15. เป็นผู้ได้บังคับบัญชา(ลูกจ้าง)

16. เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า

17. เป็นผู้ป่วยในความดูแล

18. เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน

19. เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน

(เมื่อถามข้อ 8 แล้ว เฉพาะผู้ที่ตอบตอนที่ 5 คือผู้ถูกกระทำฯ โดยการแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ให้ข้ามไปถามตอนที่ 8 ข้อ 6 ในหน้า 13 ส่วนผู้ถูกกระทำฯ ประเภทอื่น ให้ถามข้อ 9 หน้า 10 ต่อไป)

9. หากได้พบเห็นอีกครั้ง ท่านจะสามารถจดจำผู้กระทำผิดได้หรือไม่

- 1) จำได้ 2) จำไม่ได้ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B100 140

(ถามข้อ 9 เสร็จ ให้ข้ามไปถามตอนที่ 7)

จากข้อ 3 กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน ให้ถามข้อ 10 – 15

10. กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ เป็นชายหรือหญิง

- 1) ชาย 2) หญิง
 3) มีทั้งชายและหญิง 4) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B101 141

11. กลุ่มผู้กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุประมาณเท่าไร (กรณีถ้ากลุ่มผู้กระทำผิดมี 2 คน และมีช่วงอายุที่แตกต่างกันมากๆ ให้พิจารณาอายุของหัวหน้ากลุ่ม)

- 1) ต่ำกว่า 18 ปี 2) 18 - 25 ปี 3) 26 - 35 ปี
 4) มากกว่า 35 ปี 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B102 142

12. ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง เป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาล หรือเสี้ยมเมืองหรือไม่

- 1) เป็น 2) ไม่เป็น 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B103 143

13. ผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่ง มีอาการมีเนมาจากฤทธิ์ ของสารเสพติด หรือเครื่องคัมแอลกอฮอล์ ขณะก่อเหตุหรือไม่

- 1) มี 2) ไม่มี 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B104 144

14. ขณะเกิดเหตุ กลุ่มผู้กระทำผิดมีความสัมพันธ์อย่างไรกับท่า (กรุณาตอบเพียง 1 คำตอบ)

- 1) ทั้งหมดเป็นญาติ 2) ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน
 3) ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน 4) ส่วนใหญ่เป็นญาติ
 5) ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน 6) ส่วนใหญ่เป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน
 7) ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน 8) เป็นเพื่อนหรือญาติหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน
 9) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B105 145

15. หากได้พบเห็นอีกครั้ง ท่านจะสามารถจดจำผู้กระทำผิดคนใดคนหนึ่งได้หรือไม่

- 1) จำได้ 2) จำไม่ได้ 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B106 146

ตอนที่ 7: การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ

1. ขณะเกิดเหตุ ท่านได้กระทำการใดเพื่อปกป้องตัวท่าน/ทรัพย์สินของท่าน หรือไม่

- 1) ได้กระทำ 2) ไม่ได้กระทำ► (ข้ามไปถามตอนที่ 8 หน้า 12)
 3) ไม่อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ► (ข้ามไปถามตอนที่ 8 ข้อ 6 หน้า 13)

147
B107

2. ท่านตอบโต้ผู้กระทำผิดอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ
 2) ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น นุศ กระจก ตบตี ต่อย ผลัก
 3) ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ
 4) ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ
 5) คืบคลาน ขัดขืน
 6) ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้
 7) พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวจน ตะโกน ทำเสียงดังเปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 8) ให้ความร่วมมือโดยดี / แกล้งทำตามคำสั่ง
 9) พยายามเกลี้ยกล่อม ให้เหตุผล ต่อรอง หรืออ่อนน้อม
 10) หลบหนี หรือพยายามหลบหนี
 11) เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ/ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย
 12) ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ
 13) ร้องให้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด
 14) อื่นๆ โปรดระบุ

148 149
B108
150 151
B109
152 153
B110
154 155
B111
156 157
B112

3. ท่านตอบโต้ผู้กระทำผิดตามข้อ เมื่อใด

- 1) ก่อนได้รับบาดเจ็บ 2) ระหว่างที่กำลังถูกทำร้ายและได้รับบาดเจ็บ
 3) หลังได้รับบาดเจ็บ 4) ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ
 5) ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา / เมื่อใดก็ได้ แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ

158
B113

4. การกระทำของท่านตามข้อ 2 ส่งผลอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ท่านสามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ
 2) ท่านสามารถปกป้องทรัพย์สิน
 3) ท่านสามารถหลบหนีไปได้
 4) ท่านสามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์
 5) ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป
 6) ท่านบาดเจ็บมากขึ้น หรือสูญเสียทรัพย์สิน หรือทรัพย์สินถูกทำลายมากขึ้น
 7) ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น
 8) ผู้กระทำผิดหลบหนีไปได้
 9) ผู้กระทำผิดโกรธและมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น

159 160
B114
161 162
B115
163 164
B116
165 166
B117
167 168
B118

10) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

5. เหตุการณ์ครั้งนี้ใครเป็นคนแรกที่ใช้กำลังหรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง

- 1) ตัวท่าน
- 2) ผู้กระทำผิด
- 3) ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์
- 4) ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง
- 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

169
B119

ตอนที่ 8 : ผลกระทบจากการถูกกระทำ

1. จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านบาดเจ็บหรือไม่ และมีอาการอย่างไร

- 1) ไม่บาดเจ็บ▶ (ข้ามไปถามข้อ 6 หน้า 13)
- 2) บาดเจ็บ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - 1) มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน
 - 2) มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือถูกทำร้ายโดยของมีคม
 - 3) กระดูกหัก ฟันหักศีรษะแตก
 - 4) มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน
 - 5) หมดสติจากการถูกทำร้าย
 - 6) มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบนผิวหนัง เล็บนิ้วหัก ฟันบิ่น
 - 7) อื่นๆ โปรดระบุ.....

170 B120

171 B121

172 B122

173 B123

174 B124

2. อาการบาดเจ็บดังกล่าวรุนแรงจนต้องรับการรักษาพยาบาลหรือไม่

- 1) ไม่ต้อง
- 2) ต้อง รักษาพยาบาลที่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - 1) ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ
 - 2) บ้านพักอาศัยของตัวเอง หรือบ้านพักอาศัยญาติหรือเพื่อน
 - 3) หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ
 - 4) คลินิกรักษาโรค
 - 5) ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล
 - 6) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก
 - 7) โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน
 - 8) อื่นๆ โปรดระบุ.....

175 B125

176 B126

177 B127

178 B128

179 B129

3. การรักษาพยาบาลอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นนั้น มีค่าใช้จ่ายหรือไม่ *ไม่รวมค่าพาหนะ และอื่นๆ ที่ไม่ใช่ค่ารักษาพยาบาล*

- 1) ไม่มี
- 2) มี คิดเป็น
 - 1) จำนวน บาท
 - 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

180 B130

181 B131

182 B132

187

4. อาการบาดเจ็บดังกล่าวทำให้ต้องหยุดงาน หรือสูญเสียเวลาทำงานไปหรือไม่
(รวมถึงเวลาที่หยุดงานเพื่อต้องไปพบแพทย์)

- 1) ไม่ใช่
- 2) ใช่ เป็นจำนวน 1) น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน
 2) มากกว่า 1 วัน จำนวนประมาณ..... วัน

B133

188

 B134

189

B135

190	192

5. การที่ท่านบาดเจ็บและจำเป็นต้องหยุดงานนั้น มีผลทำให้บ้านขาดรายได้หรือไม่

- 1) ไม่มีผล
- 2) มีผล คิดเป็น 1) จำนวน บาท
 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

B136

193

 B137

194

B138

195	200			

6. เหตุที่เกิดขึ้นทำให้ท่านจำเป็นต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลาทำงานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร (ไม่นับรวมที่หยุดงานจากอาการบาดเจ็บ)

- 1) ไม่ได้หยุดงาน▶(ข้ามไปถามข้อ 10)
- 2) ต้องหยุดงานเพื่อ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- 1) ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 2) ติดต่อกับศาล
- 3) เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย
- 4) เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย
- 5) อื่นๆ โปรดระบุ.....

B139

201

 B140

202

B141

203

B142

204

B143

205

7. จากสาเหตุทั้งหมดที่ระบุในข้อ 6 ท่านสูญเสียเวลาทำงานรวมทั้งสิ้นนานเท่าไร

- 1) น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน
- 2) มากกว่า 1 วัน จำนวนประมาณ วัน
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B144

206

B145

207	209

8. การที่จำเป็นต้องหยุดงานนี้ มีผลทำให้บ้านขาดรายได้หรือไม่

- 1) ไม่มีผล
- 2) มีผล คิดเป็น 1) จำนวน บาท
 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

B146

210

 B147

211

B148

212	217			

9. นอกเหนือจากตัวท่านเอง มีสมาชิกในครัวเรือน จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นด้วย หรือไม่ (นับเฉพาะผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป)

- 1) ไม่มี 2) มี จำนวนประมาณ..... วัน

B149

218

B150

219	221

10. ท่านสูญเสียทรัพย์สินไปเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่(หมายถึงทรัพย์สินที่ถูกขโมย และ/หรือทรัพย์สินที่เสียหาย แต่ไม่รวมค่ารักษาพยาบาล)

- 1) ไม่สูญเสีย
- 2) สูญเสีย คิดเป็น 1) จำนวน บาท
- 2) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ (รายได้ไม่แน่นอน)

	B151	222	B152	223	
B153	224	225	226	227	228

ตอนที่ 9 : เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุคือเวลาใด

- 1) 06.01 - 09.00 น. (หลังจากหกโมงเช้า ถึง เก้าโมง)
- 2) 09.01 - 12.00 น. (หลังจากเก้าโมงเช้า ถึงเที่ยงวัน)
- 3) 12.01 - 15.00 น. (หลังจากเที่ยงวันถึง บ่ายสามโมง)
- 4) 15.01 - 18.00 น. (หลังจากบ่ายสามโมง ถึง หกโมงเย็น)
- 5) 18.01 - 21.00 น. (หลังจากหกโมงเย็น ถึง สามทุ่ม)
- 6) 21.01 - 24.00 น. (หลังจากสามทุ่ม ถึง เที่ยงคืน)
- 7) 24.01 - 03.00 น. (หลังจากเที่ยงคืน ถึง ตีสยาม)
- 8) 03.01 - 06.00 น. (หลังจากตีสยาม ถึง หกโมงเช้า)
- 9) กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา
- 10) กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา
- 11) ไม่ทราบช่วงเวลาเกิดเหตุ

		B154	230	231

2. สถานที่เกิดเหตุ เกิดขึ้นในจังหวัดและอำเภอเขตใด

- 1) เกิดขึ้นภายในจังหวัดนี้ โปรดระบุชื่ออำเภอเขต.....
- 2) เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น โปรดระบุชื่อจังหวัด.....
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเกิดขึ้นที่ใด

		B155	232		
B156	233	234	B157	235	236
	อำเภอ/เขต		จังหวัด		

3. สถานที่เกิดเหตุเป็นบริเวณใด โปรดระบุ.....

		B158	237	B159	238

(เมื่อระบุสถานที่เกิดเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้เพียง 1 ข้อ)

1) บริเวณที่พักอาศัยของท่าน

- 1) ในบ้านพักอาศัย/ บริเวณภายในรั้วบ้าน
- 2) ในสถานที่อื่นๆ ซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ เช่น สถานประกอบการ ร้านค้า
- 3) ในบ้านพักตากอากาศ/ บ้านอีกหลังหนึ่ง/ ที่พักอีกแห่งหนึ่งของท่าน
- 4) ในโรงแรม / ที่พักตากอากาศเช่า/ ที่พักชั่วคราว
- 5) บริเวณรอบๆ บ้าน
- 6) ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม

2) บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน

☐ 1) ในบ้านพักอาศัย/ บริเวณภายในรั้วบ้าน ☐ 2) บริเวณรอบๆบ้าน ☐ 3) ห้องโถงรวม / ทางเดินรวม / บริเวณภายในตึกที่พัก หอพัก อพาร์ทเมนต์คอนโดมิเนียม
3) โรงเรียน หรือสถานศึกษา ☐ 1) ในอาคารเรียน ☐ 2) บริเวณอื่นๆ นอกอาคารเรียน เช่น ลานจอดรถของโรงเรียน สนาม หรือบนรถโรงเรียน ไปรกระบุ.....
4) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ ☐ 1) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถสาธารณะ ☐ 2) ลานจอดรถ / อาคารจอดรถส่วนบุคคล หรือสถานที่จอดรถเฉพาะของบริษัทห้างร้าน หอพัก อพาร์ทเมนต์ คอนโดมิเนียม
5) สถานประกอบการ ☐ 1) ร้านอาหาร / บาร์ / ไนต์คลับ/ สถานบริการ ☐ 2) ร้านทอง ☐ 3) สถานบริการน้ำมันร้านสะดวกซื้อ ตลาดสด ☐ 4) ห้างสรรพสินค้า ☐ 5) สถานที่ทำงาน เช่น โรงงาน ☐ 6) หน่วยงานราชการ ☐ 7) อื่นๆ ไปรกระบุ.....
6) บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือในพาหนะบริการสาธารณะ ☐ 1) ในสวนสาธารณะ สนามเด็กเล่น ☐ 2) บนถนนสาธารณะ ☐ 3) บริเวณพวงหรีด ติกร้าง ที่เปลี่ยว ☐ 4) ในรถรับจ้างสาธารณะ เช่น รถแท็กซี่ รถจักรยานยนต์รับจ้าง ☐ 5) ในรถประจำทาง เรือโดยสาร รถไฟ เครื่องบิน ☐ 6) ป้ายหยุดรถ/อุ้งรถประจำทางสถานีรถไฟ สถานีขนส่ง ท่าเรือโดยสาร สนามบินพาณิชย์ ☐ 7) อื่นๆ ไปรกระบุ.....

ตอนที่ 10 : การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจรับทราบเหตุที่เกิดขึ้นหรือไม่

1) ไม่ทราบ

2) ทราบ▶ (ข้ามไปถามข้อ 4 หน้า 17)

B160

3) ไม่แน่ใจ▶ (ข้ามไปถามตอนที่ 11 หน้า 19)

2. เหตุใดเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น โปรดระบุ.....

(เมื่อระบุสาเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้มากกว่า 1 ข้อ)

<p>☐ 1) ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น</p> <p>☐ 1) แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์</p> <p>☐ 2) เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีจัดการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด แจ้งผู้ปกครองของผู้กระทำผิด</p>	<p>B161 <input type="text" value="240"/></p>	<p>B162 <input type="text" value="241"/></p>
<p>☐ 2) ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่</p> <p>☐ 1) เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย</p> <p>☐ 2) ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก</p> <p>☐ 3) ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดเป็นการกระทำผิดที่มีโทษทางอาญาหรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่</p>	<p>B164 <input type="text" value="243"/></p>	<p>B165 <input type="text" value="244"/></p>
<p>☐ 3) ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้</p> <p>☐ 1) ท่านทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป</p> <p>☐ 2) ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามารถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้</p> <p>☐ 3) ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด ไม่มีหลักฐานเพียงพอ</p>	<p>B168 <input type="text" value="247"/></p>	<p>B169 <input type="text" value="248"/></p>
<p>☐ 4) ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ</p> <p>☐ 1) เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่จะไม่อยากเข้ามาเกี่ยวข้อง</p> <p>☐ 2) เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ</p> <p>☐ 3) เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ คุกคาม หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น</p> <p>☐ 4) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล</p>	<p>B172 <input type="text" value="251"/></p>	<p>B173 <input type="text" value="252"/></p>
<p>☐ 5) ไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ</p> <p>☐ 1) ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดต้องถูกดำเนินคดี</p> <p>☐ 2) ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ</p> <p>☐ 3) ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวว่าจะถูกแก้แค้น ถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง</p> <p>☐ 4) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาจะแจ้งต่อเจ้าหน้าที่</p> <p>☐ 5) ไม่ได้แจ้ง แต่ไม่ทราบว่าผู้อื่นแจ้งหรือไม่ คิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่ได้แจ้ง</p> <p>☐ 6) อื่นๆ โปรดระบุ.....</p>	<p>B176 <input type="text" value="255"/></p>	<p>B177 <input type="text" value="256"/></p>

3. จากสาเหตุที่ระบุในข้อ 2 ท่านคิดว่าสาเหตุใดสำคัญที่สุด ที่ทำให้ท่านไม่แจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

1) ระบุรหัสของสาเหตุที่สำคัญที่สุด.....

.....▶ (ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18)

B180 B181

2) ทุกสาเหตุสำคัญเท่ากัน

.....▶ (ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18)

4. เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุที่เกิดขึ้นได้อย่างไร

- 1) ท่านเป็นผู้แจ้ง
- 2) บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง▶(ข้ามไปถามข้อ 7)
- 3) ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง.....▶ (ข้ามไปถามข้อ 7)
- 4) มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะเกิดเหตุ▶ (ข้ามไปถามข้อ 9 หน้า 18)

B182

5. เหตุใดท่านจึงแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไปรกระบุ.....

(เมื่อระบุสาเหตุแล้ว ให้พนักงานพิจารณาว่าตรงกับคำตอบในข้อใด แล้ว ✓ หน้าคำตอบนั้นได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1) แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ		262	263
☐ 1) ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ	B183	<input type="text"/>	B184 <input type="text"/>
☐ 2) ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ			B185 <input type="text"/>
☐ 3) ต้องการทรัพย์สิน/ ยานพาหนะคืน			B186 <input type="text"/>
☐ 2) แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด		266	267
☐ 1) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำกับท่านหรือครอบครัว	B187	<input type="text"/>	B188 <input type="text"/>
☐ 2) ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น			B189 <input type="text"/>
☐ 3) ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด			B190 <input type="text"/>
☐ 3) แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ		270	271
☐ 1) ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและแกวสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ	B191	<input type="text"/>	B192 <input type="text"/>
☐ 2) เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ทราบ			B193 <input type="text"/>
☐ 4) อื่นๆ ไปรกระบุ	B194	<input type="text"/>	273

6. จากเหตุผลที่ระบุในข้อ 5 เหตุผลข้อใดที่ท่านคิดว่าสำคัญที่สุด ที่ทำให้ท่านแจ้งเหตุที่เกิดขึ้นต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- 1) ระบุรหัสของสาเหตุที่สำคัญที่สุด.....
- 2) ทุกสาเหตุสำคัญเท่ากัน

B195 B196

7. แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยวิธีใด

- 1) โทรศัพท์
- 2) เดินทางไปแจ้ง
- 3) ทำทั้งสองวิธี
- 4) สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ
- 5) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
- 6) อื่นๆ ไปรกระบุ.....

B197

(เมื่อถามข้อ 7 แล้ว เฉพาะผู้ที่ตอบตอนที่ 5 คือผู้ถูกกระทำฯ โดยารแอบอ้างใช้ข้อมูลฯ ให้ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18 เป็นต้นไป ส่วนผู้ถูกกระทำฯประเภทอื่นให้ถามข้อ 8 ต่อไป)

8. หลังจากแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้ว ใช้เวลานานเท่าไรกว่าเจ้าหน้าที่จะเดินทางมาถึง

- 1) ภายใน 10 นาที
- 2) มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที
- 3) มากกว่า 30 นาทีแต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง
- 4) มากกว่า 1 ชั่วโมงแต่ไม่เกิน 1 วัน
- 5) มากกว่า 1 วัน
- 6) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ▶ (ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18)
- 7) ไม่มา เพราะไม่มีความจำเป็นต้องมาดูแลสถานที่เกิดเหตุ▶(ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18)
- 8) ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ▶(ข้ามไปถามตอนที่ 11 หน้า 19)

B198

9) ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น โปรดระบุ ▶ (ข้ามไปถามข้อ 10 หน้า 18)

9. เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุแล้วได้ดำเนินการอย่างไร(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น
- 2) คั่นบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ
- 3) สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์
- 4) รับปากว่าจะช่วยเหลือสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น
- 5) รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป
- 6) จับกุมผู้กระทำผิด ▶ (ข้ามไปถามข้อ 11)
- 7) อื่นๆ โปรดระบุ
- 8) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B199

B200

B201

B202

B203

10. มีการจับกุม/ตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัยที่เกี่ยวข้องในเหตุการณ์หรือไม่

- 1) มี
- 2) ไม่มี
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B204

11. หลังจากเหตุการณ์ท่านได้มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีกหรือไม่

- 1) ติดต่อก โดย
 - 1) ผู้ตอบหรือสมาชิกในครัวเรือนต้องเป็นฝ่ายติดต่อไป
 - 2) ตำรวจติดต่อมา
- 2) ไม่ติดต่อ
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B205

B206

12. หลังจากเหตุการณ์จนถึงปัจจุบันเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการติดตามเหตุ/คดีที่เกิดขึ้นอย่างไร

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- 1) สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย
- 2) พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด
- 3) จับกุมผู้กระทำผิด ผู้ต้องสงสัย
- 4) ติดต่อกลับมาที่ท่าน หรือสมาชิกในครัวเรือน
- 5) อื่นๆ โปรดระบุ
- 6) ไม่ได้ทำอะไร
- 7) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ

B207

B208

B209

B210

B211

13. ท่านต้องการให้ตำรวจดำเนินการเกี่ยวกับเหตุ/คดีที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมอีกหรือไม่

- 1) ไม่ต้องการ
- 2) ต้องการ โปรดระบุ.....

B212

B213

ตอนที่ 11 : การติดต่อกับหน่วยงานอื่นๆ

1. หลังจากเกิดเหตุท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนได้ติดต่อหน่วยงานอื่นนอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจหรือไม่

1) ติดต่อ โดย

1) ติดต่อหน่วยงานด้วยตนเอง

.....▶ (ข้ามไปถามข้อ 3)

2) มีหน่วยงานเข้ามาติดต่อให้ความช่วยเหลือ

.....▶ (ถามต่อข้อ 2, 4, 5 ยกเว้นข้อ 3)

3) มีทั้งหน่วยงานเข้ามาติดต่อ และติดต่อด้วยตนเอง

2) ไม่ติดต่อ

.....▶ (ข้ามไปถามตอนที่ 12 หน้า 20)

2. หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อดังกล่าวเป็นหน่วยงานใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ คือ

1) สำนักงานอัยการ

2) ศาล

3) สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

4) อื่นๆ เช่น สำนักงานยุติธรรมจังหวัด กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เป็นต้น

โปรดระบุ

2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม โปรดระบุ

3) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน โปรดระบุ

4) สำนักงานทนายความ

5) อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.

3. หน่วยงานที่ท่านติดต่อคือหน่วยงานใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1) หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรมอื่นๆ นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ คือ

1) สำนักงานอัยการ

2) ศาล

3) สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

4) อื่นๆ เช่น สำนักงานยุติธรรมจังหวัด กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เป็นต้น

โปรดระบุ

2) หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการยุติธรรม โปรดระบุ

3) หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน โปรดระบุ

4) สำนักงานทนายความ

5) อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.

4. ท่านหรือสมาชิกในครัวเรือนได้ดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดหรือไม่

1) ใช่

2) ไม่ใช่

5. ท่านต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม(ไม่รวมถึงหน่วยงานตำรวจ) ดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติมอีกหรือไม่

1) ไม่ต้องการ

2) ต้องการ โปรดระบุสิ่งที่ต้องการให้ดำเนินการหรือระบุหน่วยงาน

B214 ²⁹⁴ B215 ²⁹⁵

B216 ²⁹⁶ B217 ²⁹⁷
B218 ²⁹⁸
B219 ²⁹⁹

B220 ³⁰⁰
B221 ³⁰¹
B222 ³⁰²
B223 ³⁰³

B224 ³⁰⁴ B225 ³⁰⁵
B226 ³⁰⁶
B227 ³⁰⁷

B228 ³⁰⁸
B229 ³⁰⁹
B230 ³¹⁰
B231 ³¹¹

B232 ³¹²

B233 ³¹³

B234 ³¹⁴ ³¹⁵

ตอนที่ 12 : ความถี่ของการตกเป็นเหยื่อการถูกรักษาฯ (เป็นประเภทที่ถูกรักษาฯ เช่นเดียวกับที่ระบุในข้อ ค. หน้า 1)

1. ประเภทที่ถูกรักษาฯ ตามที่กล่าวมาข้างต้น เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งหรือไม่
- 1) ใช่ 2) ไม่ใช่▶ จบการสัมภาษณ์ B235
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
2. เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้น มีผู้กระทำผิดคนเดียวหรือไม่
- 1) ใช่ 2) ไม่ใช่▶ จบการสัมภาษณ์ B236
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
3. เหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันหรือมีรายละเอียดพฤติกรรมเหมือนกันอย่างเห็นได้ชัดหรือไม่
- 1) ใช่ 2) ไม่ใช่▶ จบการสัมภาษณ์ B237
- 3) ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ
4. ท่านคาดว่าจะถูกรักษาฯ ในประเภทนี้ อีกหรือไม่
- 1) ถูกรักษาฯ อีก B238
- 2) ไม่ถูกรักษาฯ อีก เพราะ..... B239

จบการสัมภาษณ์

ข้อสังเกตจากการสัมภาษณ์

1. ขณะที่ถามคำถาม นอกจากผู้ถูกรักษาฯ แล้ว มีบุคคลอื่นใดร่วมรับฟังหรือร่วมสนทนาด้วย หรือไม่
- 1) ไม่มีผู้อื่นนอกจากผู้ถูกรักษาฯ B240
- 2) มี (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) B241
- 1) คู่สมรสของผู้ถูกรักษาฯ B242
- 2) สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ไม่ใช่สมาชิกภรรยาของผู้ถูกรักษาฯ B243
- 3) สมาชิกในครัวเรือนที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี B244
- 4) ผู้อื่นที่ไม่ใช่สมาชิกในครัวเรือน B245
- 5) มีผู้อื่นอยู่กับผู้ถูกรักษาฯ แต่ไม่ทราบว่าใครหรือมีความสัมพันธ์อย่างไร
2. ผู้ถูกรักษาฯ เป็นผู้ตอบสัมภาษณ์เองหรือไม่ B246
- 1) ตอบเอง 2) ผู้อื่นตอบแทน

ชื่อพนักงานสอบสวน / 2554

วันที่ / / 2554

ชื่อผู้ตรวจ / 2554

วันที่ / / 2554

ภาคผนวก ข

ตอนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ ฯ

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ ฯ

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของการประสพเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลของผู้ประสบเหตุ ฯ และประเภทอาชญากรรม เป็นรายการปกครอง

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	152,229	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ชาย	83,099	54.6	75,368	53.5	6,055	76.8	40	10.2	1,636	52.9
• หญิง	69,130	45.4	65,497	46.5	1,824	23.2	354	89.8	1,455	47.1
ในเขตเทศบาล	67,027	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	971	100.0
• ชาย	33,777	50.4	32,040	50.0	1,225	68.1	40	32.8	472	48.6
• หญิง	33,250	49.6	32,094	50.0	575	31.9	82	67.2	499	51.4
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ชาย	49,322	57.9	43,327	56.5	4,831	79.5	0	0.0	1,164	54.9
• หญิง	35,882	42.1	33,403	43.5	1,249	20.5	273	100.0	957	45.1
2. อายุ	152,229	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• 15 – 19 ปี	3,916	2.6	1,512	1.1	2,130	27.0	114	28.9	160	5.2
• 20 – 29 ปี	11,802	7.8	9,658	6.9	1,955	24.8	27	6.9	162	5.2
• 30 – 39 ปี	30,372	20.0	27,669	19.6	1,589	20.2	229	58.1	885	28.6
• 40 – 49 ปี	43,470	28.6	41,803	29.7	821	10.4	0	0.0	846	27.4
• 50 – 59 ปี	35,386	23.2	33,838	24.0	980	12.4	6	1.5	562	18.2
• 60 ปีขึ้นไป	27,283	17.9	26,385	18.7	404	5.1	18	4.6	476	15.4
ในเขตเทศบาล	67,027	100.0	64,135	100.0	1,799	100.0	122	100.0	971	100.0
• 15 – 19 ปี	1,284	1.9	753	1.2	492	27.3	39	32.0	0	0.0
• 20 – 29 ปี	5,913	8.8	5,485	8.6	379	21.1	27	22.1	22	2.3
• 30 – 39 ปี	15,274	22.8	14,365	22.4	468	26.0	50	41.0	391	40.3
• 40 – 49 ปี	18,581	27.7	18,222	28.4	245	26.0	50	41.0	391	40.3
• 50 – 59 ปี	15,038	22.4	14,716	22.9	123	6.8	6	4.9	193	19.9
• 60 ปีขึ้นไป	10,937	16.3	10,594	16.5	92	5.1	0	0.0	251	25.8
นอกเขตเทศบาล	85,205	100.0	76,731	100.0	6,081	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• 15 – 19 ปี	2,632	3.1	759	1.0	1,638	26.9	75	27.5	160	7.5
• 20 – 29 ปี	5,889	6.9	4,173	5.4	1,577	25.9	0	0.0	139	6.6
• 30 – 39 ปี	15,099	17.7	13,304	17.3	1,121	18.4	180	65.9	494	23.3
• 40 – 49 ปี	24,890	29.2	23,581	30.7	576	9.5	0	0.0	733	34.6
• 50 – 59 ปี	20,348	23.9	19,123	24.9	856	14.1	0	0.0	369	17.4
• 60 ปีขึ้นไป	16,347	19.2	15,791	20.6	313	5.1	18	6.6	225	10.6
3. สัญชาติ	152,229	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ไทย	151,899	99.8	140,549	99.8	7,865	99.8	394	100.0	3,091	100.0
• จีน	82	0.1	82	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	248	0.2	234	0.2	14	0.2	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• ไทย	66,839	99.7	63,947	99.7	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• จีน	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	187	0.3	187	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอายุกรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แบบอ้างอิงข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ไทย	85,060	99.8	76,601	99.8	6,065	99.8	273	100.0	2,121	100.0
• จีน	82	0.1	82	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	61	0.1	47	0.1	14	0.2	0	0.0	0	0.0
4. เชื้อชาติ	152,229	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ไทย	151,403	99.5	140,053	99.4	7,865	99.8	394	100.0	3,091	100.0
• จีน	578	0.4	578	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	248	0.2	234	0.2	14	0.2	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,026	100.	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.	970	100.0
• ไทย	66,314	98.9	63,422	98.9	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• จีน	525	0.8	525	0.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	187	0.3	187	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ไทย	85,089	99.9	76,630	99.9	6,065	99.8	273	100.0	2,121	100.0
• จีน	53	0.1	53	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	61	0.1	47	0.1	14	0.2	0	0.0	0	0.0
5. ศาสนา	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• พุทธ	145,212	95.4	134,203	95.3	7,546	95.8	379	96.2	3,084	99.8
• คริสต์	393	0.3	393	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อิสลาม	6,623	4.4	6,268	4.4	333	4.2	15	3.8	7	0.2
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	122	100.0	970	100.0
• พุทธ	63,826	95.2	60,973	95.1	1,767	98.2	116	95.1	970	100.0
• คริสต์	169	0.3	169	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อิสลาม	3,030	4.5	2,992	4.7	32	1.8	6	4.9	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,731	100.0	6,079	100.0	272	100.0	2,121	100.0
• พุทธ	81,386	95.5	73,230	95.4	5,779	95.1	263	96.7	2,114	99.7
• คริสต์	224	0.3	224	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อิสลาม	3,593	4.2	3,277	4.3	300	4.9	9	3.3	7	0.3
6. การศึกษาสูงสุด	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	395	100.0	3,090	100.0
• ไม่ได้รับการศึกษา	4,695	3.1	4,461	3.2	173	2.2	45	11.4	16	0.5
• ประถมศึกษา	78,720	51.7	73,802	52.4	3,935	49.9	83	21.0	900	29.1
• มัธยมศึกษาตอนต้น	20,991	13.8	18,145	12.9	2,278	28.9	57	14.4	511	16.5
• มัธยมศึกษาตอนปลาย	15,505	10.2	13,895	9.9	770	9.8	94	23.8	746	24.1
• ปวช. ปวส. ปวท.										
• อนุปริญญา	13,238	8.7	12,437	8.8	590	7.5	18	4.6	193	6.2
• ปริญญาตรี	16,611	10.9	15,703	11.1	133	1.7	98	4.6	193	6.2
• สูงกว่าปริญญาตรี	2,468	1.6	2,421	1.7	0	0.0	0	0.0	47	1.5

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,135	100.0	1,799	100.0	122	100.0	969	100.0
● ไม่ได้รับการศึกษา	1,894	2.8	1,865	2.9	9	0.5	4	3.3	16	1.7
● ประถมศึกษา	25,212	37.6	24,275	37.8	702	39.0	16	13.1	219	22.6
● มัธยมศึกษาตอนต้น	10,333	15.4	9,545	14.9	642	35.7	23	18.9	123	12.7
● มัธยมศึกษาตอนปลาย	7,411	11.1	6,898	10.8	246	13.7	21	17.2	246	25.4
● ปวช. ปวส. ปวท. อนุปริญญา	8,285	12.4	7,982	12.4	185	10.3	18	14.8	100	10.3
● ปริญญาตรี	11,935	17.8	11,628	18.1	15	0.8	40	32.8	252	26.0
● สูงกว่าปริญญาตรี	1,955	2.9	1,942	3.0	0	0.0	0	0.0	13	1.3
นอกเขตเทศบาล	85,202	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	272	100.0	2,120	100.0
● ไม่ได้รับการศึกษา	2,801	3.3	2,596	3.4	164	2.7	41	15.1	0	0.0
● ประถมศึกษา	53,509	62.8	49,527	64.5	3,234	53.2	67	24.6	681	32.1
● มัธยมศึกษาตอนต้น	10,656	12.5	8,600	11.2	1,635	26.9	34	12.5	387	18.3
● มัธยมศึกษาตอนปลาย	8,095	9.5	6,997	9.1	524	8.6	73	26.8	501	23.6
● ปวช. ปวส. ปวท. อนุปริญญา	4,953	5.8	4,455	5.8	405	6.7	0	0.0	93	4.4
● ปริญญาตรี	4,674	5.5	4,075	5.3	118	1.9	57	21.0	424	20.0
● สูงกว่าปริญญาตรี	514	0.6	480	0.6	0	0.0	0	0.0	34	1.6
7. อาชีพ	152,229	100.0	140,864	100.0	7,880	100.0	394	100.0	3,091	100.0
● ข้าราชการพนักงาน รัฐวิสาหกิจ	8,478	5.6	7,861	5.6	67	0.9	0	0.0	550	17.8
● พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	18,377	12.1	17,155	12.2	771	9.8	60	15.2	391	12.6
● ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	52,442	34.4	50,339	35.7	979	12.4	122	31.0	1,002	32.4
● เกษตรกร	47,444	31.2	44,127	31.3	2,539	32.2	39	9.9	739	23.9
● รับจ้างทั่วไป/กรรมกร	7,744	5.1	6,385	4.5	1,229	15.6	55	14.0	75	2.4
● นักเรียน/นักศึกษา	3,930	2.6	2,119	1.5	1,620	20.6	61	15.5	130	4.2
● แม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบ อาชีพ	12,791	8.4	11,875	8.4	668	8.5	57	14.5	191	6.2
● อื่น ๆ	1,023	0.7	1,003	0.7	7	0.1	0	0.0	13	0.4
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,133	100.0	1,800	100.0	123	100.0	970	100.0
● ข้าราชการพนักงาน รัฐวิสาหกิจ	3,779	5.6	3,653	5.7	15	0.8	0	0.0	111	11.4
● พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	13,080	19.5	12,478	19.5	263	14.6	12	9.8	327	33.7
● ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	30,379	45.3	29,603	46.2	374	20.8	40	32.5	362	37.3
● เกษตรกร	6,367	9.5	6,066	9.5	219	12.2	12	9.8	70	7.2
● รับจ้างทั่วไป/กรรมกร	3,100	4.6	2,841	4.4	243	13.5	16	13.0	0	0.0
● นักเรียน/นักศึกษา	1,907	2.8	1,318	2.1	562	31.2	27	22.0	0	0.0
● แม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบ อาชีพ	7,629	11.4	7,402	11.5	124	6.9	16	13.0	87	9.0
● อื่น ๆ	785	1.2	772	1.2	0	0.0	0	0.0	13	1.3

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	85,205	100.0	76,731	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ข้าราชการพนักงาน										
รัฐวิสาหกิจ	4,698	5.5	4,208	5.5	52	0.9	0	0.0	438	20.7
• พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	5,298	6.2	4,677	6.1	508	8.4	49	17.9	64	3.0
• ค้าขายธุรกิจส่วนตัว	22,063	25.9	20,736	27.0	605	10.0	82	30.0	640	30.2
• เกษตรกร	41,078	48.2	38,061	49.6	2,320	38.2	27	9.9	670	31.6
• รับจ้างทั่วไป/กรรมกร	4,645	5.5	3,544	4.6	986	16.2	40	14.7	75	3.5
• นักเรียน/นักศึกษา	2,023	2.4	801	1.0	1,058	17.4	34	12.5	130	6.1
• แม่บ้าน/ไม่ได้ประกอบอาชีพ	5,162	6.1	4,473	5.8	44	8.9	41	15.0	104	4.9
• อื่น ๆ	238	0.3	231	0.3	7	0.1	0	0.0	0	0.0
8. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	152,229	100.0	140,866	100.0	7,878	100.0	395	100.0	3,090	100.0
• ไม่มีรายได้	3,578	2.4	2,565	1.8	949	12.0	64	16.2	0	0.0
• 1 - 5,000 บาท	45,566	29.9	39,685	28.2	4,663	59.2	153	38.7	1,065	34.5
• 5,001 – 10,000 บาท	52,352	34.4	49,491	35.1	1,731	22.0	178	45.1	952	30.8
• 10,001 – 15,000 บาท	18,589	12.2	17,877	12.7	307	3.9	0	0.0	405	13.1
• 15,001 – 20,000 บาท	14,323	9.4	14,054	10.0	116	1.5	0	0.0	153	5.0
• 20,001 – 25,000 บาท	3,183	2.1	3,044	2.2	0	0.0	0	0.0	139	4.5
• 25,001 – 30,000 บาท	7,510	4.9	7,235	5.1	77	1.0	0	0.0	198	6.4
• มากกว่า 30,000 บาท	7,128	4.7	6,915	4.9	35	0.4	0	0.0	178	5.8
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,135	100.0	1,799	100.0	122	100.0	970	100.0
• ไม่มีรายได้	2,092	3.1	1,855	2.9	214	11.9	23	18.9	0	0.0
• 1 - 5,000 บาท	12,004	17.9	11,005	17.2	748	41.6	28	23.0	223	23.0
• 5,001 – 10,000 บาท	23,610	35.2	22,598	35.2	618	34.4	71	58.2	323	33.3
• 10,001 – 15,000 บาท	10,577	15.8	10,318	16.1	123	6.8	0	0.0	136	14.0
• 15,001 – 20,000 บาท	7,850	11.7	7,759	12.1	29	1.6	0	0.0	62	6.4
• 20,001 – 25,000 บาท	1,489	2.2	1,457	2.3	0	0.0	0	0.0	32	3.3
• 25,001 – 30,000 บาท	4,888	7.3	4,721	7.4	42	2.3	0	0.0	69	7.1
• มากกว่า 30,000 บาท	4,516	6.7	4,422	6.9	25	1.4	0	0.0	69	7.1
นอกเขตเทศบาล	85,202	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• ไม่มีรายได้	1,486	1.7	710	0.9	735	12.1	41	15.0	0	0.0
• 1 - 5,000 บาท	33,562	39.4	28,680	37.4	3,915	64.4	125	45.8	842	39.7
• 5,001 – 10,000 บาท	28,742	33.7	26,893	35.0	1,113	18.3	107	39.2	629	29.7
• 10,001 – 15,000 บาท	8,012	9.4	7,559	9.9	184	3.0	0	0.0	269	12.7
• 15,001 – 20,000 บาท	6,473	7.6	6,295	8.2	87	1.4	0	0.0	91	4.3
• 20,001 – 25,000 บาท	1,694	2.0	1,587	2.1	0	0.0	0	0.0	107	5.0
• 25,001 – 30,000 บาท	2,621	3.1	2,513	3.3	35	0.6	0	0.0	73	3.4
• มากกว่า 30,000 บาท	2,612	3.1	2,493	3.2	10	0.2	0	0.0	109	5.1

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9. สถานภาพสมรส	152,230	100.0	140,866	100.0	7,880	100.0	394	100.	3,090	100.0
• โสด	19,792	13.0	15,279	10.8	3,949	50.1	187	47.5	377	12.2
• สมรส	116,797	76.7	110,661	78.6	3,501	44.4	189	48.0	2,446	79.2
• หย่า	3,037	2.0	2,762	2.0	118	1.5	0	0.0	157	5.1
• หม้าย	10,446	6.9	10,180	7.2	173	2.2	18	4.6	75	2.4
• แยกกันอยู่	1,954	1.3	1,780	1.3	139	1.8	0	0.0	35	1.1
• แยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ	204	0.1	204	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	121	100.0	970	100.0
• โสด	10,973	16.4	10,012	15.6	855	47.5	54	44.6	52	5.4
• สมรส	48,698	72.7	47,172	73.6	707	39.3	67	55.4	752	77.5
• หย่า	1,829	2.7	1,697	2.6	62	3.4	0	0.0	70	7.2
• หม้าย	4,484	6.7	4,319	6.7	90	5.0	0	0.0	75	7.7
• แยกกันอยู่	956	1.4	849	1.4	86	4.8	0	0.0	21	2.2
• แยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ	85	0.1	85	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,205	100.0	76,730	100.0	6,081	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• โสด	8,819	10.4	5,267	6.9	3,094	50.9	133	48.7	325	15.3
• สมรส	68,099	79.9	63,489	82.7	2,794	45.9	122	44.7	1,694	79.9
• หย่า	1,210	1.4	1,065	1.4	57	0.9	0	0.0	88	79.9
• หม้าย	5,961	7.0	5,860	7.6	83	1.4	18	6.6	0	0.0
• แยกกันอยู่	998	1.2	931	1.2	53	0.9	0	0.0	14	0.7
• แยกกันอยู่ด้วยเหตุจำเป็นทางอาชีพ	118	0.1	118	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
10. การเลือกครองกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัย (ไม่รวมที่ดิน)	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• เจ้าของกรรมสิทธิ์	102,143	67.1	98,048	69.6	2,319	29.4	179	45.4	1,597	51.7
• ผู้เช่า	19,382	12.7	18,523	13.1	707	9.0	0	0.0	152	4.9
• ผู้อาศัย	29,947	19.7	23,557	16.7	4,853	61.6	215	54.6	1,322	42.8
• อื่น ๆ	756	0.5	736	0.5	0	0.0	0	0.0	20	0.6
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,135	100.0	1,799	100.0	122	100.	970	100.
• เจ้าของกรรมสิทธิ์	37,621	56.1	36,693	57.2	369	20.5	6	4.9	553	57.0
• ผู้เช่า	15,538	23.2	14,961	23.3	559	31.1	0	0.0	18	1.9
• ผู้อาศัย	13,263	19.8	11,897	18.5	871	48.4	116	95.1	379	39.1
• อื่น ๆ	604	0.9	584	0.9	0	0.0	0	0.0	20	2.1
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• เจ้าของกรรมสิทธิ์	64,523	75.7	61,356	80.0	1,950	32.1	173	63.4	1,044	49.2
• ผู้เช่า	3,845	4.5	3,562	4.6	148	2.4	0	0.0	135	6.4
• ผู้อาศัย	16,683	19.6	11,660	15.2	3,981	65.5	100	36.6	942	44.4
• อื่น ๆ	152	0.2	152	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลักษณะส่วนบุคคล	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
11. ความสัมพันธ์กับหัวหน้า										
ครัวเรือน	152,229	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	395	100.0	3,091	100.0
• หัวหน้าครัวเรือน	106,191	69.8	101,503	72.1	2,881	36.6	58	14.7	1,749	56.6
• คู่สมรส	25,115	16.5	23,573	16.7	641	8.1	98	24.8	803	26.0
• บุตร	13,388	8.8	9,446	6.7	3,429	43.5	120	30.4	393	12.7
• พ่อแม่	1,535	1.0	1,479	1.0	56	0.7	0	0.0	0	0.0
• ญาติ	4,285	2.8	3,538	2.5	553	7.0	119	30.1	75	2.4
• ผู้อาศัย	1,244	0.8	1,018	0.7	155	2.0	0	0.0	71	2.3
• อื่น ๆ	471	0.3	307	0.2	164	2.1	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• หัวหน้าครัวเรือน	45,099	67.3	43,738	68.2	791	43.9	40	32.8	530	54.6
• คู่สมรส	11,858	17.7	11,362	17.7	165	9.2	0	0.0	331	34.1
• บุตร	5,845	8.7	4,984	7.8	791	43.9	45	36.9	25	2.6
• พ่อแม่	1,067	1.6	1,059	1.7	8	0.4	0	0.0	0	0.0
• ญาติ	2,466	3.7	2,338	3.6	16	0.9	37	30.3	75	7.7
• ผู้อาศัย	487	0.7	449	0.7	29	1.6	0	0.0	9	0.9
• อื่น ๆ	204	0.3	204	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,202	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• หัวหน้าครัวเรือน	61,091	71.7	57,764	75.3	2,090	34.4	18	6.6	1,219	57.5
• คู่สมรส	13,256	15.6	12,211	15.9	476	7.8	98	35.9	471	22.2
• บุตร	7,543	8.9	4,462	5.8	2,638	43.4	75	27.5	368	17.4
• พ่อแม่	468	0.5	420	0.5	48	0.8	0	0.0	0	0.0
• ญาติ	1,819	2.1	1,200	1.6	537	8.8	82	30.0	0	0.0
• ผู้อาศัย	758	0.9	570	0.7	126	2.1	0	0.0	62	2.9
• อื่น ๆ	267	0.3	103	0.1	164	2.7	0	0.0	0	0.0

2. ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุฯ

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ประสบเหตุฯ และประเภทอาชญากรรม เป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะที่อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะเขตบริเวณที่อยู่อาศัย	152,229	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	121,263	79.7	111,012	78.8	7,200	91.4	320	81.2	2,731	88.4
• เขตธุรกิจ	11,028	7.2	10,730	7.6	168	2.1	34	8.6	96	3.1
• เขตชุมชนแออัด	6,682	4.4	6,638	4.7	44	0.6	0	0.0	0	0.0
• เขตเกษตรกรรม	12,333	8.1	11,562	8.2	467	5.9	40	10.2	264	8.5
• เขตอุตสาหกรรม	598	0.4	598	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง	109	0.1	109	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	216	0.1	216	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	121	100.0	970	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	50,623	75.5	48,181	75.1	1,570	87.2	87	71.9	785	80.9
• เขตธุรกิจ	9,061	13.5	8,778	13.7	168	9.3	34	28.1	81	8.4
• เขตชุมชนแออัด	5,506	8.2	5,469	8.5	37	2.1	0	0.0	0	0.0
• เขตเกษตรกรรม	1,389	2.1	1,260	2.0	25	1.4	0	0.0	104	10.7
• เขตอุตสาหกรรม	264	0.4	264	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง	43	0.1	43	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	139	0.2	139	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,201	100.0	76,729	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• เขตที่อยู่อาศัย	70,639	82.9	62,831	81.9	5,630	92.6	233	85.3	1,945	91.7
• เขตธุรกิจ	1,967	2.3	1,952	2.5	0	0.0	0	0.0	15	0.7
• เขตชุมชนแออัด	1,175	1.4	1,168	1.5	7	0.1	0	0.0	0	0.0
• เขตเกษตรกรรม	10,944	12.8	10,302	13.4	442	7.3	40	14.7	160	7.5
• เขตอุตสาหกรรม	333	0.4	333	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เขตบ้านพักคนงานก่อสร้าง	66	0.1	66	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	77	0.1	77	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
2. ประเภทที่อยู่อาศัย										
• บ้านเดี่ยว	115,347	75.8	105,537	74.9	7,022	89.1	348	88.3	2,440	78.9
• ดิกละ	14,231	9.3	13,773	9.8	396	5.0	0	0.0	62	2.0
• ห้องแถว/เรือนแถว	7,428	4.9	6,957	4.9	231	2.9	0	0.0	240	7.8
• ห้องแบ่งเช่า	1,629	1.1	1,602	1.1	18	0.2	0	0.0	9	0.3
• หอพัก	349	0.2	328	0.2	21	0.3	0	0.0	0	0.0
• ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด	7,805	5.1	7,429	5.3	171	2.2	12	3.0	193	6.2
• ห้องชุด เช่น คอนโด อพาร์ทเมนท์ แฟลต ฯลฯ	5,228	3.4	5,027	3.6	20	0.3	34	8.6	147	4.8
• อื่น ๆ	212	0.1	212	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะเขตบริเวณและประเภทที่อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,135	100.0	1,799	100.0	122	100.0	969	100.0
• บ้านเดี่ยว	35,724	53.3	33,977	53.0	1,183	65.8	76	62.3	488	50.4
• ตึกแถว	12,516	18.7	12,073	18.8	396	22.0	0	0.0	47	4.9
• ห้องแถว/เรือนแถว	5,627	8.4	5,364	8.4	131	7.3	0	0.0	132	13.6
• ห้องแบ่งเช่า	1,416	2.1	1,407	2.2	0	0.0	0	0.0	9	0.9
• หอพัก	262	0.4	241	0.4	21	1.2	0	0.0	0	0.0
• ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด	6,474	9.7	6,268	9.8	48	2.7	12	9.8	146	15.1
• ห้องชุด เช่น คอนโด อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ	4,838	7.2	4,637	7.2	20	1.1	34	27.9	147	15.2
• อื่น ๆ	168	0.6	168	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,729	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• บ้านเดี่ยว	79,624	93.5	71,560	93.3	5,839	96.0	273	100.0	1,952	92.0
• ตึกแถว	1,715	2.0	1,700	2.2	0	0.0	0	0.0	15	0.7
• ห้องแถว/เรือนแถว	1,799	2.1	1,592	2.1	100	1.6	0	0.0	107	5.0
• ห้องแบ่งเช่า	212	0.2	194	0.3	18	0.3	0	0.0	0	0.0
• หอพัก	87	0.1	87	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ทาวน์เฮาส์/บ้านแฝด	1,331	1.6	1,161	1.5	123	2.0	0	0.0	47	2.2
• ห้องชุด เช่น คอนโด อพาร์ทเมนต์ แฟลต ฯลฯ	390	0.5	390	0.5	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	45	0.1	45	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
3. ความสะดวกในการเข้าออกที่พัก	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
อาศัยของบุคคลภายนอก										
○ สะดวก เนื่องจาก	125,121	82.2	115,595	82.1	6,841	86.8	328	83.2	2,357	76.3
• ไม่มีรั้วกั้น	89,116	71.2	81,283	70.3	5,655	82.7	254	77.6	1,923	81.6
• มีรั้วกั้น แต่สามารถเข้าออกได้ง่าย	26,344	21.1	24,585	21.3	1,334	19.5	74	22.4	351	14.9
• เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า	25,338	20.3	24,880	21.5	118	1.7	59	18.0	281	11.9
• เป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้	5,876	4.7	5,730	5.0	42	0.6	0	0.0	103	4.4
○ ไม่สะดวก เนื่องจาก	27,107	17.8	25,269	17.9	1,038	13.2	66	16.8	734	23.7
• มีรั้วกั้น	25,699	94.8	23,899	94.6	1,012	97.5	66	100.0	722	98.4
• เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	1,746	6.4	1,569	6.2	61	5.9	0	0.0	116	15.9
• เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	1,398	5.2	1,398	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0
• อื่น ๆ	159	0.6	118	0.5	41	3.9	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะเขต/บริเวณและประเภทที่ อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
○ สะดวก เนื่องจาก	49,357	73.6	47,378	73.9	1,261	70.1	113	92.6	605	62.4
● ไม่มีรั้วกั้น	30,936	62.7	29,409	62.1	988	78.3	88	77.8	451	74.6
● มีรั้วกั้น แต่สามารถเข้าออกได้ง่าย	10,988	22.3	10,695	22.6	231	18.3	25	22.2	37	6.1
● เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า	14,815	30.0	14,607	30.8	89	7.1	34	30.5	84	13.9
● เป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้	5,100	10.3	4,954	10.5	42	3.4	0	0.0	103	17.1
● อื่น ๆ	646	1.3	639	1.3	0	0.0	8	6.8	0	0.0
○ ไม่สะดวก เนื่องจาก	17,669	26.4	16,756	26.1	539	29.9	9	7.4	365	37.6
● มีรั้วกั้น	16,447	93.1	15,549	92.8	535	99.4	9	100.0	354	96.7
● เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	1,365	7.7	1,253	7.5	23	4.3	0	0.0	89	24.3
● เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	1,370	7.8	1,370	8.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	50	0.3	50	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,731	100.0	6,080	100.0	272	100.0	2,120	100.0
○ สะดวก เนื่องจาก	75,764	88.9	68,217	88.9	5,580	91.8	215	79.0	1,752	82.6
● ไม่มีรั้วกั้น	58,180	76.8	51,874	76.0	4,667	83.6	167	77.4	1,472	84.0
● มีรั้วกั้น แต่สามารถเข้าออกได้ง่าย	15,355	20.3	13,890	20.4	1,103	19.8	49	22.6	314	17.9
● เป็นสถานประกอบการ/ร้านค้า	10,523	13.9	10,273	15.1	29	0.5	25	11.4	197	11.2
● เป็นหอพักบ้านเช่าที่บุคคลภายนอกสามารถเข้าถึงได้	776	1.0	776	1.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	445	0.6	445	0.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ ไม่สะดวก เนื่องจาก	9,439	11.1	8,514	11.1	500	8.2	57	21.0	365	37.6
● มีรั้วกั้น	9,253	98.0	8,350	98.1	477	95.3	57	100.0	368	100.0
● เป็นชุมชน/หมู่บ้านที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	381	4.0	315	3.7	38	7.6	0	0.0	28	7.5
● เป็นหอพักบ้านเช่าที่ห้ามบุคคลภายนอกเข้า	28	0.3	28	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	109	1.2	68	0.8	41	8.2	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะเขต/บริเวณและประเภทที่อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
4. การประกอบธุรกิจในพื้นที่อาศัย	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
○ ไม่มี	109,862	72.2	100,026	71.0	7,110	90.2	278	70.6	2,448	79.2
○ มี	42,366	27.8	40,838	29.0	769	9.8	116	29.4	643	20.8
● มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจชัดเจน	26,493	62.5	25,768	63.1	450	58.5	34	29.3	241	37.5
● ไม่มีสัญลักษณ์แสดงการประกอบธุรกิจ	15,874	37.5	15,071	36.9	319	41.5	82	70.7	402	62.5
ในเขตเทศบาล	67,024	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	121	100.0	970	100.0
○ ไม่มี	43,919	65.5	41,663	65.0	1,357	75.4	87	71.9	812	83.7
○ มี	23,105	34.5	22,471	35.0	442	24.6	34	28.1	158	16.3
● มีสัญลักษณ์แสดงที่ชัดเจน	16,168	70.0	15,876	70.7	193	43.7	34	100.0	65	40.9
● ไม่มีสัญลักษณ์แสดงที่ชัดเจน	6,937	30.0	6,594	29.3	249	56.3	0	0.0	94	59.1
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,120	100.0
○ ไม่มี	65,942	77.4	58,362	76.1	5,753	94.6	191	70.0	1,636	77.2
○ มี	19,261	22.6	18,368	23.9	327	5.4	82	30.0	484	22.8
● มีสัญลักษณ์แสดงที่ชัดเจน	10,324	53.6	9,891	53.9	257	78.8	0	0.0	176	36.4
● ไม่มีสัญลักษณ์แสดงที่ชัดเจน	8,935	46.4	8,476	46.1	69	21.2	82	100.0	308	63.6
5. ระยะเวลาที่อาศัยอยู่ ณ ที่พักอาศัยปัจจุบัน	152,227	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,090	100.0
● น้อยกว่า 1 ปี	2,426	1.6	2,122	1.5	176	2.2	0	0.0	128	4.1
● 1 – 5 ปี	9,019	5.9	8,396	6.0	479	6.1	34	8.6	110	3.6
● มากกว่า 5 ปี	140,782	92.5	130,346	92.5	7,224	91.7	360	91.4	2,852	92.3
ในเขตเทศบาล	67,024	100.0	64,133	100.0	1,799	100.0	121	100.0	971	100.0
● น้อยกว่า 1 ปี	1,719	2.6	1,644	2.6	75	4.2	0	0.0	0	0.0
● 1 – 5 ปี	5,899	8.8	5,627	8.8	205	11.4	34	28.1	33	3.4
● มากกว่า 5 ปี	59,406	88.6	56,862	88.7	1,519	84.4	87	71.9	938	96.6
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
● น้อยกว่า 1 ปี	706	0.8	477	0.6	101	1.7	0	0.0	128	6.0
● 1 – 5 ปี	3,121	3.7	2,769	3.6	274	4.5	0	0.0	78	3.7
● มากกว่า 5 ปี	81,377	95.5	73,484	95.8	5,705	93.8	273	100.0	1,915	90.3

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ลักษณะเขตบริเวณและประเภทที่อยู่อาศัย	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
6. จำนวนครั้งการย้ายที่อยู่ในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา	11,445	100.0	10,518	100.0	655	100.0	34	100.0	238	100.0
• ไม่มีการย้ายที่อยู่	6,409	56.0	5,854	55.7	466	71.1	34	100.0	55	23.1
• 1 ครั้ง	3,323	29.0	3,042	28.9	98	15.0	0	0.0	183	76.9
• 2 ครั้ง	1,392	12.2	1,313	12.5	79	12.1	0	0.0	0	0.0
• 3 ครั้ง	265	2.3	253	2.4	12	1.8	0	0.0	0	0.0
• 4 ครั้ง	11	0.1	11	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 5 ครั้ง	45	0.4	45	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	7,619	100.0	7,272	100.0	280	100.0	34	100.0	33	100.0
• ไม่มีการย้ายที่อยู่	4,197	55.1	4,009	55.1	138	49.3	34	100.0	16	48.5
• 1 ครั้ง	2,069	27.2	1,969	27.1	83	29.6	0	0.0	17	51.5
• 2 ครั้ง	1,093	14.3	1,046	14.4	47	16.8	0	0.0	0	0.0
• 3 ครั้ง	204	2.7	192	2.6	12	4.3	0	0.0	0	0.0
• 4 ครั้ง	11	0.1	11	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 5 ครั้ง	45	0.6	45	0.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	3,828	100.0	3,247	100.0	375	100.0	0	100.0	206	100.0
• ไม่มีการย้ายที่อยู่	2,213	57.8	1,845	56.8	328	87.5	0	0.0	40	19.4
• 1 ครั้ง	1,254	32.8	1,073	33.0	15	4.0	0	0.0	166	80.6
• 2 ครั้ง	299	7.8	267	8.2	32	8.5	0	0.0	0	0.0
• 3 ครั้ง	62	1.6	62	1.9	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตอนที่ 2 : ลักษณะการประสบเหตุ ฯ

1. ประเภทอาชญากรรมและจำนวนครั้งที่ประสบเหตุ ฯ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุอาชญากรรม จำแนกตามลักษณะอาชญากรรม และประเภทอาชญากรรม เป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะการถูกระทำ ฯ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. จำนวนครั้งของการประสบเหตุ	152,229	100.0	140,865	100.0	7,880	100.0	394	100.0	3,090	100.0
ในรอบปีที่ผ่านมา										
• 1 ครั้ง	128,822	84.6	118,674	84.2	7,024	89.1	394	100.0	2,730	88.3
• 2 ครั้ง	14,500	9.5	13,525	9.6	736	9.3	0	0.0	239	7.7
• 3 ครั้ง	6,059	4.0	5,875	4.2	120	1.5	0	0.0	64	2.1
• 4 ครั้ง	1,450	1.0	1,427	1.0	0	0.0	0	0.0	23	0.7
• 5 ครั้ง	1,307	0.9	1,273	0.9	0	0.0	0	0.0	34	1.1
• 6 ครั้ง	91	.01	91	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,133	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• 1 ครั้ง	57,409	85.7	55,154	86.0	1,278	71.0	122	100.0	855	88.1
• 2 ครั้ง	5,993	8.9	5,419	8.4	491	27.3	1	0.0	83	8.6
• 3 ครั้ง	2,421	3.6	2,381	3.7	31	1.7	0	0.0	9	0.9
• 4 ครั้ง	633	0.9	610	1.0	0	0.0	0	0.0	23	2.4
• 5 ครั้ง	514	0.8	514	0.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 6 ครั้ง	55	0.1	55	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,731	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• 1 ครั้ง	71,413	83.8	63,520	82.8	5,746	94.5	273	100.0	1,874	88.4
• 2 ครั้ง	8,507	10.0	8,106	10.6	244	4.0	0	0.0	157	7.4
• 3 ครั้ง	3,638	4.3	3,494	4.6	89	1.5	0	0.0	55	2.6
• 4 ครั้ง	817	1.0	817	1.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 5 ครั้ง	792	0.9	758	1.0	0	0.0	0	0.0	34	1.6
• 6 ครั้ง	36	0.0	36	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
2. จำนวนผู้ประสบเหตุ	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• 1 คน	146,195	96.0	135,354	96.1	7,331	93.0	334	84.8	3,076	99.5
• 2 คน	4,380	2.9	4,140	2.9	165	2.1	60	15.2	15	0.5
• 3 คน	940	0.6	837	0.6	103	1.3	0	0.0	0	0.0
• 4 คน	365	0.2	202	0.1	163	2.1	0	0.0	0	0.0
• 5 คน	162	0.1	120	0.1	42	0.5	0	0.0	0	0.0
• 6 คน	225	0.1	150	.01	75	1.0	0	0.0	0	0.0
• 7 คน	61	0.0	61	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
• 1 คน	64,784	96.7	62,000	96.7	1,719	95.5	110	90.2	955	98.5
• 2 คน	1,568	2.3	1,482	2.3	59	3.3	12	9.8	15	1.5
• 3 คน	412	0.6	403	0.6	9	0.5	0	0.0	0	0.0
• 4 คน	88	0.1	75	0.1	13	0.7	0	0.0	0	0.0
• 5 คน	65	0.1	65	.01	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 6 คน	48	0.1	48	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 7 คน	61	0.1	61	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ลักษณะของการถูกกระทำ ๑	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• 1 คน	81,311	95.4	73,354	95.6	5,612	92.3	224	82.1	2,121	100.0
• 2 คน	2,813	3.3	2,658	3.5	106	1.7	49	17.9	0	0.0
• 3 คน	529	0.6	434	0.6	95	1.6	0	0.0	0	0.0
• 4 คน	277	0.3	127	0.2	150	2.5	0	0.0	0	0.0
• 5 คน	97	0.1	55	.01	42	0.7	0	0.0	0	0.0
• 6 คน	177	0.2	102	.01	75	1.2	0	0.0	0	0.0
3. ประเภทของอาชญากรรมที่ประสบ	152,229	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	395	100.0	3,091	100.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	122	100.0	970	100.0
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
4. การมีอาชญากรรมประเภทอื่นเกิด										
ร่วมด้วย	152,229	100.0	140,864	100.0	7,880	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ไม่มี	148,786	97.7	137,842	97.9	7,562	96.0	322	81.7	3,060	99.0
• มี	3,443	2.3	3,022	2.1	318	4.0	72	18.3	31	1.0
ในเขตเทศบาล	67,024	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	121	100.0	970	100.0
• ไม่มี	65,528	97.8	62,748	97.8	1,740	96.7	101	83.5	939	96.8
• มี	1,496	2.2	1,386	2.2	59	3.3	20	16.5	31	3.2
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,079	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ไม่มี	83,257	97.7	75,094	97.9	5,821	95.8	221	81.0	2,121	100.0
• มี	1,946	2.3	1,636	2.1	258	4.2	52	19.0	0	0.0
5. ประเภทอาชญากรรมที่เกิดร่วมกัน	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ต่อทรัพย์สิน	140,894	92.6	-	-	18	0.2	12	2.9	0	0.0
• ต่อชีวิตและร่างกาย	7,962	5.2	71	0.1	-	-	12	2.9	0	0.0
• ทางเพศ	394	0.3	0	0.0	0	0.0	-	-	0	0.0
• แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	3,091	2.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ต่อทรัพย์สิน	140,894	92.6	-	-	18	0.2	12	2.9	0	0.0
• ต่อชีวิตและร่างกาย	7,962	5.2	71	0.1	-	-	12	2.9	0	0.0
• ทางเพศ	394	0.3	0	0.0	0	0.0	-	-	0	0.0
• แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	3,091	2.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	0	100.0	0	100.0	0	100.0	0	100.0	0	100.0
• ต่อทรัพย์สิน	0	0.0	-	-	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ต่อชีวิตและร่างกาย	0	0.0	0	0.0	-	-	0	0.0	0	0.0
• ทางเพศ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	-	-	0	0.0
• แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	-	-

2. ลักษณะอาชญากรรมต่อเนื่อง

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ประสบเหตุ ฯ จำแนกตามความถี่ของการถูกระทำ ฯ และประเภท อาชญากรรม เป็น
รายละเอียดการปกครอง

ความถี่ของการถูกระทำ ฯ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทที่ถูกกระทำ ฯ ตามที่กล่าวมาข้างต้น เกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้งหรือไม่	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ใช่	33,365	21.9	31,250	22.2	1,476	18.7	69	17.5	570	18.4
• ไม่ใช่	116,717	76.7	107,657	76.4	6,214	78.9	325	82.5	2,521	81.6
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,146	1.4	1,957	1.4	189	2.4	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	122	100.0	970	100.0
• ใช่	14,950	22.3	14,132	22.0	606	33.7	4	3.3	208	21.4
• ไม่ใช่	51,053	76.2	48,983	76.4	1,190	66.1	118	96.7	762	78.6
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,022	1.5	1,019	1.6	3	0.2	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• ใช่	18,416	21.6	17,118	22.3	870	14.3	66	24.2	362	17.1
• ไม่ใช่	65,663	77.1	58,674	76.5	5,024	82.6	207	75.8	1,758	82.9
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,124	1.3	938	1.2	186	3.1	0	0.0	0	0.0
2. กรณีถูกกระทำ ฯ มากกว่า 1 ครั้ง เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีผู้กระทำผิดคนเดียวกัน	35,512	100.0	33,208	100.0	1,665	100.0	69	100.0	570	100.0
• ใช่	7,810	22.0	6,668	20.1	957	57.5	28	40.6	157	27.5
• ไม่ใช่	6,102	17.2	5,376	16.2	575	34.5	41	59.4	11	19.3
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	21,600	60.8	21,164	63.7	133	8.0	0	0.0	303	53.2
ในเขตเทศบาล	15,974	100.0	15,151	100.0	610	100.0	4	100.0	209	100.0
• ใช่	3,702	23.2	3,368	22.2	314	51.5	4	100.0	16	7.7
• ไม่ใช่	3,567	22.3	3,216	21.2	296	48.5	0	0.0	55	26.3
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	8,705	54.5	8,567	56.5	0	0.0	0	0.0	138	66.0
นอกเขตเทศบาล	19,541	100.0	18,057	100.0	1,056	100.0	66	100.0	362	100.0
• ใช่	4,109	21.0	3,300	18.3	643	60.9	25	37.9	141	39.0
• ไม่ใช่	2,536	13.0	2,160	12.0	280	26.5	41	62.1	55	15.2
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	12,896	66.0	12,597	69.8	133	12.6	0	0.0	166	45.9
3. กรณีถูกกระทำ ฯ มากกว่า 1 ครั้ง เหตุการณ์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมคล้ายคลึงกัน	29,409	100.0	27,831	100.0	1,089	100.0	28	100.0	461	100.0
• ใช่	23,788	80.9	22,390	80.4	1,025	94.1	28	100.0	345	74.8
• ไม่ใช่	1,251	4.3	1,137	4.1	9	0.8	0	0.0	105	22.8
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4,370	14.9	4,304	15.5	55	5.1	0	0.0	11	2.4
ในเขตเทศบาล	12,408	100.0	11,936	100.0	314	100.0	4	100.0	154	100.0
• ใช่	9,774	78.8	9,370	78.5	305	97.1	4	100.0	95	61.7
• ไม่ใช่	605	4.9	557	4.7	0	0.0	0	0.0	48	31.2
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,029	16.4	2,009	16.8	9	2.9	0	0.0	11	7.1

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	17,004	100.0	15,896	100.0	776	100.0	25	100.0	307	100.0
• ใช้	14,016	82.4	13,021	81.9	720	92.8	25	100.0	250	81.4
• ไม่ใช่	646	3.8	580	3.6	9	1.2	0	0.0	57	18.6
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,342	13.8	2,295	14.4	47	6.1	0	0.0	0	0.0
4. การคาดการณ์ว่าจะประสบเหตุ ๑ อีก	28,158	100.0	26,694	100.0	1,080	100.0	29	100.0	355	100.0
○ ประสบเหตุ ๑ อีก	22,613	80.3	21,704	81.3	698	64.6	25	86.2	186	52.4
○ ไม่ประสบเหตุ ๑ อีก เนื่องจาก	5,545	19.7	4,990	18.7	382	35.4	4	13.8	169	47.6
• ผู้กระทำผิดถูกจับกุม ไล่ต้อน / ช้าย ไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา	951	17.2	892	17.9	0	0.0	0	0.0	59	34.9
• เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย เปลี่ยนที่ เก็บของ	1,804	32.5	1,642	32.9	93	24.3	0	0.0	69	40.8
• จัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / ติดขง สุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน	1,980	35.7	1,806	36.2	150	39.3	4	100.0	20	11.8
• โกล่เกลี่ยได้แล้ว / ถ้ากระทำผิดอีก จะแจ้งความ	676	12.2	537	10.8	139	36.4	0	0.0	0	0.0
• เพื่อนบ้านช่วยดูแล	60	1.1	30	1.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น	21	0.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0	21	12.4
• ไม่ตอบ	53	1.0	53	1.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	11,801	100.0	11,379	100.0	313	100.0	4	100.0	105	100.0
○ คาดว่าจะประสบเหตุ ๑ อีก	9,483	80.4	9,145	80.4	256	81.8	0	0.0	82	78.1
○ คาดว่าจะไม่ประสบเหตุ ๑ อีก เนื่องจาก	2,318	19.6	2,234	19.6	57	18.2	4	100.0	23	21.9
• ผู้กระทำผิดถูกจับกุม ไล่ต้อน / ช้าย ไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา	567	24.5	567	25.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย เปลี่ยนที่ เก็บของ	818	35.3	767	34.3	47	82.5	0	0.0	4	16.7
• จัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / ติดขง สุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน	644	27.8	610	27.3	10	17.5	4	100.0	20	83.3
• โกล่เกลี่ยได้แล้ว / ถ้ากระทำผิดอีก จะแจ้งความ	213	9.2	213	9.5	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เพื่อนบ้านช่วยดูแล	23	1.0	23	1.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ไม่ตอบ	53	2.3	53	2.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	16,358	100.0	15,316	100.0	767	100.0	25	100.0	250	100.0
○ ประสบเหตุ ๑ อีก	13,130	80.3	12,559	82.0	442	57.6	25	100.0	104	41.6
○ ไม่ประสบเหตุ ๑ อีก เนื่องจาก	3,228	19.7	2,757	18.0	325	42.4	0	0.0	146	58.4
• ผู้กระทำผิดถูกจับกุม ไล่ต้อน / ช้าย ไปอยู่ที่อื่น / ไม่กล้ากลับมา	384	11.9	325	11.8	0	0.0	0	0.0	59	40.4
• เก็บของไว้ในที่ปลอดภัย เปลี่ยนที่ เก็บของ	988	30.6	875	31.7	47	14.5	0	0.0	66	45.2
• จัดเวรยาม / สร้างรั้ว / ติดกล้อง / ติดขง สุนัข / ป้องกันทรัพย์สิน	1,335	41.4	1,196	43.4	139	42.8	0	0.0	0	0.0
• โกล่เกลี่ยได้แล้ว / ถ้ากระทำผิดอีก จะแจ้งความ	463	14.3	324	11.8	139	42.8	0	0.0	0	0.0
• เพื่อนบ้านช่วยดูแล	37	1.1	37	1.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เหตุการณ์ลักษณะนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้น	21	0.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0	21	14.4

ตอนที่ 3 : ลักษณะของผู้กระทำผิด

1. การพบเห็นผู้กระทำผิด

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของการประทุษร้าย ๑ จำแนกตามลักษณะของผู้กระทำผิด และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะของผู้กระทำผิด	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การเห็นผู้กระทำผิดโดยผู้ประทุษร้าย	149,138	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	395	100.0	-	-
เหตุ ๑										
• เห็น	26,457	17.7	19,233	13.7	6,856	87.0	368	93.2	-	-
• ไม่เห็น	122,681	82.3	121,631	86.3	1,023	13.0	27	6.8	-	-
ในเขตเทศบาล	66,056	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	-	-
• เห็น	12,979	19.6	11,231	17.5	1,635	90.8	113	92.6	-	-
• ไม่เห็น	53,077	80.4	52,903	82.5	165	9.2	9	7.4	-	-
นอกเขตเทศบาล	83,083	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	-	-
• เห็น	13,478	16.2	8,002	10.4	5,221	85.9	255	93.4	-	-
• ไม่เห็น	69,605	83.8	68,728	89.6	859	14.1	18	6.6	-	-
2. การมีประสบการณ์การถูกกระทำ ๑	26,457	100.0	19,233	100.0	6,856	100.0	368	100.0	-	-
โดยผู้กระทำผิดมาก่อน										
• เคย	3,006	11.4	2,080	10.8	847	12.4	79	21.5	-	-
• ไม่เคย	20,584	77.8	14,431	75.0	5,884	85.8	269	73.1	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,867	10.8	2,722	14.2	125	1.8	20	5.4	-	-
ในเขตเทศบาล	12,977	100.0	11,230	100.0	1,634	100.0	113	100.0	-	-
• เคย	1,066	8.2	772	6.9	288	17.6	6	5.3	-	-
• ไม่เคย	10,395	80.1	8,969	79.9	1,329	81.3	97	85.8	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,516	11.7	1,489	13.3	17	1.0	10	8.8	-	-
นอกเขตเทศบาล	13,478	100.0	8,003	100.0	5,221	100.0	254	100.0	-	-
• เคย	1,939	14.4	1,308	16.3	558	10.7	73	28.7	-	-
• ไม่เคย	10,189	75.6	5,462	68.2	4,555	87.2	172	67.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,350	10.0	1,233	15.4	108	2.1	9	3.5	-	-
3. จำนวนผู้กระทำผิดที่ร่วมกันก่อเหตุ	26,457	100.0	19,233	100.0	6,856	100.0	368	100.0	-	-
• 1 คน	13,120	49.6	10,044	52.2	2,752	40.1	324	88.0	-	-
• มากกว่า 1 คน	9,918	37.5	6,388	33.2	3,518	51.3	12	3.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3,419	12.9	2,801	14.6	586	8.5	32	8.7	-	-
ในเขตเทศบาล	12,980	100.0	11,231	100.0	1,635	100.0	114	100.0	-	-
• 1 คน	6,238	48.1	5,692	50.7	476	29.1	70	61.4	-	-
• มากกว่า 1 คน	4,586	35.3	3,497	31.1	1,077	65.9	12	10.5	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,156	16.6	2,042	18.2	82	5.0	32	28.1	-	-
นอกเขตเทศบาล	13,478	100.0	8,003	100.0	5,221	100.0	254	100.0	-	-
• 1 คน	6,883	51.1	4,352	54.4	2,276	43.6	255	100.0	-	-
• มากกว่า 1 คน	5,332	39.6	2,891	36.1	2,441	46.8	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,263	9.4	759	9.5	504	9.7	0	0.0	-	-

4.2 ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของการประทุษร้าย ๗ จำแนกตามลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศของผู้กระทำผิด	16,538	100.0	12,845	100.0	3,337	100.0	356	100.0	-	-
• ชาย	14,095	85.2	10,705	83.3	3,034	90.9	356	100.0	-	-
• หญิง	2,067	12.5	1,764	13.7	303	9.1	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	376	2.3	376	2.9	0	0.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	8,392	100.0	7,733	100.0	558	100.0	101	100.0	-	-
• ชาย	7,103	84.6	6,474	83.7	528	95.6	101	100.0	-	-
• หญิง	942	11.2	912	11.8	30	5.4	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	347	4.1	347	4.5	0	0.0	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	8,146	100.0	5,111	100.0	2,780	100.0	255	100.0	-	-
• ชาย	6,992	85.8	4,230	82.8	2,507	90.2	255	100.0	-	-
• หญิง	1,125	13.8	852	16.7	273	9.8	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	29	0.4	29	0.6	0	0.0	0	0.0	-	-
2. อายุของผู้กระทำผิด	16,539	100.0	12,845	100.0	3,337	100.0	357	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	1,990	12.0	1,708	13.3	276	8.3	6	1.7	-	-
• 18 – 25 ปี	4,037	24.4	3,408	26.5	609	18.2	20	5.6	-	-
• 26 – 35 ปี	4,617	27.9	3,539	27.6	976	29.2	102	28.6	-	-
• มากกว่า 35 ปี	4,173	25.2	2,510	19.5	1,446	43.3	217	60.8	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,722	10.4	1,680	13.1	30	0.9	12	3.4	-	-
ในเขตเทศบาล	8,393	100.0	7,734	100.0	558	100.0	101	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	726	8.7	683	8.8	37	6.6	6	5.9	-	-
• 18 – 25 ปี	2,264	27.0	2,138	27.6	116	20.8	10	9.9	-	-
• 26 – 35 ปี	2,678	31.9	2,468	31.9	191	34.2	19	18.8	-	-
• มากกว่า 35 ปี	1,617	19.3	1,361	17.6	202	36.2	54	53.5	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,108	13.2	1,084	14.0	12	2.2	12	11.9	-	-
นอกเขตเทศบาล	8,144	100.0	5,111	100.0	2,779	100.0	254	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	1,264	15.5	1,025	20.1	239	8.6	0	0.0	-	-
• 18 – 25 ปี	1,772	21.8	1,270	24.8	493	17.7	9	3.5	-	-
• 26 – 35 ปี	1,938	23.8	1,071	21.0	785	28.2	82	32.3	-	-
• มากกว่า 35 ปี	2,556	31.4	1,149	22.5	1,244	44.8	163	64.2	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	614	7.5	596	11.7	18	0.6	0	0.0	-	-

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำความผิดคนเดียว	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง	16,539	100.0	12,845	100.0	3,338	100.0	356	100.0	-	-
• เป็น	1,431	8.7	932	7.3	464	13.9	35	9.8	-	-
• ไม่เป็น	7,784	47.1	5,155	40.1	2,335	70.0	294	82.6	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	7,324	44.3	6,758	52.6	539	16.1	27	7.6	-	-
ในเขตเทศบาล	8,392	100.0	7,733	100.0	558	100.0	101	100.0	-	-
• เป็น	451	5.4	407	5.3	34	6.1	10	9.9	-	-
• ไม่เป็น	3,188	38.0	2,708	35.0	406	72.8	74	73.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4,753	56.6	4,618	59.7	118	21.1	17	16.8	-	-
นอกเขตเทศบาล	8,146	100.0	5,111	100.0	2,780	100.0	255	100.0	-	-
• เป็น	980	12.0	525	10.3	430	15.5	25	9.8	-	-
• ไม่เป็น	4,596	56.4	2,446	47.9	1,929	69.4	221	86.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,570	31.5	2,140	41.9	421	15.1	9	3.5	-	-
4. อาการมีเงินมาจากสารเสพติดหรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุ	16,539	100.0	12,845	100.0	3,338	100.0	356	100.0	-	-
• มี	4,087	24.7	1,776	13.8	2,020	60.5	291	81.7	-	-
• ไม่มี	6,775	41.0	5,893	45.9	826	24.7	56	15.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	5,677	34.3	5,176	40.3	492	14.7	9	2.5	-	-
ในเขตเทศบาล	8,393	100.0	7,734	100.0	558	100.0	101	100.0	-	-
• มี	1,193	14.2	824	10.7	284	50.9	85	84.2	-	-
• ไม่มี	3,558	42.4	3,417	44.2	125	22.4	16	15.8	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3,642	43.4	3,493	45.2	149	26.7	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	8,147	100.0	5,112	100.0	2,780	100.0	255	100.0	-	-
• มี	2,894	35.5	952	18.6	1,736	62.4	206	80.8	-	-
• ไม่มี	3,218	39.5	2,477	48.5	701	25.2	40	15.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,035	25.0	1,683	32.9	343	12.3	9	3.5	-	-

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกกระทำ ๑ กับผู้กระทำผิด	19,629	100.0	12,845	100.0	3,338	100.0	356	100.0	3,090	100.0
• เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม	3	0.0	0	0.0	3	0.1	0	0.0	0	0.0
• เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม	252	1.3	117	0.9	135	4.0	0	0.0	0	0.0
• เป็นพี่น้อง	329	1.7	45	0.4	271	8.1	0	0.0	13	0.4
• เป็นญาติ	582	3.0	322	2.5	193	5.8	0	0.0	67	2.2
• เป็นคู่สมรส	266	1.4	10	0.1	207	6.2	49	13.8	0	0.0
• เป็นอดีตคู่สมรส	203	1.0	28	0.2	175	5.2	0	0.0	0	0.0
• เป็นคู่รัก	19	0.1	0	0.0	19	0.6	0	0.0	0	0.0
• เป็นอดีตคู่รัก	12	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0	12	0.4
• เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า	295	1.5	159	1.2	131	3.9	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รวมเมท)	62	0.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0	62	2.0
• เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน	198	1.0	80	0.6	118	3.5	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อนบ้าน	2,832	14.4	1,781	13.9	771	23.1	165	46.3	115	3.7
• เป็นเพื่อนร่วมงาน	210	1.1	40	0.3	72	2.2	0	0.0	98	3.2
• เป็นผู้ได้บังคับบัญชา(ถูกจ้าง)	136	0.7	131	1.0	0	0.0	0	0.0	5	0.2
• เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า	2,264	11.5	2,186	17.0	5	0.1	0	0.0	73	2.4
• เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน	1,770	9.0	1,156	9.0	614	18.4	0	0.0	0	0.0
• เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน	10,196	51.9	6,790	52.9	624	18.4	142	39.9	2,640	85.4
ในเขตเทศบาล	9,360	100.0	7,732	100.0	557	100.0	101	100.0	970	100.0
• เป็นบิดา มารดา หรือพ่อแม่บุญธรรม	3	0.0	0	0.0	3	0.5	0	0.0	0	0.0
• เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม	13	0.1	8	0.0	5	0.9	0	0.0	0	0.0
• เป็นพี่น้อง	108	1.2	36	0.5	59	10.6	0	0.0	13	1.3
• เป็นญาติ	101	1.1	43	0.6	23	4.1	0	0.0	35	3.6
• เป็นคู่สมรส	58	0.6	10	0.1	48	8.6	0	0.0	0	0.0
• เป็นอดีตคู่สมรส	107	1.1	17	0.2	90	16.2	0	0.0	0	0.0
• เป็นคู่รัก	19	0.2	0	0.0	19	3.4	0	0.0	0	0.0
• เป็นอดีตคู่รัก	12	0.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0	12	1.2
• เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า	166	1.8	124	1.6	37	6.6	0	0.0	5	0.5
• เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน	113	1.2	80	1.0	33	5.9	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อนบ้าน	548	5.9	448	5.8	58	10.4	42	41.6	0	0.0
• เป็นเพื่อนร่วมงาน	98	1.0	40	0.5	58	10.4	0	0.0	0	0.0
• เป็นผู้ได้บังคับบัญชา(ถูกจ้าง)	136	1.5	131	1.7	0	0.0	0	0.0	5	0.5
• เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า	1,297	13.9	1,276	16.5	5	0.9	0	0.0	16	1.6
• เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน	560	6.0	530	6.9	30	5.4	0	0.0	0	0.0
• เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน	6,021	64.3	4,989	64.5	89	16.0	59	58.4	884	91.1

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดคนเดียว	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	10,266	100.0	5,110	100.0	2,780	100.0	255	100.0	2,121	100.0
• เป็นบุตร หรือบุตรบุญธรรม	238	2.3	108	2.1	130	4.7	0	0.0	0	0.0
• เป็นพี่น้อง	220	2.1	8	0.2	212	7.6	0	0.0	0	0.0
• เป็นญาติ	481	4.7	279	5.5	170	6.1	0	0.0	32	1.5
• เป็นคู่สมรส	208	2.0	0	0.0	159	5.7	49	19.2	0	0.0
• เป็นอดีตคู่สมรส	96	0.9	11	0.2	85	3.1	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อน หรือเพื่อนเก่า	129	1.3	35	0.7	94	3.4	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อนร่วมห้อง (รุมเมา)	62	0.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0	62	2.9
• เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียน หรือเพื่อนร่วมโรงเรียน	84	0.8	0	0.0	84	3.0	0	0.0	0	0.0
• เป็นเพื่อนบ้าน	2,284	22.2	1,333	26.1	713	25.6	123	48.2	115	5.4
• เป็นเพื่อนร่วมงาน	113	1.1	0	0.0	15	0.5	0	0.0	98	4.6
• เป็นผู้ซื้อสินค้า ผู้รับบริการ ลูกค้า	967	9.4	910	17.8	0	0.0	0	0.0	57	2.7
• เป็นคนอื่นที่เคยพบเห็นหรือรู้จักเพียงผิวเผิน	1,209	11.8	626	12.3	583	21.0	0	0.0	0	0.0
• เป็นคนที่ไม่รู้จักมาก่อน	4,175	40.7	1,800	35.2	535	19.2	83	32.5	1,757	82.8
9. การจดจำผู้กระทำผิด	16,539	100.0	12,844	100.0	3,339	100.0	356	100.0	-	-
• จำได้	12,064	72.9	8,537	66.5	3,214	96.3	313	87.9	-	-
• จำไม่ได้	1,720	10.4	1,654	12.9	32	1.0	34	9.6	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,755	16.7	2,653	20.7	93	2.8	9	2.5	-	-
ในเขตเทศบาล	8,392	100.0	7,733	100.0	558	100.0	101	100.0	-	-
• จำได้	5,101	60.8	4,463	57.7	537	96.2	101	100.0	-	-
• จำไม่ได้	1,209	14.4	1,202	15.5	7	1.3	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,082	24.8	2,068	26.7	14	2.5	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	8,147	100.0	5,112	100.0	2,780	100.0	255	100.0	-	-
• จำได้	6,963	85.5	4,075	79.7	2,676	96.3	212	83.1	-	-
• จำไม่ได้	511	6.3	452	8.8	25	0.9	34	13.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	673	8.3	585	11.4	79	2.8	9	3.5	-	-

4.3 ลักษณะของผู้กระทำผิด: กรณีผู้กระทำผิดมากกว่า 1 คน

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุ ๗ จำแนกตามลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศของกลุ่มผู้กระทำผิด	9,918	100.0	6,388	100.0	3,518	100.0	12	100.0	-	-
• ชาย	7,759	78.2	4,466	69.9	3,293	93.6	0	0.0	-	-
• หญิง	712	7.2	643	10.1	69	2.0	0	0.0	-	-
• มีทั้งชายและหญิง	1,400	14.1	1,232	19.3	156	4.4	12	100.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	47	0.5	47	0.7	0	0.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,586	100.0	3,498	100.0	1,076	100.0	12	100.0	-	-
• ชาย	3,297	71.9	2,365	67.6	932	86.6	0	0.0	-	-
• หญิง	490	10.7	456	13.0	34	3.2	0	0.0	-	-
• มีทั้งชายและหญิง	799	17.4	677	19.4	110	10.2	12	100.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,332	100.0	2,891	100.0	2,441	100.0	0	100.0	-	-
• ชาย	4,463	83.7	2,102	72.7	2,361	96.7	0	0.0	-	-
• หญิง	221	4.1	187	6.5	34	1.4	0	0.0	-	-
• มีทั้งชายและหญิง	601	11.3	555	19.2	46	1.9	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	47	0.9	47	1.6	0	0.0	0	0.0	-	-
2. อายุของกลุ่มผู้กระทำผิด	9,918	100.0	6,388	100.0	3,518	100.0	12	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	1,592	16.1	900	14.1	692	19.7	0	0.0	-	-
• 18 – 25 ปี	4,535	45.7	2,519	39.4	2,016	57.3	0	0.0	-	-
• 26 – 35 ปี	1,850	18.7	1,353	21.2	497	14.1	0	0.0	-	-
• มากกว่า 35 ปี	1,190	12.0	941	14.7	249	7.1	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	751	7.6	675	10.6	64	1.8	12	100.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,586	100.0	3,498	100.0	1,076	100.0	12	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	848	18.5	529	15.1	319	29.6	0	0.0	-	-
• 18 – 25 ปี	1,903	41.5	1,583	45.3	320	29.7	0	0.0	-	-
• 26 – 35 ปี	854	18.6	605	17.3	249	23.1	0	0.0	-	-
• มากกว่า 35 ปี	459	10.0	295	8.4	164	15.2	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	522	11.4	486	13.9	24	2.2	12	100.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,333	100.0	2,891	100.0	2,442	100.0	0	100.0	-	-
• ต่ำกว่า 18 ปี	745	14.0	372	12.9	373	15.3	0	0.0	-	-
• 18 – 25 ปี	2,634	49.4	937	32.4	1,697	69.5	0	0.0	-	-
• 26 – 35 ปี	994	18.6	747	25.8	247	10.1	0	0.0	-	-
• มากกว่า 35 ปี	731	13.7	646	22.3	85	3.5	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	229	14.3	189	6.5	40	1.6	0	0.0	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. การเป็นสมาชิกของกลุ่มอันธพาลหรือแก๊งกวนเมือง ของกลุ่มผู้กระทำผิด	9,917	100.0	6,388	100.0	3,517	100.0	12	100.0	-	-
• เป็น	1,400	14.1	646	10.1	754	21.4	0	0.0	-	-
• ไม่เป็น	2,317	23.4	1,247	19.5	1,070	30.4	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	6,200	62.5	4,495	70.4	1,693	48.1	12	100.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,586	100.0	3,498	100.0	1,076	100.0	12	100.0	-	-
• เป็น	403	8.8	256	7.3	147	13.7	0	0.0	-	-
• ไม่เป็น	949	20.7	792	22.6	157	14.6	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3,234	70.5	2,450	70.0	772	71.7	12	100.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,332	100.0	2,891	100.0	2,441	100.0	0	100.0	-	-
• เป็น	997	18.7	390	13.5	607	24.9	-	-	-	-
• ไม่เป็น	1,368	25.7	455	15.7	913	37.4	-	-	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,967	55.6	2,046	70.8	921	37.7	-	-	-	-
4. อาการมีนเมาจากฤทธิ์ของสารเสพติดหรือเครื่องเคี้ยว แอลกอฮอล์ขณะก่อเหตุของกลุ่มผู้กระทำผิด	9,918	100.0	6,388	100.0	3,518	100.0	12	100.0	-	-
• มี	2,625	26.5	734	11.5	1,891	53.8	0	0.0	-	-
• ไม่มี	3,085	31.1	2,182	34.2	903	25.7	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4,208	42.4	3,472	54.4	724	20.6	12	100.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,587	100.0	3,497	100.0	1,078	100.0	12	100.0	-	-
• มี	608	13.3	207	5.9	401	37.2	0	0.0	-	-
• ไม่มี	1,889	41.2	1,446	41.3	443	41.1	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,090	45.6	1,844	52.7	234	21.7	12	100.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,332	100.0	2,891	100.0	2,441	100.0	0	100.0	-	-
• มี	2,018	37.8	527	18.2	1,491	61.1	0	0.0	-	-
• ไม่มี	1,196	22.4	736	25.5	460	18.8	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,118	39.7	1,628	56.3	490	20.1	0	0.0	-	-
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ถูกกระทำ ๆ กับกลุ่ม ผู้กระทำผิด	9,918	100.0	6,388	100.0	3,518	100.0	12	100.0	-	-
• ทั้งหมดเป็นญาติ	31	0.3	12	0.2	19	0.5	0	0.0	-	-
• ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	217	2.2	114	1.8	103	2.9	0	0.0	-	-
• ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	999	10.1	622	9.7	365	10.4	12	100.0	-	-
• ส่วนใหญ่เป็นญาติ	70	0.7	61	1.0	9	0.3	0	0.0	-	-
• ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	351	3.5	0	0.0	351	10.0	0	0.0	-	-
• ส่วนใหญ่เป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	1,340	13.5	596	9.3	744	21.1	0	0.0	-	-
• ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมากนัก	5,941	59.5	4,287	67.1	1,654	47.0	0	0.0	-	-
• เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	181	1.8	84	1.3	97	2.8	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	788	7.9	612	9.6	176	5.0	0	0.0	-	-

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ลักษณะของผู้กระทำผิด กรณีผู้กระทำผิดมีมากกว่า 1 คน	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	4,584	100.0	3,497	100.0	1,๓075	100.0	12	100.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นญาติ	31	0.7	12	0.3	19	1.8	0	0.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	31	0.7	4	0.1	27	2.5	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	301	6.6	240	6.9	49	4.6	12	100.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นญาติ	36	0.8	36	1.0	0	0.0	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	50	1.1	0	0.0	50	4.7	0	0.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	324	7.1	195	5.6	129	12.0	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน	3,344	72.9	2,573	73.6	771	71.7	0	0.0	-	-
● เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	30	0.7	0	0.0	30	2.8	0	0.0	-	-
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	437	9.5	437	12.5	0	0.0	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,333	100.0	2,892	100.0	2,441	100.0	0	100.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	186	3.5	110	3.8	76	3.1	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	698	13.1	382	13.2	316	12.9	0	0.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นญาติ	34	0.6	25	0.9	9	0.4	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นเพื่อนหรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	300	5.6	0	0.0	300	12.3	0	0.0	-	-
● ส่วนใหญ่เป็นคนรู้จักกันเพียงผิวเผิน	1,016	19.1	402	13.9	614	25.2	0	0.0	-	-
● ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน	2,597	48.7	1,714	59.3	883	36.2	0	0.0	-	-
● เป็นเพื่อน หรือญาติ หรือคนรู้จักคุ้นเคยกัน	151	2.8	84	2.9	67	2.7	0	0.0	-	-
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	351	6.6	175	6.1	176	7.2	0	0.0	-	-
6. การจดจำผู้กระทำผิด	9,918	100.0	6,388	100.0	3,518	100.0	12	100.0	-	-
● จำได้	6,119	61.7	3,448	54.0	2,659	75.6	12	100.0	-	-
● จำไม่ได้	2,437	24.6	1,799	28.2	638	18.1	0	0.0	-	-
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,362	13.7	1,141	17.9	221	6.3	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,585	100.0	3,497	100.0	1,076	100.0	12	100.0	-	-
● จำได้	2,064	45.0	1,467	42.0	585	54.4	12	100.0	-	-
● จำไม่ได้	1,633	35.6	1,258	36.0	375	34.9	0	0.0	-	-
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	888	19.4	772	22.1	116	10.8	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	5,332	100.0	2,891	100.0	2,441	100.0	0	100.0	-	-
● จำได้	4,055	76.1	1,981	68.5	2,074	85.0	0	0.0	-	-
● จำไม่ได้	803	15.1	541	18.7	262	10.7	0	0.0	-	-
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	474	8.9	369	12.8	105	4.3	0	0.0	-	-

ตอนที่ 4 : เวลาและสถานที่เกิดเหตุ

1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุ ฯ จำนวนตามช่วงเวลาที่เกิดเหตุ และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ	152,230	100.0	140,864	100.0	7,880	100.0	394	100.0	3,092	100.0
• กลางวัน	59,290	38.9	53,096	37.7	3,585	45.5	228	57.9	2,381	77.1
• กลางคืน	77,865	51.2	73,364	52.1	4,294	54.5	166	42.1	41	1.3
• ไม่ทราบช่วงเวลา	15,072	9.9	14,404	10.2	0	0.0	0	0.0	668	21.6
ในเขตเทศบาล	67,024	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	121	100.0	970	100.0
• กลางวัน	25,091	37.4	23,459	36.6	838	46.6	56	46.3	738	76.1
• กลางคืน	35,954	53.6	34,903	54.4	961	53.4	65	53.7	25	2.6
• ไม่ทราบช่วงเวลา	5,979	8.9	5,772	9.0	0	0.0	0	0.0	207	21.3
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,731	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,120	100.0
• กลางวัน	34,199	40.1	29,637	38.6	2,747	45.2	172	63.0	1,643	77.5
• กลางคืน	41,911	49.2	38,461	50.1	3,333	54.8	101	37.0	16	0.8
• ไม่ทราบช่วงเวลา	9,094	10.7	8,633	11.3	0	0.0	0	0.0	461	21.7
2. เหตุที่เกิดเวลากลางวัน	59,290	100.0	53,096	100.0	3,585	100.0	228	100.0	2,381	100.0
• 06.01 - 09.00 น.	3,264	2.1	2,778	2.0	352	4.5	32	8.1	102	3.3
• 09.01 - 12.00 น.	9,530	6.3	8,326	5.9	488	6.2	52	13.2	664	21.5
• 12.01 - 15.00 น.	15,497	10.2	13,595	9.7	805	10.2	16	4.1	1,081	35.0
• 15.01 - 18.00 น.	11,372	7.5	9,597	6.8	1,635	20.7	17	4.3	123	4.0
• กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	19,629	12.9	18,800	13.3	306	3.9	111	28.2	412	13.3
ในเขตเทศบาล	25,091	100.0	23,459	100.0	838	100.0	56	100.0	738	100.0
• 06.01 - 09.00 น.	1,605	2.4	1,225	1.9	302	16.8	8	6.6	70	7.2
• 09.01 - 12.00 น.	4,039	6.0	3,774	5.9	15	0.8	4	3.3	246	25.3
• 12.01 - 15.00 น.	7,295	10.9	6,957	10.8	81	4.5	16	13.1	241	24.8
• 15.01 - 18.00 น.	5,384	8.0	4,954	7.7	390	21.7	17	13.9	23	2.4
• กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	6,770	10.1	6,550	10.2	49	2.7	12	9.8	159	16.4
นอกเขตเทศบาล	34,199	100.0	29,637	100.0	2,747	100.0	172	100.0	1,643	100.0
• 06.01 - 09.00 น.	1,660	1.9	1,553	2.0	50	0.8	25	9.1	32	1.5
• 09.01 - 12.00 น.	5,494	6.4	4,553	5.9	473	7.8	49	17.9	419	19.8
• 12.01 - 15.00 น.	8,200	9.6	6,637	8.6	723	11.9	0	0.0	840	39.6
• 15.01 - 18.00 น.	5,986	7.0	4,643	6.1	1,244	20.5	0	0.0	99	4.7
• กลางวันแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	12,859	15.1	12,251	16.0	256	4.2	99	36.1	253	11.9
○ เหตุที่เกิดเวลากลางคืน	77,865	51.2	73,364	52.1	4,294	54.5	166	42.1	41	1.3
• 18.01 - 21.00 น.	10,599	7.0	8,542	6.1	1,955	24.8	68	17.3	34	1.1
• 21.01 - 24.00 น.	9,141	6.0	7,733	5.5	1,382	17.5	18	4.8	8	0.3
• 24.01 - 03.00 น.	23,775	15.6	22,959	16.3	748	9.5	68	17.3	0	0.0
• 03.01 - 06.00 น.	7,058	4.6	7,033	5.0	25	0.3	0	0.0	0	0.0
• กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	27,293	17.9	27,097	19.2	184	2.3	12	3.0	0	0.0

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ช่วงเวลาที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	35,954	53.6	34,903	54.4	961	53.4	65	53.7	25	2.6
• 18.01 - 21.00 น.	5,612	8.4	5,117	8.0	444	24.7	34	27.9	17	1.8
• 21.01 - 24.00 น.	3,431	5.1	3,073	4.8	350	19.5	0	0.0	8	0.8
• 24.01 - 03.00 น.	12,446	18.6	12,309	19.2	118	6.6	19	15.6	0	0.0
• 03.01 - 06.00 น.	4,344	6.5	4,338	6.8	6	0.3	0	0.0	0	0.0
• กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	10,122	15.1	10,067	15.7	43	2.4	12	9.8	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	41,911	49.2	38,461	50.1	3,333	54.8	101	37.0	16	0.8
• 18.01 - 21.00 น.	4,987	5.9	3,425	4.5	1,512	24.9	34	12.4	16	0.8
• 21.01 - 24.00 น.	5,711	6.7	4,661	6.1	1,032	17.0	18	6.6	0	0.0
• 24.01 - 03.00 น.	11,329	13.3	10,650	13.9	630	10.4	49	17.9	0	0.0
• 03.01 - 06.00 น.	2,713	3.2	2,695	3.5	18	0.3	0	0.0	0	0.0
• กลางคืนแต่ไม่ทราบช่วงเวลา	17,171	20.2	17,030	22.2	141	2.3	0	0.0	0	0.0

2. สถานที่เกิดเหตุ

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของการประสพเหตุ ๗ จำแนกตามสถานที่เกิดเหตุ และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

สถานที่เกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานที่เกิดเหตุ	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
● เกิดขึ้นภายในจังหวัด	148,662	97.7	137,959	97.9	7,496	95.1	384	97.5	2,823	91.3
● เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น	1,087	0.7	841	0.6	103	1.3	0	0.0	143	4.6
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเกิดที่ใด	2,479	1.6	2,064	1.5	280	3.6	10	2.5	125	4.0
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	121	100.0	970	100.0
● เกิดขึ้นภายในจังหวัด	65,187	97.3	62,578	97.6	1,567	87.1	111	91.7	931	96.0
● เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น	589	0.9	463	0.7	91	5.1	0	0.0	35	3.6
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเกิดที่ใด	1,249	1.9	1,093	1.7	142	7.9	10	8.3	4	0.4
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,120	100.0
● เกิดขึ้นภายในจังหวัด	83,475	98.0	75,381	98.2	5,929	97.5	273	100.0	1,892	89.2
● เกิดขึ้นในจังหวัดอื่น	498	0.6	378	0.5	13	0.2	0	0.0	107	5.0
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจว่าเกิดที่ใด	1,230	1.4	971	1.3	138	2.3	0	0.0	121	5.7
2. บริเวณที่เกิดเหตุ	152,230	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	395	100.0	3,091	100.0
● บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสพเหตุ	117,857	77.4	112,774	80.1	2,649	33.6	280	70.9	2,154	69.7
● บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน	2,979	2.0	2,026	1.4	906	11.5	47	11.9	0	0.0
● โรงเรียน หรือสถานศึกษา	1,620	1.1	850	0.6	448	5.7	64	16.2	258	8.3
● ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ	1,943	1.3	1,762	1.3	181	2.3	0	0.0	0	0.0
● สถานที่ประกอบการ	9,541	6.3	8,088	5.7	797	10.1	0	0.0	0	0.0
● บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือใน พาหนะบริการสาธารณะ	18,290	12.0	15,365	10.9	2,898	36.8	4	1.0	23	0.7
ในเขตเทศบาล	67,029	100.0	64,134	100.0	1,801	100.0	123	100.0	971	100.0
● บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสพเหตุ	53,900	80.4	52,445	81.8	758	42.1	97	78.9	600	61.8
● บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน	768	1.1	705	1.1	57	3.2	6	4.9	0	0.0
● โรงเรียน หรือสถานศึกษา	547	0.8	390	0.6	112	6.2	16	13.0	29	3.0
● ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ	1,303	1.9	1,283	2.0	20	1.1	0	0.0	0	0.0
● สถานที่ประกอบการ	4,626	6.9	4,153	6.5	154	8.6	0	0.0	319	32.9
● บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือใน พาหนะบริการสาธารณะ	5,885	8.8	5,158	8.0	700	38.9	4	3.3	23	2.4
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
● บริเวณที่พักอาศัยของผู้ประสพเหตุ	63,958	75.1	60,328	78.6	1,892	31.1	183	67.0	1,555	73.3
● บริเวณบ้านญาติ หรือบ้านเพื่อน	2,212	2.6	1,322	1.7	849	14.0	41	15.0	0	0.0
● โรงเรียน หรือสถานศึกษา	1,074	1.3	460	0.6	336	5.5	49	17.9	229	10.8
● ลานจอดรถ / อาคารจอดรถ	639	0.7	478	0.6	161	2.6	0	0.0	0	0.0
● สถานที่ประกอบการ	4,915	5.8	3,935	5.1	643	10.6	0	0.0	337	15.9
● บริเวณเปิดโล่งอื่นๆ ถนน หรือใน พาหนะบริการสาธารณะ	12,406	14.6	10,207	13.3	2,199	36.2	0	0.0	0	0.0

ตอนที่ 5 : พฤติการณ์แห่งคดี

1. อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของการถูกรักษา ๑ ต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัวเป็นรายเขตการปกครอง

การถูกรักษา ๑ ต่อทรัพย์สินของตนเอง/ครอบครัว	รวม		ในเขตเทศบาล		นอกเขตเทศบาล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะของการถูกรักษา ๑	140,864	100.0	64,134	100.0	76,730	100.0
• ขโมย (ไม่รวมยานพาหนะ)	116,870	83.0	50,113	78.1	66,757	87.0
• บุกกรุก	7,647	5.4	4,784	7.5	2,863	3.7
• ขโมย (ยานพาหนะ)	14,219	10.1	8,219	12.8	6,000	7.8
• ก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน	2,128	1.5	1,018	1.6	1,110	1.4
2. กรณีขโมย (ไม่รวมยานพาหนะ)						
○ ลักษณะของการถูกรักษา ๑	116,871	100.0	50,114	100.0	66,757	100.0
• ถูกขโมย	111,101	95.1	47,403	94.6	63,698	95.4
• พยายามขโมย	5,770	4.9	2,711	5.4	3,059	4.6
○ ทรัพย์สินที่ถูกขโมย	111,101	100.0	47,403	100.0	63,698	100.0
• ทรัพย์สินที่สามารถนำติดตัวไปได้ เช่น กระเป๋าเอกสาร กระเป๋าถือ กระเป๋าตังค์ โทรศัพท์มือถือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์พกพา	41,261	37.1	19,249	40.6	22,012	34.6
• เสื้อผ้า ชุดชั้นใน รองเท้า	5,691	5.1	4,156	8.8	1,534	2.4
• เครื่องประดับ อัญมณี	6,828	6.1	3,968	8.4	2,860	4.5
• เครื่องใช้ภายในบ้าน เช่น โทรทัศน์ เครื่องเสียง หรืออุปกรณ์ไฟฟ้าอื่น ๆ	10,812	9.7	6,022	12.7	4,790	7.5
• จักรยาน	2,505	2.3	1,449	3.1	1,057	1.7
• เครื่องใช้นอกบ้าน เครื่องใช้ในสนาม เช่น สายยางฉีดน้ำ เครื่องตัดหญ้า เฟอร์นิเจอร์สนาม มิเตอร์น้ำ สายไฟ	16,547	14.9	5,643	11.9	10,904	17.1
• สัตว์เลี้ยง ผลไม้ ต้นไม้ ผลผลิตจากพืช เช่น ข้าว	21,555	19.4	3,772	8.0	17,783	27.9
• อื่น ๆ	14,425	13.0	7,188	15.2	7,236	11.4
3. กรณีบุกกรุก						
○ ลักษณะของการถูกรักษา ๑	7,646	100.0	4,783	100.0	2,863	100.0
• ถูกบุกกรุก	3,276	42.8	2,267	47.4	1,009	35.2
• พยายามบุกกรุก	4,370	57.2	2,516	52.6	1,854	64.8
○ สถานที่ที่ถูกบุกกรุก	7,647	100.0	4,784	100.0	2,863	100.0
• ในตัวบ้าน/ เขตที่พักอาศัย	5,536	72.4	3,445	72.0	2,092	73.1
• ภายในรั้วบ้าน	1,816	23.8	1,287	26.9	529	18.5
• ในโรงแรม / ห้องพัก/ บ้านพักตากอากาศที่ กำลังพักอาศัยอยู่	498	6.5	233	4.9	265	9.3
• อื่น ๆ	189	2.5	136	2.8	53	1.9
4. กรณีขโมย (ยานพาหนะ)						
○ ลักษณะของการถูกรักษา ๑	14,219	100.0	8,219	100.0	6,000	100.0
• ถูกขโมย	12,912	90.8	7,258	88.3	5,654	94.2
• พยายามขโมย	1,307	9.2	961	11.7	346	5.8
○ สิ่งที่ถูกขโมย	12,912	100.0	7,258	100.0	5,654	100.0
• ยานพาหนะ เช่น รถยนต์ รถมอเตอร์ไซค์	6,948	53.8	3,745	51.6	3,203	56.6
• ชิ้นส่วนต่าง ๆ ของยานพาหนะ เช่น ล้อ ยาง เครื่องยนต์	3,676	28.5	1,861	25.6	1,814	32.1
• อุปกรณ์ประดับยนต์ อุปกรณ์ตกแต่งรถยนต์ เช่น เครื่องเสียง ดิครถยนต์	1,197	9.3	896	12.3	301	5.3
• น้ำมันเชื้อเพลิงจากภายในรถ	203	1.6	93	1.9	110	1.6
• อื่น ๆ	1,261	9.8	691	9.5	570	10.1

ตารางที่ 10 (ต่อ)

การถูกกระทำ 1 ต่อทรัพย์สินของตนเองครอบครัว	รวม		ในเขตเทศบาล		นอกเขตเทศบาล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. กรณีก่อความเสียหายหรือทำลายทรัพย์สิน						
○ ทรัพย์สินที่เสียหาย	2,103	100.0	1,018	100.0	1,085	100.0
● ยานพาหนะ รวมทั้งชิ้นส่วนของยานพาหนะ	815	38.8	752	73.9	63	5.8
● หน้าต่าง/ ประตูบ้าน/ กระจก	368	17.5	81	8.0	287	26.5
● เฟอร์นิเจอร์ รวมถึงอุปกรณ์เครื่องใช้อื่น ๆ ในครัวเรือน	247	11.7	85	8.3	162	14.9
● สนามหญ้า ต้นไม้ พุ่มไม้ รั้วบ้าน	150	7.1	47	4.6	103	9.5
● สัตว์เลี้ยง/ ปศุสัตว์	314	14.9	0	0.0	314	28.9
● อื่น ๆ	209	9.9	53	5.2	156	14.4
○ ลักษณะความเสียหาย	2,103	100.0	1,019	100.0	1,084	100.0
● หน้าต่าง กระจกรถ กระจกเงาแตกเสียหาย	974	46.3	695	68.2	279	25.7
● รอยดำหมึ รอยขีดข่วน ฟันสีกำแพง ทำสิ่งสกปรก	339	16.1	192	18.8	147	13.6
● ถูกเพลิงไหม้ ร่องรอยจากการถูกเพลิงไหม้ โคนความร้อนหรือโค่นระเบิด	71	3.4	10	1.0	61	5.6
● ใช้ยานพาหนะขับผ่าน ทับชน	37	1.8	37	3.6	0	0.0
● สัตว์บาดเจ็บ เสียหายหรือตาย	318	15.1	0	0.0	318	29.3
● อื่น ๆ	364	17.3	85	8.3	279	25.7

2. อาชญากรรมต่อชีวิตและร่างกาย

ตารางที่ 11 จำนวนและร้อยละของการถูกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย จำแนกตามลักษณะของการถูกระทำ ฯ เป็นรายเขตการปกครอง

การถูกระทำ ฯ ต่อชีวิตและร่างกาย	รวม		ในเขตเทศบาล		นอกเขตเทศบาล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะของการถูกระทำ ฯ	7,879	100.0	1,800	100.0	6,080	100.0
• ทำร้ายร่างกาย	6,289	79.8	1,430	79.4	4,860	79.9
• พยายามทำร้ายร่างกาย	765	9.7	124	6.9	641	10.5
• ถูกคาม / ลอบติดตาม / เดินตาม / วิ่งตาม ล้อมรอบไม่ให้หนี	117	1.5	59	3.3	57	0.9
• ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย หรือฆ่า	1,265	16.1	297	16.5	968	15.9
• อื่น ๆ	15	0.2	0	0.0	15	0.3
2. ลักษณะของการทำร้ายร่างกาย	6,221	100.0	1,430	100.0	4,791	100.0
• ยิง และได้รับบาดเจ็บ	445	7.1	94	6.6	351	7.2
• แทะ ปาด กรีด ตัด คิ้วมีดหรือของมีคม และได้รับบาดเจ็บ	1,391	22.41	227	15.9	1,164	23.9
• ขว้างปาสิ่งของใส่ และได้รับบาดเจ็บ	881	14.0	64	34.5	818	16.8
• ทำร้ายร่างกาย เช่น ถูก กระทบ ผลักตบตี ต่อย และได้รับบาดเจ็บ	4,315	68.6	1,036	72.5	3,279	67.5
• อื่น ๆ	342	5.4	92	6.4	250	5.1
3. ลักษณะของการพยายามทำร้ายร่างกาย	765	100.0	124	100.0	641	100.0
• ยิง แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ	193	25.2	6	5.2	186	29.1
• ตบตี ต่อย แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ	450	58.8	53	43.1	396	61.9
• แทะ ปาด กรีด ตัด คิ้วมีดหรือของมีคม แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ	179	23.4	19	15.6	159	24.9
• ขว้างปาสิ่งของใส่ แต่ไม่โดน / ไม่ได้บาดเจ็บ	50	6.5	19	15.4	31	4.8
• อื่น ๆ	37	4.9	37	30.2	0	0.0
4. ลักษณะการใช้อาวุธ	7,879	100.0	1,800	100.0	6,079	100.0
○ ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้	3,592	45.6	768	42.7	2,824	46.5
• ปืนพก ปืนลูกซอง ปืนลม	676	18.8	135	17.6	541	19.1
• มีด ขวาน เหล็กขูดขารูป	1,278	35.6	196	25.5	1,082	38.3
• ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ	234	6.5	76	9.9	158	5.6
• ของไม่มีคม เช่น ไม้ แป้น	919	25.6	158	20.5	762	27.0
• อาวุธสงคราม	78	2.2	0	0.0	78	2.8
• อื่น ๆ	656	18.3	271	35.3	385	13.6
○ ไม่มีอาวุธ	4,054	51.5	935	51.9	3,119	51.3
○ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	233	3.0	97	5.4	136	2.2

3. อาชญากรรมทางเพศ

ตารางที่ 12 จำนวนและร้อยละของการถูกระงับทางเพศ จำแนกตามลักษณะของการถูกระงับทางเพศ เป็นรายเขตการปกครอง

การถูกระงับทางเพศ	รวม		ในเขตเทศบาล		นอกเขตเทศบาล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะของการถูกระงับทางเพศ	394	100.0	121	100.0	273	100.0
• ช่มชู้ ถูกคามด้วยวาจาว่าจะช่มชู้กระงับทางเพศ	57	14.5	0	0.0	57	20.9
• พยายามที่จะกระทำอนาจาร/ พยายามล่วงเกินทางเพศ	95	24.1	43	35.5	52	19.0
• กระทำอนาจาร/ พยายามล่วงเกินทางเพศ	83	21.1	34	28.1	49	17.9
• พยายามที่จะช่มชู้กระงับทางเพศ	84	21.3	10	8.3	24	27.1
• ช่มชู้กระงับทางเพศ	75	19.0	34	28.1	41	15.0
2. ลักษณะการใช้อาวุธ	393	100.0	121	100.0	272	100.0
○ ใช้อาวุธ ประเภทของอาวุธที่ใช้	20	5.1	11	9.1	9	3.3
• มีด ขวาน เหล็กขูดขารูป	13	61.9	4	33.3	9	100.0
• ของมีคมอื่น ๆ เช่น คัตเตอร์ กรรไกร มีดโกน มีดพับ	8	38.1	8	66.7	0	0.0
○ ไม่ใช้อาวุธ	373	94.9	110	90.9	263	96.7

4. อาชญากรรมการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของการถูกระงับ ฯ โดยการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว เป็นรายเขตการปกครอง

การถูกระงับ ฯ โดยการแอบอ้างใช้ข้อมูล / เอกสารส่วนตัว	รวม		ในเขตเทศบาล		นอกเขตเทศบาล	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ลักษณะของการถูกระงับ ฯ	3,091	100.0	970	100.0	2,121	100.0
• ใช้บัตรเครดิตโดยไม่ได้รับอนุญาต	266	8.6	135	13.9	131	6.2
• เงินฝากในบัญชีธนาคารถูกนำไปใช้โดยวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือจากการใช้บัตรเครดิต เช่น ผ่านทางระบบไร้สาย โดยไม่ได้รับอนุญาต	105	3.4	22	2.3	83	3.9
• ใช้ข้อมูลส่วนตัว หรือเอกสาร โดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อขอทำบัตรเครดิต หรือทำธุรกรรม เช่น กู้เงิน จ่ายหนี้ หรือปลอมแปลง หรือใช้ในการก่ออาชญากรรมอื่น ๆ	1,677	54.3	360	37.1	1,317	62.1
• เอกสารสำคัญอื่น ๆ ถูกปลอมแปลงหรือแอบอ้าง	140	4.5	75	7.7	65	3.1
• อื่น ๆ	1,013	32.8	386	39.8	627	29.5
2. การทราบเหตุการณ์ที่ถูกระงับ ฯ	3,091	100.0	970	100.0	2,121	100.0
• บัตรเครดิตหรือบัญชีที่เข้าร่วมกับบัตรเครดิตถูกระงับ	34	1.1	0	0.0	34	1.6
• เงินหายไปจากบัญชี หรือมีการใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในบัญชี หรือพบความผิดปกติจากรายการการใช้จ่ายบัตรเครดิต	203	6.6	131	13.5	72	3.4
• มีการติดต่อจากสถาบันการเงินเจ้าของบัตรเครดิตเจ้าของบัญชีแจ้งเหตุที่เกิดขึ้น	1,795	58.1	402	41.4	1,393	65.7
• ถูกปฏิเสธการขอทำบัตรเครดิต ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน	5	0.2	5	0.5	0	0.0
• อื่น ๆ	1,131	36.6	448	46.2	684	32.2
3. ความเสียหาย	3,091	100.0	970	100.0	522	100.0
○ มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน มูลค่าความเสียหาย	769	24.9	247	25.5	522	24.6
• ไม่เกิน 5,000 บาท	171	22.2	47	19.0	124	23.8
• 5,001- 10,000 บาท	123	16.0	94	38.1	29	5.6
• 10,001 – 50,000 บาท	312	40.6	90	36.4	222	42.5
• 50,001 – 100,000 บาท	147	19.1	0	0.0	147	28.2
• 100,001 – 150,000 บาท	16	2.1	16	6.5	0	0.0
○ ไม่มีการสูญเสียเป็นตัวเงิน	2,193	70.9	723	74.5	1,470	69.3
○ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	129	4.2	0	0.0	129	6.1
4. ผลเสียที่ได้รับ	3,091	100.0	970	100.0	2,121	100.0
○ ได้รับผลเสีย คือ	1,377	44.5	320	33.0	1,057	49.8
• ถูกปฏิเสธการขอกู้เงิน	5	0.3	5	1.4	0	0.0
• บัญชีบัตรเครดิตมีปัญหาถูกระงับ หรือถูกปฏิเสธการใช้บัตรเครดิต	79	5.8	13	4.0	66	6.3
• ต้องจ่ายค่าปรับ/ ดอกเบี้ยบัตรเครดิต/ ดอกเบี้ยเงินกู้ที่สูงขึ้น	38	2.8	32	9.9	7	0.7
• ถูกติดตามทวงหนี้	1,126	81.8	198	61.7	929	87.9
• ถูกดำเนินคดีทางแพ่ง	107	7.8	0	0.0	107	10.2
• อื่น ๆ	175	12.7	85	26.7	89	8.4
○ ไม่ได้รับผลเสีย	1,714	55.5	650	67.0	1,064	50.2

ตอนที่ 6 : การตอบโต้ผู้กระทำผิดและความเสียหายจากอาชญากรรม

1. การตอบโต้ผู้กระทำผิด

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของการประสพเหตุ ๆ จำแนกตามลักษณะการตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุและประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การกระทำเพื่อตอบโต้ผู้กระทำผิด	149,138	100.0	140,865	100.0	7,879	100.0	394	100.0	-	-
• ได้กระทำ	9,221	6.2	4,945	3.5	3,990	50.6	286	72.6	-	-
• ไม่ได้กระทำ	45,245	30.3	41,511	29.5	3,626	46.0	108	27.4	-	-
• ไม่อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ	94,672	63.5	94,409	67.0	263	3.3	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	66,056	100.0	64,135	100.0	1,800	100.0	121	100.0	-	-
• ได้กระทำ	4,467	6.8	3,128	4.9	1,227	68.2	112	92.6	-	-
• ไม่ได้กระทำ	22,541	34.1	21,991	34.3	541	30.1	9	7.4	-	-
• ไม่อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ	39,048	59.1	39,016	60.8	32	1.8	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	83,083	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	-	-
• ได้กระทำ	4,754	5.7	1,817	2.4	2,763	45.4	174	63.7	-	-
• ไม่ได้กระทำ	22,705	27.3	19,520	25.4	3,086	50.8	99	36.3	-	-
• ไม่อยู่ในเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ	55,624	66.9	55,393	72.2	231	3.8	0	0.0	-	-
2. ลักษณะการตอบโต้	9,221	100.0	4,945	100.0	3,990	100.0	286	100.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	224	2.4	70	1.4	154	3.9	0	0.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช้อาวุธ เช่น ถูค กระชาก คบตี ต่อย ผลัก	2,121	23.0	503	10.2	1,578	39.6	40	13.9	-	-
• ช่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	189	2.0	111	2.3	78	1.9	0	0.0	-	-
• ช่มขู่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ	185	2.0	126	2.5	59	1.5	0	0.0	-	-
• คืบหน้า ขัดขืน	2,662	28.9	1,144	23.1	1,365	34.2	154	53.8	-	-
• ได้ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิด ไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวนไหวได้	1,235	13.4	1,187	24.0	14	0.3	34	12.0	-	-
• พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวฉันทะ โกน ทำเสียงดัง เปิดไฟหรือขู่ว่าจะ เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ	1,763	19.1	1,597	32.3	141	3.5	25	8.6	-	-
• พยายามเกลี้ยกล่อม ให้หยุดผล ต่อรอง หรืออ่อนน้อม	607	6.6	270	5.5	338	8.5	0	0.0	-	-
• หลบหนี หรือพยายามหลบหนี	1,114	12.1	173	3.5	931	23.3	9	3.3	-	-
• เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รักษา ความปลอดภัย	590	6.4	184	3.7	356	8.9	50	17.4	-	-
• ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คน สนใจ	2,912	31.6	1,651	33.4	1,121	28.1	141	49.1	-	-
• ร้องไห้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความ กลัวหรือความเจ็บปวด	451	4.9	126	2.5	306	7.7	19	6.7	-	-
• อื่น ๆ	168	1.8	168	3.4	0	0.0	0	0.0	-	-

ตารางที่ 14 (ต่อ)

การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	4,467	100.0	3,128	100.0	1,227	100.0	112	100.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	73	1.6	63	2.0	10	0.8	0	0.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่อาวุธ เช่น ทุบกระชาก คบตี ต่อย ผลัก	465	10.4	135	4.3	330	26.9	0	0.0	-	-
• ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	86	1.9	86	2.8	0	0.0	0	0.0	-	-
• ข่มขู่ผู้กระทำผิด โดยไม่มีอาวุธ	156	3.5	126	4.0	30	2.5	0	0.0	-	-
• คั่นร่น ขัดขืน	1,430	32.0	872	27.9	496	40.4	62	55.5	-	-
• ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้	708	15.9	660	21.1	14	1.1	34	30.6	-	-
• พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวฉันทะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ	1,110	24.6	1,038	33.2	62	5.0	0	0.0	-	-
• พยายามเกลี้ยกล่อม ให้หยุดผล ต่อรอง หรืออ่อนวอน	221	4.9	157	5.0	64	5.2	0	0.0	-	-
• หลบหนี หรือพยายามหลบหนี	421	9.4	155	5.0	266	21.7	0	0.0	-	-
• เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	255	5.7	38	1.2	167	13.6	50	44.5	-	-
• ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ	1,535	34.4	931	29.8	563	45.9	40	36.0	-	-
• ร้องไห้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด	228	5.1	118	3.8	91	7.4	19	17.1	-	-
• อื่นๆ	168	3.8	168	5.4	0	0.0	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,754	100.0	1,817	100.0	2,763	100.0	174	100.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	151	3.2	7	0.4	144	5.2	0	0.0	-	-
• ทำร้ายผู้กระทำผิดโดยไม่ใช่อาวุธ เช่น ทุบกระชาก คบตี ต่อย ผลัก	1,656	34.8	369	20.3	1,248	45.2	40	22.9	-	-
• ข่มขู่ผู้กระทำผิดด้วยอาวุธ	103	2.2	25	1.4	78	2.8	0	0.0	-	-
• คั่นร่น ขัดขืน	1,232	25.9	272	14.9	869	31.4	92	52.6	-	-
• ไล่ตามจับ หรือพยายามจับตัวผู้กระทำผิดไม่ให้หนีหรือไม่ให้เคลื่อนไหวได้	527	11.1	527	29.0	0	0.0	0	0.0	-	-
• พยายามทำให้ผู้กระทำผิดตกใจกลัวฉันทะโกน ทำเสียงดัง เปิดไฟ หรือขู่ว่าจะเรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ	663	13.9	559	30.8	79	2.9	25	14.1	-	-
• พยายามเกลี้ยกล่อม ให้หยุดผล ต่อรอง หรืออ่อนวอน	387	8.1	113	6.2	274	9.9	0	0.0	-	-
• หลบหนี หรือพยายามหลบหนี	693	14.6	18	1.0	665	24.1	9	5.4	-	-
• เรียกเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย	335	7.0	146	8.0	189	6.8	0	0.0	-	-
• ร้องขอความช่วยเหลือ / ร้องเรียกให้คนสนใจ	1,377	29.0	720	39.6	557	20.2	100	57.6	-	-
• ร้องไห้ หรือส่งเสียงร้องเนื่องจากความกลัวหรือความเจ็บปวด	223	4.7	8	0.5	215	7.8	0	0.0	-	-

ตารางที่ 14 (ต่อ)

การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ช่วงเวลาในการตอบโต้ผู้กระทำผิด	9,221	100.0	4,944	100.0	3,990	100.0	287	100.0	-	-
• ก่อนได้รับบาดเจ็บ	345	3.7	140	2.8	195	4.9	10	3.5	-	-
• ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ	3,130	33.9	742	15.0	2,282	57.2	106	36.9	-	-
• หลังได้รับบาดเจ็บ	511	5.5	94	1.9	401	10.1	16	5.6	-	-
• ต่อเนื่อง/ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ	645	7.0	197	4.0	370	9.3	78	27.2	-	-
• ต่อเนื่อง/ตลอดเวลา แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ	4,590	49.8	3,771	76.3	742	18.6	77	26.8	-	-
ในเขตเทศบาล	4,467	100.0	3,128	100.0	1,227	100.0	112	100.0	-	-
• ก่อนได้รับบาดเจ็บ	171	3.8	113	3.6	48	3.9	10	8.9	-	-
• ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ	1,362	30.5	619	19.8	720	58.7	23	20.5	-	-
• หลังได้รับบาดเจ็บ	232	5.2	94	3.0	122	9.9	16	14.3	-	-
• ต่อเนื่อง / ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ	202	4.5	62	2.0	120	9.8	20	17.9	-	-
• ต่อเนื่อง/ตลอดเวลา แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ	2,500	56.0	2,240	71.6	217	17.7	43	38.4	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,755	100.0	1,817	100.0	2,764	100.0	174	100.0	-	-
• ก่อนได้รับบาดเจ็บ	175	3.7	28	1.5	147	5.3	0	0.0	-	-
• ระหว่างถูกทำร้าย และได้รับบาดเจ็บ	1,767	37.2	123	6.8	1,562	56.5	82	47.1	-	-
• หลังได้รับบาดเจ็บ	279	5.9	0	0.0	279	10.1	0	0.0	-	-
• ต่อเนื่อง/ตลอดเวลา และได้รับบาดเจ็บ	443	9.3	135	7.4	250	9.0	58	33.3	-	-
• ต่อเนื่อง/ตลอดเวลา แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ	2,091	44.0	1,531	84.3	526	19.0	34	19.5	-	-
4. ผลของการตอบโต้ผู้กระทำผิด	9,221	100.0	4,9245	100.0	3,990	100.0	2486	100.0	-	-
• สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ	2,025	22.0	259	5.2	1,757	44.0	9	3.1	-	-
• สามารถปกป้องทรัพย์สิน	2,129	23.1	2,010	40.6	119	3.0	0	0.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี	727	7.9	213	4.3	489	12.3	25	8.6	-	-
• สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์	286	3.1	103	2.1	167	4.2	16	5.4	-	-
• ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป	2,362	25.6	1,742	35.2	534	13.4	85	29.7	-	-
• บาดเจ็บมากขึ้น / สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น	818	8.9	277	5.6	510	12.8	31	11.0	-	-
• ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น	211	2.3	165	3.3	46	1.2	0	0.0	-	-
• ผู้กระทำผิดหลบหนีไป	2,579	28.0	1,451	29.3	1,000	25.1	128	44.7	-	-
• ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น	897	9.7	325	6.6	508	12.7	64	22.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	551	6.0	338	6.8	164	4.1	49	17.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,467	100.0	3,128	100.0	1,227	100.0	112	100.0	-	-
• สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ	734	16.4	174	5.6	551	44.9	9	7.9	-	-
• สามารถปกป้องทรัพย์สิน	1,276	28.6	1,246	39.8	30	2.5	0	0.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี	323	7.2	195	6.2	128	10.5	0	0.0	-	-
• สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์	185	4.2	96	3.1	74	6.0	16	13.8	-	-
• ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป	1,425	31.9	1,042	33.3	374	30.5	9	7.9	-	-
• บาดเจ็บมากขึ้น / สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น	269	6.0	203	6.5	35	2.9	31	28.1	-	-
• ผู้อื่นในเหตุการณ์ถูกทำร้าย หรือได้รับบาดเจ็บมากขึ้น	211	4.7	165	5.3	46	3.7	0	0.0	-	-
• ผู้กระทำผิดหลบหนีไป	1,387	31.0	962	30.8	398	32.4	27	24.1	-	-
• ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น	305	6.8	161	5.2	80	6.5	64	57.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	296	6.6	276	8.8	20	1.7	0	0.0	-	-

ตารางที่ 14 (ต่อ)

การตอบโต้ผู้กระทำผิดขณะเกิดเหตุ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	4,754	100.0	1,817	100.0	2,763	100.0	174	100.0	-	-
• สามารถหลีกเลี่ยง หรือลดการบาดเจ็บ	1,291	27.1	85	4.7	1,205	43.6	0	0.0	-	-
• สามารถปกป้องทรัพย์สิน	853	17.9	764	42.1	88	3.2	0	0.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุสามารถหลบหนี	404	8.5	18	1.0	361	13.1	25	14.1	-	-
• สามารถปกป้องผู้อื่นในเหตุการณ์	100	2.1	7	0.4	93	3.4	0	0.0	-	-
• ผู้กระทำผิดตกใจและหนีไป	937	19.7	700	38.5	160	5.8	76	43.8	-	-
• บาดเจ็บมากขึ้น/สูญเสียทรัพย์สินมากขึ้น	549	11.5	75	4.1	475	17.2	0	0.0	-	-
• ผู้กระทำผิดหลบหนีไปฟรี	1,192	25.1	489	26.9	602	21.8	101	58.0	-	-
• ผู้กระทำผิดโกรธ และมีพฤติกรรมรุนแรงมากขึ้น	592	12.4	163	9.0	429	15.5	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	255	5.4	63	3.4	144	5.2	49	27.9	-	-
5. ผู้ใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง เป็นคนแรก	9,221	100.0	4,945	100.0	3,990	100.0	286	100.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุ	1,237	13.4	813	16.4	355	8.9	69	24.1	-	-
• ผู้กระทำผิด	4,750	51.5	1,534	31.0	3,057	76.6	159	55.6	-	-
• ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์	285	3.1	102	2.1	183	4.6	0	0.0	-	-
• ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง	2,559	27.8	2,426	49.1	75	1.9	58	20.3	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	390	4.2	70	1.4	320	8.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	4,466	100.0	3,126	100.0	1,227	100.0	113	100.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุ	528	13.0	495	15.8	42	3.4	45	39.8	-	-
• ผู้กระทำผิด	2,011	45.0	896	28.7	1,047	85.3	68	60.2	-	-
• ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์	97	2.2	45	1.4	52	4.2	0	0.0	-	-
• ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง	1,689	37.8	1,683	53.8	6	0.5	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	87	1.9	7	0.2	80	6.5	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,756	100.0	1,817	100.0	2,764	100.0	175	100.0	-	-
• ผู้ประสบเหตุ	655	13.8	317	17.4	313	11.3	25	14.3	-	-
• ผู้กระทำผิด	2,739	57.6	637	35.1	2,010	72.7	92	52.6	-	-
• ผู้อื่นที่อยู่ในเหตุการณ์	188	4.0	57	3.1	131	4.7	0	0.0	-	-
• ไม่มีใครใช้กำลัง หรือข่มขู่ว่าจะใช้กำลัง	871	18.3	743	40.9	70	2.5	58	33.1	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	303	6.4	63	3.5	240	8.7	0	0.0	-	-

2. การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุ ฯ จำแนกตามการบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ และประเภท อาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การได้รับบาดเจ็บจากเหตุที่เกิด	54,465	100.0	46,455	100.0	7,616	100.0	394	100.0	-	-
○ ไม่บาดเจ็บ	47,537	87.3	45,301	97.5	1,992	26.2	244	61.9	-	-
○ บาดเจ็บ ลักษณะการบาดเจ็บ คือ	6,929	12.7	1,154	2.5	5,624	73.8	150	38.1	-	-
● มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน	69	1.0	15	1.3	35	0.6	19	12.8	-	-
● มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือ ถูกทำร้ายโดยของมีคม	1,740	25.1	60	5.2	1,680	29.9	0	0.0	-	-
● กระตุกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก	1,175	17.0	144	12.5	1,019	18.1	12	7.7	-	-
● มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน	649	9.4	24	2.1	606	10.8	19	12.7	-	-
● หมดสติจากการถูกทำร้าย	450	6.5	12	1.0	427	7.6	12	7.7	-	-
● มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบน ผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น	4,958	71.6	990	85.8	3,829	68.1	139	92.3	-	-
● อื่นๆ	114	1.6	0	0.0	114	2.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	27,009	100.0	25,119	100.0	1,768	100.0	122	100.0	-	-
○ ไม่บาดเจ็บ	24,722	91.5	24,254	96.6	405	22.9	63	51.6	-	-
○ บาดเจ็บ ลักษณะการบาดเจ็บ คือ	2,286	8.5	865	3.4	1,363	77.1	59	48.4	-	-
● มีอาการบาดเจ็บจากการถูกข่มขืน	69	3.0	15	1.7	35	2.6	19	32.8	-	-
● มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือ ถูกทำร้ายโดยของมีคม	226	9.9	0	0.0	226	16.6	0	0.0	-	-
● กระตุกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก	294	12.9	102	11.8	181	13.3	12	19.6	-	-
● มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน	201	8.8	24	2.8	157	11.5	19	32.6	-	-
● หมดสติจากการถูกทำร้าย	60	2.6	12	1.4	37	2.7	12	19.6	-	-
● มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบน ผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น	1,812	79.2	761	88.0	1,004	73.7	47	80.2	-	-
● อื่นๆ	13	0.6	0	0.0	13	1.0	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	27,458	100.0	21,336	100.0	5,849	100.0	273	100.0	-	-
○ ไม่บาดเจ็บ	22,815	83.1	21,047	98.6	1,587	27.1	181	66.3	-	-
○ บาดเจ็บ ลักษณะการบาดเจ็บ คือ	4,642	16.9	289	1.4	4,262	72.9	92	33.7	-	-
● มีบาดแผลจากการถูกยิงถูกแทง หรือ ถูกทำร้ายโดยของมีคม	1,514	32.6	60	20.7	1,454	34.1	0	0.0	-	-
● กระตุกหัก ฟันหัก ศีรษะแตก	881	19.0	42	14.7	839	19.7	0	0.0	-	-
● มีอาการบาดเจ็บที่อวัยวะภายใน	449	9.7	0	0.0	449	10.5	0	0.0	-	-
● หมดสติจากการถูกทำร้าย	390	8.4	0	0.0	390	9.2	0	0.0	-	-
● มีรอยฟกช้ำ บวม รอยถลอกบน ผิวหนัง เล็บฉีกหัก ฟันบิ่น	3,146	67.8	230	79.3	2,825	66.3	92	100.0	-	-
● อื่นๆ	100	2.2	0	0.0	100	2.4	0	0.0	-	-

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. ความรุนแรงของอาการบาดเจ็บ	6,930	100.0	1,154	100.0	5,625	100.0	151	100.0	-	-
○ ไม่ต้องรักษาพยาบาล	1,654	23.9	468	40.6	1,174	20.9	12	7.9	-	-
○ ต้องรักษาพยาบาล สถานที่รักษา คือ	5,276	76.1	686	59.4	4,451	79.1	139	92.1	-	-
● ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ	577	10.9	50	7.2	510	11.4	18	12.8	-	-
● บ้านพักอาศัยของตัวเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน	570	10.8	85	12.4	484	10.9	0	0.0	-	-
● หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ	442	8.4	0	0.0	442	9.9	0	0.0	-	-
● คลินิกรักษาโรค	78	1.5	67	9.8	11	0.3	0	0.0	-	-
● ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล	1,289	24.4	112	16.3	1,151	25.9	27	19.5	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก	2,252	42.7	392	57.1	1,766	39.7	94	67.7	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน	1,284	24.3	74	10.8	1,191	26.8	19	13.8	-	-
● อื่น ๆ	34	0.6	0	0.0	34	0.8	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	2,286	100.0	864	100.0	1,363	100.0	59	100.0	-	-
○ ไม่ต้องรักษาพยาบาล	633	27.7	351	40.6	270	19.8	12	20.3	-	-
○ ต้องรักษาพยาบาล สถานที่รักษา คือ	1,653	72.3	513	59.4	1,093	80.2	47	79.7	-	-
● ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ	143	8.6	50	9.7	93	8.5	0	0.0	-	-
● บ้านพักอาศัยของตัวเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน	191	11.6	85	16.6	106	9.7	0	0.0	-	-
● หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ	317	19.2	0	0.0	317	29.0	0	0.0	-	-
● คลินิกรักษาโรค	21	1.3	10	1.9	11	1.0	0	0.0	-	-
● ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล	331	20.0	49	9.5	255	23.4	27	57.5	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก	963	58.3	382	74.4	562	51.4	20	42.5	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน	262	15.9	32	6.1	212	19.4	19	40.7	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,643	100.0	290	100.0	4,261	100.0	92	100.0	-	-
○ ไม่ต้องรักษาพยาบาล	1,021	22.0	117	40.3	904	21.2	0	0.0	-	-
○ ต้องรักษาพยาบาล สถานที่รักษา คือ	3,622	78.0	173	59.7	3,357	78.8	92	100.0	-	-
● ปฐมพยาบาลในสถานที่เกิดเหตุ	434	12.0	0	0.0	417	12.4	18	19.4	-	-
● บ้านพักอาศัยของตัวเอง หรือบ้านพักอาศัยของญาติหรือเพื่อน	378	10.4	0	0.0	378	11.3	0	0.0	-	-
● หน่วยพยาบาลในที่ทำงาน โรงเรียน สถานศึกษา หรือหน่วยปฐมพยาบาลอื่นๆ	125	3.4	0	0.0	125	3.7	0	0.0	-	-
● คลินิกรักษาโรค	57	1.6	57	33.1	0	0.0	0	0.0	-	-
● ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล	958	26.5	63	36.5	895	26.7	0	0.0	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยนอก	1,288	35.6	10	5.9	1,204	35.9	74	80.6	-	-
● โรงพยาบาล แบบผู้ป่วยใน	1,021	28.2	42	24.5	979	29.2	0	0.0	-	-
● อื่น ๆ	32	0.9	0	0.0	32	1.0	0	0.0	-	-

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
3. ค่าใช้จ่ายการรักษาพยาบาลจากการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น	6,928	100.0	1,154	100.0	5,624	100.0	150	100.0	-	-
○ ไม่มี	4,929	71.1	774	67.1	4,028	71.6	127	84.7	-	-
○ มี เป็นเงินจำนวน	1,999	28.9	380	32.9	1,596	28.4	23	15.3	-	-
● ไม่เกิน 1,000 บาท	938	55.9	199	63.6	739	54.6	0	0.0	-	-
● 1,001-5,000 บาท	396	23.6	17	5.4	379	28.0	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	218	13.0	59	18.8	147	10.9	12	100.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	74	4.4	38	12.1	36	2.7	0	0.0	-	-
● 20,001-30,000 บาท	39	2.3	0	0.0	39	2.9	0	0.0	-	-
● 40,001-50,000 บาท	13	0.8	0	0.0	13	1.0	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	2,286	100.0	865	100.0	1,363	100.0	58	100.0	-	-
○ ไม่มี	1,491	65.2	552	63.8	904	66.3	35	60.3	-	-
○ มี เป็นเงินจำนวน	795	34.8	313	36.2	459	33.7	23	39.7	-	-
● ไม่เกิน 1,000 บาท	338	44.9	189	62.4	149	34.1	0	0.0	-	-
● 1,001-5,000 บาท	245	32.6	17	5.6	228	52.2	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	108	14.4	59	19.5	37	8.5	12	100.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	61	8.1	38	12.5	23	5.3	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,643	100.0	289	100.0	4,262	100.0	92	100.0	-	-
○ ไม่มี	3,439	74.1	222	76.8	3,125	73.3	92	100.0	-	-
○ มี เป็นเงินจำนวน	1,204	25.9	67	23.2	1,137	26.7	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 1,000 บาท	600	64.9	10	100.0	590	64.5	0	0.0	-	-
● 1,001-5,000 บาท	150	16.2	0	0.0	150	16.4	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	110	11.9	0	0.0	110	12.0	0	0.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	13	1.4	0	0.0	13	1.4	0	0.0	-	-
● 20,001-30,000 บาท	39	4.2	0	0.0	39	4.3	0	0.0	-	-
● 40,001-50,000 บาท	13	1.4	0	0.0	13	1.4	0	0.0	-	-
4. การหยุดงาน หรือสูญเสียเวลาทำงานจากอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น	6,929	100.0	1,154	100.0	5,625	100.0	150	100.0	-	-
○ ไม่มี	3,290	47.5	546	47.3	2,617	46.5	127	84.7	-	-
○ มี เป็นเวลาจำนวน	3,639	52.5	608	52.7	3,008	53.5	23	15.3	-	-
● น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	546	15.0	179	29.4	367	12.2	0	0.0	-	-
● มากกว่า 1 วัน	3,093	85.0	429	70.6	2,641	87.8	23	100.0	-	-
ในเขตเทศบาล	2,285	100.0	856	100.0	1,362	100.0	58	100.0	-	-
○ ไม่มี	1,223	53.5	430	49.7	758	55.7	35	60.3	-	-
○ มี เป็นเวลาจำนวน	1,062	46.5	435	50.3	604	44.3	23	39.7	-	-
● น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	151	14.2	116	26.7	35	5.8	0	0.0	-	-
● มากกว่า 1 วัน	911	85.8	319	73.3	569	94.2	23	100.0	-	-

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	4,643	100.0	290	100.0	4,261	100.0	92	100.0	-	-
○ ไม่มี	2,067	44.5	117	40.3	1,858	43.6	92	100.0	-	-
○ มี เป็นเวลาจำนวน	2,576	55.5	173	59.7	2,403	56.4	0	0.0	-	-
● น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	394	15.3	63	36.4	331	13.8	0	0.0	-	-
● มากกว่า 1 วัน	2,182	84.7	110	63.6	2,072	86.2	0	0.0	-	-
5. จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ	3,093	100.0	428	100.0	2,641	100.0	24	100.0	-	-
● ไม่เกิน 1 สัปดาห์	1,530	49.5	275	64.3	1,243	47.1	12	50.0	-	-
● ไม่เกิน 2 สัปดาห์	334	10.8	5	1.2	329	12.5	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 1 เดือน	877	28.4	102	23.8	775	29.3	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 2 เดือน	105	3.4	4	0.9	101	3.8	0	0.0	-	-
● มากกว่า 2 เดือน	247	8.0	42	9.8	193	7.3	12	50.0	-	-
ในเขตเทศบาล	912	100.0	319	100.0	569	100.0	24	100.0	-	-
● ไม่เกิน 1 สัปดาห์	482	52.9	208	65.2	262	46.0	12	50.0	-	-
● ไม่เกิน 2 สัปดาห์	114	12.5	5	1.6	109	19.2	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 1 เดือน	221	24.2	102	32.0	119	20.9	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 2 เดือน	37	4.1	4	1.3	33	5.8	0	0.0	-	-
● มากกว่า 2 เดือน	58	6.4	0	0.0	46	8.1	12	50.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	2,180	100.0	109	100.0	2,071	100.0	0	100.0	-	-
● ไม่เกิน 1 สัปดาห์	1,048	48.1	67	61.5	981	47.4	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 2 สัปดาห์	220	10.1	0	0.0	220	10.6	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 1 เดือน	656	30.1	0	0.0	656	31.7	0	0.0	-	-
● ไม่เกิน 2 เดือน	68	3.1	0	0.0	68	3.3	0	0.0	-	-
● มากกว่า 2 เดือน	188	8.6	42	38.5	146	7.0	0	0.0	-	-
6. การขาดรายได้จากการบาดเจ็บและความจำเป็นที่ต้องหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ	6,929	100.0	1,155	100.0	5,624	100.0	150	100.0	-	-
● ไม่มี	4,751	68.6	912	79.0	3,712	66.0	127	84.7	-	-
● มี	2,178	31.4	243	21.0	1,912	34.0	23	15.3	-	-
ในเขตเทศบาล	2,286	100.0	865	100.0	1,363	100.0	58	100.0	-	-
● ไม่มี	1,776	77.7	795	91.9	946	69.4	35	60.3	-	-
● มี	510	22.3	70	8.1	417	30.6	23	39.7	-	-
นอกเขตเทศบาล	4,644	100.0	290	100.0	4,262	100.0	92	100.0	-	-
● ไม่มี	2,976	64.1	117	40.3	2,767	64.9	92	100.0	-	-
● มี	1,668	35.9	173	59.7	1,495	35.1	0	0.0	-	-
7. จำนวนรายได้ที่ขาดเนื่องจากหยุดงานเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ	1,301	100.0	237	100.0	1,052	100.0	12	100.0	-	-
● ไม่เกิน 500 บาท	77	5.9	0	0.0	77	7.3	0	0.0	-	-
● 500- 1,000 บาท	152	11.7	68	28.7	84	8.0	0	0.0	-	-
● 1,001-2,000 บาท	276	21.2	42	17.7	234	22.3	0	0.0	-	-
● 2,001- 3,000 บาท	175	13.5	68	28.7	107	10.2	0	0.0	-	-
● 3,001-5,000 บาท	199	15.3	0	0.0	199	18.9	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	75	5.8	0	0.0	75	7.1	0	0.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	70	5.4	0	0.0	70	6.7	0	0.0	-	-
● มากกว่า 20,000 บาท	277	21.3	59	24.9	206	19.6	12	100.0	-	-

ตารางที่ 15 (ต่อ)

การบาดเจ็บและผลกระทบจากการบาดเจ็บ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	332	100.0	65	100.0	257	100.0	12	100.0	-	-
● 501- 1,000 บาท	33	9.9	5	7.7	28	10.9	0	0.0	-	-
● 1,001-2,000 บาท	110	32.9	32	49.2	78	30.4	0	0.0	-	-
● 2,001- 3,000 บาท	32	9.6	11	16.9	21	8.2	0	0.0	-	-
● 3,001-5,000 บาท	64	19.2	0	0.0	64	24.9	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	1	0.3	0	0.0	1	0.4	0	0.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	47	14.1	0	0.0	47	18.3	0	0.0	-	-
● มากกว่า 20,000 บาท	47	14.1	17	26.2	18	7.0	12	100.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	968	100.0	172	100.0	796	100.0	0	100.0	-	-
● ไม่เกิน 500 บาท	77	8.0	0	0.0	77	9.7	0	0.0	-	-
● 501-1,000 บาท	119	12.3	63	36.6	56	7.0	0	0.0	-	-
● 1,001-2,000 บาท	166	17.1	10	5.8	156	19.6	0	0.0	-	-
● 2,001- 3,000 บาท	143	14.8	57	33.1	86	10.8	0	0.0	-	-
● 3,001-5,000 บาท	135	13.9	0	0.0	135	17.0	0	0.0	-	-
● 5,001-10,000 บาท	74	7.6	0	0.0	74	9.3	0	0.0	-	-
● 10,001-20,000 บาท	24	2.5	0	0.0	24	3.0	0	0.0	-	-
● มากกว่า 20,000 บาท	230	23.8	42	24.4	188	23.6	0	0.0	-	-

3. ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดีและจัดการธุระอื่น ๆ

ตารางที่ 16 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุ ๆ จำแนกตามการติดต่อดำเนินคดีและจัดการธุระอื่น ๆ และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดี	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
	จำนวน	ร้อยละ	ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. ความจำเป็นที่ต้องหยุดงานหรือสูญเสียเวลา	152,229	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	395	100.0	3,091	100.0
งานจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ (ไม่รวมการหยุดงานจากอาการบาดเจ็บ)										
○ ไม่ต้องหยุดงาน	135,929	89.3	126,880	90.1	5,734	72.8	334	84.6	2,981	96.4
○ ต้องหยุดงาน เพื่อ	16,300	10.7	13,984	9.9	2,145	27.2	61	15.4	110	3.6
● ติดต่อ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ	14,255	87.5	12,013	85.9	2,121	98.9	61	100.0	60	54.9
● ติดต่อ กับศาล	391	2.4	222	1.6	149	6.9	15	25.1	5	4.2
● เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย	1,418	8.7	1,333	9.5	85	4.0	0	0.0	0	0.0
● เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย	2,496	15.3	2,471	17.7	25	1.2	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	281	1.7	236	1.7	0	0.0	0	0.0	45	40.9
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	121	100.0	970	100.0
○ ไม่ต้องหยุดงาน	59,624	89.0	57,290	89.3	1,342	74.6	70	57.9	922	95.1
○ ต้องหยุดงาน เพื่อ	7,401	11.0	6,844	10.7	458	25.4	51	42.1	48	4.9
● ติดต่อ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ	6,587	89.0	6,092	89.0	414	90.3	51	100.0	30	63.3
● ติดต่อ กับศาล	181	2.4	79	1.1	83	18.0	15	29.7	5	9.7
● เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย	761	10.3	718	10.5	42	9.3	0	0.0	0	0.0
● เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย	972	13.1	970	14.2	2	0.4	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	13	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0	13	27.0
นอกเขตเทศบาล	85,203	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	272	100.0	2,121	100.0
○ ไม่ต้องหยุดงาน	76,306	89.6	69,591	90.7	4,393	72.3	263	96.7	2,059	97.1
○ ต้องหยุดงาน เพื่อ	8,897	10.4	7,139	9.3	1,687	27.7	9	3.3	62	2.9
● ติดต่อ กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ	7,668	86.2	5,921	82.9	1,707	95.2	9	100.0	30	48.4
● ติดต่อ กับศาล	210	2.4	144	2.0	66	3.9	0	0.0	0	0.0
● เพื่อซ่อมแซมทรัพย์สินที่เสียหาย	658	7.4	615	8.6	43	2.5	0	0.0	0	0.0
● เพื่อซื้อหาสินค้ามาทดแทนทรัพย์สินที่เสียหาย	1,524	17.1	1,501	21.0	23	1.4	0	0.0	0	0.0
● อื่น ๆ	268	3.0	236	3.3	0	0.0	0	0.0	32	51.6
2. การสูญเสียเวลาจากการติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่น ๆ	16,299	100.0	13,983	100.0	2,146	100.0	60	100.0	110	100.0
● น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	10,006	61.4	9,453	67.6	464	21.6	9	15.0	80	72.7
● มากกว่า 1 วัน	5,906	36.2	4,257	30.4	1,592	74.2	27	45.0	30	27.3
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	387	2.4	273	2.0	90	4.2	24	40.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	7,401	100.0	6,844	100.0	458	100.0	51	100.0	48	100.0
● น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	4,850	65.5	4,753	69.4	49	10.7	0	0.0	48	100.0
● มากกว่า 1 วัน	2,316	31.3	1,936	28.3	353	77.1	27	52.9	0	0.0
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	235	3.2	155	2.3	56	12.2	24	47.1	0	0.0

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ผลกระทบจากการติดต่อดำเนินคดี	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	8,897	100.0	7,139	100.0	1,687	100.0	9	100.0	62	100.0
• น้อยกว่า หรือเท่ากับ 1 วัน	5,156	58.0	4,700	65.8	415	24.6	9	100.0	32	51.6
• มากกว่า 1 วัน	3,590	40.4	2,321	32.5	1,239	73.4	0	0.0	30	48.4
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	151	1.7	118	1.7	33	2.0	0	0.0	0	0.0
3. จำนวนวันที่หยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ	5,907	100.0	4,257	100.0	1,592	100.0	28	100.0	30	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	3,171	53.7	2,673	62.8	468	29.4	0	0.0	30	100.0
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	1,594	27.0	1,108	26.0	486	30.5	0	0.0	0	0.0
• ไม่เกิน 1 เดือน	1,030	17.4	443	10.4	571	35.9	16	57.1	0	0.0
• ไม่เกิน 2 เดือน	60	1.0	34	0.8	26	1.6	0	0.0	0	0.0
• 2 เดือน ขึ้นไป	53	0.9	0	0.0	41	2.6	12	42.9	0	0.0
ในเขตเทศบาล	2,318	100.0	1,936	100.0	354	100.0	28	100.0	0	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	1,369	59.1	1,303	67.3	66	18.6	0	0.0	0	0.0
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	502	21.7	399	20.6	103	29.1	0	0.0	0	0.0
• ไม่เกิน 1 เดือน	403	17.4	220	11.4	167	47.2	16	57.1	0	0.0
• ไม่เกิน 2 เดือน	14	0.6	14	0.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 2 เดือน ขึ้นไป	30	1.3	0	0.0	18	5.1	12	42.9	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	3,589	100.0	2,321	100.0	1,238	100.0	0	0.0	30	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	1,802	50.2	1,370	59.0	402	32.5	0	0.0	30	100.0
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	1,091	30.4	708	30.5	383	30.9	0	0.0	30	100.0
• ไม่เกิน 1 เดือน	627	17.5	223	9.6	404	32.6	0	0.0	0	0.0
• ไม่เกิน 2 เดือน	46	1.3	20	0.9	26	2.1	0	0.0	0	0.0
• 2 เดือน ขึ้นไป	23	0.6	0	0.0	23	1.9	0	0.0	0	0.0
4. การขาดรายได้จากการหยุดงานเพื่อติดต่อดำเนินคดีหรือจัดการธุระอื่นๆ	16,300	100.0	13,984	100.0	2,145	100.0	61	100.0	110	100.0
• ไม่มีผลให้ขาดรายได้	8,200	50.3	7,768	55.5	360	16.8	0	0.0	72	65.5
• มีผล	8,100	49.7	6,216	44.5	1,785	83.2	61	100.0	38	34.5
ในเขตเทศบาล	7,401	100.0	6,844	100.0	458	100.0	51	100.0	48	100.0
• ไม่มีผลให้ขาดรายได้	4,005	54.1	3,891	56.9	74	16.2	0	0.0	40	83.3
• มีผล	3,396	45.9	2,953	43.1	384	83.8	51	100.0	8	16.7
นอกเขตเทศบาล	8,897	100.0	7,139	100.0	1,687	100.0	9	100.0	62	100.0
• ไม่มีผลให้ขาดรายได้	4,194	47.1	3,876	54.3	286	17.0	0	0.0	32	51.6
• มีผล	4,703	52.9	3,263	45.7	1,401	83.0	9	100.0	30	48.4
5. มูลค่าของการขาดรายได้ เป็นเงินจำนวน	5,688	100.0	4,597	100.0	1,006	100.0	46	100.0	39	100.0
• ไม่เกิน 500 บาท	2,108	37.1	1,834	39.9	260	25.8	9	19.6	5	12.8
• 501-1,000 บาท	1,218	21.4	938	20.4	250	24.9	0	0.0	30	76.9
• 1,001-2,000 บาท	1,002	17.6	725	15.8	252	25.0	25	54.3	0	0.0
• 2,001- 3,000 บาท	287	5.0	264	5.7	23	2.3	0	0.0	0	0.0
• 3,001-5,000 บาท	502	8.8	370	8.0	128	12.7	0	0.0	4	10.3
• 5,001-10,000 บาท	214	3.8	213	4.6	1	0.1	0	0.0	0	0.0
• 10,001-20,000 บาท	176	3.1	111	2.4	65	6.5	0	0.0	0	0.0
• มากกว่า 20,000 บาท	181	3.2	142	3.1	27	2.7	12	26.1	0	0.0

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ผลกระทบจากการติดต่อด้านนิติ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	2,441	100.0	2,172	100.0	223	100.0	37	100.0	9	100.0
• ไม่เกิน 500 บาท	857	35.1	820	37.8	23	10.3	9	24.3	5	55.6
• 501-1,000 บาท	540	22.1	533	24.5	7	3.1	0	0.0	0	0.0
• 1,001-2,000 บาท	508	20.8	399	18.4	93	41.7	16	43.2	0	0.0
• 2,001- 3,000 บาท	165	6.8	156	7.2	9	4.0	0	0.0	0	0.0
• 3,001-5,000 บาท	65	2.7	30	1.4	31	13.9	0	0.0	4	44.4
• 5,001-10,000 บาท	74	3.0	73	3.4	1	0.4	0	0.0	0	0.0
• 10,001-20,000 บาท	79	3.2	38	1.7	41	18.4	0	0.0	0	0.0
• มากกว่า 20,000 บาท	153	6.3	123	5.7	18	8.1	12	32.4	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	3,248	100.0	2,426	100.0	783	100.0	9	100.0	30	100.0
• ไม่เกิน 500 บาท	1,251	38.5	1,014	41.8	237	30.3	0	0.0	0	0.0
• 501-1,000 บาท	678	20.9	405	16.7	243	31.0	0	0.0	30	100.0
• 1,001-2,000 บาท	494	15.2	326	13.4	159	20.3	9	100.0	0	0.0
• 2,001- 3,000 บาท	123	3.8	108	4.5	15	1.9	0	0.0	0	0.0
• 3,001-5,000 บาท	437	13.5	341	14.1	96	12.3	0	0.0	0	0.0
• 5,001-10,000 บาท	140	4.3	140	5.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 10,001-20,000 บาท	97	3.0	73	3.0	24	3.1	0	0.0	0	0.0
• มากกว่า 20,000 บาท	28	0.9	19	0.8	9	1.1	0	0.0	0	0.0
6. สมาชิกในครัวเรือนที่จำเป็นต้องหยุดงาน	16,300	100.0	13,984	100.0	2,145	100.0	61	100.0	110	100.0
เนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากตัวผู้ประสบเหตุฯ (นับเฉพาะผู้ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป)										
• ไม่มี	12,460	76.4	11,041	79.0	1,358	63.3	21	34.4	40	36.4
• มี	3,840	23.6	2,943	21.0	787	36.7	40	65.6	70	63.6
ในเขตเทศบาล	7,402	100.0	6,844	100.0	458	100.0	52	100.0	48	100.0
• ไม่มี	5,849	79.0	5,517	80.6	280	61.1	12	23.1	40	83.3
• มี	1,553	21.0	1,327	19.4	178	38.9	40	76.9	8	16.7
นอกเขตเทศบาล	8,897	100.0	7,139	100.0	1,687	100.0	9	100.0	62	100.0
• ไม่มี	6,612	74.3	5,524	77.4	1,079	64.0	9	100.0	0	0.0
• มี	2,285	25.7	1,615	22.6	608	36.0	0	0.0	62	100.0
7. จำนวนวันที่สมาชิกในครัวเรือนต้องหยุดงาน	3,841	100.0	2,943	100.0	787	100.0	41	100.0	70	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	2,763	71.9	2,411	81.9	281	35.7	9	22.0	62	88.6
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	698	18.2	440	15.0	246	31.3	4	9.8	8	11.4
• ไม่เกิน 1 เดือน	321	8.4	92	3.1	213	27.1	16	39.0	0	0.0
• 1 เดือนขึ้นไป	59	1.5	0	0.0	47	6.0	12	29.3	0	0.0
ในเขตเทศบาล	1,555	100.0	1,327	100.0	179	100.0	41	100.0	8	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	1,332	85.7	1,256	94.6	67	37.4	9	22.0	0	0.0
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	155	10.0	63	4.7	80	44.7	4	9.8	8	100.0
• ไม่เกิน 1 เดือน	47	3.0	8	0.6	23	12.8	16	39.0	0	0.0
• 1 เดือนขึ้นไป	21	1.4	0	0.0	9	5.0	12	29.3	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	2,287	100.0	1,616	100.0	6089	100.0	0	100.0	62	100.0
• ไม่เกิน 3 วัน	1,431	62.6	1,155	71.5	214	35.1	0	0.0	62	100.0
• ไม่เกิน 1 สัปดาห์	543	23.7	377	23.3	166	27.3	0	0.0	0	0.0
• ไม่เกิน 1 เดือน	274	12.0	84	5.2	190	31.2	0	0.0	0	0.0
• 1 เดือนขึ้นไป	39	1.7	0	0.0	39	6.4	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ผลกระทบจากการติดต่อด้านนิติ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
8. การสูญเสียทรัพย์สินเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น (ไม่รวมคำร้องขายาบาล)	152,229	100.0	140,864	100.0	7,880	100.0	394	100.0	3,091	100.0
• ไม่สูญเสีย	22,285	14.6	12,275	8.7	7,134	90.5	334	84.8	2,542	82.2
• สูญเสีย	129,944	85.4	128,589	91.3	746	9.5	60	15.2	549	17.8
ในเขตเทศบาล	67,024	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	121	100.0	970	100.0
• ไม่สูญเสีย	9,208	13.7	6,788	10.6	1,589	88.3	95	78.5	736	75.9
• สูญเสีย	57,816	86.3	57,346	89.4	210	11.7	26	21.5	234	24.1
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ไม่สูญเสีย	13,075	15.3	5,486	7.1	5,544	91.2	239	87.5	1,806	85.1
• สูญเสีย	72,129	84.7	71,244	92.9	536	8.8	34	12.5	315	14.9
9. ทรัพย์สินที่สูญเสียไปเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเงินจำนวน	120,285	100.0	119,094	100.0	581	100.0	61	100.0	549	100.0
• ไม่เกิน 1,000 บาท	28,239	23.5	28,087	23.6	143	24.6	9	14.8	0	0.0
• 1,001-5,000 บาท	46,265	38.5	45,846	38.5	278	47.8	40	65.6	101	18.4
• 5,001-10,000 บาท	15,170	12.6	14,931	12.5	116	20.0	0	0.0	123	22.4
• 10,001-25,000 บาท	13,799	11.5	13,727	11.5	23	4.0	0	0.0	49	8.9
• 25,001-50,000 บาท	10,426	8.7	10,179	8.5	15	2.6	12	19.7	220	40.1
• 50,001-100,000 บาท	4,209	3.5	4,163	3.5	6	1.0	0	0.0	40	7.3
• 100,001-250,000 บาท	1,389	1.2	1,373	1.2	0	0.0	0	0.0	16	2.9
• มากกว่า 250,00 บาท	788	0.7	788	0.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	53,711	100.0	53,259	100.0	191	100.0	27	100.0	234	100.0
• ไม่เกิน 1,000 บาท	11,279	21.0	11,207	21.0	63	33.0	9	33.3	0	0.0
• 1,001-5,000 บาท	19,651	36.6	19,503	36.6	103	53.9	6	22.2	39	16.7
• 5,001-10,000 บาท	6,666	12.4	6,547	12.3	25	13.1	0	0.0	94	40.2
• 10,001-25,000 บาท	7,062	13.1	7,062	13.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 25,001-50,000 บาท	5,560	10.4	5,463	10.3	0	0.0	12	44.4	85	36.3
• 50,001-100,000 บาท	2,212	4.1	2,212	4.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• 100,001-250,000 บาท	855	1.6	839	1.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• มากกว่า 250,00 บาท	426	0.8	426	0.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	66,576	100.0	65,835	100.0	392	100.0	34	100.0	315	100.0
• ไม่เกิน 1,000 บาท	16,960	25.5	16,880	25.6	80	20.4	0	0.0	0	0.0
• 1,001-5,000 บาท	26,615	40.0	26,343	40.0	176	44.9	34	100.0	62	19.7
• 5,001-10,000 บาท	8,505	12.8	8,384	12.7	92	23.5	0	0.0	29	9.2
• 10,001-25,000 บาท	6,737	10.1	6,665	10.1	23	5.9	0	0.0	49	15.6
• 25,001-50,000 บาท	4,865	7.3	4,715	7.2	15	3.8	0	0.0	49	15.6
• 50,001-100,000 บาท	1,997	3.0	1,951	3.0	6	1.5	0	0.0	40	12.7
• 100,001-250,000 บาท	534	0.8	534	0.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• มากกว่า 250,00 บาท	363	0.5	363	0.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตอนที่ 7 : การรายงานเหตุอาชญากรรม

ตารางที่ 17 จำนวนและร้อยละของการประสบเหตุ ๑ จำแนกตามลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และประเภทอาชญากรรมเป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การรับทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	152,227	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,090	100.0
• ไม่ทราบเหตุที่เกิด	101,322	66.6	95,928	68.1	2,950	37.4	129	32.7	2,315	74.9
• ทราบเหตุที่เกิด	44,934	29.5	39,630	28.1	4,333	55.0	265	67.3	706	22.8
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	5,971	3.9	5,306	3.8	596	7.6	0	0.0	69	2.2
ในเขตเทศบาล	67,025	100.0	64,134	100.0	1,799	100.0	122	100.0	970	100.0
• ไม่ทราบเหตุที่เกิด	41,631	62.1	40,370	62.9	489	27.2	6	4.9	766	79.0
• ทราบเหตุที่เกิด	23,326	34.8	21,705	33.8	1,301	72.3	116	95.1	204	21.0
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,068	3.1	2,059	3.2	9	0.5	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	85,204	100.0	76,730	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
• ไม่ทราบเหตุที่เกิด	59,692	70.1	55,558	72.4	2,461	40.5	124	45.4	1,549	73.0
• ทราบเหตุที่เกิด	21,609	25.4	17,925	23.4	3,032	49.9	149	54.6	503	23.7
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	3,903	4.6	3,247	4.2	587	9.7	0	0.0	69	3.3
2. สาเหตุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ทราบเหตุที่เกิดขึ้น	101,323	100.0	95,928	100.0	2,950	100.0	129	100.0	2,315	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	9,741	9.6	8,376	8.7	1,223	41.5	41	31.8	101	4.4
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	32,797	32.4	30,515	31.8	985	33.4	0	0.0	1,297	56.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	65,690	64.8	64,519	67.3	264	8.9	40	30.7	868	37.5
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	10,884	10.7	10,724	11.2	97	3.3	0	0.0	63	2.7
• ไม่มีการแจ้งเนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	14,263	14.1	12,688	13.2	922	31.3	49	37.5	604	26.1
ในเขตเทศบาล	41,631	100.0	40,370	100.0	489	100.0	6	100.0	766	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	2,434	5.8	2,142	5.3	222	45.4	0	0.0	69	9.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	15,065	36.2	14,363	35.6	176	36.0	0	0.0	526	68.7
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	25,463	61.2	25,115	62.2	161	32.8	6	100.0	182	23.8
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	5,390	12.9	5,345	13.2	33	6.7	0	0.0	12	1.6
• ไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	6,543	15.7	6,255	15.5	156	31.8	0	0.0	132	17.3

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	59,692	100.0	55,558	100.0	2,461	100.0	124	100.0	1,549	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	7,307	12.2	6,233	11.2	1,001	40.7	41	33.3	32	2.1
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	17,731	29.7	16,152	29.1	809	32.9	0	0.0	770	49.7
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	40,227	67.4	39,404	70.9	103	4.2	34	27.5	685	44.2
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	5,494	9.2	5,379	9.7	64	2.6	0	0.0	51	3.3
• ไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	7,720	12.9	6,433	11.6	766	31.1	49	39.3	472	30.4
2.1 กรณีไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น วิธีการคือ	9,741	100.0	8,376	100.0	1,223	100.0	41	100.0	101	100.0
• แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์	5,201	53.4	4,886	58.3	315	25.8	0	0.0	0	0.0
• เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับ ผู้กระทำความผิด ผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด	5,020	51.5	3,830	45.7	1,048	85.7	41	100.0	101	100.0
ในเขตเทศบาล	2,434	100.0	2,142	100.0	222	100.0	0	100.0	69	100.0
• แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์	785	32.2	780	36.4	5	2.2	0	0.0	0	0.0
• เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับ ผู้กระทำความผิด ผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด	1,653	67.9	1,367	63.8	217	97.8	0	0.0	69	100.0
นอกเขตเทศบาล	7,307	100.0	6,233	100.0	1,001	100.0	41	100.0	32	100.0
• แจ้งเหตุต่อผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุ เช่น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้บังคับบัญชา อาจารย์	4,416	60.4	4,106	65.9	310	31.0	0	0.0	0	0.0
• เป็นเรื่องส่วนตัว หรือมีวิธีการด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับ ผู้กระทำความผิด ผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด	3,367	46.1	2,463	39.5	831	83.0	41	100.0	32	100.0
2.2 กรณีไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย เหตุผลของการตัดสินใจ คือ	32,797	100.0	30,515	93.0	985	3.0	0	100.0	1,297	4.0
• เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำความผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	27,993	85.4	26,342	86.3	795	80.7	0	0.0	856	66.0
• ผู้กระทำความผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก	2,567	7.8	2,332	7.6	204	20.7	0	0.0	32	2.5
• ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดขึ้นเป็นการกระทำความผิด มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำความผิดมีเจตนาหรือไม่	4,727	14.4	4,295	14.1	17	1.8	0	0.0	0415	32.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	15,065	100.0	14,363	100.0	176	100.0	0	100.0	526	100.0
• เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	13,728	91.1	13,069	91.0	132	75.3	0	0.0	520	98.9
• ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก	864	5.7	832	5.8	32	18.0	0	0.0	0	0.0
• ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดเป็นการกระทำผิด มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่	1,155	7.7	1,132	7.9	17	9.9	0	0.0	6	1.1
นอกเขตเทศบาล	17,731	100.0	16,152	100.0	809	100.0	0	100.0	770	100.0
• เป็นเหตุเล็กน้อย ไม่รุนแรง ผู้กระทำผิดกระทำการไม่สำเร็จ หรือไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	14,265	80.5	13,273	82.2	662	81.8	0	0.0	330	42.8
• ผู้กระทำผิดเป็นเด็ก เป็นเรื่องไม่รุนแรงระหว่างเด็ก	1,703	9.6	1,500	9.3	172	21.2	32	4.1	32	4.1
• ไม่แน่ชัดว่าเหตุที่เกิดเป็นการกระทำผิด มีโทษทางอาญา หรือไม่แน่ชัดว่าผู้กระทำผิดมีเจตนาหรือไม่	3,572	20.1	3,163	19.6	0	0.0	0	0.0	409	53.1
2.3 กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้ เหตุผลของการตัดสินใจคือ	65,690	100.0	64,519	100.0	264	100.0	40	100.0	868	100.0
• ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป	16,977	25.8	16,765	26.0	100	37.7	6	14.6	107	12.4
• ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามรถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้	32,049	48.8	31,865	49.4	26	9.7	6	14.6	153	17.6
• ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ	48,261	73.5	47,362	73.4	149	56.4	34	85.4	717	82.6
ในเขตเทศบาล	25,463	100.0	25,115	100.0	161	100.0	6	0.0	182	0.7
• ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป	6,463	25.4	6,337	25.2	100	62.0	6	100.0	21	11.3
• ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามรถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้	13,434	52.8	13,413	53.4	15	9.2	6	100.0	0	0.0
• ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ	17,858	70.1	17,641	70.2	56	35.0	0	0.0	161	88.7
นอกเขตเทศบาล	40,227	100.0	39,404	100.0	103	100.0	34	100.0	685	100.0
• ทราบเหตุที่เกิดขึ้นช้าเกินไป	10,515	26.1	10,428	26.5	0	0.0	0	0.0	87	12.6
• ไม่สามารถได้คืนทรัพย์สิน หรือไม่สามรถระบุทรัพย์สินที่เสียหายได้	18,615	46.3	18,451	46.8	11	10.4	0	0.0	153	22.3
• ไม่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กระทำผิด หรือไม่มีหลักฐานเพียงพอ	30,403	75.6	29,721	75.4	93	89.6	34	100.0	555	81.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2.4 กรณีไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ เหตุผลของการตัดสินใจ คือ	10,884	100.0	10,724	100.0	97	100.0	0	100.0	63	100.0
• เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ไม่ขอเข้ามาเกี่ยวข้อง	8,073	74.2	7,919	73.8	91	94.0	0	0.0	63	100.0
• เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ	3,739	34.4	3,733	34.8	6	6.0	0	0.0	0	0.0
• เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ ดุถูก หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น	224	2.1	224	2.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล	191	1.8	191.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0
ในเขตเทศบาล	5,390	100.0	5,345	99.2	33	0.6	0	0.0	12	0.2
• เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ไม่ขอเข้ามาเกี่ยวข้อง	3,812	70.7	3,773	70.6	27	82.5	0	0.0	12	100.0
• เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ	1,953	36.2	1,947	36.4	6	17.5	0	0.0	0	0.0
• เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ ดุถูก หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น	145	2.7	145	2.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล	102	1.9	102	1.9	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	5,494	100.0	5,379	100.0	64	100.0	0	100.0	51	100.0
• เจ้าหน้าที่ไม่ให้ความสำคัญ เจ้าหน้าที่ไม่ขอเข้ามาเกี่ยวข้อง	4,261	77.6	4,146	77.1	64	100.0	0	0.0	51	100.0
• เจ้าหน้าที่ทำงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ แจ้งแล้วเจ้าหน้าที่จะมาถึงที่เกิดเหตุช้าไม่ทันการ	1,786	32.5	1,786	33.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• เจ้าหน้าที่มีอคติต่อผู้เสียหาย เจ้าหน้าที่จะข่มขู่ ดุถูก หรือทำให้ผู้เสียหายต้องเดือดร้อนเพิ่มขึ้น	80	1.4	80	1.5	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเป็นผู้มีอิทธิพล	89	1.6	89	1.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
2.5 กรณีไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	14,263	100.0	12,688	100.0	922	100.0	49	100.0	604	100.0
เหตุผลของการตัดสินใจ คือ										
• ไม่ต้องการให้ผู้กระทำผิดถูกดำเนินคดี	1,879	13.2	1,501	11.8	286	31.0	0	0.0	92	15.2
• ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่	1,509	10.6	1,301	10.3	203	22.0	0	0.0	5	0.8
• ถูกผู้กระทำผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้นหรือถูกทำร้าย	469	3.3	356	2.8	113	12.2	0	0.0	0	0.0
• ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่	8,507	59.6	7,985	62.9	236	25.6	0	0.0	286	47.4
• ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามิใช่ผู้อื่นแจ้งหรือไม่ / คิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่แจ้ง	650	4.6	563	4.4	38	4.2	49	100.0	0	0.0
• อื่นๆ	2,690	18.9	2,212	17.4	257	27.9	0	0.0	221	36.6

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	6,543	100.0	6,255	100.0	156	100.0	0	100.0	132	100.0
• ไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดี	541	8.3	459	7.3	22	14.0	0	0.0	60	45.2
• ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่	596	9.1	591	9.5	0	0.0	0	0.0	5	3.5
• ถูกผู้กระทำความผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้นหรือถูกทำร้าย	234	3.6	202	3.2	32	20.6	0	0.0	0	0.0
• ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่	4,730	72.3	4,645	74.3	75	48.5	0	0.0	9	7.2
• ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ / คิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่แจ้ง	162	2.5	162	2.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่นๆ	932	14.3	826	13.2	48	30.6	0	0.0	58	44.1
นอกเขตเทศบาล	7,720	100.0	6,433	100.0	766	100.0	49	100.0	472	100.0
• ไม่ต้องการให้ผู้กระทำความผิดถูกดำเนินคดี	1,338	17.3	1,042	16.2	264	34.4	0	0.0	32	6.8
• ได้รับคำแนะนำว่าไม่ควรแจ้งเจ้าหน้าที่	913	11.8	710	11.0	203	26.5	0	0.0	0	0.0
• ถูกผู้กระทำความผิดข่มขู่ กลัวถูกแก้แค้นหรือถูกทำร้าย	235	3.0	154	2.4	81	10.5	0	0.0	0	0.0
• ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเจ้าหน้าที่	3,777	48.9	3,340	51.9	160	20.9	0	0.0	277	58.7
• ไม่ได้แจ้งและไม่ทราบว่ามีผู้อื่นแจ้งหรือไม่ / คิดว่ามีผู้อื่นแจ้งแล้วจึงไม่แจ้ง	489	6.3	402	6.2	38	5.0	49	100.0	0	0.0
• อื่นๆ	1,758	22.8	1,385	21.5	210	27.4	0	0.0	163	34.5
3. สาเหตุของการไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ที่มี	58,564	100.0	55,035	100.0	1,839	100.0	124	100.0	1,566	100.0
ลำดับความสำคัญสูงสุด										
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	6,329	10.8	5,341	9.7	836	45.5	41	33.1	111	7.1
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	15,242	26.0	14,160	25.7	477	25.9	0	0.0	605	38.6
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	29,955	51.1	29,396	53.4	108	5.9	34	27.4	417	26.6
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	2,813	4.8	2,626	4.8	24	1.3	0	0.0	163	10.4
• ไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	4,225	7.2	3,512	6.4	394	21.4	49	39.5	270	17.2
ในเขตเทศบาล	24,755	100.0	23,875	100.0	286	100.0	0	100.0	594	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	2,243	9.1	2,080	8.7	126	44.1	0	0.0	37	6.2
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	8,105	32.7	7,652	32.1	105	36.7	0	0.0	348	58.6
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	11,472	46.3	11,331	47.5	0	0.0	0	0.0	141	23.7
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	1,209	4.9	1,181	4.9	16	5.6	0	0.0	12	2.0
• ไม่มีการแจ้ง เนื่องจากสาเหตุอื่นๆ	1,726	7.0	1,631	6.8	39	13.6	0	0.0	56	9.4

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	33,808	100.0	31,159	100.0	1,553	100.0	124	100.0	972	100.0
• ไม่มีการแจ้งเพราะจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นโดยวิธีการอื่น	4,086	12.1	3,261	10.5	710	45.7	41	33.1	74	7.6
• ไม่มีการแจ้งเพราะเหตุที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญถึงกับต้องแจ้งเจ้าหน้าที่	7,136	21.1	6,508	20.9	371	23.9	0	0.0	257	26.4
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่สามารถทำอะไรได้	18,482	54.7	18,064	58.0	108	7.0	34	27.4	276	28.4
• ไม่มีการแจ้งเพราะคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะไม่ช่วยเหลือ	1,605	4.7	1,445	4.6	9	0.6	0	0.0	151	15.5
• สาเหตุอื่นๆ	2,499	7.4	1,881	6.0	355	22.9	49	39.5	214	22.0
4. การทราบเหตุของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	44,934	100.0	39,630	100.0	4,333	100.0	265	100.0	706	100.0
• ผู้ประสบเหตุฯ เป็นผู้แจ้ง	35,094	78.1	32,596	82.3	1,640	37.8	182	68.7	676	95.8
• บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง	8,392	18.7	6,139	15.5	2,158	49.8	65	24.5	30	4.2
• ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง	1,288	2.9	827	2.1	443	10.2	18	6.8	0	0.0
• มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะเกิดเหตุ	160	0.4	68	0.2	92	2.1	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	23,324	100.0	21,704	100.0	1,300	100.0	116	100.0	204	100.0
• ผู้ประสบเหตุฯ เป็นผู้แจ้ง	19,252	82.5	18,508	85.3	489	37.6	51	44.0	204	100.0
• บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง	3,750	16.1	2,978	13.7	707	54.4	65	56.0	0	0.0
• ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง	255	1.1	177	0.8	78	54.4	65	56.0	0	0.0
• มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะเกิดเหตุ	67	0.3	41	0.2	26	2.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	21,608	100.0	17,924	100.0	3,032	100.0	149	100.0	503	100.0
• ผู้ประสบเหตุฯ เป็นผู้แจ้ง	15,842	73.3	14,087	78.6	1,151	38.0	131	87.9	473	94.0
• บุคคลอื่นเป็นผู้แจ้ง	4,642	21.5	3,161	17.6	1,451	47.9	0	0.0	30	6.0
• ผู้อื่นซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่เกิดเหตุเป็นผู้แจ้ง	1,031	4.8	649	3.6	364	12.0	18	12.1	0	0.0
• มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นขณะเกิดเหตุ	93	0.4	27	0.2	66	2.2	0	0.0	0	0.0
5. สาเหตุของการแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบเหตุ	35,94	100.0	32,596	100.0	1,640	100.0	182	100.0	676	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	22,135	63.1	21,028	64.5	921	56.2	17	9.3	169	25.0
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	25,881	73.7	24,160	74.1	1,009	61.5	182	100.0	530	78.3
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	13,898	39.6	13,333	40.9	334	20.4	9	5.2	222	32.8
• อื่นๆ	602	1.7	602	1.8	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	19,253	100.0	18,508	100.0	489	100.0	51	100.0	204	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	11,911	61.9	11,484	62.0	317	64.7	8	15.0	103	50.4
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	13,930	72.4	13,422	72.5	263	53.7	51	100.0	195	95.4
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	7,894	41.0	7,757	41.9	60	12.3	0	0.0	78	38.0
• อื่นๆ	449	2.3	449	2.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	15,842	100.0	14,087	100.0	1,151	100.0	131	100.0	473	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	10,224	64.5	9,544	67.8	604	52.5	9	7.2	66	14.0
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	11,951	75.4	10,738	76.2	746	64.9	131	100.0	335	71.0
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	6,004	37.9	5,577	39.6	274	23.8	9	7.2	144	30.5
• อื่น ๆ	153	1.0	153	1.1	0	0.0	0	0.0	0	0.0
5.1 กรณีแจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ เหตุผลของการแจ้ง คือ	22,135	100.0	21,028	100.0	921	100.0	17	100.0	169	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ	5,967	27.0	5,218	24.8	724	78.6	9	55.2	16	9.6
• ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ	694	3.1	446	2.1	240	26.0	8	44.8	0	0.0
• ต้องการทรัพย์สิน ยานพาหนะคืน	18,281	82.6	18,076	86.0	52	5.7	0	0.0	153	90.4
ในเขตเทศบาล	11,911	100.0	11,484	100.0	317	100.0	8	100.0	103	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ	3,394	28.5	3,140	27.3	245	77.2	0	0.0	9	9.1
• ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ	377	3.2	330	2.9	39	12.3	8	100.0	0	0.0
• ต้องการทรัพย์สิน / ยานพาหนะคืน	9,784	82.1	9,644	84.0	47	14.8	0	0.0	93	90.9
นอกเขตเทศบาล	10,224	100.0	9,544	100.0	604	100.0	9	100.0	66	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่มาช่วยป้องกันหรือยับยั้งเหตุ	2,574	25.2	2,078	21.8	479	79.3	9	100.0	7	10.4
• ต้องการความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่หลังเกิดเหตุ เช่น มีผู้บาดเจ็บ	317	3.1	116	1.2	201	33.2	0	0.0	0	0.0
• ต้องการทรัพย์สิน ยานพาหนะคืน	8,497	83.1	8,432	88.3	6	0.9	0	0.0	59	89.6
5.2 กรณีแจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด เหตุผลของการแจ้ง คือ	25,881	100.0	24,160	100.0	1,009	100.0	182	100.0	530	100.0
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำัก ตนเองหรือครอบครัว	16,006	61.8	14,981	62.0	748	74.1	145	79.5	132	24.9
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น	11,746	45.4	11,036	45.7	207	20.5	122	67.0	381	71.8
• ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด	16,999	65.7	16,106	66.7	566	56.1	85	46.5	242	45.6
ในเขตเทศบาล	13,930	100.0	13,422	100.0	263	100.0	51	100.0	195	100.0
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำัก ตนเองหรือครอบครัว	8,473	60.8	8,228	61.3	197	75.1	23	45.2	24	12.5
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น	5,950	42.7	5,732	42.7	93	35.4	15	30.2	110	56.6
• ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด	8,858	63.6	8,598	64.1	112	42.7	51	100.0	97	50.1
นอกเขตเทศบาล	11,951	100.0	10,738	100.0	746	100.0	131	100.0	335	100.0
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดกลับมาก่อเหตุซ้ำัก ตนเองหรือครอบครัว	7,533	63.0	6,752	62.9	551	73.8	122	92.8	108	32.1
• ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดไปก่อเหตุกับผู้อื่น	5,796	48.5	5,304	49.4	114	15.2	107	81.3	271	80.7
• ต้องการให้มีการลงโทษผู้กระทำผิด	8,141	68.1	7,508	69.9	454	60.9	34	25.8	144	43.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5.3 กรณีแจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ เหตุผลของการแจ้ง คือ	13,898	100.0	13,333	100.0	334	100.0	9	100.0	222	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ	10,069	72.4	9,837	73.8	209	62.6	9	100.0	14	6.3
• เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุเกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ทราบ	7,449	53.6	7,029	52.7	189	56.7	9	100.0	222	100.0
ในเขตเทศบาล	7,894	100.0	7,757	100.0	60	100.0	0	100.0	78	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ	6,174	78.2	6,151	79.3	23	39.0	0	0.0	0	0.0
• เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุเกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ทราบ	3,795	48.1	3,658	47.2	60	100.0	0	0.0	78	100.0
นอกเขตเทศบาล	6,004	100.0	5,577	100.0	274	100.0	9	100.0	144	100.0
• ต้องการให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ดีขึ้น ให้ดูแลและวางสถานที่เกิดเหตุเป็นพิเศษ	3,895	64.9	3,686	66.1	186	67.8	9	100.0	14	9.6
• เป็นหน้าที่ของประชาชนที่ควรแจ้งเหตุเกิดขึ้นให้เจ้าหน้าที่ทราบ	3,654	60.9	3,371	60.4	129	47.3	9	100.0	144	100.0
6. สาเหตุที่สำคัญที่สุดของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	14,353	100.0	13,431	100.0	610	100.0	89	100.0	223	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	4,723	32.9	4,607	34.3	102	16.7	9	10.1	5	2.2
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	5,697	39.7	5,086	37.9	425	69.7	80	89.9	106	47.5
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	3,359	23.4	3,293	24.5	66	10.8	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	574	4.0	445	3.3	17	2.8	0	0.0	112	50.2
ในเขตเทศบาล	7,171	100.0	7,052	100.0	72	100.0	16	100.0	31	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	2,380	33.2	2,375	33.7	0	0.0	0	0.0	5	16.1
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	2,814	39.2	2,722	38.6	55	76.4	16	100.0	21	67.7
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	1,642	22.9	1,642	23.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	335	4.7	313	4.4	17	23.6	0	0.0	5	16.1
นอกเขตเทศบาล	7,183	100.0	6,380	100.0	538	100.0	73	100.0	192	100.0
• แจ้งเพื่อขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ	2,343	32.6	2,232	35.0	102	19.0	9	12.3	0	0.0
• แจ้งเพื่อให้มีการจับกุมผู้กระทำผิด	2,883	40.1	2,364	37.1	370	68.8	64	87.7	85	44.3
• แจ้งเพื่อให้เจ้าหน้าที่รับทราบ	1,718	23.9	1,652	25.9	66	12.3	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	239	3.3	132	2.1	0	0.0	0	0.0	107	55.7
7. วิธีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	44,774	100.0	39,562	100.0	4,241	100.0	265	100.0	706	100.0
• โทรศัพท์	12,815	28.6	10,831	27.4	1,727	40.7	122	46.0	135	19.1
• เดินทางไปแจ้ง	29,431	65.7	26,507	67.0	2,235	52.7	118	44.5	571	80.9
• ทั้งโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง	1,641	3.7	1,605	4.1	36	0.8	0	0.0	0	0.0
• สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ	270	0.6	238	0.6	7	0.2	25	9.4	0	0.0
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	426	1.0	215	0.5	211	5.0	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	191	0.4	166	0.4	25	0.6	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	23,260	100.0	21,665	100.0	1,275	100.0	116	100.0	204	100.0
• โทรศัพท์	6,009	25.8	5,489	25.3	468	36.7	47	40.5	5	2.5
• เดินทางไปแจ้ง	15,681	67.4	14,746	68.1	667	52.3	69	59.5	199	97.5
• ทั้งโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง	1,156	5.0	1,120	5.2	36	2.8	0	0.0	0	0.0
• สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ	152	0.7	152	0.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	233	1.0	129	0.6	104	8.2	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	29	0.1	29	0.1	0	0.0	0	0.0	0	
นอกเขตเทศบาล	21,514	100.0	17,898	100.0	2,965	100.0	149	100.0	502	100.0
• โทรศัพท์	6,805	31.6	5,342	29.8	1,258	42.4	75	50.3	130	25.9
• เดินทางไปแจ้ง	13,750	63.9	11,761	65.7	1,568	52.9	49	32.9	372	74.1
• ทั้งโทรศัพท์และเดินทางไปแจ้ง	485	2.3	485	2.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
• สายตรวจผ่านมาขณะเกิดเหตุ	118	0.5	86	0.5	7	0.2	25	16.8	0	0.0
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	194	0.9	87	0.5	107	3.6	0	0.0	0	0.0
• อื่น ๆ	162	0.8	137	0.8	25	0.8	0	0.0	0	0.0
8. ระยะเวลาที่เจ้าหน้าที่มาถึงที่เกิดเหตุ	44,069	100.0	39,563	100.0	4,241	100.0	265	100.0	-	-
• ภายใน 10 นาที	3,027	6.9	2,344	5.9	626	14.8	57	21.5	-	-
• มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที	9,617	21.8	8,847	22.4	673	15.9	97	36.6	-	-
• มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง	10,261	23.3	9,389	23.7	860	20.3	12	4.5	-	-
• มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	7,410	16.8	7,099	17.9	258	6.1	53	20.0	-	-
• มากกว่า 1 วัน	1,544	3.5	1,390	3.5	130	3.1	24	9.1	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,870	4.2	1,460	3.7	388	9.1	22	8.3	-	-
• ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องที่เกิดเหตุ	7,829	17.8	6,764	17.1	1,065	25.1	0	0.0	-	-
• ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ	127	0.3	127	0.3	0	0.0	0	0.0	-	-
• ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น	2,384	5.4	2,143	5.4	241	5.7	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	23,053	100.0	21,663	100.0	1,274	100.0	116	100.0	-	-
• ภายใน 10 นาที	1,701	7.4	1,392	6.4	309	24.3	0	0.0	-	-
• มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที	4,610	20.0	4,229	19.5	327	25.7	54	46.6	-	-
• มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง	4,923	21.4	4,857	22.4	54	4.2	12	10.3	-	-
• มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	3,724	16.2	3,687	17.0	33	2.6	4	3.4	-	-
• มากกว่า 1 วัน	606	2.6	541	2.5	41	3.2	24	20.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	973	4.2	850	3.9	101	7.9	22	19.0	-	-
• ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องที่เกิดเหตุ	5,020	21.8	4,683	21.6	337	26.5	0	0.0	-	-
• ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ	89	0.4	89	0.4	0	0.0	0	0.0	-	-
• ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น	1,407	6.1	1,335	6.2	72	5.7	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	21,012	100.0	17,898	100.0	2,966	100.0	148	100.0	-	-
• ภายใน 10 นาที	1,326	6.3	952	5.3	317	10.7	57	38.5	-	-
• มากกว่า 10 นาที แต่ไม่เกิน 30 นาที	5,006	23.8	4,618	25.8	346	11.7	42	28.4	-	-
• มากกว่า 30 นาที แต่ไม่เกิน 1 ชั่วโมง	5,337	25.4	4,532	25.3	805	27.1	0	0.0	-	-
• มากกว่า 1 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 1 วัน	3,684	17.5	3,411	19.1	224	7.6	49	33.1	-	-
• มากกว่า 1 วัน	940	4.5	850	4.7	90	3.0	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	896	4.3	609	3.4	287	9.7	0	0.0	-	-
• ไม่มา เพราะไม่จำเป็นต้องที่เกิดเหตุ	2,808	13.4	2,080	11.6	728	24.5	0	0.0	-	-
• ไม่มา เพราะตำรวจไม่รับแจ้งความ	38	0.2	38	0.2	0	0.0	0	0.0	-	-
• ไม่มา เนื่องจากเหตุผลอื่น	977	4.6	808	4.5	169	5.7	0	0.0	-	-

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9. การดำเนินการของเจ้าหน้าที่เมื่อมาถึงที่เกิดเหตุ	32,018	100.0	29,137	100.0	2,639	100.0	243	100.0	-	-
เหตุ										
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	26,662	83.3	24,656	84.6	1,798	68.1	209	85.9	-	-
• สืบบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ	17,580	54.9	16,826	57.7	692	26.2	62	25.6	-	-
• สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์	16,296	50.9	14,470	49.7	1,623	61.5	203	83.6	-	-
• รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น	7,029	22.0	6,893	23.7	97	3.7	39	16.3	-	-
• รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป	7,792	24.3	7,584	26.0	170	6.4	37	15.3	-	-
• จับกุมผู้กระทำผิด	1,836	5.7	1,482	5.1	331	12.5	23	9.4	-	-
• อื่น ๆ	686	2.1	388	1.3	241	9.1	57	23.7	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	518	1.6	295	1.0	223	8.4	0	0.0	-	-
ในเขตเทศบาล	15,632	100.0	14,747	100.0	791	100.0	94	100.0	-	-
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	12,940	82.8	12,400	84.1	480	60.7	60	63.4	-	-
• สืบบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ	7,619	48.7	7,378	50.0	206	26.0	35	37.4	-	-
• สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์	6,860	43.9	6,394	43.4	373	47.1	94	100.0	-	-
• รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น	3,800	24.3	3,731	25.3	57	7.2	12	13.1	-	-
• รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป	3,730	23.9	3,610	24.5	92	11.6	28	29.7	-	-
• จับกุมผู้กระทำผิด	769	4.9	621	4.2	125	15.8	23	24.3	-	-
• อื่น ๆ	370	2.4	203	1.4	167	21.1	0	0.0	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	283	1.8	202	1.4	81	10.2	0	0.0	-	-
นอกเขตเทศบาล	16,387	100.0	14,390	100.0	1,848	100.0	149	100.0	-	-
• ลงบันทึกรับแจ้งเหตุเบื้องต้น	13,722	83.7	12,255	85.2	1,318	71.3	149	100.0	-	-
• สืบบริเวณที่เกิดเหตุเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ	9,961	60.8	9,448	65.7	486	26.3	27	18.2	-	-
• สอบปากคำผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์	9,435	57.6	8,076	56.1	1,250	67.7	109	73.2	-	-
• รับปากว่าจะช่วยดูแลสอดส่องละแวกที่เกิดเหตุมากขึ้น	3,229	19.7	3,162	22.0	40	2.2	27	18.2	-	-
• รับปากว่าจะช่วยสืบสวนหาผู้กระทำผิดต่อไป	4,062	24.8	3,974	27.6	78	4.2	9	6.3	-	-
• จับกุมผู้กระทำผิด	1,067	6.5	860	6.0	206	11.2	0	0.0	-	-
• อื่น ๆ	316	1.9	185	1.3	74	4.0	57	38.6	-	-
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	235	1.4	93	0.6	142	7.7	0	0.0	-	-
10. การจับกุม/ตั้งข้อหาผู้ต้องสงสัย	144,296	100.0	133,950	100.0	6,952	100.0	372	100.0	3,022	100.0
• มี	5,821	4.0	4,946	3.7	738	10.6	99	26.6	38	1.3
• ไม่มี	124,167	86.1	115,654	86.3	5,604	80.6	267	71.8	2,642	87.4
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	14,308	9.9	13,350	10.0	610	8.8	6	1.6	342	11.3
ในเขตเทศบาล	64,102	100.0	61,366	100.0	1,666	100.0	99	100.0	971	100.0
• มี	2,164	3.4	1,889	3.1	208	12.5	59	59.6	80.8	0.8
• ไม่มี	54,245	84.6	52,074	84.9	1,303	78.2	34	34.3	834	85.9
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	7,693	12.0	7,403	12.1	155	9.3	6	6.1	129	13.3

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
นอกเขตเทศบาล	80,197	100.0	72,585	100.0	5,287	100.0	273	100.0	2,052	100.0
• มี	3,658	4.6	3,058	4.2	530	10.0	40	14.7	30	1.5
• ไม่มี	69,922	87.2	63,580	87.6	4,301	81.4	233	85.3	1,808	88.1
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	6,617	8.3	5,947	8.2	456	8.6	0	0.0	214	10.4
11. การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังเกิดเหตุ	146,131	100.0	135,431	100.0	7,284	100.0	394	100.0	3,022	100.0
○ ติดต่อ โดย	15,617	10.7	13,070	9.7	2,146	29.5	124	31.5	277	9.2
• ผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือนติดต่อไป	9,462	60.6	8,136	62.2	1,236	57.6	40	32.3	50	18.1
• เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อมา	6,156	39.4	4,935	37.8	910	42.4	84	67.7	227	81.9
○ ไม่ติดต่อ	126,204	86.4	118,336	87.4	5,053	69.4	245	64.5	2,561	84.7
○ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	4,310	2.9	4,025	3.0	85	1.2	16	4.1	184	6.1
ในเขตเทศบาล	64,869	100.0	61,986	100.0	1,790	100.0	122	100.0	971	100.0
○ ติดต่อ โดย	6,489	10.0	5,958	9.6	450	25.1	60	49.2	21	2.2
• ผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือนติดต่อไป	4,308	66.4	4,069	68.3	226	50.2	0	0.0	13	61.9
• เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อมา	2,181	33.6	1,889	31.7	224	49.8	60	100.0	8	38.1
○ ไม่ติดต่อ	55,526	85.6	53,314	86.0	1,293	72.2	46	37.7	873	89.9
○ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	2,854	4.4	2,714	4.4	47	2.6	16	13.1	77	7.9
นอกเขตเทศบาล	81,261	100.0	73,445	100.0	5,493	100.0	272	100.0	2,051	100.0
○ ติดต่อ โดย	9,128	11.2	7,112	9.7	1,696	30.9	64	23.5	256	12.5
• ผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือนติดต่อไป	5,154	56.5	4,067	57.2	1,010	59.6	40	61.5	37	14.5
• เจ้าหน้าที่ตำรวจติดต่อมา	3,976	43.5	3,046	42.8	686	40.4	25	38.5	219	85.5
○ ไม่ติดต่อ	70,677	87.0	65,022	88.5	3,759	68.4	208	76.5	1,688	82.3
○ ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	1,456	1.8	1,311	1.8	38	0.7	0	0.0	107	5.2
12. การติดตามเหตุ / คดีที่เกิดขึ้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	146,131	100.0	135,431	100.0	7,283	100.0	394	100.0	3,022	100.0
• สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย	8,818	6.0	7,261	5.4	1,468	20.2	50	12.7	39	1.3
• พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด	26,352	18.0	24,355	18.0	1,555	21.4	12	2.9	430	14.2
• จับกุมผู้กระทำความผิดผู้ต้องสงสัย	21,057	14.4	19,306	14.3	1,367	18.8	122	31.0	262	8.7
• ติดต่อกลับมายังผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือน	29,043	19.9	26,988	19.9	1,439	19.8	50	12.8	566	18.7
• อื่น ๆ	3,713	2.5	3,424	2.5	116	1.6	81	20.5	92	3.0
• ไม่ได้ทำอะไร	38,283	26.2	36,316	26.8	1,033	14.2	126	31.9	808	26.7
• ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	27,001	18.5	24,580	18.1	1,541	21.2	21	5.3	859	28.4

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	64,869	100.0	61,986	100.0	1,791	100.0	122	100.0	970	100.0
● สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย	3,598	5.5	3,147	5.1	393	21.9	50	41.0	9	0.9
● พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด	11,389	17.6	10,851	17.5	319	17.8	12	9.5	207	21.3
● จับกุมผู้กระทำความผิดผู้ต้องสงสัย	8,762	13.5	8,250	13.3	393	22.0	56	46.0	56	6.5
● ติดต่อกลับมายังผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือน	12,135	18.7	11,813	19.1	212	11.9	17	13.6	93	9.6
● อื่นๆ	1,732	2.7	1,658	2.7	18	1.0	0	0.0	56	5.8
● ไม่ได้ทำอะไร	15,837	24.4	15,174	24.5	291	16.2	44	36.0	329	33.9
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	14,938	23.0	14,067	22.7	647	36.1	12	9.6	213	22.0
นอกเขตเทศบาล	81,262	100.0	73,445	100.0	5,493	100.0	273	100.0	2,052	100.0
● สอบสวนพยานและผู้ต้องสงสัย	5,219	6.4	4,114	5.6	1,075	19.6	0	0.0	30	1.5
● พยายามสืบสวนเหตุที่เกิด	14,963	18.4	13,504	18.4	1,236	22.5	0	0.0	223	10.9
● จับกุมผู้กระทำความผิดผู้ต้องสงสัย	12,294	15.1	11,056	15.1	973	17.7	66	24.3	199	9.7
● ติดต่อกลับมายังผู้ประสบเหตุฯ หรือสมาชิกในครัวเรือน	16,908	20.8	15,175	20.7	1,227	22.3	34	12.4	472	23.0
● อื่นๆ	1,980	2.4	1,765	2.4	98	1.8	81	29.7	36	1.8
● ไม่ได้ทำอะไร	22,446	27.6	21,142	28.8	743	13.5	82	30.1	479	23.4
● ไม่ทราบ / ไม่แน่ใจ	12,063	14.8	10,513	14.3	894	16.3	9	3.4	646	31.5
13. ความต้องการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการเพิ่มเติม	146,131	100.0	135,432	100.0	7,283	100.0	394	100.0	3,022	100.0
○ ไม่ต้องการ	115,118	78.8	107,109	79.1	5,576	76.6	151	38.3	2,282	75.5
○ ต้องการ สิ่งที่ต้องการ	31,013	21.2	28,323	20.9	1,707	23.4	243	61.7	740	24.5
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	13,571	45.7	12,233	45.1	872	52.9	112	46.1	354	54.5
● ต้องการทรัพย์สินคืน	3,572	12.0	3,300	12.2	236	14.3	6	2.5	30	4.6
● สอดส่องตรวจตราในชุมชน/หมู่บ้านที่ กลางวันและกลางคืน	5,571	18.8	5,074	18.7	225	13.7	63	25.9	209	32.2
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษและต้องการทรัพย์สินคืน	1,659	5.6	1,619	6.0	0	0.0	40	16.5	0	0.0
● ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่/ หาเบาะแส / มีความลับหน้าของคดี	3,458	11.6	3,184	11.7	205	12.4	12	4.9	57	8.8
● ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดทำซ้ำ หรือกระทำความผิดกับผู้อื่น	1,667	5.6	1,647	6.1	10	0.6	10	4.1	0	0.0
● เรียกค่าทำขวัญ	43	0.1	18	0.1	25	1.5	0	0.0	0	0.0
● ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คิดดำเนินเสร็จ / ปรามปรามหาเสพคดีให้หมดไป	152	0.5	78	0.3	74	4.5	0	0.0	0	0.0

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลักษณะการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	64,869	100.0	61,986	100.0	1,791	100.0	122	100.0	970	100.0
○ ไม่ต้องการ	50,057	77.2	47,951	77.4	1,355	75.7	4	3.3	747	77.0
○ ต้องการ สิ่งที่ต้องการ	14,812	22.8	14,035	22.6	436	24.3	118	96.7	223	23.0
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	5,984	43.2	5,553	42.	229	60.9	78	66.1	124	84.9
● ต้องการทรัพย์สินคืน	1,730	12.5	1,662	12.6	62	16.5	6	5.1	0	0.0
● สอดส่องตรวจตราในชุมชน/ หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน	2,346	16.9	2,279	17.2	55	14.6	12	10.2	0	0.0
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษและ ต้องการทรัพย์สินคืน	1,061	7.7	1,061	8.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่/ หา เบาะแส / มีความลับหน้าของคดี มากกว่านี้	2,026	14.6	1,975	14.9	17	4.5	12	10.2	22	15.1
● ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดทำซ้ำ หรือกระทำความผิดกับผู้อื่น	667	4.8	647	4.9	10	2.7	10	8.5	0	0.0
● เรียกค่าทำขวัญ	21	0.2	18	0.1	3	0.8	0	0.0	0	0.0
● ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป	27	0.2	27	0.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	81,262	100.0	73,445	100.0	5,493	100.0	272	100.0	2,052	100.0
○ ไม่ต้องการ	65,061	80.1	59,158	80.5	4,221	76.8	147	54.0	1,535	74.8
○ ต้องการ สิ่งที่ต้องการ	16,201	19.9	14,287	19.5	1,272	23.2	125	46.0	517	25.2
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	7,587	47.9	6,680	48.0	643	50.6	34	27.0	230	45.7
● ต้องการทรัพย์สินคืน	1,842	11.6	1,638	11.8	174	13.7	0	0.0	30	6.0
● สอดส่องตรวจตราในชุมชน/ หมู่บ้านทั้งกลางวันและกลางคืน	3,226	20.4	2,795	20.1	170	13.4	52	41.3	209	41.6
● จับผู้กระทำความผิดมาลงโทษและ ต้องการทรัพย์สินคืน	598	3.8	558	4.0	0	0.0	40	31.7	0	0.0
● ต้องการให้ตำรวจเอาใจใส่/ หา เบาะแส / มีความลับหน้าของคดี มากกว่านี้	1,432	9.0	1,209	8.7	189	14.9	0	0.0	34	6.8
● ป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดทำซ้ำ หรือกระทำความผิดกับผู้อื่น	1,000	6.3	1,000	7.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● เรียกค่าทำขวัญ	21	0.1	0	0.0	21	1.7	0	0.0	0	0.0
● ชุมชนอยู่อย่างสงบ / คดีดำเนินเสร็จ / ปราบปรามยาเสพติดให้หมดไป	125	0.8	51	0.4	74	5.8	0	0.0	0	0.0

ตอนที่ 9 : การติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ

ตารางที่ 18 จำนวนและร้อยละของผู้ประสบเหตุ ฯ จำแนกตามลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ และประเภท
 อาชญากรรม เป็นรายเขตการปกครอง

ลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การติดต่อกับหน่วยงานอื่นนอกเหนือจาก หน่วยงานตำรวจหลังเกิดเหตุ	152,228	100.0	140,864	100.0	7,879	100.0	394	100.0	3,091	100.0
○ คิดต่อ โดย	9,903	6.5	8,783	6.2	860	10.9	88	22.3	172	5.6
● ผู้ประสบเหตุติดต่อด้วยตนเอง	8,775	88.6	8,035	91.5	571	66.3	75	86.2	94	54.7
● หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ	758	7.7	443	5.0	252	29.3	12	13.8	51	29.7
● ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อ และติดต่อด้วย ตนเอง	370	3.7	305	3.5	38	4.4	0	0.0	27	15.7
○ ไม่ได้ติดต่อ	142,325	93.5	132,081	93.8	7,019	89.1	306	77.7	2,919	94.4
ในเขตเทศบาล	67,026	100.0	64,134	100.0	1,800	100.0	122	100.0	970	100.0
○ คิดต่อ โดย	1,713	2.6	1,485	2.3	176	9.8	20	16.4	32	3.3
● ผู้ประสบเหตุติดต่อด้วยตนเอง	1,473	85.9	1,350	90.8	83	47.2	8	40.0	32	100.0
● หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ	90	5.3	5	0.3	73	41.5	12	60.0	0	0.0
● ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อ และติดต่อด้วย ตนเอง	151	8.8	131	8.8	20	11.4	0	0.0	0	0.0
○ ไม่ได้ติดต่อ	65,313	97.4	62,649	97.7	1,624	90.2	102	83.6	938	96.7
นอกเขตเทศบาล	85,205	100.0	76,731	100.0	6,080	100.0	273	100.0	2,121	100.0
○ คิดต่อ โดย	8,191	9.6	7,298	9.5	685	11.3	68	24.9	140	6.6
● ผู้ประสบเหตุติดต่อด้วยตนเอง	7,303	89.2	6,685	91.6	488	71.2	68	100.0	62	44.3
● หน่วยงานเป็นผู้ติดต่อให้ความช่วยเหลือ	668	8.2	438	6.0	179	26.1	0	0.0	51	36.4
● ทั้งหน่วยงานเป็นผู้ติดต่อ และติดต่อด้วย ตนเอง	219	2.7	174	2.4	18	2.6	0	0.0	27	19.3
○ ไม่ได้ติดต่อ	77,014	90.4	69,433	90.5	5,395	88.7	205	75.1	1,981	93.4
2. หน่วยงานที่เข้ามาติดต่อ	1,128	100.0	748	100.0	289	100.0	12	100.0	78	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ตอบได้ มากกว่า 1 ข้อ)	146	12.9	0	0.0	83	28.6	12	100.0	51	65.1
● สำนักงานอัยการ	62	42.4	0	0.0	11	13.5	0	0.0	51	100.0
● ศาล	11	7.7	0	0.0	11	13.5	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน	44	29.9	0	0.0	31	37.8	12	100.0	0	0.0
● อื่นๆ	40	27.7	0	0.0	40	48.8	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการ ยุติธรรม	53	4.7	34	4.6	18	6.3	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	153	13.6	125	16.7	28	9.7	0	0.0	0	0.0
○ สำนักงานทนายความ	5	0.4	5	0.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	790	70.0	584	78.1	179	61.7	0	0.0	27	34.9

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	240	100.0	135	100.0	93	100.0	12	100.0	0	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ตอบได้ มากกว่า 1 ข้อ)	95	39.6	0	0.0	83	89.4	12	100.0	0	0.0
● สำนักงานอัยการ	11	11.7	0	0.0	11	13.5	0	0.0	0	0.0
● ศาล	11	11.7	0	0.0	11	13.5	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน	44	45.8	0	0.0	31	37.8	12	100.0	0	0.0
● อื่นๆ	40	42.4	0	0.0	40	48.8	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	135	56.1	125	92.4	10	10.6	135	0.0	0	0.0
○ สำนักงานทนายความ	5	1.9	5	3.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	6	2.4	6	4.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	888	100.0	613	100.0	197	100.0	0	100.0	78	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ตอบได้ มากกว่า 1 ข้อ)	51	5.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0	51	65.1
● สำนักงานอัยการ	51	100.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	51	100.0
● ศาล	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● อื่นๆ	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการ ยุติธรรม	53	5.9	34	5.6	18	9.2	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	18	2.0	0	0.0	18	9.2	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	784	88.4	578	94.4	179	90.8	0	0.0	27	34.9
3. หน่วยงานที่ผู้ประสบเหตุติดต่อไป	9,146	100.0	8,340	100.0	609	100.0	75	100.0	122	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ (ตอบได้ มากกว่า 1 ข้อ)	1,117	12.2	950	11.4	154	25.3	8	10.1	5	3.8
● สำนักงานอัยการ	340	30.5	309	32.5	24	15.4	8	100.0	0	0.0
● ศาล	486	43.5	438	46.1	44	28.5	0	0.0	5	100.0
● สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน	275	24.7	206	21.6	70	45.3	0	0.0	0	0.0
● อื่นๆ	176	15.8	155	16.4	21	13.5	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการ ยุติธรรม	723	7.9	501	6.0	160	26.3	0	0.0	62	51.0
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	300	3.3	264	3.2	0	0.0	0	0.0	36	29.7
○ สำนักงานทนายความ	28	0.3	0	0.0	28	4.7	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	7,385	80.7	6,978	83.7	286	46.9	68	89.9	54	44.0

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ในเขตเทศบาล	1,623	100.0	1,481	100.0	103	100.0	8	100.0	32	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ	284	17.5	200	13.5	72	69.7	8	100.0	5	14.3
● สำนักงานอัยการ	163	57.5	132	66.0	24	33.1	8	100.0	0	0.0
● ศาล	183	64.6	147	73.8	31	43.6	0	0.0	5	100.0
● อื่นๆ	98	34.7	78	38.8	21	29.0	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการ ยุติธรรม	245	15.1	245	16.5	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	256	15.8	250	16.9	0	0.0	0	0.0	6	18.7
○ สำนักงานทนายความ	19	1.2	0	0.0	19	18.7	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	991	61.0	933	63.0	31	30.3	0	0.0	26	81.3
นอกเขตเทศบาล	833	100.0	750	100.0	82	100.0	0	100.0	0	100.0
○ หน่วยงานราชการในกระบวนการยุติธรรม นอกเหนือจากหน่วยงานตำรวจ	833	11.1	750	10.9	82	16.3	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานอัยการ	177	21.2	177	23.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ศาล	303	36.4	290	38.7	13	15.2	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ/ สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน	275	33.1	206	27.4	70	84.8	0	0.0	0	0.0
● อื่นๆ	78	9.3	78	10.4	0	0.0	0	0.0	0	0.0
○ หน่วยงานราชการที่ไม่ได้อยู่ในกระบวนการ ยุติธรรม	479	6.4	257	3.7	160	31.6	0	0.0	62	69.5
○ หน่วยงานเอกชน เช่น มูลนิธิ เอ็นจีโอ สื่อมวลชน	44	0.6	14	0.2	0	0.0	0	0.0	30	33.7
○ สำนักงานทนายความ	9	0.1	0	0.0	9	1.8	0	0.0	0	0.0
○ อื่นๆ เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน อบต.	6,394	85.0	6,044	88.1	255	50.3	68	100.0	27	30.5
4. การดำเนินการยื่นฟ้องผู้กระทำผิดโดยผู้ ประสบเหตุหรือสมาชิกในครัวเรือน	9,904	100.0	8,783	100.0	861	100.0	88	100.0	172	100.0
● ยื่นฟ้อง	968	9.8	871	9.9	89	10.3	8	9.1	0	0.0
● ไม่ได้ยื่นฟ้อง	8,936	90.2	7,912	90.1	772	89.7	80	90.9	172	100.0
ในเขตเทศบาล	1,712	100.0	1,485	100.0	175	100.0	20	100.0	32	100.0
● ยื่นฟ้อง	345	20.2	283	19.1	54	30.9	8	40.0	0	0.0
● ไม่ได้ยื่นฟ้อง	1,367	79.8	1,202	80.9	121	69.1	12	60.0	32	100.0
นอกเขตเทศบาล	8,190	100.0	7,298	100.0	684	100.0	68	100.0	140	100.0
● ยื่นฟ้อง	622	7.6	588	8.1	34	5.0	0	0.0	0	0.0
● ไม่ได้ยื่นฟ้อง	7,569	92.4	6,710	91.9	650	95.0	68	100.0	140	100.0

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ลักษณะการติดต่อกับหน่วยงานอื่น ๆ	รวม		ประเภทอาชญากรรม							
			ต่อทรัพย์สิน		ต่อชีวิตและร่างกาย		ทางเพศ		แอบอ้างใช้ข้อมูลฯ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. ความต้องการให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดำเนินการเกี่ยวกับเหตุที่เกิดขึ้นเพิ่มเติม	9,904	100.0	8,783	100.0	861	100.0	88	100.0	172	100.0
○ ไม่ต้องการ	7,977	80.5	7,121	81.1	700	81.3	71	80.7	85	49.4
○ ต้องการ	1,927	19.5	1,662	18.9	161	18.7	17	19.3	87	50.6
● ศาล	108	5.6	41	2.5	16	9.9	0	0.0	51	58.6
● อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	518	26.9	518	31.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ป้องกัน สอดส่อง ดูแล	735	38.2	604	36.4	116	72.0	9	52.9	6	6.9
● จับ/หาผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	229	11.9	213	12.8	8	5.0	8	47.1	0	0.0
● ดำเนินการ	50	2.6	50	3.0	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ดำเนินการเรื่องเอกสาร	30	1.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0	30	34.5
● เงินชดเชยจากราชการ	55	2.9	55	3.3	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ	144	7.5	144	8.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
ในเขตเทศบาล	1,713	100.0	1,485	100.0	176	100.0	20	100.0	32	100.0
○ ไม่ต้องการ	1,354	79.0	1,236	83.2	80	45.5	12	60.0	26	81.3
○ ต้องการ	359	21.0	249	16.8	96	54.5	8	40.0	6	18.8
● ศาล	26	7.2	10	4.0	16	16.5	0	0.0	0	0.0
● อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	149	41.3	149	59.6	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ป้องกัน สอดส่อง ดูแล	93	25.8	35	14.0	52	53.6	0	0.0	6	100.0
● จับ/หาผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	36	10.0	20	8.0	8	8.2	8	100.0	0	0.0
● ต้องการทรัพย์สินคืน	57	15.8	36	14.4	21	21.6	0	0.0	0	0.0
นอกเขตเทศบาล	8,190	100.0	7,298	100.0	685	100.0	67	100.0	140	100.0
○ ไม่ต้องการ	6,622	80.9	5,885	80.6	620	90.5	58	86.6	59	42.1
○ ต้องการ	1,568	19.1	1,413	19.4	65	9.5	9	13.4	81	57.9
● ศาล	82	5.2	31	2.2	0	0.0	0	0.0	51	63.0
● อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน	370	23.6	370	26.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ป้องกัน สอดส่อง ดูแล	643	41.0	569	40.3	65	100.0	9	100.0	0	0.0
● จับ/หาผู้กระทำความผิดมาลงโทษ	194	12.4	194	13.7	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ดำเนินการ	50	3.2	50	3.5	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● ดำเนินการเรื่องเอกสาร	30	1.9	0	0.0	0	0.0	0	0.0	30	37.0
● เงินชดเชยจากราชการ	55	3.5	55	3.9	0	0.0	0	0.0	0	0.0
● สำนักงานคุมประพฤติ	144	9.2	144	10.2	0	0.0	0	0.0	0	0.0

ภาคผนวก ค

รายงานและข้อเสนอแนะ จากการประชุมการอภิปรายกลุ่ม (Focus Group)

เพื่อให้ข้อเสนอแนะในการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำแบบสอบถามในงานวิจัย
โครงการวิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ ๖ ประเทศ วันศุกร์ที่
19 ตุลาคม พ.ศ. 2555 เวลา 13.00- 16.00 น. ณ อาคาร 50 พรรษามหาชริราชสงคราม บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

รายนามผู้เข้าร่วม

1. พ.ต.ท.สนทยา รัตนธารส	ผู้อำนวยการส่วนคดีอาญาพิเศษ2
สำนักคดีอาญาพิเศษ2 กรมสอบสวนคดีพิเศษ
2. พ.ต.ท.ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์	รอง ผกก. กลุ่มงานสารสนเทศฯ ศูนย์เทคโนโลยี
สารสนเทศกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
3. รศ. ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย	อาจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ผศ.ดร. สุณีย์ กัลยะจิตร	ประธานหลักสูตรอาชญาวิทยา การบริหารงาน
ยุติธรรมและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล
5. พ.ต.ท. ดร. พรเทพ สุติปัญญา	สารวัตรใหญ่ สถานีตำรวจนครบาลบางโพ
6. คุณขวัญเนตร สุขใจ	หัวหน้างานวิชาการและงานวิจัย
สำนักวิชาการและวิเทศสัมพันธ์
สภาสังคมสงเคราะห์ฯ
7. อาจารย์ไชยา เรืองดี	มหามกุฏราชวิทยาลัย
8. คุณณัฐวดี อินทร์เนตร	รองหัวหน้าศูนย์ฯ ศูนย์พัฒนาข้อมูล
กระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม
9. คุณอัครวดี ปลั่งคง	ผู้ช่วยหัวหน้าศูนย์ฯ ศูนย์พัฒนาข้อมูล
กระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม
10. ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์	หัวหน้าโครงการวิจัย
11. ดร. จันท์แรม เรือนแป้น	นักวิจัย
12. ดร. ชชาติชาย มหาคีตะ	นักวิจัย
13. นางสาวรัฐลักษณ์ พิทักษ์จักรพิภพ	ผู้ช่วยนักวิจัย
14. น.ส.จารุภา ยิ้มละมัย	เจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย

เปิดประชุมเวลา 13.30 น.

กล่าวเปิดการประชุมโดย ดร.ปาริชาติ นิติมานพ คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ให้เกียรติเป็นประธานกล่าวเปิดการประชุม โดย ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ หัวหน้าโครงการวิจัย ได้กล่าวแนะนำผู้เข้าร่วมอภิปรายกลุ่มย่อย และเริ่มการอภิปรายกลุ่มดังต่อไปนี้

ดร. อาภาศิริ สุวรรณานนท์ หัวหน้าโครงการวิจัยได้นำเสนอโครงการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูลและจัดทำแบบสอบถามในงานวิจัยโครงการวิเคราะห์และจัดทำรายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ โดยได้นำเสนอเกี่ยวกับที่มา วัตถุประสงค์ เป้าหมายการดำเนินงาน กรอบแนวคิดในการวิจัยและผลที่คาดว่าจะได้รับในงานวิจัยนี้

ดร.จันทร์แรม เรือนแป้น นักวิจัย อธิบายขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมที่ทางสำนักงานสถิติแห่งชาติเป็นผู้จัดเก็บ โดยที่ปรึกษาได้รับข้อมูลที่เป็น Database ทั้งหมด และ Data Dictionary เพื่ออธิบายความหมายและฐานข้อมูลตัวแปรแต่ละตัว ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS ประกอบด้วย การตรวจสอบข้อมูลทั้งหมด การแปลงข้อมูลบางส่วน (เช่น การ recode การจัดกลุ่มใหม่ ฯลฯ) ให้เหมาะสมต่อการนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการจัดทำตารางไขว้ทาง โดยจำแนกระหว่าง ตัวแปร ลักษณะพื้นที่ที่ประสบเหตุ (ในเขตเทศบาล / นอกเขตเทศบาล) และ ประเภทอาชญากรรม (อาชญากรรมต่อทรัพย์สิน/ ต่อชีวิตและร่างกาย/ ทางเพศ / การแอบอ้างใช้ข้อมูล ฯ) เพื่อให้สามารถนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเปรียบเทียบกับตารางข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ทำไว้ ในปี พ.ศ.2550 – พ.ศ. 2551 ว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดเมื่อเทียบจากทั้ง 2 ช่วงเวลา จากนั้น จะนำข้อมูลที่วิเคราะห์แล้วมาจัดทำในรูปตาราง และเขียนคำอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดในตาราง โดยแยกการนำเสนอเป็น 10 ตอน ตามที่ปรากฏในแบบสอบถาม

จากนั้น ได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลต่อที่ประชุม และได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับแบบสอบถามซึ่งมีผลถึงการจัดเก็บข้อมูลและการจัดทำฐานข้อมูล โดยข้อสังเกตเหล่านี้ จะเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบสอบถามระยะต่อไป

เนื่องจากข้อมูลมีรายละเอียดเป็นจำนวนมาก ทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ค่อนข้างยาว จึงได้มีการหารือต่อที่ประชุมถึงวิธีการนำเสนอข้อมูลในบทที่ 4 ว่า ควรจะใช้วิธีอธิบายโดยละเอียดทุกตัวแปร โดยเริ่มจากการอธิบายในภาพรวม การเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามพื้นที่ และการเปรียบเทียบข้อมูลจำแนกตามประเภทอาชญากรรม โดยแสดงตารางไว้ในภาคผนวก หรือจะใช้การอธิบายผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปและแสดงตารางประกอบไว้ด้วยกันในบทที่ 4

รศ. ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ได้ให้ความเห็นดังนี้ จากข้อมูลที่สำนักงานสถิติได้แปรผลปี พ.ศ. 2548 เริ่มตั้งแต่มีโครงการเกิดขึ้นระยะแรกนั้นได้มีการศึกษาค้นคว้าตัวอย่างจากงานวิจัยและตำราต่างประเทศแล้วนำมาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพการณ์ ของประเทศไทยในขณะนั้นและเมื่อปี พ.ศ. 2549 ก็ได้ นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลในต่างจังหวัด และประมาณปี

พ.ศ.2550 – พ.ศ. 2551 จึงได้ทำการศึกษาทั่วประเทศ แล้วประสพปัญหา รัฐมนตรียุติธรรมในสมัยนั้นไม่สนับสนุนงานวิจัย ทำให้โครงการต้องหยุดชะงักไป และเริ่มกลับมาทำใหม่โดยคณะที่ปรึกษาชุดปัจจุบัน การวิเคราะห์ในครั้งแรกยังไม่มีฐาน ก็ทำทศริระห์ในแง่ Basic คือสำรวจข้อมูลพื้นฐานได้ การเปรียบเทียบต้องมีบริบทเทียบย้อนหลังเพิ่มขึ้น รวมทั้งงานต่างประเทศ เพราะในขณะนั้นเป็นครั้งแรกและมีครั้งเดียวก็ถือว่าเป็นการนำร่องทั่วประเทศ แต่ครั้งนี้เมื่อได้ข้อมูลมาส่วนหนึ่งแล้ว อย่างเช่นพบว่า ข้อมูลในมุมมืด (Dark Figure) สมัยนั้นที่ทำ ท่านก็จะไม่ปิดมันไว้ที่ ร้อยละ63.2 และที่ ร้อยละ38 เศษๆที่แจ้งความกับตำรวจ แต่ตอนนั้นมันเป็นร้อยละ 66 ตัวเลขแบบนี้ อันนี้ดูจากชุดที่แปลผลมา ว่าเวลาผ่านไปแต่ทำไมข้อมูลในมุมมืดเพิ่มขึ้นแสดงถึงความล้มเหลวหรือไม่ ซึ่งจะโยงกับแบบสอบถามที่เตรียมแพลนไว้ก่อน นั่นก็คือจุดที่มันจะต้องลึกเข้าไป มากกว่าที่จะทำพื้นฐาน

เรื่องที่เคยเป็นปัญหาอยู่ ก็คือ อาชญากรรมทางเพศมักจะไม่ได้อะไร ข้อมูล ซึ่งตัวนี้มันไปผูกโยงกับการที่จะอบรมคนที่ไปเก็บ ครั้งนี้เมื่อเค้าเก็บข้อมูลไปแล้ว ณ จุดหนึ่งก็คงพลาดไปก็ฝากด้วยสำหรับครั้งหน้า เนื่องจากว่า ถ้าไม่อบรมก็คงไม่มีใครยอมเปิดปากว่าเพิ่งถูกข่มขืนมาเมื่อปีที่แล้ว ตัวเลขพวกนี้แทบจะใช้เป็นประโยชน์ไม่ได้ ที่นี้ส่วนที่ตามมาก็คือ ในแบบสองถามมี สอญ.1 กับ สอญ. 2 แต่ว่าที่เสนอมามันมีแต่ สอญ. 2 ก็เลยไม่แน่ใจว่า สอญ. 1 ยังคงเก็บอยู่หรือไม่เพราะว่าความยุ่งยากมันไปอยู่ใน สอญ. 1 แล้วก็ไปโยงกับสำนักงานสถิติ ดังนั้นตัวนี้มันเลยหลุดไปก็เลยไม่รู้ว่าจะตกลงหนึ่งไปแล้ว และโฟกัสเฉพาะจุดหรือไม่ ดังนั้นตัวนี้แทนที่จะดูตัวเดียวโดดๆ เวลานำไปใช้มันไม่สมบูรณ์ เพราะว่าต้องดูทั้ง สอญ.1 และ สอญ. 2

อีกประเด็นหนึ่งคือ การใช้ SPSS เพื่อที่จะ Cross ภูมิภาค ซึ่งก็คงใช้ SPSS หมด เพราะส่วนใหญ่เป็นร้อยละ เป็นลักษณะการสรุปแบบปกติทั่วไป อาจเป็นเพราะว่างานวิจัยครั้งนี้ อาจต้องทำการศึกษามากกว่าที่เคยศึกษาในครั้งก่อนๆ ภาพรวมของการเก็บก็คือในประเทศต่างๆ สำนักงานสถิติต้องร่วมกับสำนักงานยุติธรรม ข้อเสียก็คือว่าท่านจะไม่ว่าหน่วยงานที่นำไปใช้เป็นอย่างไรมาก่อน เพราะหน่วยงานที่นำไปใช้ไม่ใช่สำนักงานสถิติ อาจเป็นคนในกระบวนการยุติธรรม ตั้งแต่ ตำรวจ หรือว่า คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ

อีกจุดหนึ่งที่อยากแนะนำ ว่าอยากให้ศึกษาจากเล่มเก่าที่มีข้อเสนอแนะไว้ว่าควรทำอะไรเพิ่ม ขาดอะไรและควรมีอะไรเพิ่ม ซึ่งควรเอามาทำต่อเช่น เราพบว่าพอมีข้อมูลในมุมมืดกว่า 60 กว่าเปอร์เซ็นต์ สิ่งที่พบในแปรผลของสถิติทำให้ได้ข้อมูลที่ว่า ทำไมไม่แจ้งตำรวจ โดยพบว่าไม่แจ้งตำรวจเพราะ จัดการด้วยวิธีอื่นหรือไม่แจ้งเพราะเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ตัวที่หายไปคือการจัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยวิธีอื่นซึ่งในโลกปัจจุบันนี้ประเทศของเราจะใช้ยุติธรรมทางเลือก ยุติธรรมสมานฉันท์ ยุติธรรมชุมชน ใช้กำนันผู้ใหญ่บ้านไกลเกลี่ย มีกฎหมายใหม่ออก พรก.ที่ใช้ฉบับที่ 7 นายอำเภอทั้งหลายทำหน้าที่นี้ ดังนั้นจึงมีการไกลเกลี่ยด้วยวิธีอื่น ทำให้คดีอาญาเหล่านี้ระงับไป คือมันมีทั้งแง่ทั้งอาญาแต่มันรวมอาญาด้วย แต่ตัวเลขสถิติที่ได้เหมือนกับเป็นการโยนความผิดให้ตำรวจฝ่ายเดียว ทำไมตำรวจถึงไม่ทราบเลย ทั้งๆที่เหตุที่ไม่ทราบมันมีเหตุ

เพราะมันมีวิธีอื่นที่ประเทศได้พัฒนาขึ้นเป็นวิธีที่ดี ก็คือวิธีการไม่ใช่กรอบ แต่เรียกว่าวิธีการทางเลือก ควรนำมาศึกษาเพิ่มเติม ถ้าเราเพิ่มขึ้นอย่างเช่น เหมือนกับวงกลม ศูนย์หนึ่งเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งอัน มันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานยุทธธรรม แล้วเห็นภาพเลยว่า ไม่ใช่ความผิดของตำรวจ แต่จำนวน 66 ที่ได้ไม่ใช่ Dark Figure แท้จริง แต่มันคือการสมมุติ 20 เปอร์เซ็นต์ ข้อมูลมามีความจริงเหลือแค่ 40 เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นฝากเป็นข้อสังเกตว่าให้ดูกฎหมายที่เพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปอันมีผลเกี่ยวเนื่องทำให้โจทก์แบบสำรวจในอนาคตจะได้ตอบโจทก์ที่ทันสมัยยิ่งขึ้นต่อไป ถ้าพูดถึงผู้ถูกกระทำมันมีลักษณะเป็น Passive อยู่ มีการให้คำจำกัดความที่มันนุ่มลึก ในทางอาชญา อายากให้ชี้ให้เห็นว่าจุดยืนหรือ stand point ของเราอยู่ตรงไหน เช่น ถ้าเลือดสาดกระจายนั้นคือรุนแรง แสดงว่าค่ากัน ถึงโคตรถึงเหง้าเลยไม่รุนแรงใช่ไหม เพราะมันไม่ปรากฏ ถือเป็นข้อสังเกตเพิ่มเติม

ดร.จันทร์แรม เรือนแบน ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ประเด็น “อื่น ๆ” ที่ท่านประธานได้กล่าวถึงในหลาย ๆ ตัวแปร มีความถี่และค่าร้อยละค่อนข้างสูง และไม่ใช่มุมที่เป็นลำดับสุดท้ายของตัวแปรนั้น ๆ แต่การจัดทำฐานข้อมูลได้รวมทุกอย่างที่ไม่ใช่ตัวเลือกที่ปรากฏในแบบสอบถามให้อยู่ในกลุ่ม “อื่น ๆ” การวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถคลี่รายละเอียดเหล่านี้ออกมาให้เห็นได้

รศ. ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย มีข้อคิดเห็นเพิ่มเติมตั้งคำถามยุทธธรรมต้องเกาะติดกับคนเยอะ ๆ เพราะว่าต้องติดต่อกันทั้งกลางวันทั้งกลางคืน ถ้ามีสัมพันธภาพที่ดีเราก็จะบอกได้เลยว่าตัวนี้ต้องแบบนี้แบบนี้ เหมือนกับต้องกัน นั้นมันทำได้เพราะมันเป็นข้อมูลที่เก็บ แล้วก็ได้อ้อมมาพร้อมกันการแปลแตกต่างกันก็ถือเป็นเรื่องแต่ละคน ขอตั้งคิดว่าต้องมีโค้ดสั้นขึ้นมาให้เราได้เลย ถือเป็นความยุ่งยากกว่าถ้าเรามีโค้ดให้ได้ก็จะเป็นลักษณะที่ข้อมูลไม่สมบูรณ์

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้เรียนเชิญท่านที่ต้องการแสดงความคิดเห็นท่านต่อไป ซึ่งได้แก่ พ.ต.ท.ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์

พ.ต.ท.ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์ ได้ให้ความคิดเห็นว่า ผมดูแลเรื่องสถิติคดีอาชญากรรมแห่งชาติ ซึ่งได้พัฒนาส่วนของข้อมูลทั้งหมด ปี อาชญากรรมที่ขึ้นมาจากโรงพักมาถึงผู้บัญชาการ ถ้านำข้อมูลนี้มาบูรณาการเข้าด้วยกันกับงานวิจัยผมว่าน่าจะเป็นประโยชน์จากข้อมูลสถิติ ซึ่งบทสรุปจะไม่มีว่า 2 ปี 3 ปี เป็นยังไง เพราะว่าแนวโน้มมันใกล้เคียงกันมาก ประเด็นที่ 2 คือแบบสอบถามนี้ ประเภทของคดีทรัพย์สินมีอยู่ 4 ประเภท ซึ่งต้องถือเป็นแบบสอบถามที่ไม่ทันสมัย ต้องบอกว่าคดีทรัพย์สิน ตนเอง ร่างกาย อาชญากรรมทางเพศ ยังไม่สอดคล้องทั้งหมดของอาชญากรรม เพราะฉะนั้นใช้กลุ่มเหล่านี้ผมไม่อยากจะใช้คำว่าสถิติอาชญากรรม มันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทั้งหมด อาชญากรรมมีหลากหลายซึ่ง

สำนักงานตำรวจแห่งชาติเองก็มีการปรับปรุง ถึงแบ่งกลุ่มอาชญากรรมแต่ละประเภทเป็น 5 กลุ่ม ผมคิดว่า 4 กลุ่มนี้น่าจะมีการนำมาประยุกต์เข้ากับแบบสอบถามใหม่ หรือถ้าเป็นไปได้ก็อาจจะวิเคราะห์โดยใช้แนวโน้มของข้อมูลสถิติมาปรับให้เข้ากับสถิติของตำรวจ ได้แชร์กันได้ ได้เห็นสอดคล้องกัน

ขอสรุปว่า 4 กลุ่มนี้ ก็คือ 1 กลุ่มของชีวิตและร่างกาย 2. เกี่ยวกับทรัพย์สิน 3. คือกลุ่มอาชญากรรมพิเศษ 4. คือทางรัฐเป็นผู้เสียหาย ซึ่งคิดว่าครอบคลุมของ 4 กลุ่ม ซึ่งที่มิวิจัยเองสามารถแบ่งกลุ่มให้เป็นวิเคราะห์หรือออกมาสามารถแชร์ข้อมูลได้ ซึ่งข้อมูลบางข้อมูลทั้ง 4 กลุ่มนี้ กับสถิติเดิม บางประเภทแยกเกอร์ เช่น การจัดตั้งเซทข้อมูล ไม่มีข้อมูลที่จะวิเคราะห์ได้ ซึ่งในอนาคตประเด็นหนึ่งที่เป็นส่วนสำคัญก็คือ ของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ระดับการใช้ข้อมูลการแยกเกอร์ต่างๆ ผมว่ามันคือประเด็นหลัก และมันคือเป็นสิ่งสำคัญ ของข้อมูลที่ต้องใช้ อีกประเด็นหนึ่งที่ผมคิดว่าน่าจะมีผลในส่วนของคุณค่าเสพติด ซึ่งแนวโน้มด้านยาเสพติดเป็นอีกประเด็นที่น่าสนใจ

ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ได้เสนอข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและตอบข้อสงสัยของพ.ท. ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์ ดังนี้ ส่วนที่เคยเก็บเป็นอาชญากรรมพื้นฐานที่เคยทำมาก่อนท่านต้องเข้าไปดูแม่แต่อเมริกา ยังไม่ยุ่งกับยาเสพติดเพราะว่ามันยังพยากรณ์ไม่ได้ หรือจะเดินเข้าไปถามว่าท่านค้ายาบ้าไหม ก็ไม่มีใครตอบ แม่แต่อเมริกายังไม่เก็บแบบที่เกี่ยวกับยาเสพติด เราเอามาจากแบบของอเมริกา ดังนั้นพวกแยกเกอร์หรืออะไรพวกนี้โดยแท้จริงแล้วมี ซึ่งก็คือเหตุที่มันคือความยุ่งยากเพราะมันไม่สามารถตรงกับที่กำหนดได้ในบางอย่างที่เอามาใช้

พ.ต.อ.ดร. พรเทพ สุจิตต์ ญาณ ได้แสดงข้อคิดเห็น ดังนี้ ในเรื่องของอาชญากรรมในส่วนของคุณค่าที่ปฏิบัติการตั้งแต่รับราชการมา ในเรื่องของการทำงานการวิจัยครั้งนี้เราควรจะนิยามให้ชัดเจนเพราะฉะนั้นการนิยามคำศัพท์ต่างๆที่อยู่ใน 54.35 ข้อคำถามหรือว่าหัวข้อ ผมอยากให้สอดคล้องอย่างเป็นสากล กระทรวงยุติธรรมน่าจะเป็นที่เลี้ยงให้ได้ตรงนี้ เพราะฉะนั้นในระบบศาลหรือตำรวจเองซึ่งเป็นกระบวนการยุติธรรมทั้งหมด จะต้องใช้ภาษาแบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นท่านที่ทำวิจัยจะต้องใช้คำที่เป็นสากล ที่เป็นข้อถกเถียงกัน ผู้ถูกกระทำอะไร นั้นเป็นภาษาชาวบ้าน ถ้าให้เป็นภาษาทางการอย่างศาลใช้คำว่า จำเลย หรือโจทก์ แต่อันนี้อาจจะค่อนข้างอยาก ใช้คำว่าผู้เสียหาย ทุกคนรู้หมดเลยว่าคนนี้ได้ได้รับความเสียหาย ไม่ใช่ผู้ถูกกระทำ มันกว้างกว่าผู้ถูกกระทำ ผู้เสียหายอาจจะไม่ได้เป็นผู้ถูกกระทำ เช่น พ่อแม่เป็นผู้เสียหาย เพราะลูกถูกลักพาตัวไป หรือลูกถูกกระทำเพราะยังไม่บรรลุนิติภาวะ ผู้กระทำก็อาจจะใช้คำว่าผู้กระทำ ความผิดก็ได้ หรือว่าผู้ต้องหาก็ได้ เพราะยังไม่ไปสู่กระบวนการในชั้นศาล เลยต้องใช้คำว่าผู้ต้องหา หรือผู้ถูกกล่าวหาเพราะผมอยากให้นิยามให้ชัดเจน

ในส่วนของคุณค่าเสนอแนะในช่วงของแบบสอบถามนี้ผมก็ได้ทำการบ้านมา ก็อยากจะนำเรียนว่า ในส่วนของโครงสร้างตรงนี้มันยังไม่ครบถ้วนเท่าไร ถ้าอยากได้ข้อมูลที่เป็นสากล

อยากให้เป็นที่ยอมรับกับการเข้าสู่ AEC ผมเชื่อมั่น หน่วยงานวิจัยครั้งนี้จะได้รับความสนใจมากและ จะได้รับการยกย่องจากต่างประเทศมาก ถ้าทำถึงในเรื่องของการวิจัยเชิงกระบวนการให้ ครบถ้วน อย่างที่ท่านอาจารย์ได้กรุณาเห็นใจตำรวจ แต่ทำไมไม่ไปพูดถึงในเรื่องของการทำงาน ในเรื่องของพนักงานอัยการ และศาล สร้างความเดือดร้อนหรือทำให้เสียหายหรือทำให้เสียเวลา เราจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่องของการไปศาลเราจะเห็นได้ชัดเจน ไม้ว่าจะเป็นพวกเราเองหรือว่า ญาติพี่น้อง เมื่อเรื่องขึ้นสู่ศาลจะใช้เวลาาน ตำรวจทำไมต้องมีข้อกำหนดว่าทำสำนวนเสร็จก็ เดือน แต่ในชั้นอัยการ ชั้นศาลไม่สามารถจะบอกให้ประชาชนทราบได้เลยว่าคุณจะสำเร็จ ภายใต้นี้วันก็เดือนในแต่ละคดี คดีค้างมาเป็นปี เพราะฉะนั้นในศาลมีมีทั้งชั้นต้น ชั้นอุทธรณ์ ชั้นฎีกา ถ้าสามารถที่จะสโคปลงมาอยู่ในระยะเวลาหรือกรอบการทำงานที่มันสามารถสนอง ความต้องการและสร้างความพึงพอใจ ในกระบวนการยุติธรรม ผมเชื่อว่าน่าจะเอามาพิจารณา ด้วย ไม่ใช่เป็นคำถามว่าตำรวจไปไม่ไปตามที่ท่านอาจารย์พูด เพราะปัจจุบันหนทางในการที่จะ ระวังเหตุหรือช่องทางที่ทำให้คดีความยุติลงได้นั้น ไม่ใช่เฉพาะตามประมวลกฎหมายอาญา เท่านั้น เราต้องเอาประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายแพ่งมาเป็นหลักในการพิจารณา เพราะมัน แดกไปในเรื่องของกระบวนการในการยุติความหรือว่าความสมานฉันท์ และในส่วนของท้องถิ่น นั้น ทราบว่าได้มีการออกระเบียบในเรื่องของการไกล่เกลี่ยในบางคดี ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องเป็น หน้าที่ของตำรวจแล้ว เพราะฉะนั้นเราต้องพูดให้ชัดเจนว่าในส่วนของท้องถิ่นเราได้ศึกษาหรือยัง ข้อมูลตรงนี้ ว่าท่านทำคดีที่ไม่เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมในส่วนของท่าน มีมากน้อยแค่ไหน ขอความกรุณาไปตรวจสอบข้อมูลในส่วนของท้องถิ่นด้วย และก็ในส่วนของชั้นศาลมีการ ไกล่เกลี่ยจบไปก็คดีเราก็ไม่ได้ทำสถิติเก็บไว้ และในส่วนของท่านมีการไกล่เกลี่ยและจบในชั้น ของตำรวจก็คดี แต่ถ้าไม่จบไปถึงชั้นศาลแล้ว จบที่ชั้นต้นก็คดี จบที่ชั้นศาลอุทธรณ์ก็คดีบาง บางครั้งอาจจะไม่ถึงศาลฎีกาแต่เราจำเป็นต้องทำให้ครบกระบวนการ ของการดำเนินการตาม คดีที่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นงานวิจัยครั้งนี้ คดีที่ท่านกำหนดมาให้แบบสอบถาม เราไม่พูดถึงการ ยุติของคดี สถิติยุติที่ไหนแต่ละระดับมีสถิติบางไหม เพราะฉะนั้นเราต้องทำ เพราะฉะนั้นในแง่ี ของกระบวนการโครงสร้างตามแบบสอบถาม ผมอยากจะทำให้มันครอบคลุม คราวนี้ครอบคลุม แบบไหนในส่วนของข้อมูล ถ้าเราไปมุ่งประเด็นที่ผู้เสียหายอย่างเดียว ผมเชื่อว่าข้อมูลเราไม่ได้ ได้รับความน่าเชื่อถืออย่างแน่นอน อย่างที่ตรงได้พูดในส่วนของท่านงานตำรวจแห่งชาติ กรณี ผู้เสียหายเราไม่ใช่ว่าจะเป็นคนที่แจ้งความอย่างเดียว เราจะต้องได้มากจากผู้ประสบเหตุ เพราะฉะนั้นเราต้องมีแบบสอบถามสำหรับผู้ให้ข้อมูล เราจะใช้แบบสอบถามนี้ว่าอย่างไร อย่างเช่น จากสื่อ ช่องทางทางสื่อเช่นวิทยุ ทีวี มีจำนวนมากที่ช่วยเหลือประชาชนโดยไม่ได้ผ่าน เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือกระบวนการทางกฎหมาย ว่าได้ดำเนินการอย่างไรเราควรที่จะเก็บข้อมูล ตรงนี้ด้วย ในส่วนของข้อมูลแหล่งข่าวทั้งหมดหมายถึงที่มาจากเว็บไซต์ต่างๆ เราอย่าคิดว่าไม่สำคัญ เพราะมันเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันอาชญากรรมต่อไป ซึ่งมันมีความต่อเนื่องจาก ผลวิจัยของท่านทำให้เรารู้ว่าต่อไปนี่เราจะต้องเชื่อมโยงข้อมูลหรือสร้างเครือข่ายกับใคร แล้วมัน ไปตอบความเป็นสากลอาชีพที่เชื่อถือได้ตรงไหน ต่อไปเราจะต้องทำข้อมูลที่เชื่อมโยงกับ

ประเทศในกลุ่มอาเซียนทั้งหมด ประเทศคุณมาทำผิดในประเทศไทยก็คน ทำความผิดคดีอะไรบ้าง เห็นไหมครับมันเข้ามาแล้ว เพราะฉะนั้นการเก็บข้อมูลเรานอกจากข้อมูลผู้เสียหายแล้วต้องทำข้อมูลผู้เสียหายที่เป็นชาวต่างชาติที่เค้าถูกกระทำแต่เค้าไม่มีเวลาต้องเดินทางกลับประเทศเค้ามีก็ร้าย

อาจารย์ขวัญเนตร สุขใจ ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ทำการรวบรวมสถิติในปี พ.ศ. 2550 – 2551 นั้น มีข้อสังเกตในเรื่องของการเทียบเคียงในเรื่องของแนวโน้มพยากรณ์ว่าอาชญากรรมที่เกิดในแต่ละพื้นที่ ส่วนระดับข้อมูลต่างๆ เค้าก็จะให้ข้อเสนอที่มันเป็นตัวเลขที่มันรุนแรงหรือตัวเลขที่เป็นตัวเลขมืด แต่ก็พอดีจะขออนุญาตอาจารย์เสนอว่าวิธีสมานฉันท์กระบวนการทางเลือกต่าง ๆ นั้น มีกรณีศึกษาที่เราเคยไปช่วยร่วมกับมูลนิธิเด็ก การไกล่เกลี่ยกรณีพิพาท ที่ทำโดยชุมชน มันมีอิทธิพลมีดีแอบแฝง ซึ่งเราก็ไม่แน่ชัดว่าจากข้อมูลปี พ.ศ. 2551 ที่ได้มาว่าวิธีการไกล่เกลี่ยแบบเชิงบวก ที่บอกว่าคู่กรณีทั้งสองฝ่ายยอมรับ มันยอมรับหรือไม่มันเป็นภาวะแฝงหรือไม่ และตัวเลขแฝงด้วยมันเป็นคำตอบที่แท้จริงหรือไม่ ขออนุญาตฝากไว้ในเรื่องของบทที่ 4

ดร.ชาติชาย มหาคีตะ ได้ให้ข้อคิดเห็น ดังนี้ สำหรับในส่วนของคุณแบบสอบถามทั้งหมดในการสำรวจข้อมูลทางสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เราได้ใช้แบบสอบถามโดยการสัมภาษณ์โดยมีเจ้าหน้าที่จากสำนักงานสถิติแห่งชาติ ลงพื้นที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล การสัมภาษณ์เราจะสัมภาษณ์ผู้ที่เป็นสมาชิกในครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และเป็นผู้ถูกกระทำ ซึ่งแบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามอันเดิมที่เป็นต้น ร่างไว้ในกาที่จะมาปรึกษาท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลายในการประชุมครั้งนี้ ก็เพื่อที่จะนำข้อเสนอแนะต่างๆที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลาย นำไปปรับใช้สำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป ซึ่งในแบบของประเภทต่างๆก็จะแบ่งออกเป็น 4 ประเภท มีผู้กระทำผิด เป็นผู้ถูกกระทำ ทรมาน และชีวิตและร่างกาย ทางเพศและในเรื่องของการใช้ข้อมูล แบบสอบถามในการสัมภาษณ์ครั้งนี้มีทั้งหมด 12 ตอน ตอนที่ 1 เป็นลักษณะทั่วไปของผู้ถูกกระทำ ตอนที่ 2 เป็นคำถามลักษณะของผู้ถูกกระทำ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของตนเองต่อทรมานและครอบครัว ตอนที่ 3 เป็นในเรื่องของการกระทำต่อชีวิตและร่างกาย ก็ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการถูกทำร้าย ตอนที่ 4 ก็เป็นเรื่องของการถูกกระทำทางเพศ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำทางเพศ การลวนลาม การข่มขืน ตอนที่ 5 เป็นในส่วนของการแอบอ้างใช้ข้อมูล หรือเอกสารส่วนตัวไปทำธุรกรรมต่างๆ ส่วนตอนที่ 6-12 จะเป็นการบันทึกรายละเอียดของการถูกกระทำในตอน 6 จะเป็นในเรื่องของลักษณะของผู้กระทำผิด ลักษณะของการกระทำผิด ในตอนที่ 7 จะเป็นลักษณะของการตอบโต้ผู้กระทำผิดในลักษณะของในขณะที่เกิดเหตุ ส่วนตอนที่ 8 จะเป็นลักษณะของผลกระทบจากการถูกกระทำ ส่วนตอนที่ 9 จะเป็นลักษณะของเวลาและสถานที่ตอนที่เกิดเหตุ ในตอนที่ 10 ก็เป็นเรื่องที่พูดถึงเมื่อถูกกระทำผิดแล้วมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่หรือไม่ อย่างไร และตอนที่ 11 จะเป็นหลังจากเกิดเหตุแล้วได้

มีการติดต่อประสานงานกับหน่วยงานอื่นๆหรือไม่ เพื่อขอรับการช่วยเหลือ ส่วนตอนสุดท้ายตอนที่ 12 ความถี่หรือจำนวนครั้งของการตกมันเหยื่อของการถูกรักษา ซึ่งต้องนำมาเรียนปรึกษากับท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลายเพื่อจะได้นำข้อมูลต่างๆไปปรับใช้ เพื่อให้การทำวิจัยเก็บข้อมูลครั้งนี้เพื่อให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

อาจารย์ขวัญเนตร สุขใจ ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ขอตั้งข้อสังเกตในเรื่องขบวนการนิยามในฐานะที่ทำงานในเชิงสังคม ถ้าแบบสอบถามถามเราว่าเป็นผู้ถูกรักษาหรือไม่ ถึงแม้ว่าคำถามจะดูไม่รุนแรง แต่ประชาชนส่วนใหญ่มักจะไม่ตอบคำถามในลักษณะนี้ เพราะมันเกี่ยวกับเรื่องสมมุติว่าเราถูกรักษาทางเพศมาเราคงไม่อยากขำรอยว่าไอ้การกระทำอันนั้นมันเป็นบทเรียนที่เศร้ามาก ตรงประเด็นในเรื่องของการถูกรักษา จะกลายเป็นประเด็นในเรื่องของการสร้างรอยร้าวในหัวใจหรือไม่ มีประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจจากรายงานปี พ.ศ. 2550 – 2551 และในรอบที่ 2 ที่มีการจัดเก็บ จะเห็นได้ว่า ในเรื่องของอายุกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งในปี พ.ศ. 2550 – 2551 กลุ่มที่ตอบมากที่สุดและพบว่าเป็นเหยื่อ ครั้งหนึ่งเป็นเพศชายอายุระหว่าง 45-59 ปี ก็จะมีอายุเฉลี่ยที่ 45.3 และก็จะมิตัวร้อยละ รอบที่ 2 ก็เช่นเดียวกัน ยังเป็นชายอายุ 45-59 แต่เมื่อมาดูตัวเลขในกลุ่มที่น่าสนใจ อายุ 15-17 ปี พบว่าทั้งสองชุดที่มีการเก็บทั้งรอบ 1 และรอบ 2 น้อยมาก ก็ตั้งข้อสังเกตว่าแบบสอบถามของเราได้เข้าไปถึงกลุ่มเป้าหมายตรงนี้หรือไม่ ในส่วนของผู้กระทำผิดเป็นสมาชิกของอัครพาลหรือแก๊งกวนเมืองหรือไม่ เพราะสมมุติว่าเราถูกจกกระเป๋าก็ตอบไม่ได้ และก็การเก็บแบบในมุมมองของเชิงสังคม อยากเห็นในเรื่องของมาตรการหรือวิธีการแนวคิดของภาคประชาชน ว่าถ้ามันเกิดเหตุอะไรกับเค้า เค้าจะมีกระบวนการป้องกันตัวเองอย่างไร แม้กระทั่งกระบวนการที่บอกว่าเป็นกระบวนการทางเลือกที่แท้จริงหรือไม่ อย่างกรณีหนึ่งที่เรามาช่วยกับมูลนิธิเด็ก พระชมชื่นเด็ก แต่เด็กต้องจำยอมเพราะอะไร จำยอมเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางเลือกเพราะอะไรไม่เช่นนั้นก็น้อยไม่ได้ ครอบครัวก็อยู่ไม่ได้ อยากทราบว่าข้อมูลที่ได้อะไรในปี พ.ศ. 2550 – 2551 กระบวนการทางเลือกที่ใช้แนวคิดในเชิงบวกมันบวกจริงหรือไม่ และกระบวนการต้นทางที่เป็นกระบวนการยุติธรรมต่างๆ คงจะต้องมาสังเกตว่าทำไมประชาชนถึงไม่แจ้งหรือว่าชี้สถานการณ์หรือรายงานเหตุผลในของปี พ.ศ. 2551 บอกไว้ชัดเจนเลย ว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจบอกว่าหลักฐานไม่เพียงพอ คุณจำผู้ที่ทำร้ายคุณได้ไม่ครบถ้วนอันนี้ก็สาเหตุหนึ่งที่น่าสนใจ

พ.ต.ท.สนธยา รัตนธาส ได้มีข้อสงสัย ดังนี้ อยากทราบว่าแต่ละประเภทในอนาคตเรากำหนดแบบนี้หรือไม่ครับ อย่างประเภทที่ 1 ที่ใช้คำว่าถูกขโมยก็แสดงว่า ถ้าเกิดถูกชิงทรัพย์ปล้นทรัพย์วิ่งราวทรัพย์ ทำให้เสียทรัพย์ มันก็ไม่ได้ แต่ถ้าเมื่อเราเปลี่ยนคำนิยามว่าประทุษร้ายต่อทรัพย์มันก็จะรวมทั้งหมด สมมุติว่าบางคนเค้ารู้กฎหมายเค้าบอกลักขโมยแต่เค้าถูกมากกว่า 2 คนหรือจกฉวยมันก็เป็นวิ่งราวทรัพย์ พอถ้าเกิดแก้ตรงนี้ มันต้องแก้ทั้งหมดที่มีคำตรงนี้อยู่ ผมตั้งสมมุติฐานว่าน่าจะปรับเป็น ประเภทที่ ก็คือความผิดเกี่ยวกับการประทุษร้าย

หรือพยายามประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ประเภทที่ 2 ก็คือความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ผมอยากให้ปรับตามกฎหมายเพราะกฎหมายอาญาจะมีฐานความผิดอยู่แล้ว มีหมวดหมู่อยู่แล้ว ทั้งนี้คำนิยามมีความสำคัญ เรากำหนดได้เลยว่าเราจะเอาแบบไหนยังไงอันนี้ ก็คือประเภทที่ 4 ผมว่าเราน่าจะก้าวไป อย่างที่ท่านรองบอกว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจหรือคอมพิวเตอร์หรืออะไร เยอะแยะไปหมดและในอนาคตเราต้องเอาสถิติประชาชน ที่เค้าได้รับความเดือดร้อนอย่างแท้จริง การคุ้มครองผู้บริโภคในอนาคตมันน่าจะต้องมี อันนี้คือฝากเป็นประเด็นไว้แค่นั้นเอง ในแผนแรกชื่อผู้ถูกระทำ จำเป็นต้องมีหรือไม่ เรามาช่วยกันปรับ เราก็คอมเมนต์ไว้ ชื่อผู้ถูกระทำจะไปปรับยังไงก็แล้วแต่ ที่นี้แผนี่ 2 สัญชาติไทย จีน อื่นๆ จีนคืออะไรครับ ชั่ง สัญชาติเชื้อชาติ ไทย จีน และอื่นๆ ไม่มีกัมพูชา ลาว เวียดนาม

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้ตอบข้อซักถามของ พต.ท.สนธยา รัตนธาส ว่า การเก็บแบบสอบถามเก็บเฉพาะในประเทศไทย คนที่อยู่ในประเทศไทย แต่ไม่ได้ก้าวเลยไปถึงต่างประเทศและในส่วนของแบบสอบถามทางที่วิจัยไม่ได้จัดทำ แต่เป็นการนำมาจากสำนักงานกิจการยุติธรรม แต่ขอเก็บข้อเสนอแนะไว้เพื่อปรับให้กับสำนักงานกิจการยุติธรรมในการเก็บข้อมูลรอบต่อไป

พ.ต.ท.ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์ ได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ การปรับแบบสอบถามต้องอีกคณะหนึ่งที่มาารวมกันหลากหลายแนวความคิดอาจจะใช้วิธีการรวบรวมคนที่ทำด้านอาชญาวิทยา สังคมศาสตร์ สถิติมาวิเคราะห์ร่วมกันอีกครั้ง

พ.ต.อ.ดร.พรเทพ สุจิตต์ ัญญา ได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ในการทำคำถามตรงนี้ ควรจะช่วยกันปรับในระดับหนึ่งก่อน แต่คิดว่ายังไม่พอใจอาจจะเชิญมาโฟกัสกรุปหรือสัมมนากันอีกครั้งก็ได้ สามารถทำได้หลายขั้นตอน ถือเป็นส่วนของข้อมูลเบื้องต้นที่ในส่วนของผู้วิจัยจะต้องนำไปพิจารณา และอย่างที่ท่านบอกว่าท่านต้องนำไปปรับแต่ง แต่ถ้าท่านไม่พอใจท่านทำเพิ่มเติมได้ ขออนุญาตต่อจากผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องของการใช้ทางเลือกหรือการใกล้เคียงทางเลือกเชื่อว่าท่านทั้งหลายก็อยากจะได้คำตอบ ว่าเค้าถูกอำนาจมีดหรือพอใจ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มเติมในข้อคำถามของผู้ถูกระทำหรือผู้เสียหาย แต่อยากให้ต่อยอดเพื่อให้เกิดผลลัพธ์งานวิจัยไม่ใช่ผลผลิต เราไปเก็บข้อมูลจากผู้เสียหายเพราะฉะนั้นในกระบวนการนี้พอใจหรือไม่พอใจเพราะอะไร ควรเพิ่มตรงนี้เข้าไป ในชั้นนั้น ในชั้นของท้องถิ่น ในชั้นของตำรวจ ในชั้นของอัยการ หรือในชั้นของศาล บางคนอาจจะไม่พอใจในคำพิพากษาของศาล นั่นคือขอให้ใส่ ผลลัพธ์ออกมาด้วยครับ จะสมบูรณ์มากถ้าจะลึกได้ถึงความรู้สึกของผู้เสียหายอย่างแท้จริง

อาจารย์ไชยา นวลดี ตัวแทนมาจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้เสนอข้อคิดเห็น ดังนี้ ศาสตร์นั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ถ้าหาก จะสรุปผลที่สำคัญ Data ของศาสตร์ก็ไม่ได้เอาไปโชว์ หรือถ้าเอาไปโชว์ก็อยากให้ประมวลผลทางสถิติหรือว่าคำพูดที่เป็นวิชาการที่อธิบายได้ คือ ศาสตร์เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เราอาจจะเคยได้ยินคำว่าเราเป็นเมืองพุทธ แต่ว่าทำไมสถิติทาง อาชญากรรมพุ่งขึ้น เพราะฉะนั้นข้อ 5 ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่อยากให้เห็นแบบสอบถาม

พ.ต.อ.ดร. พรเทพ สุจิตต์ ญาญา ได้เสนอความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ถ้าสถิติมันออกมา ว่าคนศาสนามันถูกกระทำ จะมีเรื่องของมวลชนและสิทธิมนุษยชนเข้ามาแน่นอน ตัดออกดีกว่า ใน เรื่องของสัญชาติและเชื้อชาติจะไม่เป็นปัญหา ถ้าเราใช้สัญชาติไทย อันนี้คือ อื่นๆ โปรตรระบบ จะมีความประนีประนอมมากกว่า ข้อ 1 ก็คือ เชื้อชาติไทย อื่นๆ โปรตรระบบผู้วิจัยจะได้สบายใจ

รศ.ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ได้แสดงความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ถ้าเกิดทำ เมื่อ 4-5 ปีที่แล้วไม่มีการแก้ไขแสดงว่าองค์ความรู้ไม่ได้ออกเลย จะมี 2-3 ประเด็นที่เกี่ยวข้องและรู้สึกว่า อยากรวมอภิปรายด้วย ประเด็นแรกในส่วนที่ท่านพูดถึงในเรื่องของกฎหมาย จากชุดเดิมที่ทำไว้ นิยามรวม แต่นิยามของคำว่า ขโมย คือการที่บุคคลเอาทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของตน หรือทรัพย์สินที่มีผู้อื่น ที่เป็นเจ้าของร่วมอยู่ด้วยไปโดยไม่ถูกต้อง เช่น ถูกวิ่งราวทรัพย์สิน ถูกหลวงกระเป๋ายกขึ้นบ้าน และสามารถเอาทรัพย์สินไปได้ ในหน้า 37 ก็นิยามว่า การขโมยทรัพย์สินในที่สาธารณะมันก็ หายไปเลยในสาระบ้างอย่างซึ่งท่านผู้รู้ได้ติง แต่เห็นด้วยว่า จริงๆเราใช้ว่าทรัพย์สินแต่ใช้คำว่า ถูกขโมยคำมันอาจจะไม่สมบูรณ์ แต่ชี้ให้เห็นว่าในนิยามเดิมมันครอบคลุมถึง ส่วนประเด็นนี้ ก็ เป็นเรื่องใกล้เกลี่ย เมื่อ 4-5 ปีที่แล้วมันยังไม่มีความหมาย พอมีความหมายพรบบริหารงานแผ่นดิน ฉบับที่ 7 ก็ต้องทำตามกฎหมาย ชอบไม่ชอบกฎหมายบอกให้คุณยุติให้คุณไปใกล้เกลี่ย แต่ถ้า จะบอกว่ามันเป็นบวกหรือไม่ ไม่สามารถตอบได้ ขณะนั้นที่วิเคราะห์ก็เพราะตอนนั้นมันไม่มี กฎหมาย ก็ต้องพูดเขยิบๆเป็นแนวคิด แต่ขณะนี้มันมีแล้ว และก็เป็นที่หน้าของชุดใหม่ที่เอาไป ในส่วนอื่นๆไม่แน่ใจว่าอันนี้หยิบมาเต็มๆหรือว่าได้ปรับแล้ว เช่นชื่อคำว่าถูกกระทำก็ แต่ว่าส่วนใหญ่จะใช้ของเดิมแต่ปรับแค่ชื่อ จุดหนึ่งที่ปรับเป็นข้อสังเกตคือ ท่านต้องย้อนกลับไปดูข้อมูล การเก็บสถิติอาชญากรรม ของอังกฤษหรืออเมริกา ที่เราเลียนแบบเค้ามา National Thinking คืออะไร ไม่อย่างนั้นก็จะตอบคนอื่นไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นการเก็บที่ใช้กรรมวิธีทางสถิติที่ ถูกต้องตามสากลโลกที่ใช้และมันเก็บอิงพื้นที่และมันเก็บอิงเหยื่อตามที่เกิดเหตุจริง ซึ่งว่าทำไม ต้อง 15 เพราะว่าบางประเทศใช้ 12 ปี บางประเทศใช้ 15 แต่เราดูแล้วส่วนใหญ่ตก 15 เราก็ทำ บัตร นั้นอาจจะเพราะว่าพูดจาเป็นเรื่องเป็นราวก็เลยบันทึกไว้ ประเทศอเมริกาที่เค้ามีเงิน มากกว่าเรา เค้ายังไม่ลงทุนเก็บในสิ่งที่ 20-30 ปีเค้าดูมาจนนิ่งแล้ว เราก็ไปใช้ประสบการณ์ที่ เค้านิ่งแล้วเอามาต่อยอด เพราะว่าประยุกต์ปฏิบัติใช้ได้ ที่นี้จุดมุ่งหมายตอนนั้นมองว่ามันต้อง เก็บแพทเทิลอย่างน้อยก็ประมาณเดียวกัน 3 ปี จะเป็นปีเว้นปีก็ได้ แต่มันต้อง 3 รอบเป็นอย่าง ต่ำ มันทำ Regression ได้ และมันจะไปเข้า เบเป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะ และอีกรอบต่อไปเป็นปีที่

ปีที่ 6 หรือปีที่ 8 น่าจะมีแนวโน้ม ตอนนี้จะเริ่มสคริปต์ได้และไม่ต้องปีเว้นปี เราต้องนั่งใน เหตุผลพื้นฐาน เพราะฉะนั้นบางทีมันก็อึดอัดแต่เราก็เก็บบางอย่างที่ซ้ำหรือบางอย่างที่ออกได้ ที่ ต้องถอดทบทวนของเก่าซ้ำก็ไม่สามารถทำอะไรได้สักอย่างมันก็เปลี่ยนไปเรื่อยในสองปีมีกลุ่มมา ทำอีกและ มองรักษาพยาบาลตัวหนึ่งแต่มันเล็กมากเราไม่ได้ถามเรื่องของบัตรทองหรือบัตร 30 บาท ตัวนี้คือเราถามถึงตัวเงินใช้ใหม่ ตอนนี้นอกจากมีกฎหมายใหม่แล้วอาจจะปรับทสวัสดิการ บางอย่างใหม่ที่เปลี่ยนไป แต่ในตัวหลักๆยังแนะนำว่าถึงไม่ชอบมันแต่คงต้องมี ถ้าเปลี่ยนไปเลย กะทันหันเราก็ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากมันได้

พ.ต.ท. ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์ ได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ เห็นด้วย กับอาจารย์ แต่ต้องบอกว่าสถิติย้อนหลังเราดูเมื่อสิ่งแวดล้อมมันคงที่ ปีปัจจุบันสิ่งแวดล้อมได้ เปลี่ยนแปลงไปมาก คดีอาชญากรรมต่าง ๆ มันเปลี่ยนรูปแบบไป จากสมัยก่อนคือโจรจี้กรรมดา แต่นี้มีรูปแบบใหม่ ซึ่งจริงๆแล้วคนที่โดนหลอกมีอสูรกาย อย่างเช่น มีเมลล์ส่งไปหรือมีโทรศัพท์ โทรมาหลอก อย่างเช่นอย่างเช่นคุณถูกเรียกจากธนาคาร จะเห็นได้ว่ารูปแบบอาชญากรรม เปลี่ยนไป อยากให้เราพิจารณาดู อาชญากรรมเหล่านั้นควรที่จะไปใส่ในแบบสอบถามหรือเปล่า อีกประเด็นคือ ถ้าให้เป็นประโยชน์คือการแบ่งสังคมเมืองกับสังคมชนบท จริงๆแล้วรูปแบบของ เมืองก็เหมือนกันเปลี่ยนแปลงเยอะ เราจะคิดถึงเฉพาะเทศบาลไม่ได้และ ต้องคิดไปถึง อบต อบจ. ซึ่งใหญ่กว่าเทศบาลด้วยซ้ำไป ต้องให้ชัดเจนว่าเราเก็บข้อมูลในพื้นที่ไหน เพราะเราให้คำ จำกัดความของเขตเมืองให้มันชัดเจนมากขึ้น

ผศ.ดร.สุนีย์ กัลยะจิตร ได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ดังนี้ ถ้าใช้คำว่าอาชญากรรมที่ น่าสนใจต้องย้อนกลับไปมองว่าอาชญากรรมตัวนี้มีมันเฉพาะเจาะจงกับบ้านเราหรือไม่ หรือมอง ในเชิงของอาเซียน ว่ามันเป็นไปได้ไหม มันคืออนาคต ข้อมูลที่เป็นเบต้า เราจะเปลี่ยนเบต้าตรง นี้ใหม่ อีกอันที่มองก็คือว่าด้วยตัวแบบสอบถาม มันเป็นการสำรวจข้อมูลสถิติระดับภาค ประชาชน มองในเชิงว่าถ้าเป็นภาคประชาชน กล่าวถึงกระบวนการยุติธรรมในแต่ละช่วง ตั้งแต่ ของตำรวจ อัยการ ศาล มันจะสามารถครอบคลุม ตรงทั้งหมดได้ไหม เพราะว่าถ้าเป็นภาค ประชาชน การที่เค้าสัมผัสหรือเกี่ยวข้อง กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจะสูงสุด ถ้ามีประชาชนในบางส่วน มีความน่าสนใจในประเด็นนี้ เราอาจจะมีการที่จะลงไปดูในการสัมภาษณ์เชิงลึก หรือศึกษา เป็นอีกกรณี ซึ่งอาจต้องแยกตัวนี้ออกไป ซึ่งถ้าดูจากแบบสอบถามอันนี้ จะมีตรงช่วงเจ้าหน้าที่ จบการสัมภาษณ์และเป็นข้อสังเกตการสัมภาษณ์ น่าจะออกมาทำอะไรในการใช้ประโยชน์ได้ บ้างแล้วเราไปต่อยอดในช่วงของการว่าด้วยกระบวนการยุติธรรมหรือไม่ ซึ่งตรงนี้เจ้าหน้าที่ทุก คนที่จะต้องออกไปเก็บแบบตรงนี้ จะต้องได้รับการอบรมอยู่แล้ว ซึ่งตรงนี้เราไปเติมเต็มตรงนั้น ใหม่อีกช่องหนึ่งที่เรากำลังมองแบบตัวหนึ่งที่เรานึกว่าการรายงานข้อมูลด้วยตนเองหรือSelf-Report ไปพัฒนาจากตรงนั้นเพิ่มเติม จะดีไหม เพราะในหลายๆประเทศที่มีการใช้แบบสอบถาม ที่เราเรียกว่าเป็นการรายงานอาชญากรรมด้วยตนเองหรือที่เรียกว่า Self-Report มันก็เป็นจุด

หรือเป็นช่องที่น่าสนใจที่เค้าสามารถเข้าไปในช่องที่รายงานได้ด้วยตัวของเค้าเอง อันนี้เราอาจจะได้จากเจ้าหน้าที่ที่ลงไป เพราะตัวแบบนี้จริงๆมันเป็นการมองในภาพของโครง โครงของกระบวนการยุติธรรมแต่ไม่ใช่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมแล้ว มันไปมองประเด็นนั้น ส่วนที่ท่านอาจารย์ จุฑารัตน์ได้ให้ข้อสังเกตของตัวเงิน ก็เลยมองพบ.สุขภาพ ที่เกิดขึ้นมา2553 จะพูดถึงเรื่องของประโยชน์ในส่วนของการดูแลสุขภาพและมองถึงอาชญากรรมและรวมถึง การดูแลระบบของการดูแลสุขภาพจิตด้วย เพราะมีบางคนลงไป ครอบคลุมจนถึงผู้ป่วย หรือคนที่กระทำผิดในคดีด้วยซ้ำไป

พ.ต.อ.ดร. พรเทพ สุจิตต์ ฎญา ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ กรณีคนร้ายเหมือนกันทุกอย่าง อย่างเช่นการประทุษร้าย ตำรวจก็มีการวิเคราะห์ในเรื่องของค่าความเสียหายที่เกิดขึ้น อย่างเช่นรถยนต์หายก็คันต่อวัน คิดเป็นมูลค่าเท่าไร มันหมายถึงความเสียหายที่มันเกิดขึ้น เราน่าจะกำหนดความเสี่ยงของมันให้ได้ ดีกว่าให้เค้าตอบเองดีไหมครับ อย่างน้อยๆเราจะได้จับกลุ่มกันได้ เพราะฉะนั้นความกว้างของความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากเท่านี้ถึงเท่านี้ หรือว่ามากกว่านี้ กำหนดความกว้างของความเสียหายไว้ และเพิ่มเติมในเรื่องของความเสียหายและความรู้สึกหรือสุขภาพจิต มันก็จะทำให้ผู้วิฆทำงานง่ายขึ้น ไม่อย่างนั้นตัวเลขมันก็จะรันไปเรื่อยหากกลุ่มไม่ได้

คุณขวัญเนตร สุขใจ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ขออนุญาตเพิ่มเติม ความเสียหายมันมีมูลค่าแล้วเค้าได้รับการฟื้นฟูหรือไม่ จากภาครัฐ

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ การทำรายงานก็มีการบันทึกเทปและจัดการรายงานในครั้งต่อไป ก็มีการบันทึกไว้ก็ช่วยให้มีการชัดเจนขึ้น

คุณณัฐวุฒิ อินทร์เนตร ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ จากศูนย์ข้อมูลสำนักงานกิจการยุติธรรม เราเองมีโครงการที่จะจัดสำรวจอาชญากรรมในภาคประชาชนในปี 2557 เพราะฉะนั้นในปีงบประมาณนี้ เราจะเป็นการเตรียมความพร้อม เพื่อจะเก็บจริงในปี 2557 เพราะฉะนั้นในการเตรียมความพร้อม เราจะมีการประชุมยูสเซอร์ ก็คือผู้ที่ใช้ข้อมูลทั้งหมด โดยจะเชิญทางสำนักงานสถิติแห่งชาติเข้ามาด้วย เพื่อจะได้ตอบคำถามบางจุดบางประเด็นได้ที่ยังสงสัยอยู่อย่างเช่น ผมยกตัวอย่าง บางที ในหน้าแรก ก อาจจะสงสัยว่า ชื่อผู้ถูกกระทำ บางทีมันอาจจะเป็นในลักษณะเทคนิคในการเก็บของสำนักงานสถิติแห่งชาติเอง เพราะว่าในหมู่บ้าน อาจจะมีผู้ที่ประสบปัญหาอาชญากรรมมากกว่า คน เค้าเองอาจจะใส่เป็นชื่อเล่นหรือโค้ดไว้สำหรับในวันนี้เหมือนเป็นแนวทางในการปรับปรุงในการสำรวจจัดเก็บครั้งต่อไป

พ.ต.ท.ดร. พรเทพ สุจิตต์ ฎญา ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ เพิ่มเติมในหน้า 13 ข้อ 9 ในแบบสอบถามมันยังไม่ชัดเจนเท่าไร นอกเหนือจากตัวท่านเองมีสมาชิกในครัวเรือน จำเป็นต้องหยุดงานเนื่องจากเหตุที่เกิดขึ้น ด้วยหรือไม่ แต่ข้อเลือกมีแค่ 2 ข้อ 1. ไม่มี 2. มี จำนวนประมาณกี่วัน แสดงว่าถ้าเค้ามีมากกว่าคนแล้วจะให้เค้าตอบยังไง หรือว่านับรวมเลยหลายคนรวมกันก็วัน ฝากลองพิจารณา อาจจะเพิ่มข้อขึ้นมาว่า มีจำนวนกี่คน จำนวนเท่าไรที่เสียหาย ซึ่งมันน่าจะง่ายต่อการคำนวณ

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ประเด็นสำคัญที่จะเป็นข้อสำคัญก็คือว่าต้องดึงข้อมูลจากข้อมูลสถิติอาชญากรรมออกมาแล้วมาวิเคราะห์ถึงประเด็นสำคัญที่จะชี้หน้าอาจจะเป็นในเรื่องของ 1. เรื่องของการเปรียบเทียบ อาจจะย้อนไปดูที่ท่านอาจารย์ ขวัญเนตร ย้อนกลับไปดูการเก็บหรือผลของการเก็บ ในเฟสที่ ๕ เฟส ที่ผ่านมา และก็ในส่วนของประเทศของอาชญากรรม ที่มันมีข้อที่ต้องถกเถียงกัน โดยเฉพาะในเรื่องของที่ท่านอาจารย์จุฑารัตน์พูดถึงในเรื่องของข้อมูลในมุมมืด หรือในส่วนของมุมด้านมืดที่ไม่มีการไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในส่วนของการใกล้เกลี่ยข้อพิพาท ซึ่งแต่เดิมตอนนี้อาจจะต้องเข้าไปดูถึงการใกล้เกลี่ย เพราะว่าจริง ๆ แล้วตัวข้อมูลมืดก็เห็นด้วยว่า อาจจะไม่ใช่ในส่วนของที่ขัดแย้งไม่ได้ไปแจ้งความกับตำรวจ แต่อาจจะมีการกระบวนกรใกล้เกลี่ยก่อนหน้านั้นสามารถที่จะเดินได้โดยไม่เข้ากระบวนการยุติธรรม เพราะจริง ๆ แล้วตอนนี้แนวคิดตามอาชญาวิทยา ของกระบวนการยุติธรรมก็เปลี่ยนไปแล้วด้วย จากที่เดิมที่ว่ามีความต้องการไปแจ้งตำรวจ แต่ตอนนี้อย่างบางประเทศในต่างประเทศจะดูว่าจริง ๆ แล้ว อะไรที่ไม่ต้องแจ้งตำรวจได้ก็ดี เพราะสามารถที่จะแก้ปัญหาไปได้หรือใกล้เกลี่ยไปได้โดยไม่ต้องเข้ากระบวนการยุติธรรม เพราะการเข้ากระบวนการยุติธรรมในอีกมุมมองหนึ่ง เวลาเดินเข้าไปมันมีทั้งเรื่องของการตีตราในเรื่องของค่าใช้จ่าย มูลค่าสูญเสียอะไรต่าง ๆ ยิ่งเฉพาะเรื่องเด็กและเยาวชนท่านอาจารย์สุณีย์ก็จะทำเรื่องเด็กและเยาวชน พยายามที่จะไม่ให้เด็กเข้าไปสู่กระบวนการยุติธรรม จะเป็นในเรื่องของการใกล้เกลี่ยบำบัดฟื้นฟูให้ได้มากที่สุด มันก็อาจจะไปปนในส่วนขอ Dark Figure จะเป็นข้อเสนอแนะในข้อต่อไป

ผศ. ดร. สุณีย์ กัลยจิตร ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ข้อมูลมุมมืดที่มอง อีกอันเป็นกระบวนการใกล้เกลี่ยที่เป็นส่วนของชุมชนค่อยดำเนินการไม่อยากจะยกภาระไปให้ผู้วิจัยที่เข้าไปสัมภาษณ์หรืออะไร อาจจะเป็นอีกภาระหนึ่งที่ต้องมองของตัวของชุมชน หรือแม้แต่ผู้นำชุมชน เพราะว่าในตอนนั้นในส่วนของการใกล้เกลี่ยข้อพิพาทหรือการสมานฉันท์ที่เกิดขึ้น ส่วนงานหนึ่งของกรมคุมประพฤติทำอยู่โดยเฉพาะงานยุติธรรมชุมชน และที่ทราบมาก็คือมีการทำวิจัยเกี่ยวกับยุติธรรมชุมชน จะเห็นชัดเจนว่า กระบวนการใกล้เกลี่ยข้อพิพาท ในขณะที่มันย้อนกลับมาที่ตัวชุมชนเยอะ เพราะฉะนั้น Dark Figure ตัวนี้แน่นอนที่สุดมันอาจจะตกไปที่ตัวชุมชน และมันก็ทำให้กระบวนการยุติธรรมไม่ได้เห็นว่าเข้าไปสู่กระบวนการนั้น ยิ่งเกี่ยวกับคดี

เกี่ยวกับเด็กและเยาวชน การเบี่ยงเบนออกจากกระบวนการยุติธรรมกระแสหลักมีออกมาเยอะมากและที่สำคัญของกระบวนการศาลและเยาวชนเอง ก็พยายามที่จะไม่พยายามให้เด็กและเยาวชนเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม จริงๆด้วยซ้ำไป ซึ่ง ณ ตอนนี้อย่างน้อยก็ต้องบอกเลยว่าไอ้ตรงนี้นั้นมันเข้าไปไม่รู้ว่าเป็น 50 เปอร์เซ็นต์หรือไม่ เพราะว่าไม่มีข้อมูลในลักษณะนี้ แต่มีความเชื่อมั่นว่ามันไปในเชิงนั้นค่อนข้างที่จะเยอะด้วย เพราะว่ากระบวนการยุติธรรมที่เราต้องการ

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ในส่วนของตารางที่ท่านได้กรุณาเสนอ เวลาการนำเสนอตารางก็มีการเถียงกันว่าเสนอตารางไปเลยหรืออธิบายได้ ตารางว่าจะดึงเฉพาะประเด็นสำคัญขึ้นมา แล้วก็เอาตารางไว้ในภาคผนวก ท่านผู้กำกับได้เสนอขึ้นมาว่าเอาตารางไว้ด้านหน้าทั้งหมดอาจจะทำให้คนอ่านอาจจะยังไม่สนใจเพราะฉะนั้นก็ได้ข้อสรุปแล้ว ว่าในส่วนของบริษัท 4 เราอาจจะดึงมาเฉพาะประเด็นสำคัญ ถ้าประเด็นไหนที่อยากจะดูก็ให้เอาตารางไปใส่ภาคผนวก

พ.ต.ท.ณรงค์ศักดิ์ บวรวงศ์พิทักษ์ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้ เพื่อให้มองเห็นภาพและมองเห็นได้เข้าใจมากขึ้นไม่ต้องสนใจตรงไหน กลับไปดูภาคผนวกน่าจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น อีกประเด็นหนึ่งที่สนใจคือเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นร้อยละ อ่านแล้วไม่สบายใจ ซึ่งภาคประชาชนต้องให้ประชาชนส่วนหนึ่งอ่านด้วย ยิ่งทำให้ประชาชนเข้าใจในส่วนของการอาชญากรรมมากขึ้น

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ให้เข้าใจง่ายมากขึ้น หรืออาจจะเป็นการสรุปหรืออาจจะเป็นแผนภาพในบางตัว แต่อาจจะต้องรอให้เราวิเคราะห์ในแต่ละส่วนก่อนเราอาจจะดีไซด์เป็นแผนภาพแล้วในส่วนของตารางก็จะเป็นตัวเลขเอาไปไว้ในข้างหลังน่าจะทำให้น่าสนใจขึ้น และในส่วนของเครื่องมือก็จะขออนุญาตรับข้อเสนอแนะไป เพราะจริงๆในท้ายของการวิจัยต้องมีกระบี่ปรับเครื่องมือที่จะใช้ใน 57 ที่ให้ทางสำนักงานกิจการยุติธรรมด้วย และอีกส่วนสำคัญ หลังจากที่เคาะข้อมูลเสร็จแล้วก็จะไปเป็นบทสำคัญ คือ บทที่คือต้องนำข้อเท็จจริงมาวิเคราะห์ร่วมกับทฤษฎีทางอาชญาวิทยา ซึ่งในตรงนี้ทางนักวิจัยก็จะดำเนินการให้เรียบร้อย คงจะสักหนึ่งเดือน หลังจากนั้นอาจจะไปทางร่างที่ ที่อาจจะเสนอไปทางสำนักงานกิจการยุติธรรม แต่กำลังจะพิจารณาว่าหลังจากที่เราเอาข้อมูลมาเคาะในเชิงอาชญาวิทยา ถ้ามีประเด็นอะไรที่จะขอข้อมูลเพิ่มเติม อาจจะขอเชิญมาทำโฟกัสกรุ๊ปอีกครั้งหนึ่ง แต่ถ้าพอที่ดำเนินการไปได้ก็จะดำเนินการไป เพราะว่าจะมีการประชุมใหญ่แบบนี้สักหนึ่งครั้ง ที่จะนำเสนองานวิจัยในภาพทั้งหมด อันนี้หมายถึงว่าเรามาประมาณสักครึ่งทาง อีกครึ่งเราจะต้องเดินไป แต่จากที่ไปเราจะเดินค่อนข้างจะถูกทางในส่วนของการตารางข้อมูลและในส่วนของการเครื่องมือที่เราจะนำเสนอต่อไป แต่ในส่วนของการวิเคราะห์ในเชิงอาชญาวิทยา ก็อาจจะกำหนดหรือถ้ามีข้อขัดข้องอันใดก็อาจจะขออนุญาตส่งให้ท่านอ่านหาอีเมลหรือโทรไปถามท่านถาม

ข้อมูลเพิ่มเติม และขออนุญาตขออีเมลและพาสเวิร์ดด้วย ก็เห็นด้วยเพราะคิดว่าทั้งสองส่วนนี้น่าจะเดินไปด้วยกัน ในส่วนนี้ทางกระทรวงยุติธรรมและในส่วนตำรวจ ในส่วนนี้น่าจะใช้ได้ทั้งคู่

อาจารย์ขวัญเนตร สุขใจ ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้ ในตารางถ้าจะนำเสนอ ยิงขึ้นในเฟส1 มีประเด็นอยู่ว่าขอสังเกตที่น่าสนใจ และมันทำให้เห็นแนวโน้มของการพยากรณ์ทางอาชญากรรม อย่างเฟสหนึ่ง เค้าบอกว่าเป็นนาฬิกาแห่งอาชญากรรม ท่านอาจารย์ได้ทำในเรื่องของช่วงเวลาอันนี้จะบอกได้เลยว่าเวลาในช่วงเที่ยงคืน ช่วงไหนเหตุไหนที่เกิดอาชญากรรม ถ้าเราจะเห็นจากตัวเลขมาเป็นโมเดลที่น่าสนใจคิดว่าน่าจะทำให้งานของเรามีการทันสมัยมากขึ้น ดูทำให้ประชาชนหรือคนที่ไปใช้ข้อมูลอ่านได้ง่ายมากขึ้น

ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์ หัวหน้าคณะวิจัยได้กล่าวสรุปและปิดการประชุม

ปิดประชุมเวลา 16.30 น.

1. ดร.อาภาศิริ สุวรรณานนท์	หัวหน้าโครงการวิจัย
2. ดร.ชาติชาย มหาคีตะ	นักวิจัย
3. นางจันทร์แรม เรือนแป้น	นักวิจัย
4. นางสาวรัฐลัษณ์ พิทักษ์จักรพิภพ	ผู้จัดการประชุม

2. ข้อเสนอแนะในที่ประชุม

๑. ให้ศึกษาข้อเสนอแนะจากงานเล่มเก่าของ รศ.ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ที่ได้ทำการวิจัยไว้ว่ามีข้อเสนอแนะด้านใดบ้างลองนำมาพิจารณาในการวิจัยครั้งนี้

๒. การแบ่งประเภทของผู้ถูกระทำทางอาชญากรรมน่าจะแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ 1. กลุ่มของด้านชีวิตและร่างกาย 2. กลุ่มด้านที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน 3. กลุ่มด้านอาชญากรรมพิเศษ และ 4. กลุ่มที่รัฐตกเป็นผู้เสียหาย ซึ่งน่าจะทันสมัยกว่า

๓. นิยามคำศัพท์ควรมีความชัดเจนเพื่อสะดวกต่อการเข้าใจที่ตรงกัน เช่น ผู้ถูกระทำ เขยื้อ จำเลย โจทย์ ความเสียหาย หรือ คำว่าขโมย เป็นต้น

๔. การเก็บข้อมูลที่มีแบบสอบถามเดียวกัน 3 ปี จะเป็นปีเว้นปีก็ได้ แต่มันต้อง 3 รอบเป็นอย่างต่ำ เป็นข้อมูลพื้นฐานที่จะ และอีกรอบต่อไปเป็นปีที่ 4 ปีที่ 6 หรือปีที่ 8 ไม่ต้องปีเว้นปี

๕. ควรจะมีการกล่าวถึงเรื่องการทำงานของเจ้าพนักงานอัยการและศาล ที่สร้างความเสียหายให้กับผู้ถูกระงับหรือประชาชนที่ก่อให้เกิดความเสียหายด้านเวลา

๖. การพยากรณ์ทางอาชญากรรม ควรจัดทำเป็นนาฬิกาแห่งอาชญากรรมจะสามารถบอกได้เลยว่าเวลาในช่วงเที่ยงคืน ช่วงไหนเหตุไหนที่เกิดอาชญากรรมมากที่สุด ถ้าเปลี่ยนจากตัวเลขมาเป็นโมเดลที่น่าสนใจคิดว่าน่าจะทำงานมีการทันสมัยมากขึ้นและทำให้ประชาชนหรือคนที่ไปใช้ข้อมูลอ่านได้ง่ายมากขึ้น

๗. ควรจะมีการเชื่อมโยงด้านข้อมูลของกลุ่มประเทศในอาเซียน AEC เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละประเทศนั้นมีการกระทำผิดด้านใดบ้าง มีคนไทยไปกระทำผิดในต่างประเทศหรือตกเป็นผู้ถูกระงับที่คนก็คดี และมีชาวต่างชาติที่มากระทำผิดในประเทศไทยหรือตกเป็นผู้ถูกระงับที่คนก็คดี

๘. ควรจะมีการทำสถิติข้อมูลวิธีการไกล่เกลี่ยเชิงบวก ว่ามีกี่คดีที่สามารถยอมความกันได้โดยไม่ต้องพึ่งกระบวนการยุติธรรมแบบเดิม และมีกี่คดีที่ไม่สามารถไกล่เกลี่ยได้สำเร็จ

๙. และในการเขียนบทที่ 4 นั้น น่าจะนำเสนอเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ส่วนเรื่องตัวเลขของตารางน่าจะนำไปใส่ในภาคผนวก

๑๐. การเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเพศมักจะไม่ได้ข้อมูลที่เป็นความจริง ผู้ตอบไม่อยากให้ข้อมูล จึงควรมีการอบรมผู้เก็บข้อมูลให้มีความเข้าใจในแบบสอบถามและความสามารถในการเก็บข้อมูลเชิงลึกได้

๑๑. ในแบบสอบถามประเด็น “อื่นๆ” ในหลาย ๆ ตัวแปร มีความถี่และค่าร้อยละค่อนข้างสูง และไม่ใช้กลุ่มที่เป็นลำดับสุดท้ายของตัวแปรนั้น ๆ แต่การจัดทำฐานข้อมูลได้รวมทุกอย่างที่ไม่ใช่ตัวเลือกที่ปรากฏในแบบสอบถามให้อยู่ในกลุ่ม “อื่น ๆ” การวิเคราะห์ข้อมูลจึงไม่สามารถคลี่รายละเอียดเหล่านี้ออกมาให้เห็นได้ ดังนั้นในการจัดทำแบบสอบถามครั้งต่อไปควรให้ผู้ตอบระบุคำตอบให้ชัดเจน

๑๒. แบบสอบถามควรเพิ่มข้อคำถามการแก้ปัญหาการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม อย่างเช่น จากสื่อ ช่องทางทางสื่อเช่นวิทยุ ทีวี มีจำนวนมากที่ช่วยเหลือประชาชนโดยไม่ได้ผ่านเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือกระบวนการทางกฎหมาย ว่าได้ดำเนินการอย่างไรควรจะเก็บข้อมูลตรงนี้ด้วย ในส่วนของข้อมูลแหล่งข่าวทั้งหมดถึงที่มาจากเว็บไซต์ต่าง ๆ เพราะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในการป้องกันอาชญากรรมต่อไป ซึ่งมันมีความต่อเนื่องจากผลวิจัยด้วยทำให้เรารู้ว่าต่อไปเราจะต้องเชื่อมโยงข้อมูลหรือสร้างเครือข่ายกับใคร

๑๓. ในแบบสอบถามนั้นมีข้อเกี่ยวกับศาสนาของผู้กระทำผิดหรือเป็นผู้ถูกระงับ ควรจะตัดออกไป เพราะศาสนาเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและไม่ควรนำมาเปรียบเทียบ

๑๔. และในการเขียนบทที่ 4 นั้น น่าจะนำเสนอเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ส่วนเรื่องตัวเลขของตารางน่าจะนำไปใส่ในภาคผนวก